religie, crimă, mister

ARGINȚII LUI IUDA

SCOTT McBAIN

„Un thriller mistic despre tentația puterii extreme."
Irish Times

N

Scott Mebain (n. 1960, Stirling, Scoţia) este pseudonimul unui scriitor scoţian de succes. A absolvit dreptul la Peterhouse College, Cambridge, iar în 1986 a primit o bursă Fulbright pentru Harvard University. A lucrat în sistemul bancar, apoi, în urma succesului literar, s-a dedicat în exclusivitate scrisului. A mai scris romanele: *The Mastership Game* (2000) şi *The Final Solution* (2005).

SCOTT McBAIN

ARGINŢII LUI
IUDA

Traducere din limba engleză
IRIS MANUELA GÎTLAN-ANGHEL

NEMIRA

Dedic această carte lui Di şi Mike McDowell, pentru prietenia pe care au dăruit-o familiei noastre de-a lungul anilor.

PROLOG

„Este un lucru cert – în opinia catolicilor – că există vrăjitori şi vrăjitoare, care – ajutaţi de diavol, pe baza unui pact pe care l-au încheiat cu el – pot (pentru că Domnul le permite) să facă fapte rele; de aceea se înţelege de la sine că pot crea iluzii fantastice şi himerice, folosind mijloace extraordinare şi ciudate.”

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor

Basilica Sf. Petru din Roma. Duminică după-amiază.

Inima creştinătăţii era scăldată în razele calde ale soarelui de august. După ce au gustat măslinele şi vinul localnicilor, turiştii au coborât din autocarele dotate cu aer condiţionat în Via della Conciliazione şi s-au strâns în grupuri mici ca să facă turul oraşului. Germanii şi-au potrivit obiectivele camerelor de filmat, americanii au pornit în căutarea celor mai apropiate magazine de suvenire, englezii s-au aşezat la coadă disciplinaţi, fără ca nimeni să le ceară acest lucru, iar francezii se întrebau ce caută prin părţile acelea.

Turiştii au început apoi să urce încet treptele de marmură ca

să ajungă în piaţa Sf. Petru. În timp ce mulţimea îşi croia drum înainte, şoferii autocarelor fluturau steguleţe roşii ca să-i îndrume. În cele din urmă, au ajuns la intrarea basilicii, fiind cu greu urmaţi de bătrânii şi invalizii care se sprijineau de cadre.

Au fost apoi preluaţi de ghizi, care şi-au început discursurile profesioniste. Cuvintele se revărsau nestingherite pe dalele de piatră, ca un pârâu şuierător, într-o multitudine de limbi. Signora Rossi îşi ţinea prelegerea poate pentru a mia oară; cu toate acestea, conferea monologului său prospeţime şi frumuseţe, însoţindu-l cu entuziasmul şi gesturile specifice italienilor:

— Priviţi basilica Sf. Petru! Biserica din faţa dumneavoastră, a cărei cupolă uriaşă şi ovală a fost concepută de Michelangelo, a fost consacrată în anul 1626. Dar istoria ei este mult mai veche. Se spune că a fost construită peste mormântul Sfântului Petru. Vă amintiţi probabil din ce v-am povestit azi-dimineaţă *(nu-şi aminteau, fireşte)* că o mare parte din Roma a fost distrusă de uriaşul incendiu din anul 64 după Hristos, când împăratul Nero a aruncat vina asupra creştinilor. Se spune că una din consecinţele acestor persecuţii a fost crucificarea Sfântului Petru cu capul în jos, nu departe de acest loc, iar mormântul său se află undeva în incinta acestei basilici.

Signora Rossi şi-a pus mâinile mari în şoldurile generoase şi a făcut o pauză ca să le ofere şansa puţinilor turişti interesaţi de istorie să digere povestea. Ceilalţi, ca de obicei, se foiau necontenit, citeau ghidul turistic, îşi potriveau lentilele bifocale şi se plângeau că îi dor picioarele.

Hoţii de buzunare roiau peste tot. Signora Rossi şi-a continuat discursul:

— Basilica are unsprezece capele şi patruzeci şi cinci de altare. Are 187 metri lungime şi se întinde pe o suprafaţă de marmură de peste 2,4 hectare. Veţi vedea, printre altele, *Pietà,* sculptura lui Michelangelo, marele altar unde numai suveranul potif poate oficia mesa şi tronul Sfântului Petru *(se opri ca să privească doi tineri care se îmbrăţişau pătimaş în spatele*

grupului. Ei o ignorară). Vreţi să mă întrebaţi ceva înainte de a merge mai departe?

Nimeni nu a pus nicio întrebare. După câteva exclamaţii pline de uimire şi veneraţie, turiştii şi-au continuat turul basilicii. Fireşte, nu trebuiau să zăbovească prea mult. Mai aveau şi alte locuri de vizitat în după-amiaza aceea. Trebuiau să vadă toate obiectivele turistice într-un tur de o zi, pentru care plătiseră anticipat. Trebuiau să ajungă la magazinul de ceramică, la Caffegiolitti şi la Fontana di Trevi.

Signora Rossi şi-a ţuguiat buzele nemulţumită. Rutina îşi spunea cuvântul; nu-i mai plăcea meseria pe care o făcea. Asta însemna creştinismul acum o religie redusă la câteva cuvinte, o credinţă de o zi, tineri copleşiţi de dorinţe sexuale chiar şi atunci când păşeau în inima creştinătăţii. Ce-ar spune Mântuitorul de toate acestea? Nici nu îndrăznea să se gândească.

Zâmbind, hoţii de buzunare îi priveau îndepărtându-se. Lipsea un ceas. Signora Rossi avea să piardă din nou noţiunea timpului.

Într-un alt loc din Vatican, ritmul era mult mai lent, iar preocuparea pentru religie mult mai profundă.

— Cardinale Benelli.

Figura impozantă s-a ridicat de la biroul său bogat ornamentat ca să-şi întâmpine oaspetele.

— O, cardinale Hewson!

Benelli i-a zâmbit americanului. Acesta corespundea imaginii pe care şi-o creaseră toţi italienii despre americani: era înalt şi lat în umeri, avea un chip impunător şi un zâmbet care trăda entuziasmul. Iar puterea cu care i-a strâns mâna era specifică unui jucător de baseball, lucru care l-a făcut pe Benelli să se crispeze de durere.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Hewson în italiană. Vin de la biserica Santa Maria Novella. Traficul este îngrozitor.

— Aşa este mereu la Roma, răspunse Benelli.

Cardinalul începu să râdă. Burta bărbatului de şaizeci şi cinci

de ani îi reflecta mişcările faciale ca o unduire a apei şi asta deoarece nu era o persoană care să ignore o masă bună. Spunea adesea în glumă când se afla în compania mirenilor că dacă ar fi fost invitat la Cina cea de Taină ar fi venit acolo mai devreme, dar nu din motive altruiste.

Mâncarea era una din bucuriile vieţii pentru Benelli şi una dintre micile lui slăbiciuni. Căci Benelli era un cardinal bun, un administrator priceput şi un birocrat abil, dar nu era un sfânt. Căci, aşa cum îi mărturisea Domnului în clipele sale de introspecţie şi rugăciune, atât timp cât avea să ajungă în Rai, nu-l deranja să intre printre ultimii.

— Traficul este întotdeauna cumplit, spuse el, bătându-l pe Hewson pe umăr. Aşa era şi în urmă cu patruzeci de ani când am venit eu la Vatican. Aşa va fi şi când voi pleca de aici. Râse din nou, sincer şi nepăsător. Vino cu mine! spuse el, luându-l pe Hewson de braţ. I se adresa acestuia în engleză, deşi Hewson ştia italiana foarte bine, ca şi multe alte limbi; era un om înzestrat. Nu avem niciun motiv continuă Benelli să stăm înăuntru într-o zi frumoasă ca aceasta.

Şeful Inchiziţiei sau ca să folosim titulatura modernă şeful Sfântului Oficiu l-a condus pe cardinalul american în cealaltă parte a biroului, în faţa unei verande, trecându-i pragul.

— Să mergem pe aici! spune Benelli, ghidându-şi colegul.

Grădinile Vaticanului erau vaste şi impresionante. Erau, de asemenea, foarte bine îngrijite. Situate în centrul unui oraş zgomotos, erau o oază de linişte, iar Benelli se plimba aici ori de câte ori avea ocazia, savurând în mod deosebit răcoarea serilor.

— Cum a fost călătoria cu avionul?

— N-am întâmpinat nicio problemă, răspunse Hewson cu accentul specific oraşului Chicago, ce suna strident în atmosfera tipic italiană.

Hewson şi-a cântărit din priviri însoţitorul. Nu-l mai văzuse de trei ani, dar nu fuseseră niciodată prea apropiaţi.

Benelli era mult mai mic de statură decât el, rotund, cu o faţă

ovală, pe care părea să se fi întipărit un zâmbet etern. Deşi părea întruchiparea perfectă a jovialităţii, cardinalul Hewson ştia că acest om în sutană lua decizii grele şi nu ezita să spună ce gândea atunci când era cazul.

Respectat, temut, păstrătorul credinţei, Benelli era figura cea mai influentă în Vatican după papă, deoarece în calitatea sa de şef al Sfântului Oficiu deţinea şi postul de cardinal secretar de stat. Hewson se întreba dacă se va bucura şi el de aceeaşi putere şi de acelaşi succes în momentul în care va prelua aceste funcţii. Era optimist. Fireşte, va face unele schimbări. Va stârni nişte valuri.

— Ai văzut totul? întrebă Benelli. Vaticanul este mai mare decât îţi imaginezi. Vei fi ameţit câteva săptămâni.

— Cu siguranţă. M-am plimbat toată dimineaţa pe nişte coridoare interminabile. Doar nu vrei să spui că mai există încă locuri unde n-am ajuns.

— Vaticanul este plin de surprize. Este un mic orăşel are peste paisprezece mii de camere şi se întinde pe o suprafaţă uriaşă. Nu cuprinde doar muzeele şi galeriile, ci şi camere unde pot fi găzduiţi peste o mie de oameni, printre care şi gărzile elveţiene. Ai vizitat bibliotecile şi sălile în care papa acordă audienţe?

— Da, spuse Hewson.

— Academia de Ştiinţe şi studioul de radio al Vaticanului?

— Şi pe acestea, spuse Hewson zâmbind.

— Foarte bine, spuse Benelli. Cineva mi-a urmat instrucţiunile. Dar cripta de sub basilica Sfântul Petru?

— Fireşte.

— Şi mormintele papilor?

— Da.

Deşi ştia că basilica fusese construită peste un vechi cimitir roman, Hewson nu intrase niciodată până atunci în grota aflată sub marele altar al Sfântului Petru. Împreună cu ghidul său, coborâse câteva niveluri sub fundaţia basilicii. În grotă nu existau doar morminte creştine, ci şi păgâne, care datau din

primele secole ale omenirii. Hewson trăise astfel un moment copleşitor, încărcat de veneraţie şi profunzime.

— Ai vizitat mormântul Sfântului Petru?

— Nu, spuse cardinalul Hewson.

Avea motivele lui.

— Nu? întrebă Benelli, privindu-l uimit.

— N-am avut timp, răspunse Hewson pe un ton tăios. Până acum, de câte ori Sfântul Părinte m-a chemat la Vatican, am reuşit să vizitez doar apartamentele papale şi Capela Sixtină. S-au schimbat foarte multe lucruri de atunci.

— Aşa li se întâmplă celor mai mulţi, spuse Benelli, oftând. Acest loc este un mare mister. Dar, pentru că vei fi succesorul meu, trebuie să cunoşti numele tuturor clădirilor şi al oamenilor de aici. Nu este o sarcină prea simplă.

— Aş vrea să refuz postul.

— Oare nu vrem cu toţii asta? spuse Benelli, mustrându-l blând cu degetul. Dar când Sfântul Părinte ordonă, trebuie să ne supunem. Există, fireşte, şi o misiune divină. Şi în plus, postul îţi oferă şi *unele* avantaje. Ai acces direct la Sfântul Părinte şi vei călători adesea în lumea întreagă. Se putea şi mai rău. Să ne aşezăm puţin!

S-au aşezat pe o bancă în grădină, fără ca nimeni să-i deranjeze. Un timp, niciunul nu a mai rostit niciun cuvânt, mulţumindu-se să privească florile legănându-se în vânt, păsările zburând din pom în pom şi cupola basilicii înălţându-se semeaţă mai presus de toate. Benelli l-a privit apoi pe Hewson. Privirea sa era ageră şi sfredelitoare. Hewson a înţeles atunci că interviul ajunsese la punctul culminant.

— Cardinale, spuse Benelli, misiunea mea este dificilă. Poate una dintre cele mai dificile din cadrul Bisericii: protejarea credinţei. Deşi am mai vorbit despre asta, aş vrea să ştiu dacă vrei să-mi pui unele întrebări. Mâine, vei fi uns drept succesorul meu, iar eu mă voi retrage la mănăstirea San Lorenzo, îmbrăcând din nou straiele unui simplu preot. Cu toate acestea

spuse el, aplecându-se spre Hewson aş vrea să îţi vorbesc deschis, confidenţial, chiar dacă ai citit notele informative şi ai discutat cu personalul meu. Întreabă-mă orice vrei!

Vorbea pe un ton blajin şi tandru, aşa cum un tată i-ar vorbi fiului său. Benelli ştia că postul său de şef al Sfântului Oficiu nu era unul foarte râvnit, dacă erai conştient de implicaţiile sale, şi credea că Hewson era deja în pragul unei depresii, o „fiară” care pusese uneori stăpânire pe el în timpul cât deţinuse această poziţie.

Hewson l-a studiat la rândul său pe bărbatul mai vârstnic. Cum va suporta oare viaţa în izolare după toţi aceşti ani de influenţă şi putere, fără să-i mai aibă în preajmă pe episcopii şi preoţii care se gudurau pe lângă el la fiecare cuvânt rostit? Sărmanul Benelli, la apogeul carierei sale, să ajungă brusc pe marginea prăpastiei! La fel cum s-a prăbuşit şi Satana, gândi cardinalul Hewson, amuzându-se de ironia sorţii.

— Postul tău implică o responsabilitate uriaşă, spuse el. Să aperi credinţa de doctrinele false şi de cei care încearcă să pervertească învăţăturile Bisericii pentru a-şi atinge propriile ţeluri; să lansezi o provocare forţelor răului este o misiune care poate depăşi puterea unui om.

— Astăzi, cu atât mai mult, îşi începu predica Benelli cu toată seriozitatea. Astăzi, trăim într-o lume superficială şi înşelătoare. Am încercat să ne convingem că existenţa noastră se îmbunătăţeşte continuu. Cu toate acestea, nicicând nu am simţit mai tare jugul sărăciei, al foametei, abuzului şi disperării. Nicicând oamenii nu au simţit mai mult povara singurătăţii şi a neîmplinirilor spirituale şi personale. Şi nicicând nu au existat mai mulţi profeţi falşi şi indivizi care încearcă să distrugă biserica. Trăim vremuri de răscruce continuă el după o scurtă pauză şi pescuim, cred eu, în ape tulburi.

Benelli oftă din nou (acesta era unul din obiceiurile sale) şi îşi delectă privirea cu petalele multicolore ale florilor scăldate în razele de soare.

— În trecut, continuă el, totul era mult mai simplu. Cărările răului erau vizibile: puterile vrăjitoriei, magiei şi diavolului. La fel erau şi cele ale Bisericii, care combăteau forţele răului: Inchiziţia, excomunicarea şi reprimarea ereticilor. Dar răul este un lucru ciudat şi subtil, cardinale Hewson. Căci instrumentele pe care Biserica le-a folosit în epoca medievală ca să combată răul au devenit la rândul lor distorsionate şi corupte. Au fost persecutaţi oameni nevinovaţi; au fost torturaţi sau ucişi oameni neştiutori sau debili, iar Biserica a ajuns să inspire teamă. Imaginile cumplite din acele timpuri trăiesc încă în paginile istoriei. Dar misiunea vitală a credinţei de a lupta împotriva forţelor întunericului a rămas aceeaşi. Căci răul exercită aceeaşi forţă pretutindeni în lume, iar lupta nu se desfăşoară după legi echitabile.

Hewson se uită pe furiş la ceas. Spera ca predica lui Benelli să nu fie prea lungă.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, spuse Benelli cu fermitate. Puterea pe care ţi-o conferă postul de şef al Sfântului Oficiu este limitată în timp ce forţele Satanei sunt incomensurabile şi indeterminabile. Biblia însăşi ne spune că diavolul ni se poate înfăţişa deghizat în îngerul Luminii şi face adesea acest lucru.

— Doar nu crezi poveştile astea, nu?

Oamenii îl considerau pe Benelli un om practic, un funcţionar şi un birocrat ambiţios. Nimeni nu şi-l închipuia în rolul unui conservator de modă veche, care ameninţa omenirea cu focurile iadului.

— *Cred* în ele cu tărie!

Benelli cerceta cu atenţie statuile sfinţilor de pe colonadele Vaticanului şi umbrele întunecate pe care le aruncau pe pământ.

— Chiar şi cei cărora Biserica le-a conferit acum statutul de sfinţi nu au fost deloc sfinţi la vremea lor. Forţele întunericului sunt forţe ale trădării şi ale înşelătoriei, cardinale Hewson, şi sunt convins că sfinţii pe care îi venerăm astăzi, bărbaţi şi femei, nu

au fost deloc sfinţi. Sub pretextul că îl slăveau pe Dumnezeu, încercau să obţină bunăstare şi glorie. Răul îi îndepărtează pe oameni, chiar şi pe cei mai sfinţi dintre ei, de drumul lor spre Cruce, şi o face când ei se aşteaptă mai puţin. Dar iartă-mă, spuse el ezitând, am divagat de la subiect! Care sunt problemele care te macină?

— Păi… Hewson rămăsese fără cuvinte. Sunt îngrijorat de faptul că poate nu voi fi capabil să-mi duc misiunea la bun sfârşit.

O călugăriţă tânără a trecut atunci pe lângă ei. Chipul îi trăda tinereţea şi frumuseţea în ciuda sutanei cu glugă pe care o purta.

Benelli a observat aspectul grav al tovarăşului său şi sufletul i-a fost cuprins de compasiune.

— Fiule, nu-ţi fie teamă! Sfântul Părinte te-a ales pentru această misiune şi sunt convins că o vei îndeplini mai bine decât mine. Rugăciunile şi modestia sunt singurele lucruri de care ai nevoie, deşi cea de a doua mi-a scăpat adesea printre degete, trebuie să recunosc. Mai ai întrebări?

— Una singură. Hewson făcu o pauză, întrebându-se dacă să ridice problema sau nu. Am observat un lucru ciudat, continuă el. Când am vizitat basilica Sf. Petru azi după-amiază, asistentul tău m-a condus în grotă. Nu departe, se află un pasaj care nu este deschis publicului.

— Aşa este.

— Asistentul a desferecat porţile de fier spre acest pasaj şi am coborât împreună câteva trepte spre o cameră situată undeva mai jos.

— Da, spuse Benelli. Acolo se află mormintele papilor care au trăit în secolul I. Nimeni nu are voie să viziteze această cameră fără acordul Sfântului Părinte.

— Bănuiesc că trebuie să fii preot ca să vizitezi acest loc, nu?

— Cel puţin preot.

— Aşa deci, spuse cardinalul Hewson, încuviinţând din cap. Asta mi-am închipuit şi eu. La capătul pasajului, am zărit o

lumină şi nu m-am putut abţine să nu văd despre ce este vorba.

Se opri şi îl privi pe Benelli, încercând să-i ghicească gândurile. Dar nu a reuşit.

— Scena care mi s-a înfăţişat în faţa ochilor era ciudată. La intrarea într-una din cripte, am văzut o lumină sau mai bine zis câteva lumânări. Mormântul părea să fie relativ recent. Poate că a fost doar o închipuire, dar am văzut o tânără care se ruga.

Chipul lui Benelli a rămas impasibil, aşa că Hewson a continuat:

— Asistentul mi-a făcut semn să nu spun nimic şi să ne îndepărtăm. Când l-am întrebat despre ce este vorba, mi-a spus să vorbesc cu tine sau cu Sfântul Părinte. Cine este fata aceea? De ce se afla acolo? Nu poate să fie călugăriţă de vreme ce este atât de tânără nu poate să aibă mai mult de doisprezece ani.

Iniţial, cardinalul Benelli a rămas tăcut. A oftat adânc, iar Hewson a văzut cu uimire cum ochii i s-au umplut de lacrimi. Când a început în cele din urmă să vorbească, vocea îi trăda o mâhnire copleşitoare. Era evident că discuţia pe care o purtaseră mai devreme fusese doar un preludiu.

— Papa însuşi şi-a exprimat dorinţa fermă ca fetei să i se permită vizitarea mormântului. Numai el poate să contramandeze ordinul. Trebuie lăsată în pace.

Benelli făcu o pauză. Apoi continuă:

— Cardinale, toate instituţiile au secrete, iar Vaticanul are mai multe decât toate la un loc. Şi asta nu doar din cauza vechimii sale, ci şi a naturii sale şi a credinţei pe care o promovează. De aproape două milenii, Biserica noastră deţine şi va continua să deţină secretul confesiunii: secretele milioanelor şi milioanelor de oameni, sfinţi şi păcătoşi, buni şi răi. Acestea sunt secrete omeneşti. Dar Biserica deţine şi importante secrete spirituale, cu origini care se pierd în negura timpului.

— Povestea nu se sfârşeşte aici, nu-i aşa? întrebă Hewson când Benelli nu a mai rostit niciun cuvânt.

— Nu, răspunse cardinalul, mi-e teamă că nu se sfârşeşte aici.

Pentru că eşti succesorul meu continuă el pe un ton şoptit trebuie să ştii anumite lucruri. Secrete de o importanţă covârşitoare. Făcu din nou o pauză. Secrete cumplite. Ca acela pe care ţi-l voi dezvălui acum. Numai trei oameni îl cunosc. Sfântul Părinte, eu şi încă o persoană.

— Fata? interveni Hewson.

Cardinalul Benelli încuviinţă din cap.

— Este o poveste despre trădare şi are legătură cu Domnul Dumnezeu însuşi.

Chiar şi în grădina însorită, Benelli a simţit deodată un fior rece.

Apoi, a început să povestească:

— Este vorba despre arginţii lui Iuda…

PEŞTELE

CAPITOLUL 1

„Greşesc cei ce spun că vrăjitoria este un lucru imaginar…

Căci diavolul are multe căi prin care răspândeşte răul şi încă de la prima sa Cădere încearcă să distrugă unitatea Bisericii şi să submineze rasa umană."

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală
pentru condamnarea vrăjitoarelor

O rază de lumină.

Ea avea să fie primul şi ultimul lucru pe care şi-l va aminti Paul după debutul bolii sale. O vedea licărind pe tavan printr-o gaură din perdea. O rază de lumină. De o frumuseţe hieratică, neîngrădită. O privea cum se strecura în cameră, cum se topea în timp ce se descompunea în cele din urmă în culori primare. Unde ar fi ajuns omenirea fără lumină? Oamenii ar fi condamnaţi să trăiască în întuneric. Lumina. La fel de vitală ca apa şi, precum apa, atât de puţin apreciată.

Paul s-a întins în pat, atent să n-o deranjeze pe soţia sa. În casă era linişte, iar afară, în cartierul exclusivist din San Francisco, se auzea zgomotul slab al unei maşini ce trecea pe drumul privat. În timp ce stătea în pat în dimineaţa aceea de

duminică, Paul se gândea că era posesorul a două lucruri minunate: lumina şi liniştea. Amândouă îi confereau un sentiment de împlinire. Paul considera asta o stare tranzitorie. Era un sentiment pe care îl puteai invoca relativ uşor, dar, cu toate acestea, preocupările vieţii de zi cu zi îl suprimau adesea. În plus, nici nu era obişnuit cu această stare. Era prea agitat.

În doar câteva secunde, starea de visare a lui Paul a dispărut, iar conştiinţa sa a intrat în viteza întâi. Gândurile au pus imediat stăpânire pe el, alungând sentimentul minunat pe care îl trăise cu puţin timp în urmă acela al libertăţii spirituale desăvârşite, neîngrădite de preocupările general umane.

Mintea sa a trecut în revistă într-o clipă agenda săptămânii. Procesul Kramer, articolul pentru revista *The Psychiatrist,* evaluările pe care se înţelesese cu Ben să le realizeze la închisoarea de maximă siguranţă din San Francisco, materialul pe care îl pregătea pentru postul NBC. Să aibă o carieră de succes, să devină cel mai bun psihiatru criminalist din Statele Unite aceasta era forţa motrice care alimenta ambiţia lui Paul, iar el făcea tot ce-i stătea în putere ca să-şi atingă scopul.

Paul şi-a concentrat apoi atenţia asupra celei care dormea lângă el în pat, gândurile sale abătându-se acum spre problemele personale. O iubea pe Marie. Nu era chiar purul adevăr, dar o *iubise.* Când s-a căsătorit cu ea, o iubea. Asta se întâmpla cu zece ani în urmă când dorinţa de a-şi întemeia o familie şi a avea copii pusese stăpânire pe el, lucru care îi subjugă pe bărbaţi atunci când se aşteaptă mai puţin.

În cazul lui Marie, situaţia a fost cu totul alta. Era cu câţiva ani mai tânără decât el, abia ieşise de pe băncile facultăţii, era licenţiată în litere şi filosofie şi pornea în marea ei aventură căutarea semnificaţiei vieţii, nu a banilor. Punându-şi în practică trucurile inteligente şi mânat de hotărârea de a o cuceri, a reuşit să-i stârnească pasiunea pentru el, deşi părinţii ei s-au împotrivit relaţiei lor. Catolici fervenţi şi închistaţi, îl considerau prea ambiţios şi fără scrupule.

Paul a zâmbit vag, evocând această pasiune acum stinsă. Timpul, aşa cum se întâmplă întotdeauna, a schimbat status quo-ul. Dragostea sa pentru Marie nu a dispărut cu desăvârşire, dar şi-a pierdut frumuseţea. Asta se întâmplă în toate căsniciile se gândi el căci totul este atât de trecător. Ţinea încă la Marie, dar aventurile pe care le-a avut în ultimii ani i-au schimbat atitudinea. Simţea că el şi trupul lui aparţineau acum altora lumii întregi, nu doar ei. Nu şi-a trădat însă niciodată sentimentele, iar ea nu bănuia nimic.

Poate că se înşela, dar ea şi-a pierdut încrederea şi hotărârea ce o caracterizaseră cândva. E adevărat era bună în postul de vicepreşedinte pe care îl ocupa în cadrul unei organizaţii de caritate; nu se dădea bătută prea uşor dar în relaţia lor, ei bine, erau momente când îl privea oarecum nedumerită, ca şi când nu mai puteau să comunice, ca şi când lumea lor se destrăma.

Imagini amare se trezeau acum la viaţă precum acelea referitoare la naşterea fiicei lor Rachel, când un nebun s-a erijat în rolul de doctor şi a lucrat ca un măcelar. Compensaţiile băneşti pe care le-au obţinut i-au ajutat să cumpere casa în care locuiau acum, dar dragostea pentru soţia sa s-a diminuat considerabil. În plus, ea nu mai putea să dea naştere altor copii. Asta a schimbat radical lucrurile. Pentru el, dar şi pentru ea.

— Eşti treaz? se auzi o voce domoală, urmată de o mişcare de sub cearşafuri.

Paul nu a răspuns, dornic să-şi mai treacă în revistă agenda.

— Paul?

Marie s-a întors spre el. Şi-a cuibărit capul învăluit de părul castaniu în braţele lui. El i-a aruncat o privire scrutătoare. Chipul ei nu mai era frumos nu acum, când ridurile au început să-şi facă apariţia dar era atrăgător. Pentru o femeie de treizeci şi trei de ani, tenul ei curat, ochii căprui şi luminoşi şi pomeţii încadraţi de o faţă ovală îl determinau pe Paul s-o prezinte cu mândrie colegilor de la facultate sau altor persoane. Un alt lucru cu care se putea lăuda.

— Eşti treaz?

— Îhî.

— Nu uita murmură ea somnoroasă, fără să deschidă ochii trebuie să mergem la picnic astăzi cu familia Ingelmann. Florence ne-a invitat săptămâna trecută. Trebuie să ne dăm jos din pat.

— Nu încă. E devreme. E abia şapte.

— Da?

S-a lăsat tăcerea în timp ce Marie digera această informaţie binevenită. Ce păcat că nu întrebase mai devreme! Acum, nu-şi mai putea relua somnul. A încercat să moţăie, dar în zadar. Nu mai putea să adoarmă. Se întreba la ce se gândea soţul ei. Probabil că la munca lui.

Aşa fusese dintotdeauna, chiar înainte de căsătorie. Trecutul său modest îi provocase o sete nedomolită de succes. Îi înţelegea dorinţa, dar nu intensitatea, nu acum, când o aveau pe Rachel. Cu toate acestea, Marie ştia în adâncul sufletului că el nu o iertase pentru că nu-i mai putea dărui alţi copii. Îl dezamăgise, iar el nu accepta eşecul al lui sau al celorlalţi: exista o legătură prea strânsă între acesta şi eul său exacerbat.

De aceea, Marie îi ierta aventurile extraconjugale, deşi ele îi provocau o durere sfâşietoare. O va părăsi? *Când* o va părăsi? Poate niciodată. Să dea Domnul să fie aşa, căci ea încă îl iubea! Marie deschise ochii şi se uită la soţul ei. El îi zâmbi, iar gândurile ei amare s-au risipit de-ndată pentru un timp, cel puţin. La bine şi la rău ea îl iubea şi îşi va respecta jurămintele făcute în faţa altarului.

— Doarme?

— Cu siguranţă.

Marie s-a ridicat şi şi-a scos slipul de mătase. Aruncându-l pe covor, a tras cearşaful peste ei, ascunzându-se în propriul lor cocon alb. Au început să facă dragoste. Ea se gândea numai la el, el la alte femei.

— Mami?

— Ah!

Marie a oftat uşor. Într-o fracţiune de secundă, mintea ei s-a întors la lumea exterioară. Învelindu-se în cearşaf, s-a uitat la copila firavă şi întrebătoare, care stătea în pragul uşii, strângând în braţe păpuşa preferată.

— Rachel, iubito, de ce nu mai dormi?

Marie şi-a dat pe spate părul ciufulit, încercând în acelaşi timp să se elibereze din strânsoarea lui Paul.

— Nu pot să dorm.

Marie a încercat să nu-şi trădeze tulburarea.

— Bine, iubito. Du-te la bucătărie! Vin şi eu imediat.

Au rămas în pat, cu nervii întinşi la maximum, încercând să urmărească paşii fiicei lor de şapte ani, ce cobora treptele. După ce zgomotul de paşi a încetat, Marie s-a întors spre Paul. Au avut mai puţin de zece minute la dispoziţie înainte ca Rachel să-şi facă din nou apariţia, plângând că nu-şi găsea ursuleţul. Dar până atunci, s-au rezolvat multe lucruri. Marie i-a zâmbit. Paul a ridicat din sprâncene.

— Femeile, murmură el, pot oricând să atragă atenţia bărbaţilor.

— Sunteţi gata cu toţii? Ben ne aşteaptă în maşină.

Acestea au fost cuvintele lui Florence Ingelmann, rostite cu vocea sa răsunătoare, după ce a trecut pragul casei. Ea a fost imediat înconjurată de doi „băgători de seamă”: o fetiţă şi un câine. Dar a trecut cu uşurinţă şi peste acest „obstacol”. Era obişnuită cu familia Stauffer. Cu o mişcare rapidă, a cuprins-o pe Rachel în braţele sale uriaşe şi i-a lăsat pe obraji semnul unui sărut generos. Apoi, l-a mângâiat pe bot pe labradorul auriu al familiei în timp ce acesta o bătea frenetic cu labele, dornic de a-şi face cunoscută prezenţa. După ce a trecut cu succes de aceste „bariere” periculoase, Florence a ajuns în bucătărie.

— Haideţi! E timpul să plecăm.

Înainte ca Marie sau Paul să se ridice de la masă, Florence i-a

învăluit cu braţele sale şi i-a strâns cu putere, dăruindu-le şi lor ştampila unui sărut siropos de genul celei pe care o primeşti pe bonul dintr-un supermarket. Aşa era Florence. Corpolentă, impetuoasă, de nestăvilit toate aceste atribute fiind încadrate într-o constituţie fizică de un metru şaizeci înălţime, culminând cu o claie de păr blond, decolorat şi cu un trup bine dotat, care le spunea instructorilor de fitness că îl puteau privi, îl puteau dori cu disperare, dar nu aveau voie să-l atingă.

Văzând coşul pentru picnic, Florence l-a înhăţat fără să stea prea mult pe gânduri. S-a îndreptat apoi spre uşa de la intrare, unde o aşteptau micuţii „terorişti”, dintre care unul îşi trăda prezenţa prin râsete şi chicoteli.

— Să mergem, copii! strigă Florence, ieşind pe uşă.

Paul s-a uitat la soţia sa, având încă în gură chifla cu unt. Deşi era profesor de psihiatrie criminalistică, era coleg cu soţul lui Florence, Ben, şi era o personalitate în domeniul lui, pentru Florence, cei treizeci şi nouă de ani ai lui şi diplomele obţinute nu aveau nicio importanţă. El şi soţia lui erau consideraţi drept nişte copii, la fel ca fiica şi câinele lor. Acest lucru îl enervase întotdeauna, din cauza sentimentului exacerbat al propriei importanţe. Ben era însă unul dintre suporterii săi şi nu se putea lăuda cu prea mulţi.

— Cred că Florence vrea să plecăm, spuse Marie domol.

Paul a încuviinţat din cap. Totul avea să fie prematur astăzi. Şi nu era decât opt şi jumătate dimineaţa.

Fordul zbura pe autostrada din San Francisco, Ben aflându-se la volan.

Un individ înalt şi slab, în vârstă de cincizeci de ani, cu ochelari şi cu un aer distrat, Ben era profesor de psihiatrie criminalistică la Universitatea din San Francisco, unde spre deosebire de Paul preda cursuri de foarte mulţi ani. În ciuda acestui lucru, dar şi a faptului că Ben era decanul catedrei şi şeful lui Paul, bărbatul mai tânăr era cel care conducea

ostilităţile.

De ce tolera această stare de fapt? Ben şi-a pus de multe ori această întrebare, dar cunoştea răspunsul şi-l acceptase cu mult timp în urmă. Pentru că avea de-a face cu un geniu. Îi aruncă o privire lui Paul. Colegul său era un bărbat chipeş, de înălţime medie, înzestrat cu un păr negru şi un chip poate prea rigid, aproape nemilos, dacă îl priveai într-o lumină puternică.

Încăpăţânat, extrem de ambiţios şi cumplit de exasperant uneori: în ciuda sau poate datorită acestor defecte ale caracterului său, Paul era un geniu. Un diagnostician extraordinar, care nutrea o empatie profundă pentru criminalii bolnavi psihic, Paul stăpânea cu măiestrie arta scrisului, exprimându-se în articolele universitare şi în cărţi cu o originalitate uluitoare. Nu era doar impresionant; în opinia lui Ben, numele lui Paul se va alătura, în timp, unor personalităţi precum Sigmund Freud sau Carl Jung.

Alţii nu ar fi acceptat această situaţie. Copleşiţi de invidie şi de lipsa respectului de sine, ar fi încercat să-l doboare pe Paul. Faptul că Ben nu procedase aşa îi dovedea modestia. În schimb, el a făcut tot ce i-a stat în putinţă să-l ajute pe tânăr să se evidenţieze la universitate. Datorită lui Ben, ei şi soţiile lor se înţelegeau foarte bine. Un lucru foarte bun dacă ţinem cont de faptul că Paul nu mai avea alţi prieteni în rândul colegilor de breaslă. Era prea arogant pentru gustul lor.

În afară de îndatoririle de profesori, Ben şi Paul conduceau o clinică particulară de psihiatrie, destinată actorilor din San Francisco. Deşi o înfiinţaseră în urmă cu un an, afacerea se dovedise rentabilă, pentru că foarte mulţi actori şi actriţe din oraş se perindau pe acolo, suferind din diverse cauze droguri, depresie, suprasolicitare, muncă, celebritate. Şi atunci, voiau să afle răspunsul la întrebarea: De ce mi se întâmplă tocmai mie? Uneori, Paul şi Ben nu ştiau ce să spună dar le ofereau o explicaţie destul de plauzibilă în aşa fel încât banii să poată să treacă dintr-un buzunar în altul spre mulţumirea tuturor.

Se părea că lui Ben îi plăceau contrastele, căci se deosebea ca fire şi temperament de soţia sa. În timp ce Florence era „pufoasă” şi durdulie, o vată de zahăr în variantă umană, el era înalt şi slab; în timp ce ea vorbea ca o moară stricată, el spunea ceva doar dacă era obligat s-o facă; în timp ce ea era sufletul petrecerii, el putea prin tăcerea sa să transforme o nuntă într-o înmormântare.

Această combinaţie stranie de contraste constituia însă punctul lor forte, ajutându-i să-şi păstreze fidelitatea unul faţă de altul. Pentru că nu aveau copii, îşi canalizaseră afecţiunea asupra lui Rachel Stauffer, un copil surogat, pe care Florence o strângea mereu ca pe o jucărie la pieptul ei masiv. Florence îi iubea şi pe Marie şi pe Paul, deşi motivul pentru care cei doi se căsătoriseră rămăsese un mister pentru ea: temperamentele lor erau atât de diferite.

Florence ştia că existenţa lui Marie era alcătuită din trei elemente vitale: soţul, copilul şi religia catolică. Pentru Paul, însă, doar unul dintre acestea conta cu adevărat. O iubea pe Rachel din tot sufletul, dar nutrea un dispreţ ucigător pentru religie şi nu avea nevoie de nimeni care să-i întregească existenţa. Mintea şi personalitatea sa erau tăioase ca briciul şi nu te lăsau să te îndoieşti de aroganţa şi superioritatea sa intelectuală. Se va ridica sau se va prăbuşi, ca luceafărul de dimineaţă.

În timp ce Ben conducea, Florence revărsa asupra lui Marie şi Rachel ultimele noutăţi de la sala de fitness, cunoştinţele sale fiind extrem de vaste în acest sens (cu excepţia aparatelor de exerciţii despre care nu ştia mare lucru).

Incapabil să-i suporte prea mult tiradele verbale, Ben spuse:

— Don Eccles mi-a spus că ai cerut să ţii prelegerea Carl Jung anul acesta.

— Da, răspunse Paul.

— Vei da lovitura dacă ţi se acceptă cererea, spuse Ben, mişcându-se pe scaun. Nu au invitat niciodată pe cineva atât de tânăr. Ei au cu toţii în jur de şaizeci de ani.

— Exact, răspunse Paul. Este prelegerea cea mai importantă din psihiatrie, iar ei o acordă unor nulităţi aflate la sfârşitul carierei, care o vor ţine în faţa unui public senil.

Ben zâmbi. Paul avea dreptate. Dar acest adevăr nu făcea decât să sporească numărul duşmanilor săi, iar Paul avea destui în comisia de selecţie internaţională. Se întreba dacă nu era poate mai bine să-i spună că fusese deja ales candidatul Johann Hermanns din Basle. Se hotărî să n-o facă. Le-ar fi stricat ziua. În plus, aveau alte probleme mai dificile de rezolvat. Oare Paul ştia de ce organizase Florence acest picnic?

— Despre ce subiect vei vorbi? Fireşte, îl poţi transforma într-un articol dacă nu vei fi ales.

Paul privea maşinile care mergeau pe autostradă în sens opus.

— M-am gândit la un subiect controversat: „Psihiatria criminalistică şi înfrângerea religiei”.

— Extraordinar! O să le captezi atenţia. Dar nu uita că majoritatea membrilor Senatului universităţii au înclinaţii religioase! Asta ţi-ar putea afecta cariera.

— Şi ce dacă? spuse Paul.

Putea oricând să-şi ia o altă slujbă. Paul a început să râdă relaxat. Ben nu a mai spus nimic. Şi-au continuat drumul în tăcere.

— Ia-o la stânga! strigă Florence din spate, fără să respire. Vorbeam ieri cu Jenny Menteith la club şi biata de ea mi-a spus că mama ei a fost diagnosticată cu cancer. Florence îşi acoperi îngrozită faţa cu mâinile. Şi cancer la gât. Şi avea o voce atât de frumoasă… Se sprijini de banchetă. Ia-o la dreapta, acum! Da, la dreapta! Aproape că am ajuns.

Apoi şi-a continuat monologul, neobosită. Rachel o privea fascinată, uimită că cineva putea să vorbească atât de mult fără să respire. Probabil că Florence avea nişte plămâni cu totul deosebiţi. O va întreba mai târziu pe mama ei despre asta.

Ben a oprit maşina pe un drum nisipos şi apoi au coborât cu toţii. Plaja privată, cu nisipul alb şi curat, se întindea în faţa lor

spre mare. Ţipând de bucurie, Rachel a început să alerge, în timp ce câinele i se împleticea zburdalnic printre picioare. Îngrijorată, Florence s-a năpustit după ea.

Marie a surprins privirea lui Ben. I se citea bucuria în ochi văzând cum o luase soţia lui pe Rachel de mână şi se îndreptau amândouă spre apă.

— Fii atentă! spuse Ben. Crede că e fetiţa ei. O să ţi-o răpească într-o zi.

Marie i-a întors zâmbetul. Florence îi mărturisise cu mult timp în urmă că nu putea să aibă copii, dar în cazul ei acest lucru se datora disfuncţiilor naturale, nu bisturiului. Asta le unise de la bun început. Marie ştia că Florence acceptase să-şi ducă crucea atât din punct de vedere intelectual, cât şi filosofic, lucru pe care ea nu reuşise să-l facă. Dar Florence nu reuşise să-şi reprime în totalitate instinctul matern, astfel că transformase lumea întreagă într-o grădiniţă numai a ei.

Între timp, Paul a deschis portbagajul.

— Să scoatem lucrurile pentru picnic!

Era un gest frumos din partea rectorului universităţii să le ofere pentru relaxare casa lui de vacanţă de la malul mării. Fireşte, voia ceva în schimb de la Paul.

— Apropo, Ben, ai citit ultimul articol al lui Don Trautman „Evaluarea psihiatrică a deţinutelor care suferă de efectele dependenţei de cocaină”?

— Nu, spuse Ben. E interesant?

Dacă Paul i-l recomanda, îl va citi. Dacă nu, îl va ignora.

Adunându-şi lucrurile, au pornit pe plajă. Avea să fie o zi perfectă. Cu toţii erau siguri de asta, cu excepţia lui Ben. El şi-a afundat degetele în nisip, gândindu-se la procesul Kramer.

— Draga mea, eşti *atât* de norocoasă!

Era târziu după-amiază. Dar debitul verbal al lui Florence nu se diminuase odată cu refluxul. Crescuse sau scăzuse în intensitate,

dar nu se oprise niciodată. Marie se întreba dacă nu vorbea cumva şi în somn. Sărmanul Ben!

— Da, sunt, spuse ea.

— Ai o fetiţă frumoasă, o casă pe care mulţi şi-ar dori-o şi un soţ genial. Domnul te-a binecuvântat.

— Aşa este, răspunse Marie.

Au privit-o apoi pe Rachel jucându-se în apă. Paul şi Ben plecaseră la plimbare. Florence a tăcut. Şi-a dres glasul cu prudenţă. O să abordeze subiectul acum.

Dar curajul a părăsit-o în ultimul moment. Deşi Marie era în general încrezătoare şi flexibilă cu oamenii, când era vorba de soţul ei, acesta devenise în opinia lui Florence un punct nevralgic. Nu fusese mereu aşa. Dar Florence nu ştia nimic de suferinţa provocată lui Marie de infidelitatea lui Paul şi nici de hotărârea ei de a-şi menţine familia unită. Aşa că Marie era probabil îngrijorată din cauza procesului Kramer. Florence trebuia să aştepte, aşadar, ca prietena ei să deschidă subiectul din proprie voinţă.

— Ben spune că ultima carte a lui Paul se vinde foarte bine. Este minunat, spuse ea apoi.

— Da, aşa e.

Marie nu a mai rostit niciun cuvânt. A urmat o clipă de tăcere. După câteva minute, însă, tăcerea a devenit un chin pentru Florence, care a izbucnit:

— Marie, nu vrei să vorbeşti despre Karl Kramer?

Şi-a regretat însă izbucnirea imediat după ce a rostit ultimul cuvânt, observând încordarea care se citea pe chipul prietenei sale. Marie a clătinat din cap şi şi-a întors privirea în altă parte.

— Înţeleg, spuse Florence.

Ce naivă fusese! îşi dorea să nu fi atins acest subiect. Acum stricase totul. Învăluite în tăcere, au privit-o pe Rachel bălăcindu-se în apă alături de câinele ei.

— Nu vreau să discut despre asta, spuse Paul cu o voce

tăioasă şi mânioasă.

Ben s-a oprit din mers. Le-a privit în depărtare pe Florence şi Marie. A ridicat din umeri şi şi-a continuat plimbarea pe plajă.

— Paul, trebuie să vorbesc cu tine.

— Nu acum.

— Ba da, Paul, *acum.* Mâine are loc procesul şi dacă nu-ţi prezint eu problema, cine ar putea s-o facă? Sunt prietenul tău. Tăcu o clipă, apoi continuă: E adevărat că eşti singurul psihiatru al apărării?

— Şi ce dacă? Toată lumea are dreptul să fie reprezentată.

— Fireşte, spuse Ben. Nu contest asta. Paul a început să se îndepărteze, dar Ben l-a ajuns din urmă. Nu vreau decât să-ţi dau un sfat bun. Este un caz de interes general, iar publicul îl urmăreşte cu multă atenţie.

— Şi ce dacă? Paul a luat câteva pietre şi le-a aruncat în apă. La câte cazuri de interes general nu am lucrat împreună, exprimându-ne opiniile profesionale? La cel puţin cincizeci în ultimii zece ani. Nici de această dată nu este ceva deosebit, te asigur.

— Ba da, este un caz *cu totul deosebit.* Nu este vorba doar de un criminal în serie. Dacă individul scapă pe baza opiniilor tale profesionale, dar nimeni nu este convins de nevinovăţia lui, eşti terminat. Mă înţelegi? Publicul şi cei din breasla noastră nu te vor ierta niciodată. E adevărat că profesorul Lightman s-a retras din tabăra apărării?

— Da, şi? S-a speriat în ultimul moment. Paul i-a aruncat prietenului său o privire aproape dispreţuitoare. La fel ca tine.

Ben s-a înroşit.

— Nu este adevărat, spuse el puţin răstit, dar încercă imediat să se calmeze. Nu avea niciun rost să se enerveze şi el. Am ajuns la această concluzie după propria mea evaluare psihiatrică. Kramer este autorul crimelor, sunt convins de asta. Nu pot să depun mărturie în favoarea unui individ pe care îl consider vinovat.

— E timpul să ne întoarcem.

Ben pierdea teren. Dar trebuia să mai încerce o dată.

— Hai să-ţi prezint lucrurile şi altfel. Ştim amândoi că în anumite cazuri psihiatrul ajunge să se identifice cu criminalii pe care îi evaluează. Devii fascinat de lumea lor şi sfârşeşti prin a te supune voinţei lor. Criminalii în serie fac parte din această categorie. Stăpânesc foarte bine arta manipulării.

— Şi tu crezi că opinia mea profesională a fost influenţată în sens negativ? întrebă Paul pe un ton glacial. Despre asta e vorba, nu-i aşa?

S-a aplecat să mai adune câteva pietricele.

— Nu. Vreau doar să spun că Kramer este un om ciudat şi periculos. Aceasta este părerea mea personală şi profesională. L-ai vizitat de prea multe ori în închisoare încât ai căzut în capcana lui eşti fascinat de el. Trebuie să ai sprijinul unei alte voci avizate, indiferent de ce spun avocaţii. Nu te implica singur în acest proces!

— Căci altfel ce se va întâmpla? spuse Paul râzând sardonic. Va fi sfârşitul carierei mele?

L-a bătut prieteneşte pe Ben pe umăr. Asta însemna că discuţia lor ajunsese la final. Kramer nu avea cum să-l păcălească pe Paul; era convins de asta. Problema era alta: dacă trebuia spus lucrurilor pe nume, Ben nu era un psihiatru foarte bun. Şi-şi pierduse curajul când publicul a început să ceară sânge.

Au auzit un strigăt în spatele lor.

— Tati, uite ce-am găsit!

Rachel alerga pe plajă spre ei. Ţinea ceva în mâini.

Paul a tras-o spre el şi a început să cerceteze cu atenţie scoica. Îl uitase deja pe Ben.

În seara aceea, în timp ce Marie trebăluia prin bucătărie, Paul s-a retras în biroul său ca să-şi pregătească un curs. În fundal, se auzea muzica din *Turandot* a lui Puccini. Gloria, servitoarea

filipineză, a coborât scările.

— Rachel vrea să-i citiţi o poveste înainte de culcare.

Marie a încuviinţat din cap în timp ce împacheta câteva prăjituri pentru întâlnirea mamelor de a doua zi.

— Paul, poţi să-i citeşti o poveste lui Rachel înainte să adoarmă? îi strigă ea prin uşă.

Paul a oftat, punând stiloul pe birou. Apoi, a urcat în camera fetiţei. Fiica lui era în pat şi se prefăcea că doarme. Paul s-a aşezat pe marginea patului şi s-a delectat cu frumuseţea chipului ei, de o simplitate angelică, înzestrat cu nişte trăsături perfecte. Înăuntrul structurii sale firave, sălăşluiau o inocenţă şi o dragoste necondiţionată, pe care niciun adult nu le-ar fi putut manifesta vreodată. Ar fi făcut orice pentru ea.

Paul a aşteptat. După câteva clipe, Rachel a deschis un ochi ca să verifice dacă tăticul ei venise acolo, dându-se astfel de gol. Paul a început s-o gâdile, iar ea ţipa şi se agita încântată.

— Ce poveste vrei să-ţi citesc?

Rachel a ales povestea ei preferată: *Scufiţa-Roşie şi lupul cel rău.* Paul a aşezat-o comod în pat. A început apoi să citească încet povestea. O citea cu mult dramatism şi la fiecare turnură a frazei, dădea viaţă poveştii, accentuând cuvintele, ca s-o prindă pe fiica sa în mrejele basmului. Paul îi arunca din când în când câte o privire. Chipul ei trăda faptul că recrea în minte firul naraţiunii, dezvăluindu-i teama şi nesiguranţa provocate de poveste. Ochii ei mari şi rotunzi priveau cu intensitate în semiîntuneric.

Paul s-a oprit exact în momentul în care lupul îşi primea pedeapsa.

— E timpul să dormi acum. Îţi voi citi sfârşitul mâine.

— Nu, mai vreau.

Paul s-a aplecat să o sărute.

— Mâine.

S-a ridicat şi a încercat să stingă veioza de lângă pat, dar ea l-a oprit.

— Tati!

— Rachel, e doar o poveste. Nu există lupi mari şi răi. În plus, e învins de fetiţa din basm. Vrei să verific dacă e cineva sub pat?

Ea a încuviinţat din cap şi Paul s-a supus. Îl fascina de mult faptul că cei mici aveau capacitatea de a înţelege răul fără nicio explicaţie din partea părinţilor. El însuşi, încă de la o vârstă fragedă, îşi crease o lume cu stafii şi vampiri, monştri şi vrăjitoare, vârcolaci şi demoni, care prindeau viaţă în coşmaruri cumplite. Exista însă o explicaţie raţională. Copiii extrapolează basmele în imaginaţia lor şi apoi le conferă o realitate fizică. Fireşte, imaginea există, dar numai în fantezia copiilor. Este o imagine fără consistenţă. Totul este foarte logic. Slavă Domnului că există psihiatrie!

— Vezi? Nu e nimic aici. Noapte bună, iubito.

Paul s-a întors apoi la notiţele pregătitoare pentru cursul său. Când s-a dus la culcare, Marie dormea deja. Era bucuros. Discutase destul pe tema Kramer. Subiectul era închis.

La câţiva kilometri distanţă, în casa lor mult mai modestă, Florence şi Ben stăteau alături pe canapea şi ascultau ştirile serii. Cum era de aşteptat, acestea se axau asupra procesului Kramer, care începea a doua zi.

Comentatorul de ştiri şi-a început discursul. Era oare Kramer criminalul în serie care comisese în ultimele luni mai multe crime în San Francisco, îngrozind o populaţie obişnuită deja cu asasinatele violente? Sau era nevinovat şi în acest caz adevăratul criminal umbla liber printre noi? Publicul avea să afle în curând.

Florence s-a întors spre soţul ei.

— Ai vorbit cu Paul?

— Nu chiar.

— Ce se va întâmpla în cazul în care Kramer va fi condamnat?

— *Când* va fi condamnat, Paul îşi va distruge reputaţia. Este foarte simplu. Toată lumea îl consideră nebun pentru că îşi pune

în pericol reputaţia şi statutul, dar este convins că individul este nevinovat. Dădu din umeri, încercând să pară evaziv. Până la urmă, e decizia lui. În plus, conchise el fără vlagă, chiar şi criminalii trebuie apăraţi de oameni buni.

În opinia lui Ben, Paul era prea încrezător şi pusese prea repede un diagnostic. Dar nu putea să schimbe lucrurile, de vreme ce aceasta era dorinţa partenerului său. Nimeni nu îl obligase pe Paul să-şi expună opiniile profesionale în favoarea acuzatului, iar consecinţele urma să le suporte singur.

— Mă duc la culcare, iubitule, spuse Florence, terminându-şi ciocolata cu frişcă.

— Vin şi eu imediat.

Ben a închis televizorul. A rămas un timp în întuneric, adâncit în gânduri. Se gândea la oameni. Crezuse dintotdeauna că exista o sincronie extraordinară între indivizi şi evenimente. În timpul vieţii, oamenii atrag alţi oameni prieteni, colegi şi chiar duşmani prin intermediul dorinţelor şi năzuinţelor lor inconştiente. Evenimentele care au loc ulterior împlinesc sau distrug aceste dorinţe şi năzuinţe. De ce şi cum se întâmpla acest lucru, Ben nu putea să spună, considerându-l un fapt cu totul inexplicabil. Era ca şi cum ai fi privit oile strângându-se într-un grup, fără însă să vezi păstorul sau câinii însărcinaţi cu această misiune.

Aşadar, ce factor îl adusese pe Kramer în micul lor univers şi în viaţa lor? Era un om calomniat pe nedrept sau era ceva şi mai rău? Ben nu ştia. Dar adevărul era că nu-l plăcea pe Kramer. Nu-l plăcea deloc.

Şi asta îl îngrijora.

CAPITOLUL 2

„Nimeni dintre noi nu poate să stea dincolo de umbrele întunecate şi colective ale umanităţii. Chiar dacă o crimă s-a petrecut cu multe generaţii în urmă sau se întâmplă astăzi, persistă simptomele unei dispoziţii mereu prezente pretutindeni; de aceea, este bine să facem un exerciţiu de «imaginaţie a răului», căci numai un nebun îşi poate permite să ignore condiţiile propriei sale firi. De fapt, această ignorare este cea mai bună modalitate de a-l transforma într-un instrument al răului."

Carl Jung, *Eul nedescoperit*

Procesul Kramer. Evenimentul care a focalizat atenţia publicului din San Francisco.

Cinci femei au fost ucise cu bestialitate în oraş pe parcursul mai multor săptămâni; modul în care au fost omorâte era aproape identic. Un criminal în serie se plimba liber pe străzi, dar nu existau indicii referitoare la identitatea lui, în ciuda numărului uriaş de poliţişti însărcinaţi cu rezolvarea cazului.

Apoi, într-o dimineaţă de iunie, a fost găsit plutind într-un canal cadavrul mutilat al lui Melanie Dukes. În mod obişnuit, moartea ei nu ar fi stârnit interesul general, cu atât mai puţin într-o zi de duminică. Dar de data aceasta, lucrurile erau cu totul

diferite. Moartea lui Melanie Dukes a reprezentat ultima picătură pentru o populaţie terorizată deja de creşterea continuă şi de nestăvilit a ratei criminalităţii.

Locuitorii oraşului San Francisco erau revoltaţi şi acest lucru a avut consecinţe imediate. Primarul oraşului, o femeie extrem de abilă pe scena politică, a fost obligat să recunoască în direct la televizor că se simţea stânjenit de numărul mare de victime şi de faptul că ucigaşul lor continua să se plimbe nestingherit pe străzi, promiţând în final că va face „tot” ce-i stătea în putinţă pentru a ajuta la prinderea acestuia. Promisiunea ei l-a determinat pe şeful poliţiei să ia în calcul posibilitatea găsirii unei alte slujbe, motiv pentru care a declanşat o adevărată vânătoare de oameni. Şi mai mulţi ofiţeri de poliţie au fost desemnaţi să lucreze la acest caz.

Cu toate acestea, în ciuda publicităţii masive făcute la televizor şi în ziare, a investigaţiilor amănunţite şi a colaborării strânse între autorităţi şi public, nimeni nu a fost arestat. A trecut apoi o lună fără niciun incident. Era evident că ucigaşul s-a ascuns. Dar unde? Şi de ce se hotărâse după ce îşi începuse „fiesta” crimelor să le pună punct atât de brusc?

Oamenii considerau această tăcere şi mai apăsătoare. Ştiau că ucigaşul va lovi din nou, deoarece criminaliştii îi asigurau că acest tipar comportamental era specific acestei categorii de criminali. Barurile şi discotecile din San Francisco erau din ce în ce mai puţin frecventate. Teama pândea la tot pasul, domolind până şi cele mai energice spirite.

Apoi, şi-a făcut apariţia aproape întâmplător un nume. Suspiciunile au început să se îndrepte spre Karl Kramer, un şofer de camion din Los Angeles. Era un om violent, un lup singuratic, a cărui prezenţă stârnea nelinişte. Domiciliul său actual oferea o posibilă explicaţie pentru încetarea temporară a crimelor. O săptămână după uciderea lui Melanie Dukes, Kramer a fost arestat într-un cartier rău famat din San Francisco pentru că a ucis un bărbat cu cuţitul în timpul unei încăierări dintr-un bar.

Kramer a declarat că a acţionat în legitimă apărare. Cu toate acestea, a fost găsit vinovat pentru comiterea crimei şi condamnat la zece ani închisoare, pedeapsă care se putea reduce la jumătate dacă omul s-ar fi dovedit un deţinut model.

Oare Kramer intrase în închisoare cu bună ştiinţă pentru a evita identificarea criminalului în serie? Posibil, dar puţin probabil. Dacă aşa stăteau lucrurile, aceasta era o strategie periculoasă. Conform legilor din California pentru „circumstanţe deosebite”, un individ care a comis deja o crimă este condamnat la moarte dacă este găsit vinovat de comiterea alteia.

Autorităţile se confruntau şi cu alte probleme. Nimic din trecutul lui Kramer nu sugera că putea fi integrat în categoria criminalilor în serie, deoarece nu exista niciun indiciu care să le dea de înţeles că îi plăcea să ucidă. În plus, dovezile împotriva sa nu erau consistente. Nu existau amprente şi nici probe ADN. De fapt, nu existau dovezi concrete, judiciare sau de altă natură, cu excepţia unui singur martor sora fetei ucise. Iată care era procesul: cuvântul lui Kramer, care nega vehement că ar fi torturat-o şi ucis-o pe Melanie Dukes versus jurământul rudei victimei, Laura Dukes, care susţinea că l-ar fi văzut în compania surorii ei în acea noapte fatidică.

Un alt factor determinant cântărea greu în balanţa justiţiei: opinia unui psihiatru criminalist, un profesor renumit de la Universitatea din San Francisco, Paul Stauffer. Era fascinat de acest caz, iar opinia sa avea să fie în favoarea acuzatului.

La urma urmei, Kramer avea un prieten pe lume.

Nouă şi jumătate dimineaţa, într-o zi caldă de septembrie. Tribunalul din San Francisco era înţesat de avocaţi, jurnalişti, spectatori şi vânători de senzaţii tari.

Laura Dukes stătea în rândul din spate pe unul din scaunele rezervate poliţiei. Sala tribunalului era spaţioasă, construită din lemn de stejar, cu un tavan înalt şi o tribună pentru judecător. Juraţilor le erau rezervate scaune capitonate, iar spectatorilor le

erau destinate câteva rânduri de bănci. „Peisajul” îi amintea Laurei de o scenă de circ. Nu era un fapt surprinzător. Procesele penale nu difereau prea mult de arenele de circ. Numai inteligenţa „actorilor” făcea diferenţa, deşi uneori aveau foarte multe lucruri în comun. Ţinuta, gesturile, trucurile şi simulările toate într-un singur spectacol. În nicio altă situaţie nu era mai evidentă asemănarea omului cu maimuţa. Şi cineva este întotdeauna pregătit să facă marele salt.

— Luaţi-o pe aici!

Tatăl Laurei murise cu doi ani în urmă, iar mama ei era internată într-un azil de bătrâni, suferind de o boală mentală degenerativă. Laura nu îi spusese mamei ei despre crimă: sărmana femeie nu mai ştia nici măcar cum o cheamă. Suferise destui; numai un Dumnezeu nedrept putea să pretindă mai mult. Dar Dumnezeu este nedrept, gândi Laura cu amărăciune, pentru că cere mereu tot mai multă suferinţă. Poate ca să-i facă pe oameni să-l recunoască patimile.

Soarta o desemna astfel pe Laura ca fiind singura rudă a victimei care participa la proces. Se simţea singură, îi era teamă şi era total dezamăgită de viaţă. Dorea ca totul să se termine odată.

— Te simţi bine?

— Oarecum.

Laura l-a privit pe ofiţerul de poliţie. Era afro-american, avea părul grizonant şi o privire blândă. El a mângâiat-o uşor pe umăr, încercând să o încurajeze şi apoi s-a dus să-şi ajute colegii să îndrume oamenii spre locurile lor.

La două rânduri în faţa Laurei Dukes, o femeie îşi înghiontea soţul.

— Uite, ea este!

— Cine?

— În spate. Nu te întoarce prea repede! Este sora fetei ucise. Sunt gemene identice. Ce frumoasă el Sărmana!

Soţul femeii, un bărbat corpolent, cu o burtă uriaşă, dovadă a

numeroaselor halbe de bere, s-a întors ca s-o privească pe Laura, care şi-a ferit imediat ochii de privirea iscoditoare. Lucrase ca bookmaker, acum era pensionar, şi nu avea altceva mai bun de făcut decât să vină la procese, împreună cu soţia lui, ca să urmărească suferinţa umană ca pe un spectacol. O analiza pe Laura manifestând o curiozitate impertinentă.

Laura Dukes avea douăzeci şi trei de ani şi lucrase la fel ca sora ei la o bancă din San Francisco pe post de casieră. Înalte şi frumoase, blonde şi zvelte, pasionate de sport, ea şi sora ei geamănă se bucurau de multă popularitate la serviciu, fiind cunoscute şi apreciate pentru personalitatea lor expansivă. Serile de vineri şi sâmbătă şi le petreceau invariabil în barurile şi discotecile din San Francisco, bucurându-se din plin de viaţă. Deşi nu duceau o viaţă promiscuă, gemenele avuseseră de-a lungul timpului mai mulţi prieteni, împărţind la un moment dat acelaşi bărbat. Laura era mai sociabilă; Melanie puţin mai rezervată două fete fericite, pasionate de dans, bărbaţi şi viaţă. Apoi, Melanie fusese ucisă.

— Linişte în sală!

Bărbatul corpolent s-a întors spre soţia lui. Fata nu părea chiar atât de nefericită. Cât de tare te poate împietri viaţa? El a început să se scobească în nas.

— Ridicaţi-vă în picioare în prezenţa judecătorului Harrison!

Laura privea cum un bărbat în vârstă şi gârbovit s-a aşezat pe scaunul rezervat magistratului. A clătinat din cap sceptică. Oare cum putea să înţeleagă acest bătrân tragedia pierderii unei fiinţe dragi cauzată de un maniac? Cum putea să înţeleagă drama şi disperarea ei, „ferecat” cum era în viaţa sa privilegiată? Laura îşi muşca buzele: era încă bântuită de sentimentul vinovăţiei şi de grozăvia întâmplării. A închis ochii pentru a evita privirile sfredelitoare.

Tragedia avusese loc într-o seară de sâmbătă. Se duseseră împreună la discoteca lor preferată din centrul oraşului *Ispitirea Evei* cea pe a cărei firmă de neon era Eva în strânsoarea unui

şarpe. Era multă lume, ca de obicei, oamenii stând până şi pe trotuar. Acesta era locul preferat al Laurei şi al lui Melanie: era plin de tineri dornici să se distreze şi să uite de plictiseala vieţii de zi cu zi, ignorând pericolele. Dar lupii pândeau în întuneric.

Era ora două dimineaţa. Laura comandase băuturi la bar: îşi amintea totul perfect. Sora ei, Melanie, o bătuse uşor pe umăr. Toată fiinţa ei radia bucuria de a trăi; avea obrajii îmbujoraţi, rezultatul dansului frenetic, şi vorbea puţin incoerent din cauza alcoolului. Îi şoptise Laurei râzând că avea să iasă puţin acesta era codul lor secret prin care îşi dezvăluiau începutul unei noi idile. Nu se implicau direct într-o relaţie sexuală, ci tatonau mai întâi terenul, lucru pe care îl considerau extrem de incitant.

Laura dăduse din cap absentă în timp ce Melanie îi povestea despre planurile ei amoroase. Gândurile Laurei se îndreptau spre Danny, prietenul ei de cinci luni, care o chema la următorul dans.

Melanie i-l arătase apoi pe tipul în compania căruia dorea să-şi petreacă seara. Laura îl zărise pe bărbat în timp ce încerca să ducă la masă tava cu băuturi. Stătea mai departe de bar, aproape ascuns în întuneric. *Aproape* ascuns, dar Laura îl văzuse, aşa cum îl vedea şi acum cu ochii minţii. Kramer privise cu intensitate câteva minute. Apoi îi spusese „Bună” pe un ton moale. Fusese suficient pentru ca Laura să-i înregistreze tonalitatea vocii şi să-i reţină constituţia atletică, buzele senzuale şi părul legat în coadă de cal.

E adevărat, băuse ceva în seara aceea: două pahare de vodcă şi o tequila Pearl Harbor. Laura mărturisise acest lucru în declaraţia pe care o dăduse la poliţie, dar capacitatea ei de recunoaştere vizuală nu se diminuase. Era ameţită, dar nu beată. Kramer era cel care ieşise cu Melanie în seara aceea. Era sigură de asta. Putea să jure cu mâna pe Biblie.

— Ridicaţi-vă în picioare!

Laura i-a examinat pe membrii juriului în timp ce aceştia intrau în sală trei femei, iar restul bărbaţi. Unul dintre bărbaţi era îmbrăcat într-un costum elegant. Poate că era doctor sau

contabil. Ceilalţi juraţi semănau cu Laura oameni obişnuiţi care duceau o existenţă obişnuită. În ce parte vor înclina ei balanţa justiţiei?

— Declar şedinţa deschisă.

Laura continua să depene în gând imagini în timp ce juraţii îşi ocupau locurile. În noaptea aceea fatidică, ea o văzuse pe Melanie părăsind clubul în compania lui Kramer, văzuse cum el îi deschisese uşa şi cum Melanie se întorsese să-i facă semn cu mâna surorii ei.

În timp ce stătea acolo ţinând tava cu băuturi şi îi privea pierzându-se în întuneric, Laura fusese cuprinsă brusc şi inexplicabil de un sentiment de nelinişte. Mai mult decât atât, simţise gheara cumplită a spaimei încleştându-i inima, ca şi când ceva sau *cineva* ar fi încercat s-o avertizeze. Dar ignorase sentimentul şi se întorsese la Danny. Atunci fusese ultima oară când Laura îşi văzuse sora în viaţă.

Mai stătuse la discotecă încă două ore. Laura voia să plece acasă, pentru că prietenul ei dorea cu disperare o partidă de sex, dar nu-şi găsea sora geamănă. Nu era nici în bar, nici în discotecă, nici în parcarea din faţă. Dispariţia surorii ei o dezorientase pe Laura, chiar dacă era ameţită de băutură. Mel nu ar fi plecat niciodată fără ea. Asta era înţelegerea lor. Ori rămâneau împreună la discotecă, ori plecau acasă în acelaşi timp. Pentru propria lor siguranţă.

Laura se hotărâse astfel s-o sune pe Melanie pe telefonul mobil. Îi răspunsese altcineva. Era o voce de bărbat vocea lui Kramer. Laura îi spusese că voia să vorbească cu sora ei. El îi răspunsese calm că „doarme” şi îi închisese telefonul. Laura rămăsese ţintuită pe loc, în parcarea din faţa discotecii, surprinsă de răspunsul lui lapidar şi de tonul său rece. Danny ţipa la ea să se urce în maşină şi în starea ei bahică se gândise că sora ei îşi dusese admiratorul în apartamentul lor.

Dar când ajunseseră acolo nimic nu trăda prezenţa lui Mel. Oare se dusese la casa individului? Era o posibilitate. Puţin

probabil, dar era o ipoteză.

Laura dormise prost în noaptea aceea. Avusese coşmaruri cumplite se rătăcise undeva, complet singură, despărţită de cei dragi şi incapabilă să-şi mai regăsească drumul spre casă.

Duminică dimineaţă, cineva sunase la poliţie ca să raporteze descoperirea unui cadavru într-un canal aflat la cinci kilometri distanţă de discotecă. Era Mel sau ce mai rămăsese din ea după ce ucigaşul o hăcuise. După ce Laura identificase cadavrul (îi arătaseră numai faţa, deoarece restul corpului fusese mutilat cu bestialitate), începuse calvarul vieţii ei. Danny o părăsise după câteva săptămâni, incapabil să facă faţă lacrimilor, mâniei şi sentimentului ei de vinovăţie.

Concediul medical pe care Laura îl prelungise la nesfârşit dusese în final la pierderea slujbei şi devenise dependentă de medicamentele prescrise de nenumăraţi doctori. Acum, trei luni mai târziu, Laura, o umbră fără vlagă, stătea în sala întunecată a tribunalului, aşteptând să se facă dreptate. Ce bine ar fi fost dacă ar fi dat ascultare presimţirii aceleia, dacă ar fi împiedicat-o pe sora ei să părăsească discoteca! Era numai vina ei!

— Domnule judecător, eu sunt procurorul.

Judecătorul Harrison şi-a înclinat capul şi a început să studieze chipurile celor aflaţi în sală. Cunoştea motivul care îi determinase pe cei mai mulţi să vină la proces. Nu doar dorinţa de a se face dreptate îi împinsese în sala de tribunal, ci perspectiva de a da frâu liber urii pe care o simţeau pentru Kramer cel pe care televiziunile şi ziarele, cu simţul lor exacerbat pentru justiţie, îl condamnaseră deja ca fiind un criminal în serie şi ucigaşul lui Melanie Dukes.

Oamenii voiau răzbunare, voiau să se răzbune pe un individ pe care nu-l puteau înţelege, dar care le sădise în suflet seminţele răului; şi doreau ca oamenii legii să înfăptuiască această răzbunare în numele lor. Aşa să fie! Aşa va fi dar numai în conformitate cu legea. Individul era un criminal, condamnat pentru uciderea unui bărbat într-un bar, dar oare chiar o

omorâse el pe această femeie?

— Declar şedinţa deschisă.

Ciocănelul judecătorului a căzut cu zgomot.

CAPITOLUL 3

„Este un rău pe care l-am văzut sub soare
şi care se întâlneşte des între oameni.”

Ecleziastul 6:1

În timp ce procesul Kramer înfierbânta minţile americanilor, la Vatican evenimentele îşi urmau cursul lor paşnic aşa cum era firesc într-o instituţie care aşteptase două mii de ani ca lucrurile să dea roadele scontate.

După cină, cardinalul Benelli se obişnuise să petreacă puţin timp în camera sa din Vatican, rugându-se. Dacă ar fi să spunem adevărul, ar trebui să recunoaştem faptul că prelatul adormea uneori. El îi mărturisise acest lucru împreună cu alte câteva păcate minore (cum ar fi plăcerea de a mânca) părintelui Thomas, care era şi duhovnicul papei. Căci suveranul pontif la fel ca toţii oamenii nu era fără de păcat şi, încă din primele zile ale Bisericii, se spovedea.

Persoana aleasă pentru postul de duhovnic al Sfântului Părinte era invariabil un călugăr simplu sau un preot recunoscut pentru smerenia şi cucernicia sa, căci pontifii erau pe deplin convinşi că cele spuse de Hristos „Cei dintâi vor fi cei din urmă şi cei din urmă vor fi cei dintâi” se aplicau şi în cazul lor. Titulaturile şi rangurile umane nu influenţau în niciun fel Divinitatea.

S-a auzit o bătaie uşoară în uşă, iar Benelli a deschis încet ochii. Probabil că era asistentul său, care venea să-i reamintească de întâlnirea de la ora nouă seara.

— Intră!

Benelli a văzut cu uimire că persoana care stătea în prag nu era secretarul său slab ca un ţâr, care îl aborda întotdeauna cu un aer reverenţios. Ochii săi înceţoşaţi au zărit în schimb o siluetă firavă, care aparţinea unui bătrânel de peste şaizeci de ani, cu părul nins şi un chip obosit.

— Îmi cer scuze că vă deranjez.

— Nicio problemă, spuse Benelli.

I-a zâmbit, deşi era puţin deranjat de vizita inopinată. Îl vedea rareori pe părintele duhovnic în afara confesionalului şi nu era un lucru prea plăcut să fii prins păcătuind. Călugărul simplu îmbrăcat într-o sutană cafenie şi cardinalul înveşmântat în roba sa roşie şi-au încrucişat privirile.

— Cu ce te pot ajuta? spuse Benelli, ridicându-se de pe scaunul său.

A rostit aceste cuvinte pe un ton autoritar ca şi când ar fi dorit să-i aducă aminte călugărului de poziţia inferioară în care se afla faţă de el. Neintenţionat, fireşte.

— Sfântul Părinte ne-a invitat pe amândoi să vizităm în această seară observatorul din Vatican, spuse părintele duhovnic pe un ton blând, netulburat de inflexiunile subtile ale vocii cardinalului. Va avea loc o conjuncţie neobişnuită a planetelor pe cer.

— Da? răspunse Benelli surprins.

Ştia că pontiful manifesta un interes deosebit pentru observator de când devenise papă în urmă cu opt ani, interes ale cărui motive Benelli nu le cunoştea. El contempla foarte rar cerul; avea destule probleme pe pământ.

Au păşit astfel împreună în noapte, aşteptând maşina ce avea să-i ducă la castelul Gandolfo, reşedinţa de vară a papei, unde se afla observatorul. Era neobişnuit de rece pentru luna august, iar

stelele îşi făcuseră deja apariţia pe cer. Benelli a început să tremure.

Nu ştia prea multe lucruri despre însoţitorul său. Părintele duhovnic fusese abatele mănăstirii Cluny din Franţa. Apoi, în urmă cu un an, papa îl rugase să accepte noul post. Era o „ofertă” neobişnuită, pentru că din punct de vedere ecleziastic postul era inferior celui pe care îl ocupa călugărul. Dar îl acceptase din dorinţa de supunere. Benelli îl admira, deşi fără voia lui; bănuia că dacă ar fi fost într-o situaţie similară ar fi refuzat postul.

— Ce vom vedea?

— Sfântul Părinte mi-a spus că va avea loc o aliniere a planetelor Neptun, Marte şi Uranus. Este un fenomen foarte rar.

— Interesant! spuse cardinalul, încercând să pară entuziasmat.

În seara asta, avea să rateze ceaşca de ceai. Au intrat.

Directorul observatorului din Vatican era un omuleţ chel, cu ochi mici şi strălucitori. Înarmat cu un clipboard, cu câteva pixuri frumos aranjate în buzunarul cămăşii sale şi cu o pereche de ochelari, părea un om cumplit de plictisitor, lucru pe care nu a întârziat să-l dovedească.

— Eminenţa Voastră spuse el, umflându-şi ca un curcan pieptul deşirat trebuie să ştie că o conjuncţie este o apropiere între două corpuri cereşti. Apoi s-a umflat şi mai mult în pene. Şi mai are loc o mişcare retrogradă adică, în cazul lui Neptun şi al lui Uranus, planetele par să se mişte invers, înspre vest, în timp ce se apropie de punctul opus soarelui. Dar asta va mai dura ceva timp. Mişcarea va deveni vizibilă peste câteva săptămâni.

Astronomul era încântat să-şi afişeze cunoştinţele în faţa unui personaj atât de important. L-a privit apoi pe părintele duhovnic. Probabil că era asistentul; nu părea atât de important, aşa că nu trebuia să se bucure de privilegiul de a vedea această mişcare a stelelor. L-a condus, aşadar, numai pe cardinal spre locul unde se afla telescopul.

— Veţi observa… îşi continuă el pălăvrăgeala despre diverse fenomene astronomice, care trecea la fel ca stelele pe deasupra capului cu început de chelie al lui Benelli.

— Nu văd nimic.

— Trebuie să fixaţi lentilele.

Benelli a zărit ceva.

— Ce e asta?

— O conjuncţie a trei planete.

Benelli nu vedea însă lucrurile foarte clar. Lentilele erau oare acoperite cu praf sau acuitatea lui vizuală scădea? Nu voia să afle răspunsul la această întrebare. S-a îndepărtat de telescop, aranjându-şi cu grijă roba.

— Cât de des se întâmplă acest fenomen?

— Aproape o dată la două mii de ani, spuse astronomul. Ultima conjuncţie a avut loc în anul 66 după Hristos. Mai precis, pe data de 7 martie. Fireşte, nimeni de pe pământ nu a putut să vadă fenomenul, continuă el râzând. Neptun şi Uranus nici nu erau descoperite în vremurile acelea. Şi nu existau nici telescoape.

— Normal, spuse Benelli.

Nu manifesta nici cel mai mic interes pentru aspectele cosmologice; administrarea Bisericii îi acapara întreaga atenţie. Ca să schimbe subiectul, Benelli a încercat să-şi amintească ce se întâmplase în anul 66 după Hristos. Dar niciun eveniment deosebit nu i-a venit în minte. Anul 67 după Hristos fusese important: era anul în care se credea că murise Sfântul Petru. În orice caz, seara s-a dovedit un fiasco.

— Da, foarte interesant, spuse Benelli, aşa cum făcea întotdeauna când nu mai ştia ce să spună. Foarte… interesant. Vine şi Sfântul Părinte?

— Nu cred, răspunse astronomul, ţopăind de colo-colo nervos. Numai numele dumneavoastră ne-au fost menţionate.

— Minunat!

Dacă pontiful nu avea să vină, Benelli putea să plece la

întâlnire. S-a despărţit de părintele duhovnic la uşa observatorului.

— Ne vedem la următoarea conjuncţie!

Călugărul i-a aruncat o privire curioasă.

Benelli s-a întors bucuros în biroul său frumos mobilat din Vatican. Când şi-a scos haina, l-a cuprins un fior rece. Drăguţ din partea papei că se gândise le el! Dar din păcate, totul fusese doar o pierdere de timp. S-a uitat la ceas. Trebuia să se întâlnească la ora nouă cu arhiepiscopul de Koln pentru o mică discuţie. Aveau să le servească biscuiţi de ciocolată?

Benelli s-a îndreptat spre fereastră şi şi-a aranjat într-o oglindă mică primul nasture al robei de cardinal. Era timpul să plece. Privirea i-a căzut atunci pe o carte pe care i-o dăduse părintele duhovnic în urmă cu câteva zile, după ultima sa spovedanie. Benelli nu avusese însă timp s-o citească.

*Abraham din Nathpar*acesta era titlul cărţii. Dumnezeule, o carte mistică şi obscură! mormăi cardinalul. O lectură greoaie, fără îndoială. O va amâna pentru lunga vacanţă ce îl aştepta. Cardinalul a deschis cartea la întâmplare. Deodată, ochii i-au căzut asupra unui pasaj.

Roagă-te cu pasiune şi fii mereu cu ochii-n patru fără să oboseşti vreodată! Nu te lăsa prins în mrejele somnului şi toropelii! Trebuie să veghezi zi şi noapte.

Fără să ştie de ce, cuvintele l-au tulburat pe Benelli. În special, cele referitoare la veghea pe timp de noapte.

CAPITOLUL 4

„Cel ce iartă pe vinovat şi cel ce osândeşte pe cel nevinovat sunt amândoi o scârbă înaintea Domnului."

Proverbe 17:15

Era cea de a doua zi a procesului Kramer. În prima zi se discutaseră diverse aspecte juridice. Cumplit de plictisitor!

Toate canalele de televiziune din California şi-au trimis reprezentanţii în faţa tribunalului cu maşinile şi camionetele înţesate de echipamente. Reporterii (bărbaţi şi femei) se aranjau în spatele camerelor de luat vederi şi se admirau cu grija şi adoraţia unor narcisişti. Curând, le vor dezvălui spectatorilor cunoştinţele profunde pe care le aveau despre cazul Kramer, cunoştinţe bazate pe munca de cercetare a altora, pe care ei le citeau de pe promptere.

În sala de tribunal, lucrurile se desfăşurau puţin mai lent, iar spectatorii deveneau din ce în ce mai agitaţi. Voiau acţiune, căci altfel ar fi putut să vizioneze un film poliţist la televizor stând comod acasă. Pe neaşteptate, au avut parte şi de acţiune.

— Aduceţi prizonierul! îi ordonă judecătorul Harrison unui poliţist din sală.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare. Apoi s-a auzit un zgomot de paşi. Uşa s-a deschis şi câţiva spectatori au deschis gura

involuntar.

Karl Kramer a intrat în sală cu mâinile încătuşate. Le-a zâmbit sfidător tuturor celor prezenţi. Era un om uriaş, având statura unui docher, cu trupul şi braţele pline de muşchi. Nici trăsăturile feţei nu erau respingătoare: avea un chip expresiv, un nas bine conturat şi ochi negri, sfredelitori, aproape feminini. Părul lung şi negru era strâns într-o coadă. Nu reprezenta modelul masculin tradiţional, dar nici nu părea un monstru. Semăna mai degrabă cu un instalator sau cu un zidar.

Cu toate acestea, înfăţişarea aparent normală a lui Kramer îi conferea în ochii spectatorilor un aer cu atât mai înspăimântător. Ce-a fost oare în mintea acestui om când a ucis-o pe biata fată? Cum este posibil ca o fiinţă umană să taie în bucăţi o altă fiinţă umană, aşa cum făcuse el, înfigându-i cuţitul în trup de patruzeci de ori? Nu era măcinat de regrete sau de sentimentul de vinovăţie? Şi ce făcuse cu părţile din corp care lipseau? Le mâncase? Spectatorii s-au cutremurat la aceste gânduri şi au dat rapid o sentinţă. Acest monstru nu face parte din rasa umană. Era diferit de ei. Erau siguri de asta. Merita să moară!

Kramer nu a rostit niciun cuvânt când s-a aşezat în boxa acuzaţilor. Tăcerea era din ce în ce mai apăsătoare.

Paul Stauffer şi Ben Ingelmann stăteau împreună într-una din camerele destinate martorilor. Era o cămăruţă îngustă, sordidă, zugrăvită într-o nuanţă de gri „juridică”. Menirea ei era să impresioneze martorul şi să-i reamintească ei sau lui cât de cenuşie este viaţa.

Ben îşi freca nasul. Ştia că Paul era supărat pentru că venise şi el la proces, dar o făcuse la insistenţele lui Florence. În plus, era tragic să vadă că după toată munca şi strădania lui Ben prietenul lui avea să-şi distrugă atât de uşor cariera.

— Paul, eşti sigur că vrei să faci asta?

Paul şi-a ridicat privirea din hârtiile pe care le citea. Începea să se enerveze. A observat că şuviţele de păr grizonant pe care le

mai avea Ben erau şi ele pe cale de dispariţie. Avea oare de gând să se pensioneze? Poate că nu era o perspectivă chiar aşa de rea. Paul îi putea prelua cu uşurinţă sarcinile de serviciu şi avea de gând să facă nişte schimbări la clinică. O va moderniza.

— Care e problema?

— Mă îngrijorează ideea că poate se preface şi te păcăleşte.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Paul, ridicându-şi exasperat ochii spre tavan. Ascultă, Ben, nimic din comportamentul lui sau din evaluările psihologice nu ne demonstrează că el este criminalul în serie! *Nimic.* Paul a aruncat dispreţuitor evaluările pe masă. Nu a mai suferit condamnări, cu excepţia celei pentru crima comisă în bar; nu există dovezi de comportament anormal; nu există niciun indiciu că urăşte femeile sau că face crize de furie ucigaşă. Recunosc că este un lup singuratic şi că este puţin violent, dar profilul său psihologic nu corespunde tiparului comportamental specific unui ucigaş în serie. Ce vrei să fac? Nu pot să spun că *poate* a omorât-o pe Melanie Dukes, bazându-mă pe suspiciuni sau presimţiri.

— Dar a mai comis o crimă.

— Da, da, spuse Paul pe un ton sarcastic, un bărbat în timpul unei încăierări într-un bar. Şi ce dacă? Era beat şi a răspuns unei provocări. L-a înjunghiat în inimă Kramer nu a negat asta, deşi pretinde că a acţionat în legitimă apărare. Nimeni nu a văzut ce s-a întâmplat, dar a fost găsit vinovat. Ben spuse Paul agresiv este o crimă cu totul diferită de atacul asupra unei femei, supunerea ei la chinuri inimaginabile şi apoi ca*piece de resistance*tăierea ei în bucăţi.

— Ştiu, ştiu, spuse partenerul său în grabă. Dar nu cred că trebuie să depui mărturie în favoarea lui cu atâta convingere. Este o foarte mare diferenţă din perspectivă psihiatrică între a spune că acest om *nu este* autorul crimelor şi că *s-ar putea* să nu fie autorul crimelor. Omul acesta mă îngrijorează ăsta-i adevărul.

Paul l-a privit un timp. Ben i-a evitat privirea, stânjenit de propriul său comportament. Colegul său avea dreptate să fie

supărat pentru că Ben îşi băga nasul în treburile lui. Dar cazul avea ramificaţii importante oraşul trăia sub imperiul spaimei provocate de un criminal în serie; publicul şi oamenii politici porniseră o vânătoare înverşunată pentru prinderea vinovatului. Pe de altă parte, chiar dacă Paul avea îndoieli, acceptase să depună mărturie în favoarea acuzatului, iar schimbarea poziţiei în ultimul moment i-ar fi afectat reputaţia. Acesta era miezul problemei: indiferent ce cale ar alege, va fi supus oprobriului public. Ben a schimbat tactica.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Îmi spune adevărul. Nu a întâlnit-o niciodată pe Melanie Dukes.

— Şi dovezile pe care le oferă sora ei?

— Care dovezi? spuse Paul, tăind aerul cu mâna, în încercarea de a respinge argumentele partenerului său. *Crede* că l-a văzut pe Kramer şi că i-a auzit vocea de două ori. Nu există alţi martori. Este cuvântul unei fete, care recunoaşte că a băut cam mult în noaptea aceea, împotriva cuvântului acuzatului. Nu este suficient ca să-l executăm.

Ben a tras adânc aer în piept. Venise timpul să dea cărţile pe faţă.

— Vreau să te mai întreb un singur lucru personal, nu profesional. Ai măcar cea mai mică îndoială referitoare la acest caz?

Paul a susţinut privirea iscoditoare a lui Ben.

— Nu, nici cea mai mică îndoială, răspunse el, mutându-şi apoi ochii în altă parte.

În acel moment a sunat telefonul. A răspuns Paul.

— Kramer vrea să vorbească cu mine. Trebuie să plec.

— Baftă, spuse Ben, trecându-şi nervos mâna prin părul său rar în timp ce prietenul său de odinioară părăsea camera.

Karl Kramer a clipit orbit de razele de soare. A inspirat cu poftă aerul curat din sala de tribunal în timp ce avocatul apărării îşi

începea pledoaria. Patru zile de acuzaţii aduse de procuror! Plictisitor ca naiba! îi stătea pe limbă să le spună tuturor cât de supărat era pentru circul creat în jurul lui. Dar nu putea, trebuia să mai aştepte puţin.

Cum putea să se distreze puţin? Karl a început să-i studieze pe cei aflaţi în sală. A văzut-o în cele din urmă, undeva în spate, pe Laura Dukes. Ea ştia că o privea. Avea trăsături frumoase. La fel ca sora ei. Avea douăzeci şi trei de ani, deşi după ten părea mai în vârstă. Poate că şocul provocat de moartea surorii ei o îmbătrânise.

Karl i-a făcut pe furiş cu ochiul. Laura Dukes i-a evitat privirea. Târfa! Karl n-o să uite asta! Dacă va scăpa basma curată, o va ucide şi pe ea. De data asta, însă, va savura momentul pe-ndelete. Sora ei murise prea repede se lăsase dus de val. Dar cu Laura va fi altfel, îi promise el.

În timp ce Kramer se gândea la lucruri mult mai plăcute, avocatul lui perora necontenit. Odată ce deschisese gura, doar moartea sau lipsa banilor l-ar mai fi putut opri.

— Stimaţi membri ai juriului, clientul nostru, Karl Kramer, nu a întâlnit-o niciodată pe Melanie Dukes şi, cu siguranţă, nu a ucis-o el aceasta este părerea noastră fermă. Se afla într-un alt loc din oraş, în compania unei prostituate, lucru pe care îl şi recunoaşte, de altfel. Avocatul a tuşit ca să atragă atenţia juraţilor. Intenţionăm să apelăm la părerea unui expert în domeniu, profesorul Paul Stauffer de la Departamentul de Psihiatrie Criminalistică de la Universitatea din San Francisco. Acesta consideră că profilul psihiatric al clientului nostru nu oferă niciun indiciu potrivit căruia el ar putea să violeze sau să ucidă femei în maniera în care a fost ucisă *sărmana* Melanie Dukes.

Avocatul a făcut o pauză după ce a accentuat cuvântul „sărmana”. Apoi, a strecurat „pilula cu otravă”.

— Trebuie să recunoaştem că Melanie nu era o novice în arta sexului şi conform declaraţiei surorii ei a avut relaţii sexuale cu mai mulţi bărbaţi. Şi-a asumat un risc enorm atunci când s-a

urcat în maşina unui străin la ora aceea târzie din noapte.

Spectatorii şi-au manifestat nemulţumirea şi uimirea respirând adânc şi sacadat. Aşadar, dacă o fată de douăzeci şi trei de ani acceptă să se urce în maşina unui străin, îl invită pe acesta s-o ucidă? Ce ştiu aceşti avocaţi şi psihiatri despre oameni şi despre viaţă în general? Chipurile lor le trădau indignarea: îşi ţineau maxilarele încleştate, iar ochii scăpărau scântei. Şi-au canalizat veninul asupra avocatului apărării. Acesta şi-a continuat tirada:

— Stimaţi membri ai juriului, Karl Kramer nu este un om foarte plăcut, nu negăm acest fapt; cu siguranţă, nu-ţi doreşti să te întâlneşti cu un individ de teapa lui într-un bar, mai ales după ce-a băut ceva mai mult, dar asta nu înseamnă că este un criminal în serie.

În acest moment, avocatul apărării a făcut din nou o pauză. A zâmbit vag de parcă ar fi vrut să spună: „Ştiu că e un om rău. Şi voi ştiţi că e un om rău. Dar, hai să fim serioşi, nu e chiar atât de *rău!”*

Kramer îi analiza pe avocatul său şi pe psihiatru. Idioţi nenorociţi! Dar nu-l deranja că oameni inteligenţi aduceau argumente stupide. De ce să n-o facă la urma urmei? Trebuie să câştige şi ei nişte bani într-un fel. Cui îi pasă de adevăr?

— Şi aşa… şi aşa… şi aşa… avocatul îşi continuă peroraţia.

Kramer s-a aplecat spre un asistent, spunându-i în şoaptă:

— Vreau să-l văd din nou pe psihiatru în seara asta.

Kramer îl studia cu atenţie pe Paul. Adevărul. E întotdeauna dificil, nu-i aşa?

Kramer stătea în dormitorul mamei sale, urmărind-o cum îşi negocia serviciile de prostituată în mahalalele New Yorkului. La şapte ani, văzuse cum un client nesatisfăcut o înjunghiase cu un cuţit până îşi dăduse ultima suflare. La optsprezece ani, Kramer făcuse prima victimă, o tânără a cărei dispariţie rămăsese până astăzi un mister. Dar Karl era convins că nimeni nu-i cunoştea trecutul şi adoptase cu abilitate masca prostiei şi a patimii

băuturii, în spatele căreia îşi ascunsese ura clocotitoare.

La douăzeci şi şapte de ani, Kramer se mutase la Los Angeles şi se angajase ca şofer de camion, transportând bunuri la San Francisco. Era o slujbă bună, care îi permitea să-şi desfăşoare activităţile „suplimentare”. Anul acesta, însă, atacurile sale asupra femeilor şi a câtorva bărbaţi deveniseră din ce în ce mai violente, ca şi când ceva din lăuntrul său îl împingea să meargă mai departe pe drumul răului, cu viteză maximă.

În ultimele săptămâni, poliţia din San Francisco descoperise cadavrele a cinci femei, mutilate cu bestialitate, şi asta deoarece Kramer încercase cu orice preţ să descopere plăcerea supremă, lepădându-se apoi de obiectele mâniei sale cu aceeaşi „grijă” cu care arunci mucul unei ţigări într-un canal. În cazul lui Melanie Dukes, însă, îşi permisese să fie puţin prea îndrăzneţ. În mod normal, nu intra niciodată în cluburi de noapte sau discoteci, preferând să stea la pândă în locuri tainice şi întunecoase, atacând femeile care se întorceau acasă de la serviciu sau ieşeau din baruri târziu în noapte. De data aceasta, însă, intrase în discotecă şi-şi dezvăluise chipul. Fusese prima lui greşeală. Aşa ajunsese poliţia pe urmele sale.

Melanie Dukes fusese cea care îi oferise lui Kramer cea mai mare plăcere şi satisfacţie plăcerea de a-şi exercita puterea asupra unei alte fiinţe omeneşti şi satisfacţia de a umili poliţia. Viaţa îi scosese în cale o ispită căreia nu i se putuse împotrivi.

— De ce ai vrut să mă vezi? întrebă Paul.

— Cum crezi că se desfăşoară procesul?

— Nu ştiu, răspunse Paul tolerant. Clientul lui nu era prea inteligent. Nu au fost prezentate încă toate dovezile, continuă el.

Kramer a început brusc să râdă. Râdea din tot sufletul, aşa cum Paul nu-l văzuse niciodată.

— O să scap, spuse el.

— Eşti sigur? întrebă Paul uimit. De ce?

— Pentru că mă vor ajuta *ei.*

— Cine?

— Ei. Şi tu, răspunse Kramer, căscând şi fixându-şi privirea în tavan, plictisit de viaţă.

— Ei? Cine sunt ei? Paul era complet uluit. Nu înţeleg ce vrei să spui.

Discuţia era cu totul neobişnuită. În mod normal, Kramer vorbea monosilabic. Nu era în stare să susţină o conversaţie. Avea un IQ foarte scăzut.

— Chiar aşa? spuse ucigaşul, făcând „manevre” cu guma de mestecat, pe care o tot plimba prin gură. Făcu o pauză, apoi continuă: Mă vei ajuta să scap şi de acuzaţia de crimă în cazul încăierării din bar.

— Avocaţii tăi nici măcar n-au făcut recurs în acel caz.

— Vor face, spuse Kramer cu nonşalanţă. Şi o să scap basma curată. Apoi se aplecă spre Paul. Chiar nu înţelegi despre ce este vorba, nu-i aşa? întrebă el, zâmbind cu subînţeles. Este vorba despre *tine,* nu despre mine.

— Despre mine?

Paul îl privea complet nedumerit. Ce se întâmpla? Clientul său descoperise arta oratoriei şi vorbea în şarade.

— Da, da, spuse Kramer, ridicându-se de pe scaun şi făcându-le semn gardienilor de parcă erau nişte simpli servitori. Poimâine, o să scap. Şi nu uita, îţi vor da tot ce-ţi doreşti! Şi încă ceva, continuă el rânjind, te felicit pentru prelegere.

— Poftim? spuse Paul, ridicându-se în picioare perplex.

Kramer s-a îndreptat anevoios spre uşă din cauza cătuşelor ce îi îngreunau mersul. Mişcările sale semănau cu cele ale unui animal prins în capcană. După ce a trecut pragul, s-a uitat înapoi peste umăr şi i-a făcut lui Paul cu ochiul.

— Spune-i Laurei Dukes că ne vom mai întâlni!

În noaptea aceea, Paul a rămas mult timp singur în biroul său. Ce se întâmpla? Până să aibă această ultimă discuţie, Paul era sigur de nevinovăţia lui Kramer. Dar ultima replică şi modul în care o rostise îi zdruncinase această convingere. Îi sugera oare subtil că el era autorul crimei? Sau erau doar nişte cuvinte

aruncate la întâmplare, deoarece Kramer o văzuse pe sora victimei în sala de tribunal şi avea să o revadă a doua zi?

— Noapte bună, tati, spuse Rachel, cuibărindu-se în braţele lui. Îşi dădea seama că pe tăticul ei îl preocupa ceva. Îmi citeşti o poveste?

— În seara asta, nu, răspunse el.

A privit-o cum se îndrepta spre camera ei.

„Chiar nu înţelegi despre ce este vorba, nu-i aşa?” mai spusese Kramer. „Este vorba despre *tine,* nu despre mine.” Ce vrusese să spună cu asta? Oare Kramer îşi dădea seama că acest caz avea să consolideze sau să distrugă reputaţia lui Paul? Că Paul avea un interes bine întemeiat şi nu putea să mai dea înapoi acum? Şi la ce prelegere se referea? La cea care purta numele lui Carl Jung, unde pierduse în faţa ticălosului şi îngâmfatului de Johann Hermanns?

— Te simţi bine? îl întrebă Marie, care abia intrase pe uşă.

Paul i-a făcut semn că da.

— Paul, pot să vorbesc ceva cu tine? întrebă ea după o scurtă ezitare.

Chipul ei avea o expresie obosită. Colegii de la serviciu, probabil, acei bigoţi făţarnici, se luaseră din nou de ea pentru rolul lui în procesul Kramer. Dar nu voia să mai ştie nimic. Discutaseră destul pe această temă. Nu mai era nimic de spus. Punct.

— Mai am nişte treabă. Vorbim mai târziu.

Nu era dispus să coopereze Marie era sigură de asta. Dar poate mai târziu, în pat, vor avea prilejul să discute.

— Mă duc să-i citesc o poveste lui Rachel.

Marie a ieşit din cameră. Paul a realizat deodată că nu mai era atât de convins de nevinovăţia lui Kramer. Poate că era la urma urmei un criminal în serie. Poate că lucrurile nu erau deloc aşa cum crezuse el. Sau poate că imaginaţia îi juca feste?

Şi acum, ce trebuia să facă?

CAPITOLUL 5

„Pământul este dat pe mâinile celui nelegiuit; Domnul acoperă ochii judecătorilor dacă nu El, apoi cine altul?”

Iov 9:24

Procurorul şi-a îndreptat degetul spre acuzat şi şi-a început pledoaria finală.

— Noi susţinem că acest om priviţi-l cu atenţie, stimaţi membri ai juriului! acest monstru a ucis cu sălbăticie o tânără. După ce a răpit-o, a ucis-o. Apoi, i-a mutilat cadavrul, scoţându-i ochii. În final, i-a aruncat rămăşiţele într-un canal.

Kramer s-a încruntat. N-au înţeles bine. Îi scosese ochii lui Melanie *înainte* de a o omorî. Atenţie la detalii, domnule! Şi când te gândeşti că individul se erijează în rolul de procuror. Spera că procesul va scoate în evidenţă detaliile crimei, căci îi plăcea „să revadă” momentele sângeroase.

Spectatorii îl priveau cu ochi înspăimântaţi de cruzimea crimei. Îl urau, voiau să-l vadă mort. Şi ce dacă? Cine erau aceste nulităţi? Nişte nimicuri, ce duceau o viaţă de nimic. Nişte gunoaie. Kramer i-a aruncat judecătorului o privire plină de compătimire. O slujbă plictisitoare, fără îndoială. Probabil că îl plăteau bine ca să asculte toate prostiile astea.

— Aţi auzit dovezile prezentate oral şi în scris de profesorul

Paul Stauffer, care sunt în favoarea acuzatului. Profesorul este ferm convins că domnul Kramer nu corespunde profilului psihologic care să ne sugereze că ar fi putut să o omoare pe Melanie Dukes. Dar aţi auzit, de asemenea, şi opinia expertului nostru...

Şi aşa mai departe. Kramer a privit-o din nou pe Laura Dukes în rândul din spate. Se întreba dacă trupul ei gol îi va provoca aceeaşi plăcere ca şi cel al surorii ei. Cu siguranţă că da.

Două zile mai târziu, juriul a dat verdictul. Uluitor.

NEVINOVAT.

Tribunalul aproape că a sărit în aer. La aflarea verdictului, Karl Kramer s-a ridicat în picioare. Nu a zâmbit. Se gândea la alte lucruri. La oamenii pe care îi chinuise încă din tinereţe. Dar era mulţumit de verdict. Nu va fi executat la urma urmei. Bună decizie! Nu voia să moară încă. Mai avea multe de făcut. Ca de exemplu, să o cunoască pe Laura Dukes.

Kramer s-a uitat la ea. Plângea, iar ceilalţi erau înmărmuriţi. Dar juriul nu era de vină, se gândi el. Proştii, se lăsaseră păcăliţi! Nu înţeleseseră nimic. Să le fie ruşine! Oricum, nu aveau şanse de reuşită împotriva lui şi alor lui. Kramer se pregătea să se întoarcă în celulă.

— Vreţi să mai spuneţi ceva, domnule? strigă un reporter.

— Da, spuse el, scoţându-şi guma de mestecat din gură şi încercând să pară serios. Aş vrea să mulţumesc echipei mele. În mod deosebit, profesorului Stauffer, continuă el, făcându-i cu ochiul lui Paul, care îşi punea mapa în servietă. El a ştiut întotdeauna că sunt nevinovat. A fost sigur de asta.

Kramer i-a zâmbit cu subînţeles. Psihiatrul se simţea pentru prima dată tulburat. Dar pe Kramer nu-l deranja să-l ajute pe profesor. Stauffer va avea în curând la picioare toată lumea interlopă, care va apela la opiniile sale profesioniste. Şi mult, mult mai mult, dacă spusele stăpânei sale se vor dovedi adevărate. Slăvit fie răul! Şi numele tău!

A fost apoi condus spre celula sa.

În timp ce criminalul părăsea sala de judecată, pentru sora victimei începea calvarul.

Laura Dukes s-a aplecat peste chiuveta din toaleta tribunalului, simţindu-se cumplit de rău. Femeile intrau şi ieşeau, dar nimeni nu a încercat să o ajute. În cele din urmă, s-a spălat pe faţă cu apă rece şi şi-a privit chipul în oglindă. Nu era o privelişte prea frumoasă, dar nu mai conta. Nimic nu mai conta de foarte mult timp. A scrâşnit din dinţi şi a ieşit pe coridor. Se gândea la sora ei.

— Laura, o strigă procurorul, luând-o de braţ. Te simţi bine?

— A scăpat.

Procurorul era un om bine îmbrăcat, în vârstă de peste cincizeci de ani. Dar pielea flască îl făcea să arate mult mai bătrân.

— Laura, spuse el, îmi pare rău, dar nu am avut dovezi suficiente.

— Dar dovezile pe care vi le-am oferit *eu?* L-am văzut pe Kramer. I-am auzit vocea. L-am identificat dintr-un grup de condamnaţi. Ce voiau mai mult?

Procurorul a clătinat din cap.

— Nu a fost suficient, Laura. Îmi pare rău. Probabil că juriul a ajuns la concluzia că l-ai confundat. A mângâiat-o pe mână, apoi a continuat: Ce pot să mai spun? Amândoi ştim că e vinovat. Dar dovezile psihiatrice în favoarea lui au fost covârşitoare. L-au cooptat pe unul dintre cei mai importanţi oameni de la Universitatea din San Francisco Paul Stauffer. Opinia sa a fost imbatabilă.

L-au observat atunci pe Paul, care ieşise din sala de tribunal şi îşi lua la revedere de la avocatul apărării. Afară îl aşteptau reporterii.

Laura s-a încruntat furioasă.

— Kramer e vinovat. Ştii foarte bine asta. Comportamentul său nu lasă urme de îndoială. A mai comis şi alte crime. Sunt

convinsă. Este un criminal în serie.

— Laura, calmează-te, te rog! spuse procurorul în şoaptă. Nu voia ca reporterii s-o vadă în starea aceea: ar fi crucificat-o. Nu am avut destule dovezi, asta a fost problema. Iar procesele au nevoie de dovezi ca să meargă mai departe, nu doar de opinia ta.

Dar Laura nu era dispusă să-i mai asculte argumentele. S-a ridicat în picioare şi a alergat după Paul. L-a prins din urmă la capătul coridorului. Erau singuri.

— Cât ţi-au plătit? întrebă Laura, cu chipul contorsionat de ură.

Paul nu avea de gând să-i răspundă. Dar era supărat pentru intervenţia ei brutală în viaţa lui. Îi ştirbea satisfacţia pe care i-o oferise câştigarea procesului. De aceea, i-a răspuns tăios:

— Tariful meu obişnuit. Treizeci de mii de dolari.

— Ca să minţi.

— Nu am minţit.

Iritată, Laura a ridicat vocea.

— Ai minţit. Ştii în adâncul sufletului tău că monstrul ăla mi-a torturat şi mi-a ucis sora. Este întruchiparea răului. Ea a îndreptat acuzator degetul spre Paul. O ştii foarte bine. Dar i-ai ascuns vinovăţia în spatele jargonului şi limbajului tău pompos. Pentru asta te-au plătit. Mincinosule!

— Am spus doar ceea ce eu am considerat că este adevărat, spuse Paul calm.

— Nu te cred.

Paul dădu din umeri. S-a îndreptat apoi spre camerele de luat vederi ca să-şi înfrunte destinul. Între timp, procurorul a venit într-un suflet spre ei. A prins-o pe Laura de braţ.

— Nu trebuie să discuţi cazul cu el. Lasă-l în pace! Vei înrăutăţi lucrurile.

— Ştii ce simt eu acum? îi strigă ea lui Paul. Ştii?

Paul nu şi-a întors privirea. Îşi aranja pe furiş cravata.

Procurorul a luat-o în braţe.

— Laura, te rog! Te ducem acasă.

Ea s-a zbătut cu putere şi s-a întors spre el.

— Şi ce vrei să fac? Cum să trec peste asta? ţipă ea. Pe sora mea a tăiat-o în bucăţi, nu pe un animal oarecare. Asta e dreptate?

Procurorul a rămas pentru prima dată fără cuvinte. Apoi, personalitatea dură, de profesionist, a avocatului a ieşit din nou la iveală.

— Laura, cunosc un psihiatru bun. Ai nevoie de ajutor ca să faci faţă acestei situaţii.

— Aha, îmi recomanzi şi mie un psihiatru? întrebă ea, înlăturându-l din calea ei.

În seara aceea, Laura Dukes stătea pe o bancă în primele rânduri dintr-o biserică aflată nu departe de locul unde fusese descoperit cadavrul surorii ei. Luminile lumânărilor licăreau în faţa altarului. Era linişte.

În conştiinţa ei, însă, se ducea o luptă aprigă. Îl blestema pe Dumnezeu. De ce îi dăduse viaţă? Şi de ce îi dăduse viaţă surorii ei ca să moară atât de cumplit? De ce? Ura şi mânia îi sfâşiau sufletul.

De ce răul iese întotdeauna învingător în această lume? De ce răufăcătorii ucigaşii, psihopaţii, violatorii de copii se bucură de protecţia divină în timp ce oamenii curaţi la suflet suferă fără încetare? De ce? *Vreau să ştiu de ce.* Se uita la altar în timp ce îl interoga pe Dumnezeu. Fireşte, Dumnezeule Atotputernic, Tu poţi să-mi spui asta, nu-i aşa? E o întrebare simplă. Nu cred că este greu să-mi răspunzi.

Dar lumânările din faţa altarului nu i-au dat niciun răspuns. Şi nici bărbatul de pe cruce. Nu răspunsese niciodată nimănui. Asta este ironia sorţii, se gândi Laura, ne închinăm unui Dumnezeu care nu răspunde niciodată. Să-l ia naiba!

Laura Dukes a îngenuncheat. Şi a început să se roage, adresându-i lui Dumnezeu o ultimă rugă.

Doamne, dacă m-ai iubit vreodată, dacă ai ţinut vreodată la mine sau la sora mea, atunci te rog un singur lucru! Pedepseşte-l

pe Karl Kramer! Fă-l să sufere! Şi fă-l să sufere şi pe psihiatrul acela mincinos! Dar nu vei face asta, nu-i aşa? Nu-i vei face să sufere.

Laura Dukes privea crucifixul cu ochii încărcaţi de o mânie îndreptăţită. Cunoştea motivul pentru care Dumnezeu nu răspundea niciodată. Pentru că fugise de viaţă la treizeci şi trei de ani. Nu suferise de foame, nu îl torturase şi nu îl violase nimeni, iar când murise, familia îi fusese alături. Ai murit repede după câteva ore pe cruce. Dar eu ce voi face? Cum poţi să mă răsplăteşti pentru suferinţa pe care mi-ai sortit-o? Pentru pierderea surorii mele într-un mod atât de cumplit? Pentru salvarea lui Kramer, care după câţiva ani petrecuţi în închisoare mă va căuta ca să mă transforme în următoarea lui victimă? Ce vei face ca să împiedici asta, omule de pe cruce? *Ce poţi să faci, Hristoase?*

Zeceminute mai târziu, Laura s-a ridicat în picioare. În timp ce renunţa la locul ei din biserică, renunţa şi la credinţa ei. Căci acum ştia adevărul. Nu există un Dumnezeu bun în această lume. El nu este decât un alt rod al imaginaţiei noastre într-un univers al înşelătoriilor şi minciunilor. Nu există decât răul nemărginit şi crud. Laura a coborât treptele bisericii. Apoi s-a dus la azil ca să-şi ia rămas-bun de la mama ei. Bătrâna şi-a luat la revedere de la ea cu multă tandreţe, fără să-şi recunoască însă fiica. Până şi în această privinţă, Dumnezeu Atotputernic le înşelase.

În noaptea aceea, Laura Dukes s-a sinucis. Şi-a înecat suferinţa şi trupul în acelaşi canal în care îşi găsise sfârşitul şi sora ei.

Paul a pus receptorul în furcă. Apoi a intrat tăcut în sufragerie. Era aproape miezul nopţii. Marie citea o revistă cu picioarele pe canapea. I-a văzut chipul şi a exclamat speriată:

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Laura Dukes s-a sinucis. Acum o oră.

— Doamne Dumnezeule! spuse Marie îngrozită.

— Cred că ar fi mai bine să ne culcăm, îi răspunse Paul pe un ton neutru.

Nu mai era nimic de făcut.

— Paul, nu este vina ta. Tu le-ai oferit dovezile pe care le-ai considerat concludente.

În noaptea aceea, stând în pat, Paul a auzit-o pe Marie rugându-se. Ştia pentru cine se ruga. El a închis ochii. În viaţă, există învingători şi învinşi. Kramer a câştigat, Laura Dukes a pierdut. Juriul l-a declarat nevinovat, iar ea n-a putut să accepte verdictul. Ce trebuia să facă Paul în privinţa asta?

S-a întors pe-o parte. Fireşte, cazul fusese dificil. Chiar şi el începuse să se îndoiască de nevinovăţia lui Kramer în special, după discuţia ciudată pe care o avusese cu el înainte de pronunţarea verdictului. Dar atunci era deja prea târziu, nu-i aşa? Oricum, Paul nu-l va mai ajuta în procesul intentat pentru comiterea crimei din bar. Kramer fusese condamnat pe bună dreptate în acest caz Paul era convins de asta.

Mâine, canalele de televiziune vor cere răzbunare. Paul va trebui să înfrunte acuzaţiile potrivit cărora el o determinase pe Laura Dukes să se sinucidă. Dar putea să se apere. Fata devenise instabilă din punct de vedere psihic din cauza traumei suferite după moartea surorii ei asta era tot. Şi-a concentrat apoi gândurile spre alte probleme. Se întreba dacă trebuia să se îmbrace cu costumul cel nou pe care îl cumpărase în urmă cu câteva zile. Să-l asorteze cu cravata galbenă? Sau cu cea roşie pe care o purtase în prima zi a procesului? Oare telespectatorii observaseră cât de bine se asortau?

Paul a adormit apoi adânc. Marie a continuat însă să se roage până târziu în noapte.

— Intră!

Kramer a zâmbit şi s-a aruncat pe pat. Uşa de fier s-a închis în urma sa. A început apoi să se plimbe în celula sa din închisoarea de maximă siguranţă din San Francisco. Era bine să se afle din

nou acasă. După câteva luni, când isteria politică ce se crease în jurul procesul se va mai domoli şi nu va mai exista pericolul să fie atacat de alţi deţinuţi, va fi mutat într-un loc mai lejer. Kramer ştia să aibă grijă de el întotdeauna avusese grijă, dar oamenii nu erau conştienţi de asta.

Gardianul l-a privit printre zăbrele.

— Psihiatrul tău va veni în vizită peste câteva zile.

— Da?

Lui Kramer nu-i mai păsa dacă Paul avea să vină sau nu. Îşi făcuse datoria.

Kramer s-a întins pe patul metalic. Fusese o zi bună. Să scapi de pedeapsa cu moartea era un lucru ce trebuia sărbătorit. Acum mai avea de ispăşit doar pedeapsa pentru crima comisă în bar. Dar ce mai însemnau cinci ani petrecuţi în închisoare pentru uciderea unui beţiv? Karl avea cu ce să-şi ocupe timpul. O să-i scrie surorii aceleia drăguţe şi va pretinde că este chinuit de remuşcări. Iar când va ieşi din închisoare, ei bine, îşi va continua viaţa ca până acum. Nici nu avea altă şansă, căci stăpâna sa nu-i va permite să-şi schimbe obiceiurile. Între timp, putea să chinuiască destui deţinuţi vânat tânăr se găsea la tot pasul. Un adevărat deliciu. Ce bine că se născuse în această lume!

Karl Kramer a închis ochii. Se gândea la Laura Dukes. O dezbrăca în minte, savurând plăcerea sadică pe care o simţea tăind-o în bucăţi. A adormit în curând.

Somnul îi era vegheat de un înger al întunericului.

CAPITOLUL 6

„Pentru că nu aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorinţa de a face rău.”

Ecleziastul 8:11

Cardinalul Benelli s-a uitat la ceas. Era timpul să se culce. A citit ultimele cuvinte:

Dar când am căutat binele, mi s-a ivit răul; iar când am aşteptat lumina, m-am cufundat în întuneric.

A pus apoi Biblia lângă scaunul de lângă pat. Va termina capitolul din *Cartea lui Iov* mâine seară. Acest capitol îl deprima întotdeauna. Sărmanul Iov! Să asişti la suferinţa oamenilor nevinovaţi este un lucru, dar să ştii că Dumnezeu le-a impus în mod deliberat calvarul este cu totul altceva este cumplit!

Benelli a stins lumina. Fusese o zi lungă şi tulburătoare. De dimineaţă, se întâlnise cu o delegaţie a preoţilor din Burkina Faso, care îi prezentaseră detaliile masacrului creştinilor care avusese loc acolo. Este îngrozitor să descoperi cât de mult poate să decadă omenirea. Dar ce putea să facă Benelli? Doar să se roage, dar până şi rugile păreau fără valoare în lumina suferinţei umane.

Apoi, după-amiază, condusese o şedinţă a comitetului despre situaţia financiară a bisericilor din Roma. Vistieriile erau din nou goale. Vaticanul era, în mod deosebit, o vistierie ale cărei costuri de întreţinere creşteau tot mai mult în fiecare an. Apoi, discutaseră problema creată de recenta expulzare a preoţilor din China... dar nu dorea să mai continue.

Benelli şi-a spus rugăciunile, lucru care i-a luat ceva timp. În final, a adăugat şi câteva rugăminţi personale. Nu prea egoiste, fireşte. Spera din suflet ca şedinţa Comisiei Ecumenice, pe care urma s-o prezideze joi, să se desfăşoare în termeni paşnici. Adepţii religiei evanghelice erau destul de turbulenţi.

S-a aşezat comod ca să adoarmă. Dar în seara aceea, somnul nu se prindea de gene. Acest lucru i se întâmpla de câteva nopţi. Care *era* cauza? Cu siguranţă că insomnia nu se datora grijilor legate de munca lui. Poate că începea să îmbătrânească. Sau poate că trebuia să ia o pastilă de dormit? Nu. A închis ochii.

Încet, încet, s-a lăsat cuprins în mrejele unui vis. Sau era o viziune?

Benelli s-a trezit privind stelele; nu ştia unde se află. Era fascinat de imensitatea tabloului cosmic ce se desfăşura înaintea ochilor săi. Formaţiuni stelare după formaţiuni stelare dezvăluindu-se la nesfârşit ca un mister adânc, insondabil. Atunci, el a început să înţeleagă procesul uluitor al trecerii timpului. Nu era vorba doar de câţiva ani. Ci de sute şi mii de ani. De milioane şi milioane de ani. Nimicnicia absolută a omului i s-a întipărit atunci în minte.

Subjugat de aceste imagini, aflat în transă, Benelli a trăit un moment extraordinar de iluminare spirituală. Se simţea de parcă ar fi fost azvârlit într-o piscină cu apă caldă, ascunsă într-o lume mistică, pe care nimeni n-o putea găsi. Bucuria atingea sfere transcendentale.

Pentru o clipă, Benelli a înţeles cu deplină certitudine că omenirea, forma spirituală cea mai nesemnificativă din cosmos, era, de fapt în mod uluitor cea mai importantă. A înţeles că

Dumnezeu dăruise omenirii cheia universului. A Creatorului însuşi şi a vieţii eterne. Revelaţia era covârşitoare. Benelli privea ca vrăjit măreţia acestei descoperiri. Dar la un moment dat a văzut şi altceva. Era cumplit şi tragic în acelaşi timp.

Cardinalul s-a trezit brusc. S-a ridicat în capul oaselor, îngrozit şi dezorientat. În depărtare se auzea un câine lătrând. Gândurile îi erau copleşite încă de revelaţia pe care o avusese. De ce îi ceruse oare papa să viziteze observatorul? S-a ridicat din pat. Ce era asta? S-a oprit. Cuvintele îi invadau conştiinţa. Cuvintele pe care le rostise primul ocupant al tronului papal, Sfântul Petru:

Un lucru, prieteni, nu trebuie să uitaţi niciodată: alături de Domnul, „o zi” poate să însemne o sută de ani, iar o sută de ani pot să semene cu o zi. Domnul nu întârzie în îndeplinirea promisiunilor Sale, aşa cum aţi putea crede; dar El are răbdare cu voi toţi…

Benelli a îngenuncheat, înspăimântat. Părea că un mesager încerca să-i spună ceva. Dar el nu putea şi nu voia să-l accepte. Cu toată puterea voinţei sale, încerca să respingă mesajul.

— Doamne, să nu se întâmple acum! se ruga el. Nu acum. Nu atât cât trăiesc.

Viziunea i-a dispărut încet din minte. Benelli a rămas în genunchi.

CAPITOLUL 7

„Spiritele necurate … sunt duşmanii rasei umane; lucide, convingătoare fără ajutorul cuvintelor, înzestrate cu o răutate subtilă, dornice să facă rău, prolifice în zămislirea de minciuni şi înşelătorii, ele modifică percepţiile şi întinează emoţiile oamenilor, disturbă atenţia celor vigilenţi şi tulbură visele celor care dorm.”

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor

Trecuse o lună de la încheierea procesului Kramer şi de la sinuciderea Laurei Dukes.

Pentru Paul, fusese o perioadă extrem de agitată. Devenise omul zilei. Era chemat la nenumărate interviuri televizate sau talk-show-uri, iar editurile îi propuseseră să scrie cărţi. Era, de asemenea, implicat în căutările criminalului în serie, de vreme ce Kramer fusese declarat nevinovat, şi oferea consiliere de specialitate poliţiei din San Francisco.

Publicul şi colegii săi de breaslă acceptaseră în cele din urmă că Paul avusese dreptate. În esenţă, Ben nu spusese mare lucru. Se afla în pielea vulpii care nu ajunge la struguri şi zice că sunt acri, dar la insistenţele lui Marie nu mai înfipsese nici el cuţitul în rană. Kramer nu era criminalul în serie, asta era evident şi, în plus, de la proces, devenise un deţinut model. Declarase presei

naţionale că încerca să-L descopere pe Dumnezeu şi participa la cursurile de împletit coşuri organizate în închisoare. Paul acceptase să depună mărturie în favoarea sa în recursul pe care îl făcuse în cazul crimei din bar, aşa că era posibil să iasă din închisoare peste câteva luni, dacă va câştiga procesul.

Se aflase, de asemenea, că Laura Dukes suferise o uşoară cădere nervoasă la vârsta de şaisprezece ani, după ce se despărţise de un prieten. Tânăra avea mai multe probleme psihice decât îşi imaginaseră ei. Păcat că nu se descoperise acest lucru mai devreme! Probabil că presiunea exercitată de un proces şapte ani mai târziu fusese picătura care declanşase criza de depresie. Dar, se gândi Paul, aşa este viaţa. Dacă oamenii vor să se sinucidă, este greu să-i împiedici.

Un alt lucru bun i se întâmplase lui Paul…

Amfiteatrul universităţii începea să se umple. Găzduia peste o mie de oameni, care puteau asista la prelegerea din seara aceea numai pe bază de invitaţii. Participanţii veneau de pretutindeni. Ben privea cum multe personalităţi din lumea psihiatriei şi a psihiatriei criminalistice intrau în amfiteatru, bărbaţii îmbrăcaţi în smoching, iar femeile în rochii de seară strălucitoare în cinstea unui eveniment social de o importanţă covârşitoare.

Organizarea prelegerii Carl Jung la Universitatea din San Francisco reprezenta un adevărat succes pentru instituţia-gazdă şi deoarece locul unde avea să se desfăşoare evenimentul depindea de identitatea oratorului-cheie era, de asemenea, o dovadă a talentului şi celebrităţii de care se bucura profesorul Paul Stauffer.

După moartea tragică a lui Johann Hermannsântr-un accident de avion la Munchen, comitetul internaţional hotărâse să facă o excepţie de la regulă şi să-l desemneze pe Paul Stauffer, în vârstă de numai treizeci şi nouă de ani, să ţină discursul principal. Era o decizie uimitoare chiar revoluţionară. Înzestrat cu o inteligenţă extraordinară, iconoclast, un războinic împotriva

prostiei, Paul era un învingător fără doar şi poate. Dar membrii comitetului luaseră, măcar o dată, o hotărâre corectă şi aşa cum considerau Ben şi colegii săi de la universitate nu aveau să regrete alegerea făcută. Paul le va oferi un *tour de force.*

— Ben!

— Bună, Marie. Pe unde s-a rătăcit soţul tău?

— Nu-ţi face probleme! răspunse Marie râzând şi aranjându-şi cureaua, care se asorta cu rochia ei de un albastru-pal. Am avut grijă să ajungă aici. Ea i l-a arătat apoi pe soţul ei, ascuns în mulţime. Şi iat-o şi pe soţia ta!

Ben a dat din cap încruntat. Florence îl înghesuise într-un colţ pe sir Harold Pickerton, cel mai mare psihiatru criminalist al lumii moderne. Marie vedea că Florence revărsa asupra lui o adevărată cascadă verbală, iar bietul om era ţintuit la zid. El o aproba asiduu în timp ce ea perora fără încetare despre bucuria pe care o resimţise vizitând cu un an în urmă câmpurile de bătălie din Scoţia, fără să ştie însă că strămoşii englezi ai lui sir Harold fuseseră aproape decimaţi de o mână de scoţieni la Bannockburn[1], unde britanicii, din greşeală, nu înaintaseră pe direcţia stabilită.

Apoi s-a auzit un clopoţel. Toţi şi-au ocupat locurile.

— Un tip atât de interesant! Atât de bine informat! îi spuse Florence lui Marie în timp ce se aşezau. I-am spus, fireşte, că soţul tău este un geniu, draga mea.

Sir Harold, revenindu-şi după conversaţia avută şi după retrăirea dramei suferite de strămoşii săi, s-a urcat pe podium. Le-a cerut participanţilor să ţină cu toţii un moment de reculegere în memoria lui Johann Hermanns. Apoi, l-a prezentat pe oratorul din seara aceea. Marie privea fascinată cum Paul

---

[1] Bătălie purtată la 24 iunie 1314, la Bannockburn, Scoţia, între scoţienii conduşi de Robert Bruce şi englezii sub comanda regelui Edward al II-lea. Învingându-i, surprinzător, pe britanici, scoţienii şi-au cucerit, temporar, independenţa (n. tr.).

urca la tribună. Şi-a aşezat calm hârtiile pe pupitru şi a început să vorbească pe un ton încrezător şi prietenos:

— Doamnelor şi domnilor, sunt profesor de psihiatrie criminalistică aici, la Universitatea din San Francisco. Sunt, de asemenea, consilier de specialitate la închisoarea de maximă siguranţă din San Francisco, unde sunt închişi unii dintre cei mai periculoşi şi mai violenţi oameni din ţară. Drept rezultat, domeniul meu de activitate îl constituie de foarte mulţi ani studierea indivizilor pe care publicul larg îi consideră monştri, ale căror crime sunt prezentate pe primele pagini ale ziarelor şi pentru care cetăţenii cer pedeapsa cu moartea. Criminalii în serie, violatorii de copii, canibalii, torţionarii, ucigaşii responsabili de genocide aceştia sunt pacienţii mei, deşi vedeţi că nu mă grăbesc să-i numesc prieteni.

Spectatorii au izbucnit în râs. Ce este prietenia, la urma urmei? Din punct de vedere psihiatric, fireşte.

— În prelegerea mea de astăzi continuă Paul vreau să analizez rolul pe care l-a jucat religia în procesul de diferenţiere a faptelor bune de cele rele şi modul în care ne-a influenţat ea metodele de controlare a comportamentului criminal.

S-a aplecat spre public, încrezător în forţele sale şi puţin provocator. Spectatorii îl priveau fascinaţi.

— Ideea fundamentală care stă la baza disertaţiei mele este următoarea: conceptele religioase, care au jucat un rol esenţial în societatea occidentală atunci când era vorba de controlarea comportamentului uman şi de pedepsirea comportamentului criminal, *nu* joacă *niciun* rol în domeniul psihiatriei moderne. Astăzi, cu ajutorul medicamentelor şi terapiilor moderne, trebuie să evaluăm comportamentul criminal folosind termenii medicali şi nu pe cei morali. Acest lucru ne va oferi şansa să-i salvăm chiar şi pe criminalii consideraţi de societate drept o cauză pierdută şi condamnaţi din start la moarte.

— Până aici, toate bune şi frumoase, spuse Florence în aşa fel încât să fie auzită de toţi cei din jur.

Paul a descris apoi pe larg locul religiei în societate, scoţând în evidenţă tendinţa acesteia de a controla comportamentul uman. Secole de-a rândul, Biserica a încercat să monitorizeze şi să controleze aspectele fundamentale ale vieţii oamenilor ca de exemplu, căsătoriile, divorţurile, homosexualitatea, adulterul, vârsta căsătoriei, legitimitatea etc.

— În Evul Mediu, spuse Paul, Biserica impunea chiar şi poziţia sexuală pe care oamenii trebuiau să o adopte poziţia misionarului era considerată cea mai potrivită. Paul zâmbi cu subînţeles. Se pare că Eva continuă el a încercat această poziţie după ce a fost izgonită din Grădina Raiului.

Publicul a izbucnit din nou în râs un râs rafinat şi batjocoritor. Disertaţia promitea să fie deosebit de spirituală. Ce amuzant! Nu mai era loc pentru religie în societatea laică modernă; era alungată de ştiinţă. Marie s-a înroşit. Paul nu se putea abţine să nu împungă Biserica.

După ce hohotele de râs au încetat, Paul şi-a continuat discursul despre dominaţia religioasă de-a lungul secolelor; despre faptul că un anumit tipar comportamental, care nu era aprobat de instituţia Bisericii, era fie pedepsit prin lege, fie era supus criticii morale precum excomunicarea; despre faptul că Biserica a folosit instrumentele terorii şi arderii pe rug în cazul celor pe care îi considera vinovaţi pentru că îi contestau dreptul de a dicta ordinea morală fie că erau eretici, disidenţi, vrăjitori sau vrăjitoare.

— Niciuna dintre aceste metode de represiune nu a dat roadele scontate. Niciuna nu a fost necesară. În numele Domnului, au fost comise cele mai cumplite nedreptăţi. Dar astăzi, am ajuns în sfârşit să înţelegem că toleranţa şi înţelegerea sunt lucrurile de care avem într-adevăr nevoie, nu de persecuţii. Am început să ne eliberăm încetul cu încetul din lanţurile aiurelilor dogmatice. Ne dăm seama că religia sau Biserica şi aici includ *orice* Biserică *nu* trebuie să controleze aspectele comportamentului uman privat şi consensual. Şi nici

nu trebuie să condamne oamenii dacă nu se supun. Medicina, împreună cu dezvoltarea ştiinţei, a jucat un rol important în acest proces de emancipare. De exemplu, le spunem oamenilor bolnavi de lepră sau de schizofrenie că boala lor nu este o pedeapsă dată de Dumnezeu, ci reprezintă un caz medical.

Paul a făcut o pauză pentru ca spectatorii să-i absoarbă cuvintele. Apoi, a continuat:

— Astăzi, în ţara noastră, dar şi în multe alte state din lume, nu le mai închidem pe mamele tinere şi necăsătorite în spitale de boli nervoase, nu-i mai ostracizăm pe homosexuali şi nu mai pedepsim adulterul. De ce? Pentru că realizăm că activităţile lor nu ameninţă sub nicio formă fundamentul societăţii noastre, iar simplul fapt că i-am încadra în categoria oamenilor răi sau depravaţi nu mai are niciun rost. *Oamenii au dreptul să fie diferiţi chiar într-un mod radical dacă, prin acţiunile lor, nu le fac rău celor din jur.*

Discursul său a fost întrerupt de aplauzele publicului, căruia îi plăcea ce auzea. E adevărat, teza nu era originală, cel puţin până acum. Dar era clară, succintă şi te invita la cugetare.

— Astăzi, aşadar, continuă Paul, închisorile şi spitalele de boli nervoase „găzduiesc” o categorie mult mai restrânsă de pacienţi: pe cei cu adevărat bolnavi, şi nu indivizi ale căror concepte morale, sexuale şi religioase se diferenţiază de cele ale majorităţii oamenilor. Sunt convins că şi această categorie poate fi redusă cu ajutorul medicamentelor şi terapiei de specialitate. În cazul crimelor de o gravitate aparte, trebuie să identificăm boala care a declanşat aceste crime pentru că este vorba de o boală, de un dezechilibru mental.

Spectatorii l-au aplaudat din nou. Paul îşi dădea seama că se apropia acum de un subiect mult mai controversat. În societatea modernă, oamenii puteau să accepte ideea potrivit căreia religia nu avea voie să pedepsească comportamentul privat şi consensual. Dar să susţii că oamenii care comiseseră crime abominabile nu sunt răi şi nu trebuie consideraţi depravaţi din

punct de vedere moral, ci sunt doar nişte indivizi bolnavi, era o chestiune discutabilă.

— Şi aici atingem marele subiect-tabu: crima. Dar până şi criminalii trebuie încadraţi în categorii diferite.

Paul a descris aici experienţa pe care o acumulase lucrând şi studiindu-i pe cei care comiseseră crime într-un context familial sau sub influenţa drogurilor, accentuând faptul că personalitatea şi gândirea lor sunt diferite de cele ale criminalilor profesionişti sau psihopaţilor. Conceptele religioase nu au făcut altceva decât să-i condamne şi să-i respingă pe aceşti criminali îndepărtându-i şi mai mult pe cei care aveau într-adevăr nevoie de ajutor.

— Mă bucur şi susţin faptul că publicul începe treptat să accepte că indivizii care ucid în anumite situaţii au dreptul să fie reintegraţi în societate după o anumită perioadă de timp. Mă refer aici la femeile care îşi ucid partenerii după ani de abuzuri fizice şi psihice, la copiii care ucid alţi copii fără să fie conştienţi de consecinţele faptelor lor, la eutanasieri etc. Acesta este un progres extraordinar, care s-a înregistrat în special în ultimii douăzeci de ani. Şi în ciuda majorităţii Bisericilor, care continuă să-i condamne pe aceşti oameni noi, cei din breasla medicilor, am încercat să-i ajutăm şi vom continua să facem asta.

Trecuseră douăzeci de minute. Paul ştia că reuşise să capteze atenţia publicului. Acum avea să păşească pe nisipuri mişcătoare, avea să atingă subiectul în privinţa căruia psihiatrii nu ajunseseră la un consens, iar publicul avea păreri diferite.

— Şi am ajuns acum la cazurile cele mai dificile: pedofilii care ucid copii în încercarea de a obţine satisfacţie sexuală; oamenii care îşi masacrează colegii de şcoală sau de serviciu; torţionarii care se înfruptă din carnea victimelor lor; criminalii în serie care ucid în funcţie de un plan prestabilit; asasinii profesionişti. Ce facem cu aceşti oameni? îi distrugem din dorinţa de răzbunare? Aruncăm cheile de la celulele lor?

— Da, se auzi cu multă claritate o voce feminină. Venea din mijlocul amfiteatrului, însoţită de câteva murmure aprobatoare.

În sală s-a făcut din nou linişte, iar Paul a preluat din nou controlul. El a continuat pe un ton puţin sarcastic.

— Răspunsul meu este „nu”. În momentul în care ne debarasăm de repulsia noastră provocată de aceste fapte cumplite, repulsie bazată pe conceptele noastre religioase şi moralizatoare, îi putem reintegra printre noi cu ajutorul tratamentului medical şi terapiei de specialitate chiar şi pe indivizii consideraţi de societate adevărate cauze pierdute. *Experienţa m-a învăţat că oamenii care comit aceste crime oribile nu sunt întruchiparea răului.* Acest termen nu are nicio valoare din punct de vedere medical. Sunt nişte indivizi care suferă de diverse boli mentale, de tulburări psihiatrice, de frustrări şi lipsuri pe plan personal şi social şi reacţionează în consecinţă. Trebuie, aşadar, să subliniem că reacţiile noastre adverse faţă de aceşti oameni nu fac altceva decât să-i condamne la întuneric şi să le distrugă orice perspectivă de vindecare. În concluzie, vreau să vă mai spun că aştept cu nerăbdare ziua în care termeni religioşi precum „bine” şi „rău” să nu mai fie folosiţi atunci când judecăm crimele cumplite. Trebuie să-i înlocuim cu terminologia medicală şi terapeutică. Mulţi dintre „monştrii” de astăzi dacă nu toţi pot deveni cetăţenii reabilitaţi de mâine, dacă încetăm să-i mai stigmatizăm şi încercăm să-i ajutăm. Totul depinde din ce perspectivă îi privim.

După ce a rostit şi ultimul cuvânt, Paul a fost răsplătit cu aplauze furtunoase. Pentru prima dată, de foarte mulţi ani, specialiştii în domeniul psihiatriei avuseseră parte de un discurs elocvent şi obiectiv, nu doar cu tentă laudativă la adresa oratorului. La sfârşitul conferinţei, a fost „înghiţit” literalmente de admiratori.

— Draga mea, îi spuse Florence lui Marie, trebuie să mă grăbesc să-l felicit. Dar cine este femeia aceea îngrozitoare care a spus „da”?

Pentru că disertaţia se încheiase, invitaţii au început să se retragă la bar. Paul era îmbujorat din cauza alcoolului şi a

felicitărilor primite. Marie a reuşit să-l sărute înainte de a fi din nou absorbit într-o discuţie aprinsă cu un psihiatru român, care considera că hrana bazată pe napi constituie răspunsul pentru stările psihotice. Încercase şi el această „dietă” şi acum se simţea bine.

Aproape de miezul nopţii, mulţimea de la bar a început să se împuţineze. Ben şi soţia lui s-au apropiat de Paul, făcându-şi cu greu loc printre admiratori. Marie i-a urmat.

— Noi plecăm acasă, spuse Ben. Felicitări încă o dată!

Florence i-a dăruit lui Paul un sărut cu puterea unui aparat de liposucţie.

— Magnific! exclamă ea. Ai ajuns departe! Eşti extraordinar!

— Mulţumesc, spuse Paul, zâmbind. Gata cu laudele în seara asta, căci altfel nu o să-mi mai încap în piele! Să mergem! Staţi puţin! Trebuie să-mi iau nişte lucruri din birou. Vin imediat.

Marie l-a urmărit cu privirea. Din anumite motive, se simţea neliniştită. Acum, când el a ajuns pe culmile gloriei, ce se va întâmpla cu ea?

Paul a ieşit din incinta universităţii şi a intrat într-un bloc din cărămidă şi sticlă. S-a auzit o sonerie puternică în momentul în care a deschis uşa de la intrare cu o cartelă de acces. Luminile de pe culoare s-au aprins, iar el a urcat trei rânduri de scări toate slab luminate.

Era mulţumit. Prelegerea lui fusese un succes incontestabil. Ajunsese într-adevăr pe culmile gloriei. Şi totul începuse cu procesul Kramer. A trecut pe lângă birourile colegilor săi, care aveau imprimate pe uşă cu vopsea neagră numele lor. Se descurcase mult mai bine decât ei.

Şi Marie? Era timpul să se gândească serios la relaţia lor. Îi părea rău, dar nu credea că ea va reuşi să facă faţă succesului său. Avea nevoie acum de o femeie mai tânără şi mai ambiţioasă. Fireşte, va cere custodia lui Rachel; ea va duce o viaţă mult mai bună alături de el. Avea nevoie de fermitatea şi

încrederea lui pentru a ajunge cât mai departe în viaţă. Dar aşa este clădită lumea, nu? Supravieţuiesc numai cei puternici. Paul nu avea motive să se plângă.

A ajuns în cele din urmă în faţa biroului său. A început să se scotocească prin buzunare. Se simţea ameţit şi obosit din cauza alcoolului şi a scăderii adrenalinei. Se gândea tot la prelegerea lui în timp ce încerca să deschidă uşa.

— Scuză-mă!

Vocea era atât de aproape de el încât Paul a scăpat cheia din mână. A avut nevoie de o fracţiune de secundă ca să se dezmeticească. A încercat s-o distingă în lumina slabă pe posesoarea vocii. Era zveltă şi blondă, dar nu foarte tânără cel puţin, nu mai era la prima tinereţe. Era dificil să-i precizezi vârsta. Nu era studentă, dar nici nu avea mai mult de treizeci de ani. Puţin tulburat, Paul s-a aplecat pentru a-şi recupera cheia de pe podea.

— Îmi pare rău, nu te-am auzit. Cu ce pot să te ajut?

— Ţi-am ascultat discursul.

— Sper că ţi-a plăcut, spuse Paul.

— A fost extraordinar. Ai fost mult mai bun decât ar fi fost Johann Hermanns. Noi te-am sprijinit.

— M-aţi sprijinit?

— Ca să ţii prelegerea, spuse ea, trecându-şi mâna prin păr. Ştiam că nu ne vei dezamăgi.

Paul o privea uimit. El încerca în continuare să deschidă uşa. Dar din motive necunoscute, cheia nu se potrivea.

— Mulţumesc, spuse el în cele din urmă.

— Fireşte, nu te-am aprobat în totalitate atunci când ai atins subiectul binelui şi răului, continuă ea, cu un glas scăzut şi domol.

— Da? Păi…

— Eu sunt Helen.

— Helen! A reuşit în cele din urmă să deschidă uşa. Nu vrei să intri? o întrebă Paul. Sau poate ar fi bine să ne întâlnim mâine.

Acum nu prea mă simt în stare să port o discuţie filosofică; sunt cam ameţit de la băutură, continuă el râzând.

Helen a râs împreună cu el. Era un râs prietenesc, relaxat.

— Voiam doar să te felicit pentru discursul pe care l-ai ţinut, asta-i tot, spuse ea.

Nu a încercat să intre în biroul lui.

— Şi să mă contrazici.

— Poate, spuse ea. Oricum, Kramer a avut dreptate.

— În ce privinţă?

— A susţinut să ţii tu prelegerea. Dar acum trebuie să plec, spuse ea apoi. Noapte bună.

Paul a rămas mut de uimire. Ceva îl atrăgea la ea, în ciuda faptului că era puţin cherchelit. Încrederea pe care o degaja şi privirile ei cu subînţeles. Nu îi transmiteau o invitaţie sexuală, dar ascundeau fără îndoială un subînţeles. De unde ştia ce spusese Kramer despre prelegerea sa? Sau poate că Paul înţelesese greşit?

— Sigur nu vrei să intri?

— Nu, trebuie să plec. Ea s-a îndreptat spre capătul coridorului. Apoi s-a întors spre el. Paul nu-i putea distinge chipul în lumina obscură. Ne vedem la petrecere! spuse ea în vervă.

— La petrecere?…

Dar ea dispăruse.

Paul a închis uşa în urma sa. Dădu din umeri. Ciudată femeie! Nu înţelesese nimic din tot ce-i spusese ea. Dar spera să o revadă. Poate că e interesantă. A aprins veioza de pe biroul său şi a început să caute un dosar. S-a hotărât apoi brusc s-o roage să-l viziteze mâine. Paul a deschis uşa şi a străbătut holul până la capătul scărilor. S-a aplecat peste balustradă.

— Helen?

Dar nu i-a răspuns nimeni. Paul a încercat să surprindă zgomotul tocurilor. Dar nu se auzea nimic. Se încruntă. Nu se poate să fi plecat atât de repede: trecuseră doar câteva secunde de când îşi luaseră la revedere. El a coborât apoi scările, înjurând

în barbă, deoarece din anumite motive luminile pe holuri erau stinse. Bâjbâind pe întuneric, a ajuns la uşa principală şi a încercat să o deschidă. Era încuiată. Normal. Ea nu avea o cartelă de acces şi, chiar dacă ar fi avut, nu se auzise nicio sonerie.

Pe unde ieşise? Probabil că folosise una dintre ieşirile în caz de pericol de la celelalte etaje. Paul a coborât din nou scările şi a verificat uşile de la primul şi de la al doilea etaj. Erau încuiate şi securizate. Mai rămânea doar etajul al treilea. S-a apropiat de uşa masivă din metal şi a apăsat pe mâner. Şi ea era încuiată.

L-a străbătut atunci un fior de teamă.

Au trecut câteva secunde până când Paul a reuşit să-şi suprime această senzaţie umană primară. S-a întors în biroul său, ignorând în mod conştient faptul că nu mai exista altă cale de ieşire. La lumina veiozei de pe birou, şi-a adunat hârtiile de care avea nevoie. Trebuia să plece. Îl aştepta Marie.

În plus, voia să iasă cât mai repede din clădire.

CAPITOLUL 8

„Şi ce este şi mai rău este faptul că lipsa perspicacităţii noastre ne umbreşte capacitatea de a înfrunta răul.”

Carl Jung, *Eul nedescoperit*

— Mai doriţi să-mi mărturisiţi ceva?

Deşi întrebarea făcea parte din ritual, cardinalul Benelli a căzut pe gânduri. Îşi mărturisise păcatele obişnuite tendinţa de a cădea pradă mândriei, lucru care nu era de mirare, ţinând seama de poziţia pe care o ocupa Benelli la Vatican; tendinţa de a-i critica uneori pe ceilalţi preoţi când ar fi trebuit să dea dovadă de indulgenţă; tendinţa de a mânca prea mult. Involuntar, privirea i-a căzut asupra burţii sale rotunde.

— Nu, părinte.

Părintele duhovnic a rostit penitenţa şi apoi l-a absolvit de păcate. Cardinalul Benelli încerca întotdeauna să-i asculte cu atenţie cuvintele şi să le urmeze întocmai. Dar de data aceasta, nu îl asculta. Gândurile nu-i dădeau pace.

Dar mai avea o mărturisire de făcut.

Aceasta era cu totul diferită. Diferită de păcatele lumeşti şi mult mai complexă. Se referea la visul pe care îl avusese în urmă cu o lună. Cel despre stele. Fusese doar un vis, nu-i aşa? Cu toate acestea, îi tulbura încă viaţa. În noaptea aceea, când

îngenunchease ca să înalţe o rugă Cerului, fusese convins că cineva îi trimisese un mesaj spiritual. A doua zi însă, această convingere dispăruse. Se îndoia de ea şi încetul cu încetul claritatea viziunii se diminuase.

S-a auzit un zgomot uşor când uşa confesionalului s-a deschis. Cardinalul Benelli a ieşit din confesional, intrând în capela privată a papei. Era o cameră mică, dar frumos decorată, ascunsă în incinta apartamentelor papale. Privirea le-a fost atrasă de un crucifix mare, pe care se afla trupul chinuit al Mântuitorului. Lumina zilei pătrundea prin vitraliile din tavan. Ele înfăţişau în culori vii scena înălţării la Ceruri. Atmosfera era minunată, învăluită într-o linişte profundă, spirituală şi într-un mister impenetrabil.

— Îmi cer iertare pentru toate păcatele pe care poate le-am comis faţă de domnia voastră.

Benelli a încuviinţat din cap. Părintele duhovnic spunea întotdeauna aceste cuvinte după spovedanie un lucru impresionant. Cardinalul şi-a aţintit privirea asupra ochilor albaştri ai călugărului. Benelli era convins că acest om făcuse foarte puţine păcate în viaţa lui. De ce unii oameni erau cu mult înaintea sa spiritual vorbind? Era oare o pedeapsă pentru că îi plăcea atât de mult funcţia înaltă pe care o avea în lumea ecleziastică? Era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru păcatul mândriei cel mai mare păcat din toate?

S-au îndreptat apoi spre ieşirea din capelă. Chipul cardinalului observă părintele duhovnic era de câteva săptămâni încordat şi extrem de obosit, ca şi când ar fi purtat pe umeri o povară grea. Preotul s-a oprit.

— Vreţi să-mi mai spuneţi ceva? întrebă el domol.

Benelli a ezitat. Dorea din tot sufletul să ceară sfatul părintelui duhovnic. Dar nu trebuia să facă asta. Anumite lucruri pot fi discutate numai cu papa. Cu nimeni altcineva. Cu nicio altă fiinţă umană. Acesta era jurământul pe care îl rostise când devenise şeful Sfântului Oficiu. Nu putea fi încălcat.

— Mă simt bine, spuse el cu un zâmbet fals.

Părintele duhovnic a deschis uşa, iar Benelli a ieşit. Fireşte, nu avea să-i spună nimic nici papei. Sfântul Părinte era prea ocupat pentru a putea fi tulburat de grijile sale mărunte. Avea sute de probleme pe care trebuia să le rezolve avea în grija sa administrarea unei Biserici cu peste un miliard şi jumătate de credincioşi ca să mai aibă timp să-şi bată capul cu incertitudinile unui singur om.

Benelli a rămas în pragul capelei şi a privit în urmă. Mai trebuia să mărturisească ceva? Ignorase oare un mesaj spiritual? Uitase oare să vorbească despre o legendă extraordinară, pierdută în negura timpului?

Uşa capelei s-a închis. Benelli nu avea nicio mărturisire de făcut.

CAPITOLUL 9

„Şi acum să analizăm cum poate diavolul prin mijloace restrânse să incite fantezia şi percepţiile senzoriale lăuntrice ale omului cu ajutorul apariţiilor şi acţiunilor impulsive … Deşi diavolul nu poate acţiona direct asupra puterii de înţelegere şi a voinţei omului, poate … cu toate acestea, să acţioneze asupra trupului sau asupra senzaţiilor trupului, fie că este vorba de percepţii interioare, fie exterioare.”

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor

Era toamnă. Un alt grup de boboci la Universitatea din San Francisco.

— A spus ora nouă şi jumătate, nu?

— Da, stai liniştit!

Studenţii din primul an se învârteau în faţa biroului lui Paul, discutând sporadic. Unii stăteau pe jos, în timp ce alţii se sprijineau de pereţii vopsiţi în culori vii, ţinându-şi lângă ei cărţile şi servietele. Majoritatea nu aveau mai mult de optsprezece-douăzeci de ani, deşi unul dintre ei părea mai în vârstă din cauza părului uşor grizonant.

Studenţii cei mai mulţi erau îmbrăcaţi în blugi şi tricouri, iar câteva fete purtau rochii. Nu se simţeau deloc în largul lor,

dornici fiind să creeze o impresie cât mai bună, aşa cum sunt toţi bobocii în general. Dar aceşti neofiţi în domeniul psihiatriei vor aborda în curând o altă imagine de sine atunci când vor realiza că pacienţii lor le vor percepe slăbiciunile cu o agerime uluitoare şi le vor exploata fără milă în avantajul lor.

— Am auzit că e plăcut să lucrezi cu el.

— Relaxant chiar.

— I-au crescut acţiunile după procesul Kramer. Este uimitor cum l-a scăpat pe individul ăla.

Dave Rattinger, din Colorado, un jucător de fotbal, înzestrat cu un păr blond şi o atitudine de învingător, s-a apropiat de una din fetele mai atrăgătoare. Voia s-o impresioneze, dar nu avea să fie chiar atât de uşor. Era timidă. „Citise” asta din felul în care îşi ţinea cărţile la piept, într-o poziţie defensivă, ca şi când ar fi dorit să-şi ascundă sânii de privirile sfredelitoare. Dar părea bună pentru el. Merita să facă o încercare. Fosta lui prietenă rămăsese acasă. Aşa că a început conversaţia:

— Mergem la închisoare astăzi?

— Nimeni nu a menţionat nimic în această privinţă.

— Mi-a spus un prieten insistă Dave că aşa procedează întotdeauna cu studenţii în prima zi de curs. Îi duce la închisoare ca să-i sperie.

— Aha, spuse fata, scoţând o ţigară în timp ce se sprijinea de perete. Făcu o pauză, apoi spuse: Eu sunt Suzanne Delaney.

— Dave Rattinger din Denver.

— Vrei o ţigară?

— Mulţumesc.

— Uite-l că vine!

Paul a străbătut holul. Era îmbrăcat în blugi şi purta o cămaşă descheiată la gât o ţinută care nu ţinea deloc seama de rigorile universitare. Îi privea puţin dispreţuitor, dar şi mirat, pe studenţii care îl aşteptau. Apoi, le-a zâmbit.

— Văd că sunteţi nerăbdători. Nu mă aşteptam să veniţi atât de devreme.

A deschis uşa şi i-a invitat înăuntru.

— Aşezaţi-vă undeva! Oriunde găsiţi un loc liber!

Era o cameră spaţioasă, în care se aflau un birou plasat într-un colţ, rafturi pentru cărţi, o canapea şi câteva scaune aşezate în mijloc. Mesele laterale erau înţesate de hârtii, iar pe pereţi erau agăţate unele artefacte pe care Paul le strânsese în cei doisprezece ani de activitate profesională. O macetă pe care i-o dăduse un criminal, acum vindecat (cel puţin, în opinia lui). O mască Noh de la un profesor de psihiatrie din Japonia, care îl vizitase pe Paul cu ocazia unui schimb cultural între universităţi. Gravuri ale spitalului de nebuni Bediam din Anglia, realizate de Hogarth în secolul al XVIII-lea. Şi multe alte*objectsd'art* de la totemuri africane la tăieturi din ziare înrămate, care relatau detaliile unor crime cumplite pe care Paul le studiase şi în privinţa cărora îşi exprimase opiniile de expert. Nimic, însă, despre Kramer. Era un caz pe care Paul doreasă-l uite. Avea motivele lui.

Studenţii au început să studieze artefactele şi să comenteze între ei fără ca Paul să-i întrerupă. Piesele constituiau o introducere foarte bună pentru subiectul pe care aveau să-l discute, stârnind întotdeauna interes şi curiozitate.

Suzanne s-a aşezat pe canapea şi şi-a pus cărţile pe genunchi. Dave Rattinger s-a aşezat imediat lângă ea. Suzanne a oftat adânc. De ce toţi indivizii nesuferiţi se simţeau atraşi de ea? Poate din cauza inocenţei pe care o trăda chipul ei şi a vulnerabilităţii înfăţişării ei adolescentine? Sau poate pentru că era dotată cu un piept generos care atrăgea privirile atunci când era dispusă să-l pună în valoare?

Suzanne i-a dăruit un zâmbet lui Dave un zâmbet frumos, care însă nu te invita să mergi mai departe. Unul care părea să spună „Rămân fidelă masturbării". Dave i-a zâmbit încrezător, ignorându-i mesajul ascuns. Ca psihiatru, va trebui să înveţe să desluşească natura umană.

Între timp, Paul răsfoia hârtiile de pe biroul său.

— Bun! Grupa ar trebui să fie alcătuită din doisprezece studenţi. Puteţi să vă prezentaţi, vă rog?

— Bob Treital, Donna Jackson, Artjacovits, Jose Ramirez, Deemekenna, Dave Rattinger, Suzanne Delaney, Brad Hanson, Laura Kuo, Sallyakers, Greg Parsons şi Emil Buzek.

Studenţii s-au prezentat pe rând, încercând să pară cât mai calmi.

Paul a luat un scaun din lemn şi s-a aşezat într-o parte a cercului format de studenţi.

— Putem spune, cel puţin, că am început cu efectivul complet. Bine aţi venit la cursul de Psihiatrie Criminalistică Generală, partea întâi! Eu voi preda acest curs, deşi câteva lecţii le va ţine colegul meu, profesorul Ben Ingelmann.

El contempla „aluatul” din care trebuia să facă „pâinea”.

— Cursul *meu* este cu totul diferit de celelalte. În domeniul psihiatriei criminalistice, vreau să vă ofer cât mai multă experienţă practică, fără să ignor însă partea teoretică. Aţi făcut rost de cărţile pe care vi le-am recomandat în bibliografie cele scrise de Carlton, Brown şi de mine despre psihiatria criminalistică?

Diverse volume şi-au făcut brusc apariţia din servietele studenţilor.

— Bun. Paul a aşteptat să se facă linişte, apoi a continuat: Vreau să încep cursul, introducându-vă în atmosfera cu care vă veţi familiariza la sfârşitul acestuia, când veţi fi absolvenţi, *dacă* veţi fi, peste patru ani. În acest fel, veţi avea posibilitatea să spuneţi dacă acesta este într-adevăr domeniul în care doriţi să vă specializaţi. Aşadar, vom merge astăzi să vizităm închisoarea de maximă siguranţă din San Francisco, cea mai sigură închisoare din ţară.

Studenţii au respirat adânc. Era *adevărat*, aşadar, ce le spuseră colegii lor din anii mai mari. Aveau să meargă într-adevăr în locul acela cumplit. Chiar şi cei mai cinici dintre ei s-au înfiorat la auzul veştii.

Închisoarea de maximă siguranţă. Îl vor vedea oare pe Paul Horrath, individul din Arkansas, care în decurs de un deceniu torturase şi ucisese zece oameni, pe care apoi îi aruncase în păduri, urmând un ritual sălbatic, ce implica tăierea limbii victimelor? Sau pe Jennie J. Lee, fata care îşi otrăvise rudele cu thaliu? Sau pe Vincente Buzzolini, asasinul plătit de mafia siciliană ca să acţioneze pe teritoriul Statelor Unite? Sau pe Tommy Earle, fostul măcelar, care manifesta un interes deosebit pentru copii? Gânduri macabre şi o teamă aproape palpabilă le-au străbătut mintea şi trupul.

— Înainte de a pleca, vă rog să mă ascultaţi cu atenţie! spuse Paul. În primul rând, trebuie să ştiţi că vom pătrunde şi într-o zonă periculoasă, unde veţi întâlni oameni care au comis crime oribile. Veţi descoperi cu surprindere că deţinuţii din închisoare par şi sunt în cea mai mare parte a timpului nişte indivizi normali ca mine şi ca voi. Nu poartă stigmatele crimelor lor, nu au imprimat pe frunte cuvântul „Periculos" şi nici nu vă vor privi cu nişte ochi scoşi din orbite, aceasta fiind percepţia generală pe care o au oamenii despre criminalii periculoşi. În al doilea rând, trebuie să ştiţi că deţinuţii au mai văzut grupuri de studenţi dornici de cunoaştere ca voi aşa că nu vă aşteptaţi să se comporte ca nişte cobai sau să-i impresionaţi în vreun fel! În al treilea rând, vom participa la o expoziţie de artă organizată de deţinuţi. Scopul acestei expoziţii nu este acela de a-i determina să vorbească despre crimele lor căci acesta este ultimul lucru despre care doresc să vorbească. Aţi înţeles? Este important, de asemenea, să ştiţi câte ceva despre indivizii pe care îi veţi întâlni.

Paul s-a îndreptat spre biroul său, de unde a luat câteva dosare roşii.

— Iată câteva informaţii biografice despre deţinuţii pe care îi veţi cunoaşte astăzi. Le veţi citi în autobuz şi mi le veţi înapoia înainte de a intra în închisoare. Ne întâlnim la ora zece şi jumătate în faţa acestei clădiri. Le sugerez fetelor să se îmbrace

în blugi.

— De ce? întrebă Sallyakers, erijându-se în apărătoarea feminităţii.

— Pentru că le veţi aţâţa poftele sexuale dacă veţi purta fuste, răspunse Paul sec. Mai aveţi întrebări?

— Deţinuţii sunt numai bărbaţi?

— Nu. Sunt şi bărbaţi, şi femei în proporţie de doi la unu. După cum cred că ştiţi, din punct de vedere statistic, femeile comit mai puţine crime.

— Vom cunoaşte şi criminali?

— Fireşte. Citiţi dosarele pe care vi le-am dat! Sunt şi câţiva criminali… unul este condamnat pentru infanticid, altul este piroman, iar ceilalţi sunt condamnaţi pentru viol şi alte delicte grave comise împotriva persoanei. Mai departe!

— Vom fi în siguranţă?

— În perfectă siguranţă, spuse Paul. Nu am avut niciodată probleme în cei cinci ani de când facem practică acolo cu studenţii. Deşi aceşti oameni au fost violenţi, nu se mai comportă aşa în prezent. Unii dintre ei se află sub tratament medicamentos. Cu toate acestea, nu vă plimbaţi prin închisoare fără însoţitori! Aveţi grijă să fiţi mereu în prezenţa membrilor personalului închisorii, pe care îi veţi recunoaşte după uniforma albastră!

— Picturile sunt realizate de ei? se auzi o voce prin vuietul care se stârnise.

— Da, răspunse Paul. Câţiva dintre ei sunt foarte talentaţi. Expoziţia se află în Corpul D al închisorii. Paul ridică vocea pentru a se face auzit. Puteţi părăsi sala de expoziţie ca să vă plimbaţi pe la parterul acestui corp. Dar nu vă îndepărtaţi prea mult!

Ştia că cel puţin în primele zece minute studenţii se vor ţine numai după el, astfel încât Paul se va simţi ca o cloşcă. Apoi, însă, teama viscerală de necunoscut va începe să se diminueze.

— Dar nu văd niciun nume celebru, spuse Bob Treital, dezamăgit, în timp ce răsfoia dosarul roşu.

— Un nume celebru?

— Da, spuse Bob, mestecând cu nonşalanţă gumă. Un criminal rău în adevăratul sens al cuvântului. Ca de exemplu, Gary Snyder, canibalul din Texas, continuă el râzând.

Paul i-a aruncat un zâmbet dispreţuitor.

— Aş vrea să nu mai folosiţi cuvântul „rău”. Este un termen care ţine de morală, nu de psihiatrie. Oamenii de care ne ocupăm noi sunt bolnavi sau suferă de anumite tulburări psihice. Iar domnul Snyder nu este în prezent catalogat drept un pacient violent. Dimpotrivă. Deţinuţii pe care îi veţi vedea însă astăzi fac parte din categoria pacienţilor nonviolenţi. Cei periculoşi sau violenţi vor sta închişi în celulele lor. Dar dacă tu vrei neapărat continuă el pe un ton serios să-l cunoşti pe domnul Snyder, putem aranja o întâlnire între patru ochi.

Bob Treital a simţit un nod în gât. Zâmbetul arogant i-a dispărut de pe buze. O întâlnire între patru ochi nu era o idee prea bună. Cel puţin, nu în momentul acela.

— Nu, spuse el. Întrebam doar.

— Foarte bine, răspunse Paul. Apoi continuă: Vom petrece câteva ore la închisoare, iar apoi ne vom întoarce cu autobuzul. Nu luaţi nimic cu voi în afară de aceste dosare şi hainele pe care le purtaţi! Veţi fi supuşi unei percheziţii corporale la intrarea principală şi la intrarea în Corpul D. Asta este tot, domnişoarelor şi domnilor! Ne vedem afară la zece şi jumătate.

Puţin nervoşi acum, studenţii şi-au strâns lucrurile şi au ieşit din sală. Fetele au plecat să se schimbe. O jumătate de oră mai târziu, autobuzul a pornit la drum în timp ce studenţii citeau cu asiduitate conţinutul dosarelor. Se auzeau exclamaţii de uimire sau indignare când încercau să asocieze chipurile aparent paşnice din fotografii cu crimele lor abominabile.

— Cum a putut să facă aşa ceva?

— Sărmanele femei!

— Animalul!

— Ar trebui împuşcat nemernicul!

Paul fusese şi altă dată martorul acestor manifestări de revoltă. Era o reacţie perfect normală. Spaima deformează percepţiile şi raţiunea umană. Era de înţeles.

— Dumneavoastră v-a fost vreodată teamă?

Paul s-a întors spre locul de unde se auzise vocea. Şi-a aţintit privirea asupra unei fete frumoase, pistruiate, căreia natura îi dăruise nişte ochi căprui mari şi pătrunzători.

— Suzanne?

— Da. Suzanne Delaney. Nu v-a fost niciodată teamă în cariera dumneavoastră?

— Nu, spuse Paul. Pacienţii mei sunt în general oameni violenţi, dar modul lor de a reacţiona este previzibil. Cu ajutorul medicamentelor le anihilăm simptomele. Nu m-a atacat nimeni încă, dacă la asta te-ai referit.

Suzanne l-a atins uşor cu mâna.

— Atunci o să stau în preajma dumneavoastră, spuse ea.

Paul a început să râdă. Era o plăcere să fii profesorul unor studenţi ca Suzanne, se gândi el. Era o prezenţă plăcută.

Închisoarea de maximă siguranţă din San Francisco era situată în afara oraşului, în deşert. Era înconjurată de o suprafaţă mare de pământ, nelocuită. Este puţin probabil ca oamenii să-şi fi dorit să locuiască în apropierea ei: notorietatea de care se bucurau deţinuţii „găzduiţi” aici era suficientă să stârnească teamă şi nelinişte chiar şi în sufletele cele mai curajoase.

Directorul închisorii, Hanlondawes, un individ uriaş şi agresiv, susţinea că nimeni nu reuşise să scape (cel puţin, nu viu) din închisoarea (sau Grădina Zoologică, aşa cum o numea el) pe care o „păstorea”. Hanlondawes transformase această afirmaţie în slogan atunci când se înfăţişase înaintea Comitetului închisorilor de Stat pentru a fi reales în această funcţie, iar strategia se dovedise întotdeauna eficientă.

Dawes omisese însă să le spună membrilor comitetului că în închisoare exista o regulă nescrisă: orice deţinut care încerca să

fugă trebuia împuşcat pe loc. Deţinuţii nu ştiau acest lucru în mod oficial, dar aşa cum se întâmplă în toate închisorile zvonul se răspândise repede printre condamnaţi, iar aceştia înţeleseseră mesajul, indiferent de nivelul IQului lor. Aşa că puţini încercaseră să plece fără să ceară voie. Asta însemna că multora dintre ei le rămânea opţiunea de a trăi până la sfârşitul vieţii în spatele gratiilor sau execuţia în cazul celor mai puţin norocoşi la loteria sistemului judiciar. În California, unde dorinţa consumatorului este foarte importantă, condamnatul poate să aleagă fie injecţia letală, fie gazarea ultima opţiune adresându-se celor care aveau repulsie faţă de ace. Sicriul şi ultima ceaşcă de cafea reprezentau un „cadou” din partea casei.

— Iat-o!

Dave Rattinger a fluierat încet văzând cum silueta închisorii se profila la orizont. Exista numai un singur drum prăfuit care ducea spre ea. Absenţa altor clădiri sau forme de viaţă îţi dădea impresia că drumul în sine te purta într-o călătorie fără întoarcere. O călătorie spre iad.

— Vă rog să aveţi actele la îndemână, spuse Paul, şi să lăsaţi dosarele pe bordul maşinii!

S-a ridicat de pe scaunul lui şi s-a aşezat lângă şofer. Autobuzul s-a oprit în faţa porţilor masive din oţel. Doi paznici bine înarmaţi au ieşit dintr-un adăpost.

— Toată lumea jos!

Studenţii au coborât, iar autobuzul s-a retras douăzeci de metri. Unul dintre paznici le-a spus lui Paul şi studenţilor să treacă printr-o intrare laterală. În acest timp, Bob Treital analiza chipurile paznicilor. Acestea erau lipsite de orice expresie; erau dure şi împietrite. Nu mai trădau nicio urmă de omenie. Aroganţa lui se diminua cu fiecare clipă care trecea.

Studenţii au trecut printr-un pasaj îngust din sârmă şi au intrat într-o baracă. Un bărbat a venit în întâmpinarea lui Paul.

— Bună dimineaţa, domnule profesor. Ne-aţi adus „clienţi” noi?

— Suntem doar în vizită, răspunse Paul tăios.

Ei au trecut apoi printr-un aparat uriaş de scanat similar celor de la aeroporturi. Paznicii le-au cerut să pună în nişte tăvi din plastic tot ce aveau asupra lor: pixuri, chei, monede, inele şi agrafe de păr. În curând, studenţii s-au simţit deposedaţi până şi de individualitatea lor. Numai hainele le rămăseseră. Era un sentiment tulburător.

— Treceţi prin sectorul 2!

Au urmat o altă îngrădire de sârmă, o altă examinare. De data aceasta, paznicii bărbaţi şi femei i-au percheziţionat folosind nişte scanere mici, portabile. În tot acest timp, un alt paznic stătea undeva în spate, ţinând o puşcă în braţe.

— Ce e asta?

Donna Jackson s-a înroşit la faţă auzind sunetul scos de scaner.

— Este un inel prins de sfârcuri, îngăimă ea.

— Mai ai şi alte obiecte din metal… pe sau prin corp?

— Da.

— Unde? În părţile intime?

— Da, răspunse ea cu o voce pierdută.

— Despre ce e vorba?

— Un cercel… de fapt, doi.

— Intră în camera de acolo, ordonă femeia-gardian, şi scoate-le!

Donna s-a supus, copleşită de ruşine. Paul a observat întreaga scenă cu mult interes. Acum, ea începea să înţeleagă sentimentele pe care le trăiau deţinuţii. Intimitatea era un cuvânt uitat în aceste locuri. Multe alte cuvinte erau de mult şterse din vocabularul celor „găzduiţi” aici: bunătate, speranţă, dragoste, libertate, identitate.

— Porniţi spre sectorul 3!

Paul şi grupul său au trecut de ultima poartă de la intrare, ajungând într-un coridor lung. De aici, au trecut pragul unei uşi masive din metal. Priveliştea era impresionantă. Până acum,

fuseseră înconjuraţi de clădiri adiacente, de sârmă ghimpată, de turnuri de pază şi de garduri electrificate. Acum însă se aflau în incinta închisorii. Stăteau într-o curte uriaşă, împrejmuită de ziduri înalte de douăzeci şi cinci de metri, imposibil de escaladat. În această curte, existau patru corpuri de clădiri, marcate cu majuscule negre de la A la D.

Deşi studenţii nu aveau de unde să ştie acest lucru, mai exista un corp. Sub locul în care se aflau ei, exista o cameră Corpul E ce îi „adăpostea” pe deţinuţii cei mai periculoşi. Pentru aceste suflete pierdute, nu exista lumina zilei ei aveau parte doar de lumină filtrată. Paul fusese de multe ori în Corpul E. Dar numai el şi Ben Ingelmann aveau acces acolo; nimeni, niciun student sau vreun muritor pentru care directorul închisorii nu se punea personal chezaş, nu avea voie să viziteze acele celule. Era adevărat cei care comiseseră crime cumplite plăteau un preţ uriaş pentru păcatele lor. Erau îngropaţi de vii.

— Corpul D. Urmaţi-mă! le spuse un paznic, cu o voce tunătoare.

Au străbătut în şir indian un coridor lung, însoţiţi în faţă şi în spate de câte un paznic. Au trecut de alte porţi, de alte uşi electronice, de alţi paznici. Nimeni nu poate să fugă de aici, se gândeau studenţii. De fapt, unul singur reuşise această performanţă. Ajunsese la poarta principală, luându-l ostatic pe unul dintre vizitatorii închisorii. Apoi, din ordinul directorului, deţinutul fusese împuşcat. Murise şi ostaticul, dar acesta fusese un preţ pe care autorităţile închisorii îl consideraseră acceptabil, iar circumstanţele exacte ale morţii lui fuseseră muşamalizate de birocraţie. Nicio ştire nu era dată publicităţii, iar dacă se întâmpla să fii văduva ostaticului (în acest caz, erai deja la curent cu tragicul eveniment), aveai onoarea de a primi condoleanţe din partea guvernatorului statului.

— Bună ziua, domnule profesor, îl întâmpină o femeie energică, îmbrăcată într-un halat alb, strângându-i mâna lui Paul.

Zveltă şi agilă, cu chipul ridat şi părul grizonant legat la spate

sub formă de coc, Emma Breck era psihiatrul închisorii. În vârstă de cincizeci de ani, necăsătorită, puternică şi hotărâtă, lucra în această instituţie de peste un deceniu.

— Abia au început expoziţia. Sunteţi printre primii vizitatori.

Privea încântată grupul de studenţi gălăgioşi. Era plăcut să vezi chipuri noi şi să auzi glasuri vesele în acest loc sumbru în casa zombilor. I-a condus în Corpul D, o clădire dreptunghiulară, unde puteai ajunge străbătând un singur coridor, care în caz de urgenţă se putea bloca. Studenţii erau la parter.

Deasupra lor, priveliştea era deprimantă. Mai erau două etaje, ale căror uşi de acces erau încuiate şi securizate. Balustradele erau prevăzute cu plase de sârmă, menite să-i împiedice pe deţinuţi să se arunce de la etaj atunci când ieşeau din celule. Autorităţile de aici nu priveau cu ochi buni sinuciderea decât în cazul în care puteau să le dea deţinuţilor o „mână de ajutor”. Atunci, paznicii erau cei care deţineau controlul.

— Expoziţia de artă este aici. Da, la dreapta.

Parterul Corpului D nu avea celule, ci găzduia camerele comune şi unul dintre posturile paznicilor. Emma Breck i-a condus mai departe. După trauma produsă de trecerea prin nenumărate porţi şi puncte de control, ca şi de procesul dezumanizării treptate, studenţii erau fericiţi să vadă din nou câteva vestigii de normalitate. Într-adevăr, cu excepţia gratiilor de la ferestre, sala de expoziţie nu se deosebea prea mult de sălile de clasă de la universitate. Tablourile erau agăţate de pereţi, iar într-un colţ, pe o etajeră, se aflau o tavă cu biscuiţi şi câteva pahare de plastic pline cu suc de portocale. Iată şi deţinuţii, fireşte! Unii stăteau în spatele şevaletelor, iar alţii discutau cu un grup de vizitatori, alcătuiţi în cea mai mare parte din doctori şi psihiatri de la alte universităţi şi fundaţii.

Starea de normalitate i-a frapat pe studenţi, exact aşa cum prezisese Paul. Deţinuţii nu erau deloc nişte monştri, aşa cum îşi închipuiseră. În faţa lor se derula o scenă extrem de liniştită câţiva bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în blugi şi în tricouri vorbeau în

surdină sau pictau. Studenţilor li se părea că asistă la o întrunire a alegătorilor dintr-un orăşel, din mijlocul cărora lipsea primarul.

Expoziţia întărea această impresie. Nu existau scene de violenţă. Tablourile înfăţişau în schimb autoportrete, bărci ce pluteau pe mare, coşuri cu flori sau palete coloristice. Căci deţinuţii pictau lucrurile din exteriorul lor, nu monstruozitatea naturii lor interioare. În tablourile lor, ei recreau lumea în imagini idealizate, ce transmiteau o stare de linişte şi pace.

În timp ce studenţii îi urmăreau pe deţinuţi, teama lor începea să dispară. Îşi dădeau seama că se strânseseră cu toţii în jurul lui Paul, căutând parcă protecţia lui. Au început, aşadar, să se plimbe printre tablouri şi artişti. Totul era în ordine. Aceşti indivizi făceau parte, la urma urmei, din rasa umană. Erau diferiţi, dar făceau încă parte din ea. Erau şi ei oameni cel puţin, priviţi din exterior.

— Pictezi mult?

— Nu, nu prea. Abia am început. Nu sunt foarte talentată.

Femeia i-a zâmbit lui Dave Rattinger. El i-a zâmbit la rândul lui. Ea a început să-i explice de ce îi plăceau culorile vii şi scenele în care valurile mării se spărgeau de ţărm. Dave a dat din cap. Era mai în vârstă decât în fotografie, avea în jur de patruzeci şi cinci de ani şi părea atât de mămoasă. Fusese însă condamnată pentru uciderea unor copii. Îl înjunghiase pe copilul unui vecin şi stătuse lângă el până când murise. Apoi, o ucisese şi pe surioara lui. Făcuse asta pentru că se săturase să mai audă prin pereţi zgomotul pe care îl făceau copiii. Şi acum discuta cu Dave despre opera lui Vincent van Gogh, întrebându-se de ce îi plăcuseră artistului nuanţele de verde-închis.

— Vrei nişte suc de portocale?

Donna Jackson s-a întors spre tânărul care îi adresase această întrebare. Avea douăzeci şi trei de ani era doar cu câţiva ani mai mare decât ea; era chipeş şi avea nişte trăsături tipice unui băieţandru.

El o sorbea din priviri şi-a aţintit mai întâi ochii asupra chipului

ei, apoi asupra Vului dintre picioare. În mod ciudat, Donna nu se simţea stânjenită. Simţea mai degrabă compătimire. De când era aici, el nu mai ţinuse în braţe o femeie şi nici nu va mai ţine vreodată. Dacă viaţa ar fi fost altfel, ei ar fi putut să fie prieteni. Cine ştie? Era un tip frumos.

— Mulţumesc, spuse ea, urmărindu-l în timp ce el se îndrepta spre etajera unde se aflau paharele cu suc de portocale.

Când s-a întors la ea, privirile i-au fost din nou atrase de părţile ei intime. Era condamnat pentru comiterea unor violuri cumplite şi pentru strangularea victimelor. Dar Donnei i se părea atât de inofensiv la lumina zilei; nimic nu trăda violenţa şi cruzimea firii sale, ascunzându-le în spatele unei normalităţi de faţadă. Ce îl determinase să comită acele fapte oribile? La ce se gândea cu adevărat în timp ce vorbea cu ea?

O oră mai târziu, sala radia de râsete şi discuţii vesele. Tendinţa nativă a studenţilor de a se distra şi dorinţa disperată a deţinuţilor de a fi din nou în compania oamenilor constituiau o forţă uluitoare, ce descătuşa energiile ferecate de atâta amar de vreme. Teama studenţilor dispăruse, fiind înlocuită de raţiune. Până aici, toate bune şi frumoase.

— Paul, vreau să consulţi pe cineva, spuse Emma Breck. A fost adus ieri. Este un psihopat, în vârstă de optsprezece ani. Şi-a ucis familia cu un cuţit şi cu o bâtă de baseball. Aş vrea să ştiu ce părere ai despre evaluările efectuate recent asupra profilului său psihologic.

— Sigur.

Au părăsit sala de expoziţie şi au urcat scările de metal. La etajul al treilea, Breck l-a condus pe Paul într-o cameră lăturalnică. Acolo se afla un adolescent, ce purta cătuşe la mâini şi la picioare. Paul şi Emma s-au aşezat în faţa lui, iar Paul a început să vorbească cu el.

Odată cu trecerea timpului, la parter, studenţii şi-au recăpătat vioiciunea şi încrederea în ei. Au uitat unde erau. Câţiva şi-au pus chiar la încercare talentul de pictori.

— Vrei să vezi împrejurimile?

Suzanne Delaney a studiat-o pe fata de lângă ea era slabă, cu un chip obosit şi cu nişte ochi lipsiţi de expresie. Mary Driver. Aveau aproape aceeaşi vârstă. Fusese implicată într-o serie de crime comise într-un cartier rău famat, unde rolul ei era să ademenească bărbaţii ce urmau apoi să fie ucişi de prietenul ei nebun, mort şi el acum. Dosarul roşu pe care i-l dăduse Paul indica faptul că IQ-ul ei era foarte mic, putând fi uşor manipulată. Era însă o pictoriţă bună, aşa cum o demonstrau tablourile ei care înfăţişau scene din deşert.

— Da, mi-ar plăcea asta.

Au ieşit împreună din sala de expoziţie. Mary i-a arătat celelalte camere de la parter: o bibliotecă vastă şi sala de jocuri.

— Acestea sunt destinate bărbaţilor. În Corpul C, avem şi noi, femeile, aşa ceva.

Vorbeau cu uşurinţă, iar Mary îi prezenta scene din viaţa ei de zi cu zi, deşi cu greu putem numi viaţă o existenţă în care era adesea închisă singură într-o celulă timp de douăzeci de ore pe zi, şase zile pe săptămână.

— Te vizitează cineva?

— Nu.

Au urcat scările spre primul etaj. Peste tot era linişte. Din sala de expoziţie, se auzeau râsete şi discuţii vesele.

— Unde sunt ceilalţi deţinuţi?

— În celulele lor.

— Este atât de linişte!

— Li se spune să păstreze tăcerea când vin vizitatorii.

— Aha, spuse Suzanne.

Au trecut de uşile masive din metal, fără să-i observe pe ocupanţii celulelor. Mary a întrebat-o pe Suzanne care era nuanţa de ruj preferată. Părea o fiinţă atât de tristă. Incapabilă să comită vreo crimă.

— Cum supravieţuieşti aici? întrebă Suzanne.

— Fac anumite favoruri.

— Ce fel de favoruri? întrebă Suzanne, curioasă.

— Favoruri. După o pauză, Mary continuă pe un ton misterios: Toată lumea face favoruri ca să supravieţuiască.

Au continuat să meargă şi să discute despre machiaj, lucrul care îi lipsea cel mai mult lui Mary. Sentinţa pe care o primise era închisoare pe viaţă. După câţiva ani, nu o va mai interesa aspectul fizic. Nu va mai avea niciun rost să se ascundă în spatele unui chip fardat.

— Aceasta este celula lui Sean Patrick, spuse Mary pe un ton neutru când au trecut pe lângă ea.

— Trebuie să mă întorc în sala de expoziţie.

— Imediat, spuse Mary. Şi aici este Jerome Stinson, ucigaşul care şi-a omorât victimele cu toporul.

Suzanne a simţit deodată un nod în gât. O voce lăuntrică îi spunea clar şi răspicat să se întoarcă imediat în sala de expoziţie. Avea să se întâmple ceva cumplit. S-a întors, dar nu destul de repede. Mary Driver i-a blocat drumul, împingând-o cu putere într-o uşă. Spre groaza ei, aceasta a început să se deschidă.

— Şi aceasta este celula lui Karl Kramer. Ucigaşul în serie.

— Nu!

În momentul acela, călăuza ei a aruncat-o înăuntru. Toată lumea trebuie să facă favoruri ca să supravieţuiască şi aceasta era favoarea pe care trebuise s-o facă Mary Driver. Ea a fugit apoi pe coridor, ţipând cu frenezie.

Când Suzanne s-a ridicat de pe podea, un bărbat s-a îndreptat spre ea. Cu o groază aproape palpabilă, Suzanne i-a recunoscut chipul, dar Kramer o luase deja în braţe.

Un strigăt pătrunzător a străbătut închisoarea. Semăna cu ţipătul unui animal sălbatic prins în capcană. Trăda o spaimă cumplită. Paul s-a ridicat într-o clipă de la masa unde stătea. *O, Doamne!*

În următoarele minute, evenimentele s-au derulat într-un ritm ameţitor, dictate în cea mai mare pane de frică. Uşa masivă de

metal care asigura accesul spre Corpul D s-a închis cu zgomot, activată de un semnal electronic. Nimeni nu mai putea să intre sau să iasă din această clădire. Erau cu toţii prinşi în cursă.

Doi paznici se năpustiră spre sala de expoziţie. I-au separat imediat pe deţinuţi de studenţi şi vizitatori. Pe deţinuţi i-au închis în sala de expoziţie, iar pe vizitatori şi pe studenţi i-au scos pe coridor. În acelaşi timp, grilajele de metal au blocat accesul scărilor spre Corpul D.

Paul ajunsese deja la primul etaj, unde se afla Suzanne. În timp ce alerga într-un suflet, vedea chipurile înspăimântate ale studenţilor, care îl urmăreau de la parter. Paul era însoţit de un paznic. Dar au ajuns prea târziu. La celălalt capăt al coridorului, îi aştepta Kramer. Făcuse un laţ din sârmă în jurul gâtului Suzannei.

— Salut, profesore! spuse el zâmbind. Tocmai am făcut cunoştinţă cu una dintre studentele tale.

De când fusese achitat pentru uciderea lui Melanie Dukes, Kramer se afla în închisoare, unde îşi ispăşea pedeapsa pentru crima din bar. Avea să fie mutat în curând într-un alt penitenciar. Cu toate acestea, Kramer nu era fericit. Faptul că Laura Dukes s-a sinucis îl afectase enorm de mult. Îi scăpase printre degete şi asta îl enerva la culme, pentru că pregătise cu foarte multă atenţie detaliile relaţiei pe care ar fi trebuit să o aibă cu ea după ce ieşea din închisoare.

Era bine că Laura alesese varianta sinuciderii, deoarece calvarul şi moartea pe care i le pregătise Kramer erau inimaginabile. Pe Kramer însă, gestul ei îl întristase şi-l dezamăgise. Acum, după ce scăpase de acuzaţia că ar fi ucis-o pe sora ei, renunţase la rolul de deţinut model pe care îl jucase în ultimele luni şi descătuşase forţele întunericului care sălăşluiau în sufletul său.

Nu i-au trebuit mai mult de două săptămâni ca să-şi impună voinţa asupra celorlalţi deţinuţi şi asta pentru că ei ştiau mai

bine decât orice judecător sau psiholog inteligent ce fel de om era în realitate Karl Kramer. Latura sa întunecată îşi făcea simţită prezenţa în orice împrejurare, iar în unele cazuri, îi cunoşteau simptomele din propria experienţă.

Kramer a luat astfel hotărârea ca atât timp cât mai stătea în închisoare să se distreze puţin. Şi era plăcut să-l revadă pe psihiatrul lui, Paul, care îl ajutase să scape de pedeapsa capitală. Era convins că Paul regreta acum acest fapt sau dacă nu o va face în scurt timp. Era un lucru dificil, cu toate acestea. Kramer nu-şi amintea să-l fi ajutat cineva vreodată şi nici nu-i stătea în fire să ajute la rândul lui pe cineva.

— Rămâi pe loc! îi spuse Paul paznicului.

El a păşit încet mai departe. Scena îţi îngheţa sângele în vene. Kramer o ţinea pe Suzanne în faţa lui ca pe un scut, iar peretele de care se sprijinea îi apăra spatele. Îi înfăşurase în jurul gâtului o sârmă foarte subţire, pe care o ţinea atât de strâns încât maxilarul fetei aproape că se deformase. Părea un pui gata de dus la tăiere.

Kramer îşi privea publicul din spatele victimei sale, ochii strălucindu-i ameninţători şi diabolici. I-a lăsat pe Paul şi pe paznic să se apropie de el până la o distanţă de trei metri.

— Cred că v-aţi apropiat suficient, spuse el pe un ton calm, strângând şi mai tare laţul.

În închisoare era o linişte adâncă. Din celulele lor, deţinuţii simţeau că ceva necurat avea să se întâmple. Spaima plutea în aer, iar ei o savurau din plin. Le trezea amintiri de mult uitate. Stăteau astfel în expectativă.

— Karl? spuse Paul, analizându-l cu atenţie pe ucigaş.

Nu exista nicio cale de scăpare, asta era evident pentru oricine. Care era atunci sensul acţiunii lui Kramer? Probabil că voia să se joace cu fata, dar cât de departe avea să meargă?

În sinea lui, Paul a început să se îndoiască „de nevinovăţia acestui individ. Ben avea dreptate, îl păcălise, aşadar; era incredibil cât de inteligent se dovedise Kramer. În toate aceste

luni, nimic nu i-a trădat natura violentă; cu toate acestea, Paul o simţea acum plutind în aer ca un nor negru de fum.

Paul avea nevoie de timp ca să-l convingă pe Kramer să-şi elibereze victima, dar ştia că directorul închisorii va trimite în curând un trăgător de elită în Corpul D, care îl va ucide pe Kramer, dacă va fi necesar. Iar dacă ostaticul îi stătea în cale... asta el Deţinuţii trebuie să primească lecţii dure.

— Gata, Karl! Cred că te-ai distrat destul! începu Paul pe un ton blând. Este una dintre studentele mele. O cheamă Suzanne. Este foarte speriată. Te rog să-i dai drumul!

Nu putea să vadă ochii Suzannei, pentru că avea capul întors într-o parte, dar îşi imagina cât de speriată era.

— Da, este speriată, spuse Kramer domol. Foarte speriată. Îmi dau seama de asta. El şi-a apropiat faţa aspră de a ei şi a sărutat-o încet. Mă excită, continuă el.

— Ce ai de gând să faci?

— Cine ştie? spuse Kramer, privindu-l cu subînţeles.

Cu mâna liberă, a desfăcut sutienul Suzannei. Apoi, cu o mişcare brutală, i-a sfâşiat şi bluza. Se distra de minune, aşa cum nu se mai distrase de mult timp.

Suzanne stătea lipită de trupul lui, pe jumătate dezbrăcată, cu sânii goi. Kramer îşi privea spectatorii dispreţuitor.

Ştia ce se petrece în mintea lui Paul şi a paznicului. În ciuda temerilor şi a grijilor care îi copleşeau, bărbaţii priveau fascinaţi sânii victimei, iar mintea lor ca şi a lui zămislea gânduri erotice. Kramer ştia asta, o simţea. Îşi dorea ca ei să-i împărtăşească sentimentele violenţa, cruzimea. Plăcerea lui, durerea ei.

Din celule, s-a auzit deodată un strigăt înfricoşător, asemănător cu urletul lupilor. Deţinuţii nu vedeau şi nici nu auzeau ce se întâmplă, dar simţeau freamătul violenţei, ceea ce i-a făcut să descătuşeze cascada sălbăticiei iraţionale şi atavice care-i domina. Ţipau cuprinşi de o bucurie frenetică şi îi spuneau lui Kramer ce să-i facă victimei lui necunoscute.

Studenţii aflaţi în aceeaşi clădire auzeau ţipetele cumplite şi

se înfiorau. În doar câteva secunde, poleiala civilizaţiei a fost înlăturată, lăsând locul naturii umane întunecate: cruzimea, iraţionalul, instinctul primar al strămoşilor, ciudat şi înspăimântător, instinct pe care în adâncul conştiinţei lor toţi cei aflaţi în clădire îl cunoşteau (deţinuţi şi vizitatori deopotrivă) şi pe care într-o anumită măsură îl şi împărtăşeau. Unii dintre ei simţeau prezenţa palpabilă a răului puternică şi imbatabilă. Dar nu era cazul lui Paul, fireşte, pentru că el respingea aceste lucruri.

— Te rog, dă-i drumul acum!

Undeva, la distanţă, s-a auzit zgomotul unei uşi de metal. Trăgătorul de elită era pe drum. Paul ştia asta. Şi Kramer o ştia. El a scos atunci un strigăt de victorie. Paul a înţeles în acel moment că avea s-o omoare pe Suzanne.

— Ei bine, spuse Kramer, scoţând limba la cei aflaţi în faţa sa şi care-l urmăreau uimiţi, mă bucur că ai venit, profesore, ca să asişti la spectacol. Dar este mult mai distractiv să-l privim împreună, nu-i aşa? În acest fel, vom şti amândoi ce sentimente ne va stârni.

Mâna a început apoi să-i alunece de pe sânii Suzannei spre părţile intime. Spectatorii priveau fascinaţi bustul fragil, înlănţuit în braţele monstrului. Trupul contorsionat al fetei le provoca repulsie, dar şi plăcere. Scena părea desprinsă dintr-un tablou al pictorului englez Bacon, în care personajele sunt subjugate de propria lor cruzime şi neputinţă.

Un zgomot de paşi s-a auzit atunci pe scări. Kramer a chicotit, dezvelindu-şi dinţii ce păreau ameninţători în lumina crudă de neon. Cu mâna liberă, a început să desfacă nasturii de la blugii Suzannei, dându-i jos până la genunchi. Kramer ştia la ce se gândeau cei din faţa sa. Groaza lor era reală, dar mila pentru victima lui se îmbina acum cu plăcerea sexuală. Începeau, în sfârşit, să înţeleagă cum gândea el.

Paul a auzit un clic în spatele lui. L-a văzut în treacăt pe paznic ridicându-şi arma. Ţintea capul deţinutului.

Dar criminalul a înţeles foarte bine ce se întâmpla şi îşi ţinea capul foarte aproape de cel al fetei. Dacă paznicul voia să tragă acum, îi putea ucide cu uşurinţă pe amândoi. Dar el nu va îndrăzni să tragă. Kramer ştia asta. Era prea speriat. Era pentru prima oară când se confrunta cu o situaţie de acest gen. Kramer continua să lingă gâtul Suzannei, ca un lup flămând care îşi linge prada înainte s-o mănânce. Proeminenţa masculină din pantalonii lui devenea acum din ce în ce mai vizibilă în timp ce o atingea pe Suzanne pe la spate. Cu mâna liberă, şi-a descheiat pantalonii. Viol în public asta era ceva cu totul nou pentru el.

Trăgătorul de elită şi-a pregătit arma. Un alt zgomot de paşi s-a auzit pe scările de metal. Venea un alt paznic ce aducea ordinul expres din partea directorului de a trage.

Rezultatul nu a fost deloc cel pe care îl aştepta Paul. El s-a întors spre paznicul închisorii cu intenţia de a-l ruga să nu tragă. În momentul acela însă, a înlemnit pe loc. Căci în spatele staturii uriaşe a paznicului, se afla cineva o persoană pe care Paul nu se aştepta s-o vadă acolo.

Stătea cu privirea aţintită asupra lui Kramer. Apoi s-a uitat la Paul. Era femeia misterioasă pe care o întâlnise pe hol în seara prelegerii sale. Cum o chema? Helen. Paul era uimit. Purta salopeta specifică doctorilor. Poate că era psihiatru şi lucra la închisoare. Dar oare de ce nu o văzuse niciodată până atunci?

Helen şi-a întors din nou privirea asupra lui Kramer. Paul a imitat-o, aţintindu-şi ochii asupra criminalului în serie. Toată această scenă nu a durat mai mult de o fracţiune de secundă.

Atunci s-a întâmplat un lucru extraordinar.

Expresia de satisfacţie de pe chipul lui Kramer s-a schimbat radical. Pe frunte i-au apărut picături de sudoare, iar trăsăturile feţei i s-au deformat cumplit mai întâi, de uimire, apoi de spaimă. Criminalul a împietrit aproape cu ochii fixaţi într-un punct aflat dincolo de percepţia umană.

Puţin câte puţin, mâna liberă a lui Kramer, menită să violeze părţile intime ale Suzannei, s-a îndepărtat de ţinta sa. Era

încleştată, iar muşchii îi ieşeau parcă din carne, ca şi când cineva îl strângea cu forţă, obligându-l să renunţe la distracţie. Cealaltă mână a lui Kramer, care ţinea laţul, a început să cedeze şi ea, eliberându-şi victima. Spectacolul care se derula în faţa ochilor lui Paul era uluitor, iar el îl privea fără să înţeleagă ce se întâmplă.

Pentru că laţul a început să cedeze, Suzanne a reuşit să-şi plimbe privirea înspăimântată asupra spectatorilor. A devenit conştientă de goliciunea ei şi a încercat să se acopere cu mâinile.

Paul vedea cum, încetul cu încetul, ucigaşul îşi elibera victima din strânsoare. Chipul criminalului era desfigurat, iar ochii îi ieşeau din orbite ca şi când mii de ace i se înfigeau în carne. Paul a descoperit apoi cauza acestei reacţii neaşteptate. Era consecinţa catatoniei provocate de medicamente.

În momentul în care laţul a cedat complet, doi paznici s-au năpustit spre el. Aruncând-o pe Suzanne într-o parte, ei l-au doborât pe Kramer la pământ. El nu a opus nici cea mai mică rezistenţă. Suzanne şi-a acoperit goliciunea cât a putut de repede, apoi a izbucnit în lacrimi. Emma Breck, care a sosit şi ea la locul faptei, a început s-o consoleze.

Paul a rămas complet împietrit. Scena la care asistase părea ireală. Ca şi când ar fi privit un film derulat cu încetinitorul. Dar povestea era adevărată. Totul s-a desfăşurat în faţa ochilor săi şi încă nu se sfârşise. Spectatorii erau încă prezenţi; Kramer a început brusc să se zbată atunci când i-au administrat un sedativ; Suzanne plângea jalnic. Totul era aievea. Totul se petrecea în această lume.

Paul s-a întors apoi ca s-o întrebe pe Helen ce părere avea de reacţia lui Kramer.

Dar ea nu mai era acolo.

CAPITOLUL 10

„Demonii ne prind în mreje cu ajutorul fiinţelor cărora Dumnezeu, şi nu ei, le dau viaţă şi al diverselor plăceri aflate în deplină armonie cu propria lor nestatornicie ...

Demonii îi ademenesc pe oameni în capcana lor; şi fac asta cu ajutorul inteligenţei lor subtile, îndrumându-i pe căi greşite, fie printr-o otravă insuflată cu vicleşug în inima lor, fie prin apariţiile unor falşi prieteni, transformându-i pe unii dintre ei în discipoli şi apoi în mentori pentru mulţi alţii.”

Sf. Augustin, *Cetatea lui Dumnezeu*

Autobuzul s-a întors în campusul universitar. Studenţii lui Paul erau copleşiţi. Deşi ştiau că Suzannei i s-a întâmplat ceva, nu au văzut nimic din scena atât de umilitoare la care a supus-o Kramer. Paul a apelat la autorităţile închisorii ca s-o conducă singură la universitate pentru ca el să-i poată vorbi între patru ochi înainte de a înfrunta tirul întrebărilor colegilor ei.

Când autobuzul s-a oprit, s-a întors spre studenţii lui, curios să afle ce efect a avut asupra lor zarva iscată. Dacă voiau să devină psihiatri criminalişti, trebuiau să se obişnuiască şi să accepte în viaţa lor neprevăzutul şi violenţa.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în această dimineaţă,

le spuse Paul. A fost o introducere mult mai realistă în lumea psihiatriei criminalistice decât mi-am imaginat. Abia aştept să ne întâlnim din nou miercurea viitoare. Asta dacă nu v-aţi hotărât să vă mutaţi la secţia de filologie sau de istorie a artei.

Cuvintele lui au fost urmate de o cascadă de râsete. După ce şi-au revenit din şoc, trăiau cu toţii bucuria că au participat şi au scăpat dintr-o situaţie traumatizantă. Au plutit pe valurile înalte ale adrenalinei.

— Formidabil! spuse Jose Ramirez, coborând din autobuz. Mai vreau!

Acţiunea este oricând mai bună decât marijuana.

Studenţii au plecat, discutând aprins despre evenimentele zilei. Paul s-a aşezat pe o bancă încercând să-şi adune gândurile. Era o după-amiază frumoasă, iar campusul universitar se întindea înaintea ochilor lui în toată splendoarea. În spate, se afla clădirea unde lucra el, iar în faţă era un covor uriaş de iarbă, pe care studenţii se plimbau pălăvrăgind şi bucurându-se de căldura soarelui. Totul era atât de liniştit, de civilizat şi de previzibil. O lume complet diferită de cea din care tocmai venise o lume închisă şi condamnată. A fost o zi interesantă.

Ce greşeală cumplită să lase descuiată uşa de la celula lui Kramer! Cum a fost posibil să se întâmple aşa ceva? Şi de unde a făcut rost Kramer de sârma pentru laţ? Cineva va plăti pentru această greşeală; era convins de asta, căci îl cunoştea bine pe directorul închisorii, Hanlondawes. Şi cine era femeia aceea misterioasă, Helen?

Dar şi mai îngrijorător era faptul că Paul l-a văzut pe Kramer aşa cum era în realitate. Poate că, la proces, n-ar fi trebuit să-l prezinte într-o lumină atât de favorabilă. Stabilirea unui diagnostic era un lucru înşelător. Dar la urma urmei, membrii juriului au fost cei care au dat verdictul, nu el. Refuza să-şi asume responsabilitatea pentru achitarea lui Kramer. Juraţii au înţeles totul greşit, nu el.

În plus, nu-şi putea permite să aibă îndoieli. Dacă acestea ar

ajunge la urechile ziarelor şi reţelelor de televiziune, reputaţia sa ar avea de suferit s-ar isca un adevărat scandal. De aceea, era important să nu tragă concluzii pripite. Kramer nu reprezenta o ameninţare la adresa celorlalţi dacă rămânea în puşcărie. Paul îl va ţine sub observaţie. A înlăturat apoi repede din minte subiectul neplăcut.

— Domnule profesor!

Îmbrăcată cu nişte haine împrumutate, Suzanne a coborât din maşina închisorii şi s-a îndreptat spre el.

— Suzanne, ce pot să spun? Stai jos lângă mine! spuse Paul, urmărind-o cu atenţie.

Ce se va întâmpla dacă avea să arunce vina pe umerii universităţii? Va urma un scandal, iar Suzanne va putea să le pretindă să-i plătească daune pentru cele îndurate. Avocaţii şi procesele îl speriau pe Paul. Criminalii erau una, avocaţii erau cu totul altceva. În ochii lui, numai unii aveau dreptul la iertare şi mântuire.

— Suzanne, nu s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva. Directorul închisorii m-a asigurat că se vor face investigaţii amănunţite. Îmi pare foarte rău.

Deşi chipul ei avea încă o paloare cadaverică, ea i-a dăruit un zâmbet trist.

— Nu vă faceţi probleme, domnule profesor! Voi veni în continuare la cursurile dumneavoastră.

Paul a respirat uşurat. Era curajoasă.

— Spune-mi Paul! El şi-a pus mâna peste a ei. Era moale, dar rece, purtând încă amprentele spaimei. Vrei nişte calmante? Pot să-ţi dau o pastilă.

— Nu. Le-am spus şi paznicilor care m-au însoţit că nu vreau altceva decât să ajung acasă.

— Fireşte, spuse Paul, ridicându-se de pe bancă. Te conduc eu. Nu pot să te las să te urci la volan.

După ce s-au urcat în Mercedes, el i-a spus:

— Ai fost foarte curajoasă. Ţi-ai păstrat calmul acesta este

primul lucru pe care trebuie să-l facă un psihiatru criminalist.

— Nu prea mi-am dat seama de nimic. Totul s-a întâmplat atât de repede. M-ar fi ucis? întrebă ea după o uşoară ezitare.

Paul a tăcut o fracţiune de secundă. Uneori, minciunile sunt binevenite.

— Nu, spuse el, nu cred. Dacă ar fi plănuit asta, ar fi făcut-o mai devreme. Kramer s-a jucat cu tine doar ca să sfideze autorităţile închisorii. Nu a încercat să fugă din puşcărie şi nici nu a trecut la negocieri. A vrut să le arate paznicilor şi celorlalţi deţinuţi cât de puternic este. Încearcă să-şi impună statutul în închisoare. Este un lucru extrem de important, la fel ca un animal care îşi marchează teritoriul.

— De ce?

— Ca să supravieţuiască, spuse Paul, adoptând tonul profesoral. Închisorile sunt nişte locuri periculoase, chiar şi pentru criminali. Există întotdeauna cineva care vrea să le dovedească celorlalţi că el este regele junglei. Asta uită publicul larg. Aceşti oameni suferă în adevăratul sens al cuvântului. Crimele pe care le-au comis cândva îi bântuie într-un fel sau altul. Teama le este adânc cuibărită în suflet.

— Dar ar fi putut să mă ucidă. Apoi, adăugă cu o voce şi mai moale: A ucis mulţi oameni.

— Nu ştim asta. A ucis un bărbat într-un bar. A fost achitat pentru acuzaţia de crimă în cazul lui Melanie Dukes.

— Nu credeţi că este un criminal în serie? întrebă ea după o scurtă ezitare.

— Fireşte că nu. Nu există nicio dovadă în acest sens, spuse Paul tăios. Nu cred că ţi-ar fi făcut niciun rău. Ţi-a dat drumul până la urmă, nu?

— Dar de ce m-a ales pe mine?

— S-a întâmplat să-i pici în gheare.

Suzanne a dat afirmativ din cap.

— Este cumplit modul în care te loveşte ghinionul, nu? spuse ea apoi, privind pe fereastră traficul şi străzile din San Francisco,

ce purtau pretutindeni însemnele normalităţii. Totul este bine şi apoi izbucneşte dezastrul. Asta mă sperie în viaţă. Rapiditatea cu care se desfăşoară evenimentele. Într-un moment, te simţi bine pentru ca în clipa următoare lumea să se prăbuşească pentru totdeauna. Ca şi când Dumnezeu se joacă cu tine.

Paul a făcut o manevră bruscă pentru a evita o altă maşină.

— Kramer ţi-a spus ceva? o întrebă el apoi.

— Nu.

— Violenţa… sau mai bine spus, dorinţa de a deţine controlul absolut este cea care îl subjugă. Acţionează la fel ca un drog. Aceşti oameni trebuie să-i domine pe ceilalţi. Este modul lor de a ieşi în evidenţă.

A urmat un moment de tăcere. Emma Breck îi găsise Suzannei un sutien nou şi un pulover. Chipul ei era extraordinar de frumos în ciuda palorii ei. Tulburător. Se gândea la trupul ei gol şi la sentimentele pe care le-a trăit privind-o înlănţuită în braţele lui Kramer. Era şi el om, până la urmă. Paul s-a încruntat. Devenea la fel de rău ca pacienţii lui. Prea multă empatie!

— Vom mai discuta despre acest subiect. Deocamdată, treci printr-un moment de şoc, de aceea te simţi liniştită, poate chiar optimistă. Teama şi depresia te vor prinde în ghearele lor puţin mai târziu. N-ai vrea să stai cu soţia mea şi cu mine o zi sau două?

— Nu, mă simt bine… Paul.

Ea l-a învăluit într-o privire caldă şi tandră. Avea nişte ochi căprui, deosebit de frumoşi, iar tenul era curat, fără urmă de riduri. Era chipul unei fete de douăzeci şi doi de ani, ce radia de sănătate şi vitalitate.

— Sau poate că preferi să stai cu prietenul tău? o întrebă Paul. De ce era atât de indiscret?

— Nu am niciun prieten.

El nu a mai rostit niciun cuvânt. Mercedesul s-a îndreptat spre căminele studenţeşti. Suzanne i-a arătat blocul unde locuia, iar Paul a parcat în apropiere.

— Vino mâine la mine! spuse el înainte ca ea să coboare din maşină. Promite-mi! Îmi fac griji pentru tine.

Ochii ei s-au aţintit asupra lui. El a văzut în ei o umbră de încântare.

— Poate, spuse Suzanne, coborând din maşină. Apoi adăugă: Nu e vina ta. Nu-ţi face griji, Paul! continuă ea cu o voce domoală. Nu voi da pe nimeni în judecată.

— Mi-ai citit gândurile! exclamă el.

— Da.

Apoi au izbucnit amândoi în râs.

Privirile li s-au întâlnit, dezvăluindu-le dorinţele tainice şi interzise. Acestea au fost pe loc suprimate.

Paul a urmărit-o traversând gazonul verde şi intrând în căminul studenţesc. Avea curaj fata asta. Îl atrăgea. A pornit motorul, nemulţumit pentru că trebuia să-şi recunoască sentimentele.

Îi plăcea Suzanne. Chiar foarte mult.

— Ştiu, ştiu, spuse Ben când Paul a intrat în clinica lor de psihiatrie. Stătea sprijinit de dulapul plin cu dosare din sala de aşteptare. Ştiu ce s-a întâmplat.

Paul l-a urmat pe Ben în biroul lui, iar acesta s-a trântit într-un fotoliu din piele. Afişa un aer aparent calm, deşi era extrem de îngrijorat. Îşi scărpina nasul.

— Ne dă în judecată?

— Hei, relaxează-te! spuse Paul, relatându-i întreaga poveste.

Ben dădu din umeri.

— Cel puţin, această experienţă le-a oferit ocazia studenţilor să vadă ce înseamnă să lucrezi în închisorile de maximă siguranţă. Şi fata ce face?

— A tras o sperietură zdravănă, dar în rest e bine. Ne întâlnim din nou mâine ca să discutăm subiectul pe larg.

Paul păşea încrezător.

— Foarte bine, răspunse partenerul său precaut. Oricum,

Kramer nu cred că ne va mai face probleme cel puţin, un timp. Directorul l-a închis în Corpul D. Nu agreează indisciplina în închisoarea lui.

Paul dădu din umeri. Nu avea nicio îndoială că violenţa era ridicată la rang de lege în închisoare. Dar era imposibil să dovedeşti asta. Deţinuţii consideraţi dificili sufereau adesea diverse accidente, iar rata sinuciderii era mare în penitenciare. Paul bănuia că paznicii îi ajutau bucuroşi pe deţinuţi să-şi rezolve problemele personale.

Ben îl studia pe Paul. Trebuia să aducă în discuţie subiectul Kramer. Era convins acum de faptul că Paul i-a pus un diagnostic greşit, iar Kramer era criminalul în serie. Dar nu era atât de nerăbdător să discute despre acest subiect. Spiritele se vor încinge, iar eul lui Paul va avea foarte mult de suferit, ca să nu mai vorbim de repercusiunile asupra universităţii, dar şi asupra clinicii lor. Reputaţia lor va fi distrusă, iar presa îi va face bucăţele.

— Să trecem acum la lucruri mai importante! spuse Ben. În afară de faptul că m-am ocupat de toată corespondenţa primită prin poştă de la fanii tăi după celebra ta prelegere accentuă ultimele cuvinte adoptând o expresie comică a feţei vreau să-ţi reamintesc că săptămâna viitoare eu şi Florence plecăm la Aspen pentru zece zile înainte de începerea cursurilor mele. Plecăm luni. Să nu-mi spui că ai uitat!

— Fireşte că nu, răspunse Paul, deşi uitase cu desăvârşire.

— Va fi minunat, continuă Ben, plin de entuziasm. O să-mi prindă bine puţină odihnă şi, în plus, n-am nicio îndoială că te vei descurca foarte bine la cârma clinicii în lipsa mea.

Amândoi ştiau asta. Nu aveau motive de îngrijorare în această privinţă.

— Bineînţeles. Noi ne vom lua concediu mai târziu. Paul s-a îndreptat spre uşă, apoi a spus: În Corpul D a mai apărut un doctor psihiatru. O femeie. Ştiai?

— Nimeni nu mi-a spus nimic despre asta. Cum arată?

— Abia am zărit-o astăzi. O să pun nişte întrebări.

— Foarte bine. Şi nu uita să vii împreună cu Marie la petrecerea pe care o dăm mâine seară!

— N-am uitat. Acum trebuie să dau nişte telefoane.

Paul a ieşit repede din biroul lui Ben. Nici el nu dorea să vorbească despre Kramer. Când a ajuns în biroul său, a sunat telefonul. Era directorul închisorii. Părea nervos, ceea ce însemna că Hanlondawes era pus pe fapte mari.

— Am ordonat o anchetă. Începe miercuri. Am concediat trei paznici şi l-am mutat pe Kramer.

— Ce face?

— I-a mai pierit avântul. Se pare că s-a rănit destul de rău când l-am mutat din celulă. Studenta ta se simte bine?

— O să fie bine. Cum s-a întâmplat? Cum s-a deschis uşa de la celula lui?

— Nu pot să-ţi spun acum. După cum ştii deja, toate uşile celulelor sunt controlate electronic. Paznicul jură că n-a apăsat butonul ca să deschidă uşa celulei lui Kramer, iar computerul nu a înregistrat nimic. Se pare că uşa s-a deschis practic singură. Dar asta este imposibil, aşa că l-am concediat pe paznic şi i-am rugat pe electronişti să investigheze cazul. Vor merge până în pânzele albe. Îţi mulţumesc pentru că ţi-ai păstrat calmul.

— Nicio problemă, spuse Paul. Apoi întrebă pe un ton neutru: Cine era femeia psihiatru?

— La cine te referi?

— La femeia care stătea în spatele meu când Kramer i-a dat drumul fetei. Mă întrebam când a început să lucreze în Corpul D.

— Nu ştiu, spuse directorul. N-am angajat pe nimeni. O să fac nişte cercetări.

— Mulţumesc. Aş vrea să vorbesc cu ea.

Paul a pus receptorul în furcă. S-a uitat apoi pe fereastră. Pe cer se adunau nori de furtună. Nimic neobişnuit. Dar se adunau într-un mod pe care el nu-l putea înţelege pe deplin.

Se adunau în jurul lui.

CAPCANA RĂULUI

CAPITOLUL 11

„Sunt trei categorii de oameni cărora Domnul le permite să se lase ademeniţi şi tulburaţi de diavol … cei răi pentru păcatele lor cumplite, pentru a-i pedepsi după cum merită; cei cuvioşi pentru că nesocotesc marile păcate şi verigile slabe ale credinţei … şi chiar unii dintre cei mai buni pentru a le pune răbdarea la încercare înaintea lumii.”

James al VI-lea al Scoţiei, *Daemonologie*

Mănăstirea Santa Cristina este situată la periferia oraşului Benedetto din nordul Italiei. Aşezată pe versantul unui munte, avea deschidere spre câteva pâlcuri de măslini de unde se zărea marea. Mănăstirea a fost întotdeauna o comunitate mică, ce adăpostea un ordin de călugăriţe înfiinţat de Sfânta Cristina în secolul al XIV-lea. Acest ordin respecta jurământul tăcerii. Clădirile erau construite din piatră şi erau acoperite cu un strat subţire de var. Ele se armonizau perfect cu lumina puternică ce scălda împrejurimile.

Dacă ar fi urcat pe o cărare abruptă, vizitatorul ar fi traversat o grădină de legume şi apoi ar fi intrat printr-o poartă arcuită a cărei uşă din stejar era decolorată de razele soarelui. Odată

ajuns înăuntru, intra într-o curte interioară, în mijlocul căreia se afla o fântână. Viţa-de-vie se căţăra pe ziduri. În afară de clădirea dormitoarelor şi de un refectoriu, nu mai existau alte construcţii importante, cu excepţia capelei în jurul căreia viaţa micii comunităţi gravita de secole.

În mănăstire, totul era simplu şi fără decoraţiuni, iar tăcerea domina existenţa călugăriţelor care nu aveau voie să vorbească decât o jumătate de oră pe zi. Dar chiar şi atunci, ele vorbeau foarte rar, pentru că nu aveau prea multe de spus. Expresiile faciale şi gesturile erau adesea suficiente. Duceau o viaţă liniştită şi în această tihnă descopereau fericirea supremă.

Mănăstirea nu se bucura de faimă. Nu era niciodată vizitată de publicul larg, iar superiorul ei preotul din sat participa doar o singură dată pe an la rugile pe care călugăriţele le adresau Cerului în memoria fondatoarei ordinului lor. Acesta era un loc uitat de oameni, de episcopi şi de marii cardinali ai Romei. Şi cu toate acestea, cel mai umil loc de pe pământ ascundea cele mai uluitoare lucruri şi persoane. De existenţa acestor mistere ştia numai Sfântul Părinte.

Era dis-de-dimineaţă. Afară, era un întuneric negru ca smoala. În capelă, se vedea licărul celor două lumânări de la altar. Liniştea era atotstăpânitoare. Dar orele de veghe nu puteau fi întrerupte de nimic, căci ele reprezentau fundamentul credinţei.

Călugăriţa care se ruga în primele ceasuri ale dimineţii, Catherine de Benedetto, era o femeie simplă, în vârstă de peste cincizeci de ani. Îşi petrecuse aproape toată viaţa în mănăstire, cu excepţia primilor optsprezece ani. O viaţă trăită sub auspiciile meditaţiei. O viaţă irosită ar spune cârcotaşii şi aşa-zişii înţelepţi ai lumii. Dar pentru Catherine lucrurile nu stăteau deloc aşa. Era binecuvântată cu un dar de care se bucurau puţine fiinţe omeneşti darul viziunii şi al credinţei supreme. Iar pentru Catherine, acesta era un har mai presus de orice avere sau dorinţă umană. Era un har primit de la un Dumnezeu iubitor.

Deşi Catherine nu a povestit nimănui din micuţa ei comunitate

despre revelaţiile sale, cu excepţia maicii stareţe, celelalte călugăriţe erau conştiente de aura de sfinţenie ce o învăluia: era atât de puternică, încât cei din jurul ei îi simţeau imediat prezenţa. Harul ei tainic era o adevărată binecuvântare pentru ele şi îi mulţumeau lui Dumnezeu pentru asta.

Era ora trei dimineaţa. Catherine de Benedetto stătea întinsă în faţa altarului, fără să se mişte, lipsită parcă de viaţă. Spiritul ei era în altă parte, pierdut printre misterele cosmice, departe de conştiinţa umană.

Atunci a avut o viziune înspăimântătoare, atât de tulburătoare, încât a început să ţipe. Se lupta cu duşmanul invizibil pentru a-i descoperi adevărata semnificaţie. Lupta a fost lungă şi aprigă şi de multe ori a crezut că duşmanul o va despărţi pentru totdeauna de această lume. Când şi-a revenit, a trezit-o pe maica stareţă şi i-a povestit tot ce s-a întâmplat.

Trei zile mai târziu, un bărbat a apărut la uşa refectoriului. El a ascultat-o în linişte pe Catherine. Apoi a pornit din nou pe cărarea cea abruptă. Ajungând la poalele muntelui, s-a oprit lângă un pâlc de măslini. Aici, a început să plângă amarnic.

— Ce-am făcut? Ce-am făcut? plângea cardinalul Benelli, adresându-se sieşi şi Cerului. Am dat greş. Am ignorat mesajul pe care l-am primit, iar această servitoare umilă a Domnului mi-a arătat nevolnicia şi greşeala pe care am făcut-o. Iartă-mă, Doamne, iartă-mă!

Omul înnebunit de durere şi-a continuat drumul pe cărarea presărată cu stânci. Nu mai avea timp de pierdut. Şi asta deoarece cardinalul Benelli, şeful Sfântului Oficiu, era pe deplin convins că femeia care a stat în faţa lui era o sfântă şi că povestea pe care i-a spus-o nu putea fi pusă sub semnul îndoielii. Ea i-a mai spus un lucru care i-a îngheţat sângele în vene.

Unul dintre arginţii lui Iuda a apărut în lume.

CAPITOLUL 12

„Căci omul nu-şi cunoaşte nici măcar ceasul. Întocmai ca peştii prinşi în mreaja nimicitoare şi ca păsările prinse în laţ; ca şi ei sunt prinşi şi fiii oamenilor în vremea nenorocirii când vine fără veste nenorocirea peste ei.”

Ecleziastul 9:12

Marie a dus-o pe Rachel în sufragerie. Petrecerea organizată de Ben şi Florence începea la ora opt; avea destul timp la dispoziţie. Se va întâlni cu Paul acolo.

— Vrei să te uiţi la emisiunea ta preferată? Rachel a încuviinţat din cap. Marie a deschis televizorul. Bine, iubito. Mă duc să mă îmbrac.

În timp ce urca scările, Marie fredona o melodie. Abia aştepta să ajungă la petrecere. În ultimul timp, nu au mai ieşit nicăieri din cauza programului încărcat al lui Paul de la facultate şi de la clinică. După procesul lui Kramer, numele lui era pe buzele tuturor. Îşi dorea ca Paul să petreacă mai mult timp cu ea şi cu Rachel, dar se părea, cel puţin, că el îşi găsise împlinirea sufletească. Poate că vor rămâne împreună până la urmă.

Din bucătărie se auzea un zgomot de oale şi cratiţe. Gloria, servitoarea filipineză, pregătea masa. În sufragerie, Rachel se uita la televizor înconjurată de jucăriile ei. Pisica stătea tolănită pe un covoraş în faţa şemineului. Scena sugera o viaţă de familie

liniştită şi fericită.

Câteva minute mai târziu, Rachel şi-a întrerupt joaca şi şi-a lăsat păpuşa preferată pe jumătate dezbrăcată. S-a încruntat puţin, pentru că se întâmpla ceva ciudat. Imaginea şi sunetul televizorului începeau treptat să dispară. Rachel privea fascinată cum desenele animate au fost înlocuite de un ecran negru, pe fundalul unui bâzâit. Apoi s-a aşternut liniştea, iar televizorul s-a oprit complet.

Rachel s-a întors la joaca ei, fără să-şi facă prea multe griji. Televizorul era o jucărie pentru adulţi; mama ei sau Gloria vor şti cum să-l readucă la viaţă. Dar acest eveniment ciudat nu a fost singular.

Pisica, ce moţăia pe covoraş, s-a ridicat brusc în picioare, cu urechile ciulite şi cu ochii aţintiţi într-un punct din apropierea lui Rachel.

— Ginger, spuse copila pe un ton blând, vino aici!

Dar pisica nu a ascultat-o; continua să se uite, parcă vrăjită, la o făptură din spatele lui Rachel. Puţin mai târziu, şi-a arcuit spatele şi şi-a zbârlit părul de pe şira spinării. Animalul stătea ţintuit locului, mârâind şi dând cu ghearele prin aer ca şi când se apăra de un inamic invizibil. Nedumerită, Rachel şi-a întors privirea spre locul care părea să fi stârnit această reacţie ciudată a pisicii, dar nu a văzut nimic.

— Ginger, ce s-a întâmplat? Vino aici! spuse ea, glasul trădându-i de această dată tulburarea.

Dar pisica era complet absorbită şi deşi Rachel nu avea de unde să ştie ducea o luptă deja pierdută ca să-şi apere micuţa stăpână. Părea cuprinsă de turbare, mârâind şi scuipând cu furie. Apoi, a fugit din cameră, scoţând un mieunat jalnic.

Rachel s-a uitat prin cameră speriată. Nu se simţea prea bine. Se gândea să se ridice în picioare, dar pentru că şi-a mai revenit puţin s-a întors la jucăriile ei. De data aceasta, nu a mai privit în spate. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut imaginea unei femei.

La etaj, Marie se dezbrăca. A intrat apoi în baia anexată

dormitorului principal ca să facă un duş. Se concentra asupra lucrurilor pe care trebuia să le facă a doua zi la serviciu.

A scos deodată un ţipăt înfricoşător.

La capătul băii, lângă fereastră, stătea o femeie. Era blondă şi zveltă, având o vârstă nedefinită. Ochii îi erau aţintiţi asupra chipului lui Marie; privirea era parcă împietrită, fără să trădeze nici cea mai mică umbră de emoţie.

— Cine eşti? Ce cauţi aici? spuse Marie, privind-o consternată pe intrusă. Ea a înşfăcat un capot ca să-şi acopere goliciunea.

Femeia nu i-a răspuns. Ochii i-au rămas implacabili. Marie a făcut câţiva paşi înapoi.

— Ieşi afară din casa mea! spuse ea cu o voce gâtuită de emoţie.

Apoi a fugit din dormitor şi a coborât într-un suflet la parter.

— Gloria! strigă ea înspăimântată. Poţi să vii aici?

În câteva secunde, servitoarea s-a apropiat de scări, strângând în braţe un castron.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Stauffer?

— E cineva în dormitorul meu.

— În dormitorul dumneavoastră?

Servitoarea a urcat treptele în fugă. Au intrat în dormitor, apoi în baie şi, în final, în toate celelalte camere. Amândouă erau speriate, aşa cum erau majoritatea femeilor din San Francisco în această perioadă: deoarece Karl Kramer fusese declarat nevinovat în cazul uciderii lui Melanie Dukes, însemna că adevăratul criminal în serie umbla liber pe străzi, iar ele puteau deveni următoarele victime. Dar nu au găsit pe nimeni.

— Era acolo. Am văzut-o. Sunt sigură.

— Cine?

— O femeie, spuse Marie, pe nerăsuflate. Într-o rochie roşie de seară. Lângă fereastră. Se uita la mine.

Chipul servitoarei îi trăda uimirea. Descrierea nu corespundea imaginii unui criminal în serie şi nici măcar a unui hoţ. S-au întors în baie şi au început s-o cerceteze cu multă atenţie. Fereastra

dublă era închisă.

— Hai să căutăm prin casă!

Marie s-a îmbrăcat într-o clipă şi, împreună, au scotocit prin toate cotloanele. În sufragerie, Rachel nu făcuse nicio mişcare. Stătea înţepenită de teamă, strângându-şi păpuşa la piept. Gloria a intrat în sufragerie, dar nu a observat expresia fetiţei.

— Nu e nimic, spuse Marie cu un zâmbet nervos, după ce căutările lor s-au dovedit zadarnice. Poate că imaginaţia mi-a jucat feste. Ciudat! îmi pare rău că te-am speriat, Gloria!

Servitoarea, o tânără devotată trup şi suflet lui Marie şi fiicei ei, răspunse:

— Nicio problemă, doamnă Stauffer.

— M-am simţit rău toată ziua, spuse Marie. A fost un joc de lumini. Nu există altă explicaţie, nu-i aşa?

Marie a urcat din nou scările. Mai era o oră până la petrecerea lui Florence. A lăsat duşul să curgă şi s-a întors în dormitor ca să se dezbrace. O clipă mai târziu, s-a aplecat peste marginea băii.

A vomitat violent.

— Ai ajuns şi tu o dată mai devreme! Incredibil!

Ben l-a condus în casă. Acolo invitaţii erau prinşi în discuţii aprinse. Florence a ieşit din bucătărie şi l-a sărutat pe Paul din tot sufletul.

— Bună, dragul meu. Îmi pare bine să te văd. Sun-o, te rog, pe Marie! Nu poate să vină, se simte rău. Nu e nimic îngrijorător o problemă cu stomacul.

— Aha, răspunse Paul, încruntându-se.

A sunat apoi acasă şi a vorbit cu Gloria. Marie era bolnavă, avea puţină temperatură; se culcase. Voia să vorbească cu ea? Nu? Gloria îl va suna când se va trezi Marie. Paul s-a întors în bucătărie, unde Florence i-a oferit un pahar de vin.

— Săraca! Hai să-ţi prezint invitaţii!

Au intrat împreună în imensa cameră de zi. Paul a făcut apoi cunoştinţă cu ceilalţi invitaţi: doctorul de familie şi soţia lui; un

cuplu de la universitate care preda engleza; nepotul lui Florence şi noua lui prietenă; directorul unei galerii de artă modernă din oraş şi asociatul său; şi în final, un vechi prieten al lui Ben, care era inginer constructor. Vinul curgea din plin în pahare şi musafirii discutau zgomotos despre politică şi despre ultimul scandal în care era implicat un senator republican.

— Desigur, trebuie să existe o legătură, spuse vesel directorul galeriei de artă. Asta înseamnă să fii politician. Nu spun ei mereu că sunt „legaţi” de cineva?

— Masa este gata, spuse Florence.

Invitaţii s-au mutat în sufrageria învăluită în lumina lumânărilor. Apoi, a sunat soneria.

— A venit şi ultimul nostru invitat, spuse Ben. Mă duc să deschid.

Paul şi-a ocupat locul rezervat lângă soţia doctorului şi a început o conversaţie politicoasă. În acest timp, cineva a intrat în cameră. Florence a ieşit din bucătărie şi a făcut prezentările.

— V-o prezint pe Helen Jones, profesor psihiatru. Aşază-te vizavi de Paul, draga mea! Ben, serveşte invitaţii cu vin!

Paul o privea pe Helen cu coada ochiului în timp ce ea îi saluta pe ceilalţi musafiri.

— Bună, spuse ea cu un zâmbet prietenos.

Prins într-o discuţie cu soţia doctorului, Paul nu a putut decât să-i arunce un salut tăcut peste masă. Deci, Helen *era* psihiatru; misterul a fost astfel dezlegat. Cum a reuşit să dispară atât de repede din închisoare? Abia aştepta să vorbească cu ea despre Kramer.

Petrecerea mergea ca pe roate, aşa cum se întâmpla cu toate petrecerile organizate de Florence. Mâncarea era din belşug, paharele nu rămâneau niciodată goale, iar invitaţii îşi exprimau nestingheriţi opiniile despre diverse subiecte într-o atmosferă veselă şi degajată. Directorul galeriei de artă se afla în centrul atenţiei, oferindu-le oaspeţilor amănunte picante din viaţa privată a clienţilor săi, aşa-numiţii „artişti postreducţionişti”,

dispuşi să meargă până în pânzele albe ca să-şi poată expune lucrările.

— Individul nu s-a mulţumit doar să le seducă pe soţia şi pe fiica proprietarului galeriei, ci s-a băgat chiar şi în patul proprietarului. Este purul adevăr, vă jur! exclamă directorul galeriei de artă. Şi totul doar de dragul artei!

Bucata de *foie gras* îi tremura în furculiţă.

Curând, conversaţia se desfăşura în cascadă. Paul nu a reuşit deloc să vorbească cu Helen, pe care o acaparaseră doctorul pe de o parte şi nepotul lui Florence pe de alta. Era extrem de fermecătoare, îmbrăcată într-o rochie roşie, decoltată şi purtând la gât o eşarfă din mătase neagră. Îşi dezlipea cu greu privirea de la ea.

Ben şi-a ridicat paharul cu vin.

— Vreau să închinăm în cinstea colegului meu pentru prelegerea extraordinară pe care a ţinut-o la universitate.

Invitaţii l-au felicitat apoi pe Paul.

— Şi acum trebuie să ne închinăm în faţa lui, continuă Ben. Deoarece conceptul religiei a fost cu totul înlăturat din psihiatrie, trebuie să îngenunchem în faţa noului zeu care a apărut şi care cunoaşte toate secretele unei minţi criminale. În cinstea lui Paul!

Binedispuşi, invitaţii au închinat paharele în sănătatea lui Paul.

— Hai, mai spune-ne! l-au rugat ei pe Ben, care a făcut un rezumat al prelegerii Carl Jung.

— Susţii, aşadar, că religia şi superstiţiile şi-au găsit sfârşitul. Că ştiinţa deţine toate răspunsurile, nu preoţii, corect? întrebă doctorul.

— Pe scurt, asta e ideea, răspunse Paul. Mă refeream în mod deosebit la domeniul psihiatriei criminalistice, dar în ceea ce mă priveşte este o regulă generală.

— Atunci Dumnezeu nu există, nu-i aşa? întrebă Helen în timp ce Florence umplea paharele pentru a şaptea oară.

— Nu, spuse Paul, atacând desertul. Există o explicaţie raţională pentru tot ce se întâmplă în univers, pentru fiecare

boală, pentru fiecare eveniment sau gând în parte. Punând jos linguriţa, a continuat: Chiar şi pentru apariţia universului. Acesta este unul dintre cele mai importante adevăruri pe care le învăţăm în societatea modernă.

— Înţeleg, spuse Helen, pe un ton neconvingător. Şi dacă nu crezi în Dumnezeu, nu crezi nici în diavol.

— Exact, răspunse Paul. Aceste concepte au fost folosite de Biserică secole de-a rândul ca să manipuleze oamenii şi să-şi menţină jugul asupra lor. Să le spui oamenilor ce este bine şi ce este rău pentru ei reprezintă un exerciţiu foarte bun de controlare a minţii umane, pentru că îi convingi în acest fel să se supună voinţei tale. Dar în realitate nu există nici Dumnezeu şi nici puteri ale răului.

— Dar eu cunosc nişte oameni *răi*, spuse directorul galeriei de artă cu un râs lasciv. Nu-mi vinde mie gogoşi!

Toată lumea a izbucnit în râs.

Paul a luat o înghiţitură de vin roşu şi a continuat:

— Trebuie să ne debarasăm de aceste prostii şi să privim societatea dintr-un punct de vedere ştiinţific. Dacă ucigaşii trebuie executaţi, dacă avortul sau eutanasierea trebuie considerate crime, dacă blasfemia mai trebuie pedepsită sau nu toate aceste chestiuni trebuie analizate din punct de vedere ştiinţific, fără aiurelile dogmatice şi argumentele religioase care le însoţesc de obicei.

— Aiureli dogmatice? întrebă doctorul.

— Întocmai, spuse Paul, adoptând un ton impunător. Este ciudat, nu-i aşa, faptul că Biserica…

— Şi când am înlăturat din viaţa noastră dogmele morale interveni Helen ce ne mai rămâne?

— O societate mult mai fericită, spuse Paul. După ce a „abordat” o plăcintă cu mere, şi-a continuat prelegerea: Priveşte puţin în trecut! Biserica le spunea oamenilor să ardă vrăjitoarele; susţinea că femeile erau inferioare bărbaţilor şi că celelalte religii trebuie persecutate. El a început apoi să înşire şi mai multe

infracţiuni comise de Biserică. Le spunea oamenilor să nu mănânce carne sau să facă dragoste în zilele de vineri şi le interzicea să lucreze duminica. Le spunea că femeile nemăritate trebuie considerate nişte proscrise, că sinucigaşii nu trebuie îngropaţi în pământ sfinţit, că papa este infailibil. Le mai spunea că nebunii erau posedaţi de diavol şi că soarele se învârte în jurul pământului. Numai lucruri „interesante”! Dar ce-au făcut toate acestea pentru binele societăţii? E adevărat, i-au ajutat pe cardinali şi pe episcopi să-şi construiască palate uriaşe în timp ce norodul se spetea să-i ţină în luxul în care s-au obişnuit. Dar n-au făcut altceva decât să divizeze societatea.

A făcut o pauză, ţinându-şi mâinile în aer ca şi când s-ar fi aflat în faţa studenţilor săi, în timpul unui curs de psihiatrie.

— Ca *să domini* oamenii, trebuie să convingi o parte a societăţii că este diferită, că membrii ei sunt elita şi că vor avea parte de răsplată dacă te vor asculta sau de pedepse dacă nu o vor face. Apoi îi confrunţi cu cealaltă parte a societăţii, iar tu te erijezi în rolul de judecător. Este uşor să produci dezbinare, după cum probabil ştiţi deja, în aceste religii efemere de astăzi. Dar totul nu este decât minciună şi înşelătorie.

— Aşadar, nu există adevăruri general valabile? întrebă directorul galeriei de artă, făcând o uşoară grimasă. Ce dezamăgire!

— Fireşte că nu, răspunse Paul. „Adevărurile general valabile” au de fapt o viaţă foarte scurtă. Oare strămoşii noştri nu credeau cu tărie că sacrificiile umane erau necesare pentru obţinerea unor recolte bogate în timp ce noi nu mai credem aşa ceva? Oare nu este permis în unele religii să ai mai multe soţii în timp ce altele interzic acest lucru? Totul este relativ. Concepţiile în care am crezut cu tărie într-un secol sunt respinse cu aceeaşi ardoare în veacul următor. Este un cerc vicios care creează multă confuzie şi duce la vărsare de sânge. Avem nevoie de o bază mult mai solidă ca să hotărâm dacă principiile credinţei religioase au sau nu vreun fundament. În caz contrar, vorbim

despre o mare cacealma, în cadrul căreia fiecare sectă religioasă va ajunge să pretindă că „deţine” adevărul în timp ce toţi ceilalţi se înşală. Religia seamănă cu arta este o capodoperă sau un fals. Depinde dacă vinzi tabloul sau îl pictezi.

Spectatorii l-au aplaudat frenetic.

— *Eşti* un om modern, să înţeleg! spuse Helen batjocoritoare. Cunoşti toate răspunsurile. Aş vrea să mă laud şi eu cu acest talent. Dar ce facem în cazul în care ştiinţa în sine este relativă şi depinde de percepţia lumii, care este la rândul ei subiectivă? Dacă înţelegerea propriei noastre existenţe nu este altceva decât o imagine inventată de creierul nostru un creier care poate să născocească un număr infinit de imagini, toate la fel de reale?

— Prostii! spuse Paul, respingându-i argumentele. Vorbea din ce în ce mai tare. Adevărurile ştiinţifice continuă el rămân valabile în toate erele. Pământul se învârte în jurul soarelui, aşa cum a făcut-o întotdeauna. Doar că oamenii din timpurile de mult apuse nu aveau la dispoziţie datele şi informaţiile exacte. În momentul în care aduni toate datele, obţii certitudinea. Contribuţia lui Newton la stabilirea realităţii lumii noastre este mult mai importantă decât cea a lui Hristos.

— Dar el credea în Hristos, protestă doctorul.

Helen a dat din umeri, fericită să renunţe la polemică. Dar musafirii, bine „tămâiaţi”, voiau ca cei doi „combatanţi” să dezbată subiectul mai departe, motiv pentru care au determinat-o să continue discuţia. Helen i-a dăruit atunci lui Paul un zâmbet discret.

— Pentru că respingi cu atâta uşurinţă existenţa lui Dumnezeu şi a diavolului, îmi imaginez că nu crezi nici în existenţa sufletului sau în viaţa de după moarte. Nu există o altă lume în afară de aceasta, nu?

— Ai ghicit, spuse Paul. Toate astea nu sunt decât nişte prostii menite să ne ajute să trecem mai uşor prin viaţă. Oamenii vorbesc cu Dumnezeu, dar nu l-au văzut niciodată. Şi nu pare să ne fie de prea mult ajutor atunci când avem nevoie de el.

Încearcă să porţi o discuţie filosofică despre iubirea lui Dumnezeu cu un om care se află într-un avion pe cale de a se prăbuşi sau care trebuie să intre într-o cameră de gazare! Sunt convins că opiniile sale legate de Creatorul său nu sunt deloc pozitive în acele momente. Şi încearcă să-i spui unui criminal în serie că Dumnezeu veghează atât asupra lui, cât şi asupra victimei sale!

— Vorbărie goală! răspunse Helen. Cuvinte măreţe! Trebuie să-ţi spun însă că am dat întotdeauna peste oameni care sunt dornici să nege existenţa acestor lucruri până în clipa în care dau de greu.

— Ce vrei să spui? întrebă Paul surprins.

— Ei bine, există nişte adevăruri general valabile, spuse Helen provocatoare. Ce-ai da ca să le afli? Zece ani din viaţă? Viaţa întreagă? Ce mi-ai da ca să-mi dovedesc punctul de vedere?

— Vrem un pariu, *răutăcioşilor!* spuse directorul galeriei de artă, lovind cu mâna genunchiul prietenului său.

Oaspeţii şi-au aţintit cu toţii privirea spre Paul.

— Stai puţin! continuă Paul, ameţit de băutură. Tu eşti cea care trebuie să mă convingă să particip. Eu mi-am expus argumentele. Este rândul tău s-o faci. Ce-mi dai ca să joc rolul elevului? El şi-a împreunat mâinile într-o rugă dispreţuitoare. Menirea mea este să fiu profesor.

Sub masă, Helen îşi freca uşor piciorul de al lui. Paul nu era destul de treaz ca să-şi dea seama dacă o făcea voit sau întâmplător. Şi nici nu-i păsa. Invitaţii râdeau împreună cu el, prinşi într-un joc copilăresc unde trebuie să împingi lucrurile la extrem ca să tragi o concluzie logică.

— Să vedem! spuse ea cu o voce serioasă, dar batjocoritoare. Cum pot să te ademenesc? se gândi Helen. Cu un sărut şi câţiva arginţi.

— Bine spus! exclamă nepotul lui Florence.

Spera ca petrecerea să se încheie în curând, pentru că era cumplit de excitat. El i-a aruncat o privire prietenei sale. Se

întâlneau doar de câteva zile. O să vrea, n-o să vrea? Erau şanse ca în seara asta să accepte, „încinsă” cum era la faţă din cauza băuturii. I-a mai turnat nişte vin în pahar.

— Inteligentă mişcare! continuă el. O aluzie biblică. Sărutul cu care Iuda l-a trădat pe Hristos şi arginţii pentru care l-a vândut.

— Vrem să vedem un sărut! spuse directorul galeriei de artă, cu simţurile aţâţate la maximum. Sărut-o! Sărut-o! Pentru numele lui *Dumnezeu!*

Helen s-a ridicat de la locul ei şi a înconjurat masa, îndreptându-se spre Paul. Florence se dusese la bucătărie să mai aducă mâncare, iar Ben să mai aducă nişte vin. Discuţia luase o turnură nu prea plăcută, având tendinţa de a se transforma într-o blasfemie, lucru pe care niciunul dintre ei nu-l agrea. Dar nu doreau să-şi jignească oaspeţii, aşa că au rămas în bucătărie.

Paul se simţea în largul lui şi era încântat să se afle într-o companie atât de plăcută. Când Helen s-a apropiat de el, a înţeles că nu glumea: avea de gând să-l sărute. Ea i-a luat mâna şi l-a tras spre ea.

În acest timp, o voce lăuntrică îi şoptea lui Paul să fie atent. Părea un reflex inconştient, un sentiment de nelinişte, ca şi când jocul mersese prea departe. „Opreşte-te acum!” îi spunea vocea. Dar Paul nu rezista tentaţiei de a merge mai departe. Credea cu tărie în argumentele pe care le susţinea. Şi era vorba doar de un joc. Nu se putea întâmpla nimic rău.

— Am noroc că soţia mea nu e aici, spuse el, simţind căldura buzelor lui Helen.

— Nu-ţi face probleme! răspunse Helen veselă. La baza fiecărei relaţii stă trădarea. Ştiu foarte bine asta.

Marie s-a trezit. Casa era cufundată în întuneric; era târziu în noapte. Dormise prost; a avut parte de un somn intermitent şi agitat; nu se simţea bine îi era cumplit de cald şi avea febră. Întinzând mâna în pat, a descoperit că Paul nu se afla colo. Probabil era încă la petrecere. Nu-i nimic, poate că se distrează

bine.

Brusc, şi-a amintit ceva şi a oftat încet. Uitase să-şi spună rugăciunea. Acest lucru devenise aproape un reflex, căci o spunea în fiecare zi încă de când era copil.

Era ciudat că uitase să o spună. Nu putea să aprindă lumina se simţea prea slăbită. Mâine. O va spune mâine. Cu siguranţă că Dumnezeu nu se va supăra. Nu conta prea mult. Nu se va prăbuşi cerul.

Marie a încercat să adoarmă din nou. Apoi, suspinând, a aprins lumina. Cu ochii înceţoşaţi, a început să-şi caute mătăniile din perle albe şi cu o cruce din argint. Au fost ale mamei ei; i le dăduse fiicei sale în ziua în care a murit.

S-a ridicat în picioare şi a ţipat înspăimântată.

Mătăniile zăceau pe noptieră, decolorate de focul care le mistuia încet.

Când Paul a sărutat-o pe Helen, a simţit căldura limbii ei în timp ce aceasta îi invada gura. Era senzuală şi puternică; i-a atins limba, învăluindu-l într-o îmbrăţişare pătimaşă. El s-a îmbătat cu aroma trupului ei şi totul în jurul lui a dispărut brusc. Dorea cu ardoare să fie cu ea, cu Helen. Nu auzea aclamaţiile batjocoritoare ale oaspeţilor şi nu l-a văzut nici pe Ben, care a intrat în cameră, dând dezaprobator din cap. Nu ştia ce se petrece în mintea lor şi nici nu-i păsa. Simţurile îl purtau într-o altă lume.

În faţa ochilor i-a apărut o viziune. Stătea pe o stâncă a cărei înălţime era ameţitoare. Un vânt puternic îi brăzda faţa. Paul se simţea stăpân pe el, impasibil şi rece ca stânca pe care stătea. Ca un Apollo, trupul său era suplu şi gol. Apoi, a plonjat spectaculos în abisul întunecat. Se simţea nemuritor. Pretutindeni îl înconjurau întunericul şi liniştea eterne în profunzimea lor. Apoi, s-a trezit din transă.

Helen a făcut un pas înapoi.

— Un sărut este suficient, spuse ea, întorcându-se la locul ei.

— Dar, interveni unul din invitaţi, ce facem cu arginţii?

Nepotul lui Florence a înhăţat atunci un sfeşnic placat cu argint.

— Ce ziceţi de ăsta?

Nimeni însă nu a râs. Au privit-o cu toţii pe Helen, profund mâhniţi, de parcă le-ar fi stricat distracţia.

— Nu cred că am argint la mine, spuse ea.

— Ce păcat! exclamă directorul galeriei de artă, scotocindu-şi buzunarele încăpătoare. Poate că am eu ceva pe aici.

Helen a scos din geanta pe care o ţinea pe genunchi o trusă mică de machiaj, din care a extras un obiect. Musafirii au văzut-o apoi aruncându-i peste masă o monedă lui Paul. Ea strălucea în lumina lumânărilor. Paul a prins-o.

Lumânările s-au stins atunci instantaneu. Musafirii au rămas în semiîntuneric. Erau complet uluiţi. Aceasta era scena perfectă ca să încheie seara.

Un joc de copii.

— O petrecere minunată, ca de obicei, spuse doctorul, mergând împleticit, alături de soţia sa, spre taxiul care-i aştepta.

— Mi-a plăcut foarte mult, spuse nepotul lui Florence, sărutând-o pe aceasta pe obraz şi apoi pornind în grabă spre maşina sa. Prietena lui s-a urcat şi ea în maşină. Spera că se vor opri la cel mai apropiat hotel. Voia să facă dragoste chiar atunci. Părea mistuită de dorinţe trupeşti. De ce se întâmpla asta nu ştia şi nici nu-i păsa. Au pornit la drum.

Ceilalţi invitaţi au ieşit şi ei din casă, directorul galeriei de artă prăbuşindu-se peste o tufă de trandafiri. A reuşit însă cu puţin ajutor să se ridice în picioare. Paul îşi lua la revedere de la Ben când a realizat că Helen nu mai era acolo. A văzut-o însă îndreptându-se spre şosea. El i-a strâns mâna lui Ben, spunându-i:

— Mâncarea a fost excelentă.

— Îmi pare rău că Marie n-a putut să vină.

Ben a făcut o pauză. Poate că era bine să aducă în discuţie subiectul Kramer, ţinând seama de faptul că prietenul lui era într-o dispoziţie atât de bună.

— Helen, stai! Paul s-a întors apoi spre Ben, spunându-i: Mulţumeşte-i lui Florence în locul meu!

Şi a plecat în fugă.

Ben l-a privit îndepărtându-se, furios pentru că nu profitase de această ocazie. A intrat în casă şi a închis uşa în urma lui. Petrecerea devenise prea gălăgioasă pentru gustul său. Şi fără să ştie de ce, nici nu se simţea prea bine. Poate că băuse prea mult vin.

Curând, Paul a prins-o pe Helen din urmă. Abia mai respira.

— Nu am avut prilejul să vorbesc cu tine toată seara şi sunt foarte multe lucruri pe care vreau să le discutăm.

— Chiar aşa?

— N-ai vrea să ne întâlnim într-o zi?

— Vrei să ne vedem? întrebă ea. Ochii ei nu trădau nimic. Erau parcă de gheaţă.

— Fireşte, continuă Paul nerăbdător. Vreau să vorbesc cu tine despre Kramer pentru ancheta care se află în curs de desfăşurare. Îmi imaginez că o să fii de faţă. Ce tratament urmează?

— Nu urmează niciun tratament.

Ea a început să meargă, iar Paul a urmat-o. Aerul rece şi alcoolul pe care îl băuse îl ameţeau.

— Să-ţi chem un taxi? Nimeni nu merge singur pe străzile din San Francisco la această oră târzie din noapte.

— De ce nu? întrebă Helen. N-am mai auzit de alţi criminali în serie. Apoi continuă: Soţia ta te aşteaptă. *Sărăcuţa!*

Tonul cu care a rostit replica şi felul în care a accentuat cuvântul „sărăcuţa” sunau straniu, amintindu-i de vocea avocatului apărării din procesul lui Kramer. Asta l-a trezit pe Paul, care s-a oprit brusc.

— Trebuie să plec acum, spuse ea pe un ton mai moale.

Bineînţeles că ne vom mai întâlni. Ţi-am cumpărat ucenicia, nu?

Paul i-a zâmbit. O plăcea pentru că avea simţul umorului era o femeie obişnuită să obţină ce voia. A început apoi să se scotocească prin buzunare.

— Am pierdut moneda pe care mi-ai dat-o.

— Imposibil.

Helen s-a apropiat de el. L-a sărutat în semn de rămas-bun. Era un sărut senzual şi blând, diferit de cel precedent. Un sărut al trădării.

Între un servitor şi un stăpân.

CAPITOLUL 13

„Dar puterea diavolului este mai puternică decât puterea umană. Nu există o putere pe pământ care să poată fi comparată cu cel care a fost plămădit în aşa fel încât să nu cunoască teama.”

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor

Basilica Sf. Petru, ora unsprezece seara. Turiştii, pelerinii şi personalul plecaseră cu toţii de mult. Tăcerea era atotstăpânitoare. Un călugăr stătea lângă uşa de la intrare, ţinând o cheie în mână. Figura cardinalului Benelli se întrezărea în întuneric. După ce a descuiat uşa, călugărul l-a poftit pe cardinal înăuntru.

— Au sosit şi cardinalii Graziani şi Vysinsky? îl întrebă Benelli.

Călugărul a dat din cap în semn că da.

— Şi părintele duhovnic?

— Nu.

Benelli a intrat, iar uşa s-a închis în urma sa. În basilica Sf. Petru, domnea o linişte adâncă, învăluită într-un întuneric profund şi catifelat, tulburat doar de licărul lumânărilor ce vegheau marele altar.

Cardinalul s-a aşezat pe o bancă, în spatele bisericii, ca să-şi adune gândurile. Era mâhnit. Ce le va spune acestor oameni? Cum le va putea explica în cel mai adecvat mod cu putinţă? Era dificil, deoarece cunoştea semnificaţia extraordinară a faptelor pentru care se simţea responsabil.

Benelli îşi dorea să nu fi purtat această cruce. Se simţea nedemn, incapabil să rezolve această problemă de o importanţă spirituală covârşitoare. Contrar credinţei populare, cei care erau desemnaţi cardinali erau rareori nişte sfinţi, iar Benelli îşi recunoştea păcatele. Căci sfinţii acordau prea puţină atenţie titulaturilor din ierarhia Bisericii sau îndatoririlor obositoare ale administraţiei. Ei nu manifestau interes pentru rangurile sau funcţiile clericale pe care alţii le căutau cu disperare.

Cardinalii aveau în schimb tendinţa de a căuta puterea încercau să fie administratori buni şi demni, dar fără să se implice prea mult în problemele spirituale. De ce l-a ales, aşadar, papa pentru această misiune? Ar fi trebuit să apeleze la altcineva, cum ar fi Catherine de Benedetto; ea cunoştea forţele luminii şi ale întunericului şi ştia cum să lupte împotriva arginţilor lui Iuda. Nu pe el ar fi trebuit să-l aleagă.

Benelli a oftat neliniştit. Apoi s-a ridicat în picioare. Venise vremea să facă ceva. În timp ce trecea printre şirurile lungi de bănci din basilica Sf. Petru, se gândea la trecut şi la acest ultim loc de odihnă al apostolului căruia Hristos i-a încredinţat cea mai importantă misiune de credinţă lui, un pescar simplu şi impulsiv, despre care Mântuitorul însuşi a spus:

> Tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi Biserica mea şi porţile iadului nu o vor birui.

Numai Sfântul Petru putea să învingă răul ce sălăşluia în arginţii lui Iuda. Ce bine ar fi fost să poată fi aici în aceste vremuri de restrişte!

În timp ce mergea printre bănci, Benelli se uita de jur împrejurul său. Această construcţie un edificiu masiv, încoronat de o cupolă sferică imensă era una dintre cele mai cunoscute din lume. Pe cât de impozantă era din punct de vedere arhitectonic, pe atât de ciudată şi misterioasă era istoria ei, pe care foarte puţini o cunoşteau.

Structura uriaşă, solidă şi masivă aşa cum o vedem astăzi este o construcţie relativ recentă, căci în anul 1506 papa Iulius al II-lea, un papă războinic, a înfăptuit cea mai importantă lucrare a vieţii sale: a ordonat dărâmarea vechii biserici a Sfântului Petru şi înlocuirea ei cu un edificiu monumental. Pontiful nu a cruţat nici geniile, nici banii ca să-şi vadă visul împlinit. I-a cerut unuia dintre cei mai mari arhitecţi ai timpului, Bramante, să proiecteze catedrala, iar locţiitorul Domnului, dornic să obţină perfecţiunea artistică, l-a chinuit fără milă pe bietul om.

La moartea lui Bramante, pontiful l-a numit pe Rafael arhitect-şef, iar după moartea acestuia, Giocondo şi Sangallo şi-au adus contribuţia la desăvârşirea măreţei lucrări, efectuându-se de fiecare dată noi modificări şi adaptări. În final, misiunea de a proiecta cupola i-a revenit lui Michelangelo, una dintre cele mai importante personalităţi ale Renaşterii, atunci în vârstă de şaptezeci şi unu de ani.

Noua basilică a fost construită într-un interval de o sută douăzeci de ani. Când a fost terminată, a devenit simbolul credinţei. Era atât de impresionantă, încât, de-a lungul timpului, oamenii au uitat că această biserică grandioasă a înlocuit-o pe cea veche o biserică pe care Iulius al II-lea a dărâmat-o pentru că structura ei nu mai prezenta siguranţă. Este vorba despre vechea basilică Sf. Petru, începută de împăratul roman Constantin în jurul anului 320 după Hristos. La rândul lui, Constantin a construit biserica peste un cimitir roman, unde se spune că a fost înmormântat Sfântul Petru după crucificarea sa în jurul anului 67 după Hristos, data exactă a morţii apostolului nefiind cunoscută.

Hotărârea papei Iulius al II-lea de a dărâma vechea basilică în anul 1506 a întâmpinat o opoziţie acerbă din partea poporului roman. Cu toate acestea, suveranul pontif a ieşit victorios din această confruntare, iar biserica a fost demolată, pentru că nimeni nu-i putea contesta mandatul spiritual: pontiful răspundea pentru faptele sale numai în faţa lui Dumnezeu. Cu

toate acestea, exista o regulă nescrisă, aproape uitată în analele istoriei, pe care nici papa nu îndrăznea să o schimbe. Unul din istoricii acelei perioade, Egidio da Viterbo, menţionează acest lucru:

> Papa Iulius a construit această biserică magnifică, ce poate fi considerată perechea nu a stelelor obscure ci a soarelui însuşi. A aşezat-o, spune el, peste mormântul Sfântului Petru, apostolul care a descris gloria Domnului. Bramante, primul arhitect angajat de Iulius ... a încercat să-l convingă să mute mormântul apostolului într-o altă parte a bisericii, dar Iulius i-a spus că nu poate şi i-a explicat în mod repetat că rămăşiţele trebuie să rămână unde sunt, interzicându-i să mute ceea ce nu trebuie mutat.

Arhitectului nu i s-a spus niciodată de ce mormântul Sfântului Petru nu trebuie mutat. S-a gândit că papa avea motivele lui, iar el nu voia să-l supere pe locţiitorul Domnului. Chiar dacă i-ar fi cerut lămuriri Sfântului Părinte despre această chestiune, nu ar fi primit niciun răspuns, deoarece Iulius a păstrat secretul un secret care a fost transmis de la un papă la altul încă de la începuturile Bisericii.

Un secret legat de arginţii lui Iuda.

Benelli s-a apropiat de altar. S-a aplecat şi a coborât scările spre cripta de sub altar. De acolo avea să ajungă printr-un pasaj secret în grota unde se afla mormântul Sfântului Petru.

În acest timp, gândurile i-au zburat spre trecut, purtându-l cu ani în urmă spre începuturile istoriei. Căci sub altarul actual al basilicii Sf. Petru, consacrat de papa Clement al VIII-lea în anul 1594, se află alte altare, mult mai vechi, ascunse acum: altarul lui Calist al II-lea, inaugurat în 1124 şi sub el altarul lui Grigore cel Mare, inaugurat în 594 după Hristos.

Acesta este numai începutul relicvelor creştinătăţii. Sub altarul lui Grigore cel Mare, se află monumentul ridicat de Constantin în

cinstea Sfântului Petru după bătălia de la podul Milvius, în apropiere de Roma, în anul 312, când s-a luptat împotriva împăratului Maxenţiu pentru tronul Imperiului Roman.

În după-amiaza acelei zile profetice de 28 octombrie, ale cărei urmări vor exercita o influenţă covârşitoare asupra dezvoltării religiei creştine, Constantin a văzut pe cer o cruce ce strălucea mai puternic decât soarele şi pe care erau scrise cuvintele: „Sub semnul acesta vei birui.” Ordonând trupelor sale să pună semnul crucii pe scuturi şi steaguri, Constantin a obţinut victoria în luptă. Drept rezultat, când a devenit împărat, a proclamat creştinismul religie de stat în Imperiul Roman.

În anul 320, când Constantin a vrut să construiască prima basilică a Sfântului Petru în semn de recunoaştere a noii sale religii, s-a confruntat cu o problemă majoră. Locul unde se hotărâse să o plaseze era un vechi cimitir roman situat pe colina Vaticanului. Legea Imperiului Roman nu permitea însă profanarea mormintelor, motiv pentru care Constantin a umplut toate mormintele cu pământ şi moloz pentru a crea o fundaţie solidă, lăsând mormintele în acelaşi loc. Deasupra a construit prima basilică Sf. Petru.

Dar de ce? De ce s-a luptat să aducă peste trei sute de mii de metri cubi de pământ când acest conducător atotputernic al lumii civilizate ar fi putut pur şi simplu să schimbe legea şi să distrugă cimitirul păgân ca să-şi construiască propriul monument închinat lui Dumnezeu?

Exista un motiv, un motiv cu puternice implicaţii spirituale. În cimitirul acela vechi, de la periferia Romei, se afla mormântul unui om. Un om care strămutat din perioada creştină în oricare altă perioadă din istoria umanităţii ar fi fost considerat ca un om de vază în analele celor puternici.

Un pescar sărac. Un evreu bătrân.

Sfântul Petru.

De-a lungul secolelor, ideea potrivit căreia mormântul apostolului se afla sub basilica ce-i purta numele a devenit o

simplă legendă, cu atât mai mult cu cât papii au refuzat cu încăpăţânare să acorde permisiunea de a se realiza excavaţii sub marele altar pentru stabilirea adevărului.

Au trecut astfel o mie şase sute de ani. Apoi, în anul 1939, s-au efectuat modificări la cripta de sub altar unde avea să se odihnească papa Pius al XI-lea, care murise recent. Muncitorii care se ocupau de săpături au descoperit pavajul basilicii lui Constantin şi, dedesubt, mai multe morminte şi sarcofage, îngropate sub podeaua vechii biserici.

Vor obţine oare permisiunea să sape mai adânc? Numai un singur om avea puterea de a permite acest lucru. În mod miraculos, după interdicţiile atât de ferme impuse de ceilalţi papi, noul pontif, Pius al XII-lea, a ordonat continuarea săpăturilor în vederea descoperirii mormântului Sfântului Petru. În 1940, au descoperit cimitirul roman şi mormintele acestuia neatinse de aproape două milenii.

Spre aceste morminte se îndrepta acum cardinalul Benelli, morminte situate exact sub fundaţia basilicii Sf. Petru. A venit în timpul nopţii ca să nu fie văzut. Cardinalul păşea acum în tăcere pe strada aceea veche, descoperită la nouă metri sub marele altar al basilicii. Trecea printre mormintele păgâne împodobite cu fresce bogat colorate şi mozaicuri uluitoare. În acest timp, gândurile lui Benelli s-au îndreptat spre viaţa şi moartea primului apostol, căci ele deţineau cheia rezolvării misterului arginţilor lui Iuda.

După învierea lui Hristos, Sfântul Petru a preluat frâiele Bisericii şi a devenit primul papă. Era un om încăpăţânat, care se lăsa uşor pradă sentimentelor, dar care situa mai presus de orice dragostea pentru Dumnezeu. Atât de mare era puterea sa spirituală, încât se spune că suferinzii se aruncau la pământ în faţa sa în speranţa că umbra lui va cădea asupra lor şi îi va vindeca.

În perioada pontificatului său, Sfântul Petru a călătorit foarte mult prin lume, deşi nu se cunosc detalii ale călătoriilor sale. În

anul 43 după Hristos, a fost arestat de Herod Agrippa I, dar a reuşit să scape din închisoare în mod miraculos. Mai târziu, a condus conciliul apostolilor de la Ierusalim şi se pare că a devenit primul episcop al Antiohiei. În cele din urmă, în anul 64, la Roma a izbucnit un incendiu devastator, care a distrus cea mai mare parte a oraşului. Împăratul Nero, dornic să găsească un ţap ispăşitor pentru o faptă pe care se pare că a comis-o chiar el, a aruncat vina pentru izbucnirea incendiului asupra creştinilor.

Sfântul Petru a fost avertizat că romanii porniseră o adevărată vânătoare ca să-l prindă şi ar fi putut să fugă din Roma, scăpând astfel de un destin înfiorător crucificarea. Dar nu a făcut-o. Şi-a întâmpinat moartea alături de alţi creştini în Circul lui Nero, spre satisfacţia mulţimii, alegând să se lase crucificat cu capul în jos în semn de preţuire pentru Creatorul său.

În noaptea care a urmat crucificării sale, discipolii săi i-au dat jos trupul de pe cruce şi l-au ascuns. Acesta era un act deosebit de periculos, deoarece Nero impusese măsuri draconice împotriva creştinilor şi a religiei lor, urmărind să-i distrugă pentru totdeauna. Din această cauză, înmormântarea apostolului s-a desfăşurat rapid într-un loc special ales ca să nu atragă priviri curioase: un şanţ dintr-un cimitir roman. Numai cei care i-au fost aproape ştiau unde se află mormântul Sfântului Petru, marcându-l cu semne secrete.

Când persecuţiile romanilor împotriva Bisericii creştine s-au mai domolit, în anul 160, papa Anicetus, al zecelea în succesiunea papală, a ridicat un sanctuar peste mormântul unde a fost îngropat Sfântul Petru. Acesta era alcătuit dintr-o capelă mică, ce a fost construită într-un zid roman din cărămidă roşie, ridicat peste şanţul unde fusese depus trupul apostolului la scurt timp după moartea acestuia. Pelerinii au continuat să marcheze locul unde se afla mormântul cu semne şi rugăciuni.

Odată cu trecerea secolelor, au apărut şi primele altare ridicate de Biserica Catolică peste mormântul Sfântului Petru, inclusiv altarul din vechea basilică Sf. Petru. În final, când papa

Iulius al II-lea a ordonat construirea noii basilici, a avut grijă ca altarul principal să fie plasat exact deasupra mormântului Sfântului Petru, *chiar dacă asta a însemnat camuflarea mormântului la peste zece metri adâncime.* De ce?

Ca papă, Iulius cunoştea un secret cumplit. Mormântul apostolului nu conţinea doar oasele apostolului lui Iisus. Înăuntru, era ferecată o putere spirituală copleşitoare pe care numai Sfântul Petru, cel căruia Hristos i-a spus că forţele iadului nu-l vor birui, o putea învinge.

În mormânt, în braţele apostolului, discipolii săi au aşezat o cupă cu apă sfinţită. În cupă se aflau mai multe monede de argint.

Arginţii pentru care Lumina Lumii a fost vândută.

Cardinalul Benelli continua să străbată pasajul roman. A ajuns în cele din urmă lângă un zid roşu. Acolo l-au întâmpinat cardinalii Graziani şi Vysinsky. Aceştia păreau obosiţi. Erau oameni în vârstă şi, ca de obicei, trebuiau să se trezească la ora cinci dimineaţa a doua zi ca să participe la mesă. Dar somnul ieşea acum din discuţie, deoarece Sfântul Părinte avea nevoie de sfatul lor într-o chestiune de maximă importanţă.

Mai aşteptau pe cineva. Părintele duhovnic şi-a făcut în curând apariţia. Benelli nu a fost încântat când papa a impus prezenţa călugărului la întâlnirea lor, deoarece rangul lui ecleziastic era inferior celui al cardinalilor. Dar cuvântul Sfântului Părinte era lege şi nu putea fi contestat.

Cei patru oameni s-au întâlnit în locul stabilit. În spatele zidului din cărămidă roşie, se afla mormântul Sfântului Petru. Se adunaseră aici la cererea papei ca să discute despre criza spirituală cu care se confruntau. Deşi nici Vaticanul nu era ferit de forţele răului, exista un loc pe pământ unde nici măcar un înger al întunericului, care veghează asupra lumii şi se desfată cu suferinţa ei, nu îndrăzneşte să pătrundă.

Benelli şi-a privit colegii. Trei oameni simpli, nu sfinţi, nu

îngeri. Cât de neputincioşi erau! O tristeţe copleşitoare i-a sfâşiat atunci inima. După ce a rostit o rugăciune, a spus:

— Iubiţi prieteni, avem o problemă cu care Biserica nu a mai fost nevoită să se confrunte de o mie de ani. A făcut o pauză, apoi a continuat: *Unul din arginţii lui Iuda.*

CAPITOLUL 14

„Iată ce susţinem noi: demonii, prin meşteşugul lor, pogoară răul asupra noastră, folosind arta vrăjitoriei. Este adevărat însă că fără ajutorul unui intermediar nu pot căpăta formă. Noi nu pretindem că ei pot pricinui rele fără ajutorul acestui intermediar, dar printr-un mijlocitor, pot răspândi boli, tulburări şi alte suferinţe umane şi acestea sunt adevărate şi reale.”

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor

Marie stătea la masă fără să se atingă de mâncare. În timp ce îl aştepta pe Paul să coboare în bucătărie, sufletul îi era tulburat de un sentiment de nelinişte şi încordare.

Afară, Rachel şi câinele se jucau. Marie nu ştia cum să abordeze subiectul cu soţul ei. Paul respingea orice temă care avea tangenţă cu paranormalul. Aşa era el. O să râdă de ea. Cu cât se gândea mai mult la acest lucru, cu atât se convingea mai tare că imaginaţia îi jucase feste. Sau poate că a avut un coşmar. Nu exista altă explicaţie, nu-i aşa?

Cu toate acestea, în ciuda ridicolului situaţiei, o voce îi şoptea lui Marie că văzuse o femeie în baie. Şi apoi cum putea explica misterul mătăniilor? Le-a văzut decolorându-se. Iar când s-a

trezit dimineaţa, nu le-a mai găsit. A oftat din greu. Era oare un semn ce prevestea ceva rău? Marie şi-a aruncat ochii pe prima pagină a unui ziar. Căutările pentru descoperirea criminalului în serie continuau. Ea a azvârlit ziarul cât mai departe.

— Bună, iubito.

Ea s-a întors spre Paul în timp ce acesta a intrat grăbit în bucătărie. De afară, se auzeau lătrături puternice. El a privit-o şi i-a dăruit zâmbetul lui obişnuit. Marie se simţea fericită. Totul avea să se întoarcă la normalitate.

— Trebuie să mă grăbesc, spuse el, aranjându-şi cravata. Am întârziat deja.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu, spuse el, căutând ceva în servietă. La naiba, nu ai văzut cumva dosarul cu evaluările mele în cazul lui Julian Brennan?

— Dosarul cui?

— Fiul lui Toni Brennan, vedeta de cinema. A jucat în *Powers of the flesh* şi în alte câteva filme, continuă el, închizându-şi geanta. Probabil că l-am lăsat la universitate. O să ajung târziu la cursuri.

Paul a ieşit din bucătărie, iar Marie l-a urmat pe hol.

— Cum a fost petrecerea aseară?

— Grozavă. Te simţi mai bine?

El i-a aruncat o privire iscoditoare. Ea a citit atunci în ochii lui tulburarea care îl măcina. Avea o expresie ciudată pe chip. El a deschis apoi uşa de la intrare.

— Paul? spuse ea, vocea trădându-i neliniştea.

— Da? îi răspunse el, întorcându-se spre ea.

— Ai văzut cumva mătăniile mele?

— Ce să văd?

— Mătăniile mele.

— Nu, spuse el, vădit uimit. Fireşte că nu. Nu pun niciodată mâna pe ele. Iubito, trebuie să plec.

— Bine, spuse ea, sărutându-l. Ne vedem mai târziu.

Marie l-a urmărit cu privirea. A intrat înapoi în casă, copleşită

de fericire. Totul era cât se poate de normal; imaginaţia îi jucase feste fără doar şi poate. A urcat în dormitor. S-a îmbrăcat repede cu un costum sobru, pentru că avea o şedinţă cu consiliul director. S-a întors apoi în bucătărie şi a bătut în geam.

— Rachel, e timpul să mergi la şcoală.

Fiica ei şi-a făcut imediat apariţia.

— Câinele nu vrea să intre, spuse ea.

— Lasă-l afară atunci!

Labradorul lătra cu furie în curte. Marie i-a scris un bileţel servitoarei, rugând-o să-i dea de mâncare câinelui atunci când va veni la ei.

— Ţi-ai luat echipamentul de sport?

— Da, mami.

Rachel s-a dus la maşină, iar Marie i-a deschis portiera. Apoi, a urcat şi ea în maşină.

— Nu-mi găsesc pantofii de sport, spuse Rachel, scotocind în ghiozdan.

— Mă întorc imediat, spuse Marie, îndreptându-se spre casă.

Când a deschis uşa de la intrare, a simţit un curent de aer rece. S-a oprit, întrebându-se de unde venea. Casa era învăluită într-o tăcere adâncă. Nu se auzea nici măcar pendula din sufragerie, care ticăia cu zgomot. Dar Marie nu-şi bătu capul cu aceste lucruri; era preocupată să ajungă la serviciu.

Închizând uşa, a traversat holul şi a început să urce scările. A fost copleşită imediat de o senzaţie de nelinişte. Dar senzaţia s-a transformat apoi în certitudinea că cineva o urmărea. Marie a ajuns la etaj şi s-a îndreptat spre dormitorul lui Rachel. A simţit în clipa aceea o arsură puternică în stomac, care o făcu să se chircească de durere. „Ce se întâmplă cu mine?” se întrebă în sinea ei.

Atunci a auzit un zgomot. Părea mersul uşor al unui bărbat; venea din dormitorul lor. Marie a rămas pe loc, paralizată de frică.

Cineva era în casă.

Marie s-a îndreptat încet spre dormitorul lor. A păşit înăuntru. Nimic nu părea anormal. A văzut atunci un obiect pe covor. O monedă. Curioasă, s-a dus spre ea.

În clipa aceea, a simţit o durere cumplită în moalele capului ca şi când cineva o lovise cu duşmănie. Marie s-a prăbuşit la pământ, aproape fără suflare. Vederea i s-a înceţoşat şi totul în jurul ei a dispărut brusc; nu mai simţea, nu mai mirosea şi nu mai auzea nimic. Universul ei s-a cufundat într-un întuneric fără margini. Din când în când apăreau imagini răzleţe într-una îi apărea Kramer, într-alta o femeie înlănţuită în braţele lui. Prin faţa ochilor ei se derulau mai multe imagini care nu făceau însă parte din lumea lui Marie. Apoi, nu a mai văzut şi nu a mai simţit nimic. „Mor”, îşi spuse ea. „Şi am ajuns în iad.”

Au trecut câteva minute până şi-a revenit. Se simţea ameţită şi obosită ca şi când creierul ei suferise o lovitură cumplită. Şi-a recăpătat treptat cunoştinţa, iar simţurile şi-au reluat şi ele funcţiile normale. A început să cerceteze camera. Nu părea nici dormitorul ei şi nici universul ei. Semăna cu un decor fals dintr-o scenă de teatru.

— Mami? se auzi strigătul disperat al lui Rachel.

— Vin imediat.

Cu trupul sfâşiat de durere, lipsită de voinţă şi putere, Marie a coborât scările, tulburată de lucruri pe care nu le înţelegea. Ce i se întâmpla? Şi de ce? Priveliştea care a întâmpinat-o la uşa de la intrare a lăsat-o fără cuvinte. Lacrimile au început să-i curgă încet pe obraji. În casă, în faţa uşii de la intrare, zăcea pisica, Ginger. Era moartă, strangulată cu mătăniile lui Marie într-un mod sălbatic. Un gând i-a trecut atunci prin minte, dispărând la fel de repede cum apăruse.

Cineva, *ceva*, intrase în casa ei.

Paul stătea în sala de conferinţe din clinica lui. Nu se simţea în largul său.

Nu era deloc încântat de această întâlnire cu Toni Brennan,

starul de cinema, vedeta de la Hollywood, omul zilei şi o pacoste prin excelenţă. Paul a analizat cu privirea cele două specimene respingătoare ce stăteau tolănite în faţa sa în scaunele din pluş. Două fiare: un narcoman şi impresarul său slugarnic.

Paul era convins că avea să asiste astăzi la multe scene teatrale şi nu-şi dorea decât puţină linişte în această dimineaţă de joi. De ce arăta Marie atât de nefericită când l-a condus? Se simţea în continuare rău?

Scenele au început devreme.

— *Ştii* cât e ceasul? De ce ai întârziat douăzeci de minute? Nu de asta te plătesc, lua-te-ar dracu'! Actorul, care începea să chelească, bătu cu pumnul în masă. Te plătesc ca să-mi scapi puştiul de acuzaţiile alea nenorocite!

— Toni… spuse impresarul său, luându-l de mână. Îmi cer scuze, îi spuse el lui Paul. Toni, Toni, te rog să te linişteşti! Clientul meu este suprasolicitat, domnule profesor Stauffer, continuă el, afişând un zâmbet fals. Joacă într-un alt film. Este nevoie de foarte mult talent creativ. De un adevărat geniu. Toni este considerat un al doilea De Niro. Uneori, este extenuat.

Impresarul şi-a lins buzele. Era un om cadaveric, obişnuit să câştige bani de pe urma oamenilor pe care nu-i agrea nimeni. Comportamentul clientului său nu era o surpriză pentru el. Confruntându-se cu o problemă atât de serioasă cum era dependenţa de droguri, Toni Brennan fie avea să rămână fără slujbă, fie avea să moară în mai puţin de un an. Dar asta se va întâmpla în viitor. În prezent, Toni era copilul răsfăţat al Hollywoodului, iar el trebuia să tragă foloasele până când trupul actorului va ceda în cele din urmă.

Paul şi-a privit clientul prototipul narcomanului: excentric, necoordonat, cu ochii împăienjeniţi de heroină. Se îmbrăca precum un tânăr de douăzeci de ani, deşi se apropia de patruzeci. Nu va apuca să iasă la pensie.

— Domnule Brennan! spuse Paul, întrerupându-şi „contemplarea".

— Toni, spune-mi Toni!

Brennan încerca să se transforme din nou în Domnul Cumsecade.

Paul a văzut cum degetele actorului tremurau vizibil în timp ce acesta îşi aprindea o ţigară. Apoi, şi-a deschis dosarul cu evaluări.

— Ei bine, Toni, spuse el domol, fiul tău, Julian, are probleme serioase. Comportamentul său ne dovedeşte că suferă de inadaptabilitate: a incendiat şcoala, distruge maşini şi Paul făcu o pauză se droghează.

— Asta nu are nicio legătură cu mine, spuse Toni, trântindu-se pe scaunul său. Nu *eu* sunt problema. Nenorocita de maică-sa, ea e vinovată.

Poate că nu eşti tu problema, se gândi Paul, dar cu siguranţă eşti cauza problemelor lui Julian. Cine şi-ar dori un tată ca ăsta?

— Şi dacă vrei să ştii mârâi Toni nu fiul meu a incendiat şcoala. Ai vorbit cu el, ai văzut că nu este capabil să facă aşa ceva. Uite ce e, spuse el pe un ton plângăcios, am nevoie de un raport psihiatric din care să reiasă că băiatul meu e sănătos. Asta e tot ce vreau. Ai înţeles? apoi continuă pe un ton beligerant: De asta îţi plătesc cinci sute de dolari pe oră. Nu eu am nevoie de tratament.

Paul a adoptat o expresie mânioasă. Era inutil să discuţi cu Toni în acest moment. O să aştepte până când efectele heroinei pe care actorul o inhalase puţin mai devreme se vor diminua.

— O să vorbesc din nou cu fiul tău, spuse el.

Paul a ieşit din sala de conferinţe şi a intrat în altă cameră. Progenitura rebelă a lui Toni stătea cu picioarele pe o masă şi citea o revistă pornografică. Purta nişte blugi albi pe care scrisese cu un marker roşu mai multe obscenităţi. Ce inventiv! Automutilarea avea să fie următorul pas. Mergea pe urmele „bunului” său tată. Julian avea paisprezece ani, era mic de statură pentru vârsta sa, iar chipul lui era mai matur şi mai agresiv decât ar fi fost cazul pentru un adolescent. Băiatul l-a

privit pe Paul alene.

— Ce-a spus tatăl meu? întrebă el, făcând un balon din guma de mestecat.

— Vrea să vorbesc cu tine.

Julian a chicotit şi s-a întors la revista sa.

— La naiba! Doar ţi-am mai spus o dată, nu? Nu eu am incendiat şcoala.

Vocea sa era furioasă şi tristă.

Paul s-a aşezat pe un scaun.

— Cred că ar trebui să discutăm despre tatăl tău.

— În niciun caz.

— De ce nu?

— Nu te priveşte pe tine, spuse Julian, care nu dorea să abordeze fondul problemei.

Paul cercetă camera cu privirea. Nu era un caz prea dificil. Problema era evidentă: un tată toxicoman, care într-o zi îi arunca bani, iar în următoarea, noroi. O mamă care îl părăsise cu ani în urmă, fiind înlocuită cu un şir nesfârşit de prietene adolescente, pentru care băiatul nu simţea nimic. Acest copil era un dezastru din punct de vedere uman. Locuia, fără îndoială, într-o vilă uriaşă, de prost-gust, în stil hollywoodian. Era singur, trist şi înspăimântat. Era un scenariu potrivit pentru un film; păcat că era preluat din viaţa reală. Dar în acest caz, mai avea vreun rost să salvezi unele vieţi omeneşti?

— Deci, nu vrei să vorbeşti cu mine?

— Nu.

— Foarte bine.

Julian s-a întors din nou la revista pe care o citea, surprins de victoria pe care o repurtase atât de uşor. Paul a revenit în sala de conferinţe.

— E normal, nu-i aşa? întrebă Toni Brennan. Iar dacă nu e normal, atunci *nici eu* nu sunt normal, la dracu'!

Ochii ca de mort ai impresarului şi ochii înceţoşaţi ai clientului său îl sfidau pe Paul, determinându-l să-i contrazică.

Paul era gata de luptă. Nu putea să-i ajute şi nici nu voia s-o facă. Indiferent cât de bogat şi de celebru era starul de cinema, indiferent cât de mult se vorbea despre el, nu merita eforturile şi ajutorul medical pe care Paul s-a străduit să i le ofere. Fireşte, Ben ar fi fost mult mai tolerant. Dar Paul luase deja o hotărâre. Definitivă. A deschis gura să vorbească.

În acel moment, a avut o viziune. Sau era vorba despre o halucinaţie?

Paul l-a văzut pe omul din faţa lui exact aşa cum era în realitate. Nu fiinţa umană, actoraşul de doi bani, care se bucura de un succes efemer şi care nu ştia ce să facă cu propria sa existenţă. Vedea emoţiile şi sentimentele care izvorau din constituţia sa fragilă. Părea să fi deschis o cutie a Pandorei în care se aflau ferecate simţurile umane. Paul simţea undele de melancolie, de ură şi disperare care îl copleşeau pe actor. Ele pluteau prin aer ca o muzică sau ca valurile mării ce se sparg de ţărmuri. Paul nu le recepta cu mintea, ca pe o senzaţie intelectuală, căci nu vedea şi nu auzea nimic. Ele erau nişte vibraţii care îl învăluiau într-un mod misterios.

Stătea nemişcat, copleşit de această experienţă unică şi total neprevăzută. Simţea acordurile fricii, ale geloziei şi mâniei, care îşi cântau pe rând ariile. Izvorau din trupul lui Toni Brennan şi se îmbinau ca să dea naştere unui simţ al răului atotcuprinzător. Era fascinant: o *Fugă* a lui Bach, în care sentimentele jucau rolul notelor muzicale.

Paul s-a trezit apoi brusc din reveria lui. Probabil că cineva l-a drogat. Oare i-au pus ceva în cafea? Nu s-ar mira să fie aşa.

— Ai de gând să scrii raportul ăla? întrebă Toni pe un ton insistent.

Trecuseră doar câteva clipe. Paul s-a uitat mai întâi la impresar, apoi la actor. Au văzut la rândul lor ceva? Au simţit ceva? Nu, expresiile lor erau aceleaşi. Nu se schimbase nimic. Probabil că Paul a fost în transă. Dar chiar şi atunci când vorbea, simţea încă vibraţiile. El a încercat să le definească mai departe.

Părea că stătea în mijlocul unui râu adânc, iar apa se învolbura în jurul lui. Îi crea un sentiment ciudat, dar fără să-l tulbure prea mult. Părea un simţ nou. Şi mai mult decât atât el nu era rezultatul procesului raţional al lui Paul, al conştiinţei sale. Venea din altă parte *dinlăuntrul lui.*

— Nu m-am hotărât încă.

— Cum adică nu te-ai hotărât încă?

— Vreau să-l văd din nou pe fiul tău săptămâna viitoare, spuse Paul tăios. Apoi voi da verdictul.

— Uite ce el spuse Toni vădit agitat. N-am de gând să stau cu mâinile în sân în timp ce tu mă tapezi de bani. Am nevoie de raportul ăla pentru înfăţişarea de la tribunal de săptămâna asta.

— Domnule Brennan, scopul acestor vizite nu este acela de a te tapa de bani. Vreau să-l ajut pe fiul tău.

— Atunci să vină *singur* săptămâna viitoare! spuse Toni, brăzdând aerul cu mâinile într-un gest dramatic. Eu sunt ocupat.

— Vreau să veniţi amândoi, spuse Paul, concentrându-se cu toată fiinţa sa asupra actorului.

Vibraţiile pe care le transmitea acesta s-au schimbat din nou. Teama înlocuise mânia. Tonalitatea era diferită mai acută şi intermitentă. Paul îi simţea rezonanţa. Tatălui îi era teamă că Paul va descoperi ceva. Dar ce?

Cu o privire revoltată, starul de cineva s-a ridicat în picioare. Voia să-i spună psihiatrului să se ducă la dracu’, dar aveau nevoie de el ca să-l scape pe Julian de acuzaţia de incendiere a şcolii, iar Stauffer era considerat cel mai bun de când câştigase procesul Kramer. Un ticălos arogant, dar era cel mai bun. În plus, Toni trebuia să ia o nouă doză. Aşa că era cazul să plece de acolo.

— Ne vom întoarce, nu vă faceţi griji! spuse impresarul, dăruindu-i psihiatrului zâmbetul său mieros. Bun, se gândi el, va avea parte de alte onorarii. Era plătit la oră.

Fiul a apărut şi el la uşa sălii de conferinţe.

— Ne vedem săptămâna viitoare, mârâi tatăl, adresându-se

psihiatrului.

Paul i-a urmărit cu privirea pe cei trei indivizi atât de nesuferiţi. Simţea în continuare vibraţiile pe care le transmitea actorul. Dar de data aceasta, le simţea şi pe cele pe care le propaga fiul puternice şi impetuoase. Undele unei animozităţi profunde îndreptate împotriva tatălui. În clipa aceea, un gând cumplit a străbătut mintea lui Paul. Era atât de şocant încât a încercat să-l îndepărteze cât mai repede cu putinţă. Dar el a refuzat să dispară, transformându-se într-o certitudine. Ştia ce soartă îl aştepta pe Toni Brennan. Fiul îşi va ucide tatăl. Foarte curând.

Dar ce naiba se întâmpla cu el?

— Doamna?…

— Stauffer. Marie Stauffer.

Poliţistul a respirat adânc. Era un om gras, prost îmbrăcat şi bărbierit în aceeaşi manieră neglijentă. Nu-l interesa cum arăta sau ce credeau oamenii despre el. Nu-i plăcea slujba pe care o avea, dar îi oferea acoperire pentru afacerile sale necinstite.

— Unde aţi văzut pisica?

— Acolo, spuse Marie, arătându-i covorul din hol. Pisica era acolo.

— Aha, spuse poliţistul.

A început să se scobească printre dinţi cu vârful degetului. Ce femeie proastă! Dar era drăguţă. În jur de treizeci de ani, se gândi el, cu părul negru, cu o siluetă zveltă şi o gură apetisantă. Poliţistul o analiza cu o privire lascivă. Soţul ei era un tip norocos asta în cazul în care era măritată.

Cele mai multe femei din zonă erau divorţate sau despărţite de soţii lor. Erau femei de vârstă mijlocie, care locuiau în vile impresionante, aveau unul sau doi copii şi un soţ care fugise cu secretara. Şi ce făceau toată ziua? Stăteau în bucătărie, visând la zile mai bune şi aşteptând pensia alimentară. Ce păcat de timpul irosit şi de trupurile lor ce lâncezeau aiurea! El le-a făcut adesea

avansuri. A fost de câteva ori pedepsit pentru purtarea sa, dar nu-i prea păsa. Dacă oamenii ar fi ştiut ce făcea el în realitate de fapt, ce fac cu toţii în această lume mint, înşală, fură, trădează! Asta este menirea lor.

— Aşa deci, spuse el, încleştându-şi maxilarul cu zgomot. Aţi găsit pisica moartă în casă, aţi dus-o pe fiica dumneavoastră la şcoală şi v-aţi întors. Dar pisica dispăruse. De aceea, aţi apelat la noi.

— Da, spuse Marie răbdătoare. Nu-i plăceau privirile pe care i le arunca poliţistul, dar era un reprezentant al legii.

— Şi nimeni altcineva nu mai are cheia de la casă? întrebă el, suflându-şi nasul într-o batistă murdară.

— Nu, cu excepţia soţului meu şi a servitoarei noastre, care nu se aflau aici.

— Am să arunc o privire în jur.

— Vă rog, spuse Marie.

Poliţistul a inspectat camerele pe îndelete. Ştia care era problema ei. Teama. În aceste ultime săptămâni, preluase nenumărate apeluri din partea femeilor. Ştiau că ucigaşul în serie umbla încă liber pe străzi, de aceea erau stresate şi speriate. Nu le putea învinovăţi pentru asta. Dacă ar fi putut, ar fi purtat cu el o mitralieră, nu doar un pistol.

— Ei bine, spuse el tăios, este evident că soţul dumneavoastră sau servitoarea au descoperit pisica moartă şi au luat-o de aici.

— Nu, spuse Marie pe un ton ferm. Îşi dădea seama că poliţistul nu o credea şi nu îndrăznea să-i spună povestea mătăniilor sau să-l informeze despre dispariţia câinelui, pentru că nici pe acesta nu-l mai găsea. Domnule ofiţer, am sunat-o pe servitoare; nu ştie nimic despre asta. Iar soţul meu nu este niciodată acasă la această oră. Am văzut cu ochii mei pisica. Era moartă. Când m-am întors de la şcoală, n-am mai găsit-o. Cineva a intrat în casă de două ori ca să pună pisica aici şi apoi ca s-o scoată.

— Aţi vorbit cu soţul dumneavoastră? întrebă poliţistul pe un

ton batjocoritor. Aţi întrebat vecinii? Aţi făcut vreo fotografie? Problema se pune în felul următor: cine ar intra în casa dumneavoastră ca să fure o pisică moartă? Ştiu că nu toţi oamenii sunt normali în oraşul ăsta, spuse el, plimbându-şi limba peste buzele crăpate, dar cei mai mulţi se mulţumesc cu jafurile. Hai să mergem şi la etaj să vedem dacă vom descoperi ceva! Luaţi-o înainte! Vin după dumneavoastră.

Poliţistul şi-a aţintit ochii asupra posteriorului ei în timp ce Marie urca scările. La un moment dat a clipit brusc. I s-a părut că a văzut pe cineva la etaj. A clipit din nou, dar nu era nimic. Probabil că era un joc de lumini. A început să urce şi el.

— Atac-o! îi şopti tăios o voce în ureche.

— Poftim? spuse poliţistul cu voce tare. Şocat, s-a întors ca să vadă cine vorbise. Aţi spus ceva?

— Nu, spuse Marie surprinsă.

Poliţistul s-a albit la faţă. Auzise, fără îndoială, o voce de femeie, dar cum era posibil aşa ceva? Când a pus piciorul pe ultima scară de la etaj, ordinul a venit din nou, dar de această dată îl auzea în mintea lui. „Atac-o!” îi şoptea vocea lăuntrică, repetând insistent cuvintele. Poliţistul mai auzise această voce, în mod deosebit atunci când fura diverse lucruri sau depunea mărturie falsă la tribunal. Dar aceasta era răsunătoare şi puternică. O imita pe a lui.

Au intrat împreună în dormitorul principal. Poliţistul se prefăcea că cercetează camera, dar nu o pierdea din ochi pe Marie, care stătea lângă pat. Marie îl urmărea şi ea. Îşi încrucişase braţele în jurul corpului. De ce o privea atât de ciudat? Se simţea vulnerabilă şi speriată.

— Nu e nimeni aici, spuse poliţistul.

S-a îndreptat spre ea. În mintea sa, îşi închipuia că percepe mesajele subtile, dar seducătoare pe care i le trimitea Marie. Era evident că femeia îl voia, nu-i aşa? Simţea şi vedea asta în ochii ei. Era dornică să facă sex. Şi în plus, cine va afla de mica lor aventură?

Marie s-a dat un pas înapoi. Poliţistul, înlănţuit de forţe ale răului despre care nu ştia nimic, a ridicat mâna, în încercarea de a o cuprinde în braţe. Vei scăpa basma curată, îi spunea vocea lăuntrică. Nu vor exista martori, îţi promit.

Atunci, a sunat telefonul de pe noptieră. A spulberat vraja. Marie s-a repezit să ridice receptorul, cu mâinile tremurânde.

— Gloria! ţipă Marie, izbucnind în lacrimi. Am încercat să te găsesc. Vino imediat aici! Apoi, albă la faţă, îi spuse poliţistului: Nu mai e cazul să rămâneţi. Vă rog să plecaţi acum!

Poliţistul o privea nedumerit, încercând să-şi revină din starea ciudată în care se aflase şi pe care nu ştia cum s-o definească. Oare ea îi citise gândurile? Imposibil. Dar telefonul îi spulberase dorinţele necurate.

— Bine. Sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de mine! spuse el, zâmbind neconvingător.

Coborând scările, s-a îndreptat spre maşină, s-a urcat la volan şi a pornit motorul. Pe şosea, s-a uitat la un moment dat în oglinda retrovizoare. În mijlocul drumului stătea un bărbat corpolent, cu părul legat la spate. Îi părea cunoscut, chiar foarte cunoscut. Poliţistul a clipit din ochi, iar bărbatul a dispărut.

Între timp, Marie nu-şi mai putea stăpâni plânsul. Ştia că se întâmplă ceva, dar nu putea să spună cu precizie despre ce anume era vorba. Nici nu era de mirare, dacă ţinem seama că evenimentele depăşeau puterea ei de înţelegere, depăşeau lumea noastră raţională.

Demonii îşi făceau intrarea în scenă.

Hanlondawes s-a ridicat în picioare. Trăsăturile distinctive ale directorului închisorii de maximă siguranţă te duceau cu gândul la constituţia solidă a unui soldat şi la caracterul infernal al unui tiran.

— Salut, Paul. Momentele de întâmpinare erau la fel de scurte şi casante ca întotdeauna; Hanlon ura activităţile legate de administraţie, aşa cum îi ura şi pe deţinuţi. Îi cunoşti pe aceşti

oameni. Emma Breck, doctor psihiatru, Darrelbartlett, asistentul meu, Pat Harbison, directorul Corpului D şi… Jeffeichenberger de la Departamentul Sistemelor de Securitate, care se ocupă de sistemul computerizat al închisorii. Stai jos! spuse el, arătându-i lui Paul un scaun din spatele mesei construite în stilul celor de la Formica. Apropo, studenta ta şi-a revenit, nu? Nu există probleme, sper, continuă el, aţintindu-şi ochii asupra lui Paul.

— Nu, e bine, răspunse Paul, mustrându-se în gând pentru că nu o mai vizitase pe Suzanne de două zile. Povestea a cam speriat-o, ce-i drept, continuă el, îndulcind puţin lucrurile, dar se simte mai bine acum.

— Aşa cum am anticipat, spuse directorul închisorii. Ei bine, se adresă el celorlalţi, ce *dracu’* s-a întâmplat?

— Domnule, începu Pat Harbison nervos, toate uşile celulelor sunt controlate electronic. Doar paznicii le pot deschide introducând o parolă şi o cheie specială.

— Ştiu asta, răspunse directorul. Nu sunt idiot. Treci mai departe!

— Schramp, paznicul care era atunci de serviciu, continuă Harbison, alb la faţă, este convins că nu a folosit nicio cheie ca să deschidă celula lui Karl Kramer. Iar computerele nu au înregistrat nimic în acest sens, după cum susţin informaticienii.

Directorul şi-a mutat apoi privirea spre operatorul sistemelor computerizate. „Geniile” îi plăceau şi mai puţin decât deţinuţii sau activităţile administrative. Lista lucrurilor pe care Hanlondawes le ura era interminabilă.

— Să auzim! spuse el.

— Este adevărat, domnule, spuse Eichenberger cu vocea gâtuită de emoţie, jucându-se nervos cu ochelarii. Nimeni nu a primit ordinul să deschidă celula lui Kramer. Nu ştim ce s-a întâmplat.

— Nu ştiţi? izbucni Hanlondawes. Kramer iese din celulă şi aproape reuşeşte să violeze o vizitatoare şi voi nu ştiţi ce s-a întâmplat? Ne-am putea confrunta cu un proces de zile mari şi

voi nu ştiţi ce s-a întâmplat? Sângele părea să-i explodeze în orice clipă, atât de roşu era la faţă. Pe Schramp l-am dat afară. Iar pe tine te sfătuiesc continuă directorul, canalizându-şi mânia spre Eichenberger să-ţi verifici computerele, pentru că dacă se mai întâmplă aşa ceva zbori şi tu de aici.

Directorul continuă nemilos:

— Vreau un raport de la fiecare dintre voi până mâine dimineaţă la ora zece, în care să expuneţi pe larg tot ce s-a întâmplat. Obligatoriu! S-a ridicat apoi în picioare, spunând: Paul, vreau să vorbesc cu tine.

Au ieşit împreună pe hol. Dawes s-a uitat în stânga şi-n dreapta ca să se convingă că nu-i auzea nimeni. Apoi, s-a apropiat de psihiatru, şoptindu-i:

— Individul ăsta, Kramer, este într-adevăr criminalul în serie, spuse el încet, bătându-l pe Paul cu degetul în piept. Ai dat-o în bară.

— Ce vrei să spui? răspunse Paul arogant.

Acest om era doar un simplu director de închisoare. Ce ştia el despre complexitatea problemelor psihiatrice?

Hanlondawes l-a strâns cu putere pe Paul de braţ, spunându-i:

— Ascultă-mă, ştiu ce vorbesc! Am petrecut treizeci de ani printre scursurile astea, continuă el. Şi să-ţi mai spun ceva! Ceilalţi deţinuţi îl ştiu de frică pe Kramer şi asta înseamnă ceva într-o grădină zoologică de genul acesteia. Atacul asupra studentei tale nu este un caz izolat. Prietenul nostru ştia foarte bine ce face.

— Nu cred, spuse Paul.

Nu-i plăcea să primească lecţii de la oameni care îi erau inferiori din punct de vedere intelectual.

— Ascultă-mă, domnule! spuse Hanlondawes, ameninţându-l cu degetul. Oi fi tu un psihiatru mare şi tare, dar ar fi bine să faci ce-ţi spun eu! Găseşte o cale să-l aducem din nou pe animalul ăsta de Kramer în faţa justiţiei, altfel nu mai ai ce căuta aici! S-a terminat cu vizitele tale la închisoare! Şi nu uita o fată s-a sinucis

din cauza opiniilor tale „geniale” făcu o pauză ca să-şi accentueze ultimele cuvinte iar eu sunt în pragul alegerilor, şi nu vreau să le pierd.

Hanlondawes s-a îndepărtat apoi cu paşi repezi. Paul l-a urmărit cu privirea. Relaţia lui cu directorul închisorii şi cinci ani de muncă şi vizite făcute deţinuţilor se vor duce pe apa sâmbetei.

Peste o jumătate de oră însă, Paul se transformase şi el într-un butoi de pulbere gata să explodeze.

— Pat, izbucni el mânios, eu sunt psihiatrul aici, nu uita! Nu sunt nebun *am văzut* o femeie! Stătea în spatele meu. Se uita la Kramer, pentru numele lui Dumnezeu! Am întâlnit-o aseară. O cheamă Helen.

— Nu a fost nimeni, Paul, se bâlbâi directorul Corpului D. Pot să-ţi dovedesc asta. Hai să verificăm casetele înregistrate de camerele de luat vederi!

Ei au urmărit cu atenţie fiecare casetă în parte. Dar nu apărea nicio femeie Paul trebuia să recunoască asta. În afară de Suzanne Delaney şi Emma Breck, nu mai era nicio altă femeie atunci când Kramer o ţinea ostatică pe Suzanne. Pe casetă mai apăreau doar Paul şi cei doi paznici. Pat a dat din umeri obosit.

— Las-o baltă! Probabil că ţi s-a părut. E de înţeles, dacă ţinem seama de scena dramatică la care asistam cu toţii.

— Vreau să vorbesc cu Kramer.

— Nu e chiar momentul cel mai potrivit.

— Vreau să vorbesc cu el, spuse Paul tăios. Dacă nu mă laşi, mă duc imediat la director.

— Mă ameninţi? întrebă Harbison, şocat. Nu-l văzuse niciodată pe psihiatru comportându-se în acest fel.

— Da.

Un loc îngrozitor, cu pereţi albi, unde nu pătrundea decât lumină filtrată, Corpul E era situat sub curtea principală a închisorii. Aici erau închişi cei care comiseseră crime cu adevărat

inimaginabile. În prezent, îi „găzduia” pe criminalii cei mai cunoscuţi din California.

Printre ei se regăseau Chris Cooper, care torturase oameni urmând nişte ritualuri satanice bizare, ce presupuneau printre altele ca ucigaşul să bea sângele victimelor sale; Dave Urch, un psihopat care ucisese peste douăzeci de copii; Jerzy Palubicki, un asistent medical care le injectase pacienţilor săi diverse otrăvuri; Hank Jacobsen, care împuşcase cincisprezece oameni la serviciu, pentru că cineva îi greşise statul de plată; Abdul Kali, care aruncase în aer un avion de pasageri ca să atragă atenţia grupului politic din care făcea parte. O listă a damnaţilor.

Paul îi vizitase pe aceşti deţinuţi, supunându-i la diverse tratamente psihiatrice. Dar mintea lor era ruptă de realitatea în care trăiau, înlănţuită într-o lume lăuntrică distructivă şi inaccesibilă. Erau nişte oameni care nu cunoşteau noţiunea de compasiune, milă sau remuşcare. Hanlondawes l-a condamnat, aşadar, pe Kramer să petreacă trei luni de izolare completă într-o celulă din Corpul E, unde nu avea voie să vadă pe nimeni douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână.

Paznicii l-au adus pe Kramer în lanţuri într-o cameră goală, unde l-au legat cu cătuşe de un zid. Paul a intrat şi s-a aşezat pe podea.

— Surprize, surprize! spuse criminalul pe un ton sarcastic. Psihiatrul se interesează de sănătatea mea.

Paul nu a rostit niciun cuvânt. A aşteptat ca paznicii să plece din cameră, păstrând o distanţă considerabilă faţă de personajul înlănţuit de perete. Apoi, a închis ochii. A simţit atunci un şoc cumplit, ca şi când ar fi fost electrocutat.

Trăia aceeaşi experienţă pe care o trăise de dimineaţă în prezenţa lui Toni Brennan şi a fiului său. Dar de această dată, senzaţiile erau diferite, mult mai dramatice. Dacă vibraţiile pe care le trimiteau actorul şi fiul său erau similare cu cele pe care le trăieşti când înoţi în ape turbulente, în cazul lui Kramer, se simţea prins în mijlocul unei tornade. Paul simţea valuri de

cruzime şi răutate revărsându-se din întreaga fiinţă a ucigaşului. Aceste sentimente, intense şi profunde, erau îndreptate spre Paul, încercând să-i străpungă trupul şi sufletul, ca şi când se afla într-o barcă pe o mare agitată, iar Kramer încerca să o răstoarne. Era o experienţă înspăimântătoare, crudă şi implacabilă. Paul a deschis imediat ochii.

— Simţi şi tu, nu-i aşa? spuse Kramer, lingându-şi buzele.

— Ce e asta? întrebă Paul.

— Cine ştie? răspunse el dispreţuitor. Ştia, dar nu voia să-i spună.

Paul a închis ochii, trăind din nou tumultul în încercarea de a pătrunde tâlcul acestei experienţe bizare.

— Cine era femeia?

— Care femeie?

— Femeia care stătea în spatele meu când ai atacat-o pe studenta mea, spuse Paul. Helen. Ai văzut-o. Ştiu că ai văzut-o. Cine e?

Tăcere. Paul simţea o schimbare în vibraţiile pe care le propaga ucigaşul.

— Ţi-e frică de ea, nu-i aşa, Karl? Ea te-a făcut să-i dai drumul fetei. Dar cum a fost posibil acest lucru?

Deşi Kramer nu a spus nimic, vibraţiile erau mai elocvente decât toate cuvintele la un loc. Valurile de cruzime se îmbinau acum cu valurile de teamă. Lui Kramer îi era frică. Un criminal în serie care băgase spaima în sufletul semenilor săi era terorizat la rândul lui. Dar de ce? Ce putea să-i provoace o spaimă atât de puternică?

— Paznici! ţipă Kramer. Vreau să mă întorc în celulă.

Paznicii s-au întors şi l-au eliberat din cătuşele care îl ţintuiseră de zid. Kramer îl privea fix pe Paul. Când a trecut pe lângă el, s-a aplecat ca să-i şoptească ceva la ureche:

— Caută semnele, prostule!

De la închisoare, Paul a plecat acasă. I-a trebuit mult ca să ajungă la destinaţie, pentru că a fost prins în trafic. Dar acest

răgaz i-a oferit şansa să mediteze asupra lucrurilor care i se întâmplaseră în ultimul timp. Se petrecea ceva rău. Poate „rău” nu era termenul cel mai potrivit. Se confrunta cu o hipersensibilitate ciudată. Dar de ce? Nu putea fi rezultatul stimulilor externi; nu se droga, nu bea şi nici nu urma vreun tratament. Era vorba de o disfuncţie a creierului? Nu. Vederea era bună, nu avea dureri de cap, nu suferise colapsuri şi nici nu-şi pierduse memoria. Să fie oare un simptom de depresie? Nicidecum. Dimpotrivă. Mintea sa era lucidă şi pătrunzătoare. Ascuţită ca un brici.

Cu toate acestea, *exista* o problemă. Helen ea era problema. Şi Paul, şi Kramer o văzuseră în ziua în care Suzanne fusese atacată. Dar în afară de ei, nimeni altcineva nu o mai văzuse. Şi mai ciudat era faptul că lui Kramer îi era frică de ea. Nu avea nicio logică. Şi nici cuvintele pe care Kramer i le spusese la plecare nu aveau nicio noimă. Ce semne? Ce voia să spună?

Curând, Paul a parcat maşina pe aleea din faţa casei. Era o seară frumoasă, scăldată într-un apus de soare minunat. O imagine de neuitat. Atunci Marie a ieşit în fugă din casă, plângând. S-a aruncat pe parbriz, spunând:

Rachel.

CAPITOLUL 15

> „Răul care iese la lumină din om şi care fără îndoială sălăşluieşte în el este de dimensiuni gigantice, aşa încât ceea ce Biserica numeşte păcatul originar, referindu-se la greşeala relativ nevinovată comisă de Adam şi Eva, este aproape un eufemism. În realitate, problema este mult mai gravă şi subestimată într-un mod ruşinos.”
>
> Carl Jung, *Eul nedescoperit*

Cardinalul Benelli stătea împreună cu cei doi cardinali şi părintele duhovnic lângă mormântul Sfântului Petru şi le povestea istoria arginţilor lui Iuda.

— Sfântul Matei, autorul uneia dintre Evanghelii, relatează modul în care Hristos a fost trădat. Preoţii cei mai de seamă şi bătrânii norodului s-au strâns în palatul marelui preot, Caiafa. Ei s-au sfătuit să-l aresteze pe Iisus în taină şi să-l omoare. Ocazia li s-a ivit în curând. Unul dintre cei doisprezece apostoli ai lui Hristos era Iuda Iscarioteanul, un hoţ de rând. Înainte ca Iuda să împartă pâinea cu Iisus la Cina cea de Taină, Satana s-a întrupat în el. Atunci, s-a dus la preoţii Sinedriului şi i-a întrebat: *Ce îmi veţi da dacă Îl voi da pe mâinile voastre?*

Ei i-au dat treizeci de arginţi. În noaptea aceea, Iuda s-a dus în Grădina Ghetsemani, însoţit de gloată, şi acolo, printr-un sărut, a

trădat Lumina Lumii. Iisus a fost apoi luat de preoţi şi de bătrânii norodului şi dus la Pilat, guvernatorul roman, pentru a fi crucificat. Sfântul Matei mai spune că, atunci când Iuda a realizat ce-a făcut:

> …s-a căit şi a dus înapoi cei treizeci de arginţi, spunându-le preoţilor celor mai de seamă şi bătrânilor: „Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat.” „Ce ne pasă nouă?” i-au răspuns ei. „Treaba ta.” Iuda a aruncat arginţii în Templu şi s-a dus de s-a spânzurat.
>
> Preoţii cei mai de seamă au strâns arginţii şi au spus: „Nu este îngăduit să-i punem în vistieria Templului, fiindcă sunt preţ de sânge.” Şi după ce s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia Ţarina olarului, ca loc pentru îngroparea străinilor. Iată de ce ţarina aceea a fost numită până în ziua de azi Ţarina sângelui.

Cardinalul Graziani i-a aruncat lui Benelli o privire aspră.

— Vrei să spui că arginţii lui Iuda mai există şi astăzi?

— Da, şi au o putere imensă. Doar doi oameni ştiu ce vă voi spune acum: papa şi şeful Sfântului Oficiu. Acest secret a fost transmis încă de la începuturile papalităţii tuturor celor care au ocupat tronul Sfântului Petru. Este, poate, cel mai bine păstrat secret al Bisericii.

Expresiile de pe chipurile cardinalilor trădau o spaimă cumplită. Niciunul dintre cei prezenţi nu voia să afle restul poveştii. Era un secret înspăimântător, cu implicaţii pe care nu doreau să le analizeze. Dar Benelli nu avea altă opţiune. I se ceruse să le dezvăluie cumplita taină. Cu ochii aţintiţi la zidul roşu din faţa lor, el şi-a început povestea:

— În această lume, există multe lucruri care dovedesc adevărul Evangheliilor dovezi palpabile ale evenimentelor divine. Moaştele unui sfânt, hainele însângerate ale unui martir, scrierile unui părinte al Bisericii toate acestea sunt dovada certă a unui adevăr divin, manifestat prin comportamentul uman şi fiecare dintre ele poartă amprenta binelui atotcuprinzător. Dar despre

latura cealaltă, despre forţele răului şi mijloacele prin care pot fi invocate, Biserica a păstrat tăcerea de-a lungul secolelor. Şi asta ca să-i împiedice pe cei naivi şi pe cei nechibzuiţi să-şi facă singuri rău. Şi în mod deosebit, Biserica a păstrat tăcerea asupra arginţilor lui Iuda.

Benelli a oftat adânc. Chiar şi în acele momente, când stăteau lângă mormântul Sfântului Petru, cel mai de preţ sanctuar al Bisericii, se simţea neliniştit, ca şi când alte prezenţe tainice şi nevăzute se aflau acolo, ascultându-i cuvintele.

— Domnul nostru continuă el a fost vândut pentru treizeci de arginţi, fiecare dintre ei fiind impregnat cu forţele răului. După învierea Domnului, Sfântul Petru a preluat frâiele Bisericii. Numai el ştia despre forţa distructivă a acestor monede, astfel că şi-a asumat responsabilitatea de a le strânge. Ele nu aveau nicio putere în faţa lui, dar numai a lui, căci Domnul nostru a spus: „Tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi Biserica mea *şi porţile iadului nu o vor birui.*” Ce s-a întâmplat aşadar cu aceste monede? Biblia ne spune că preoţii şi bătrânii norodului au cumpărat cu ele un teren – Ţarina sângelui ca loc de îngropăciune pentru străini. Numele celui care a vândut pământul a rămas necunoscut, iar arginţii pe care i-a primit ca plată pentru acest teren s-au răspândit curând în întregul Imperiu Roman. Recuperarea lor era o sarcină extrem de grea. Dar primul apostol nu a şovăit nicio clipă şi a luptat din răsputeri ca să-şi ducă misiunea la bun sfârşit. În călătoriile sale, a avut mai multe revelaţii care l-au ajutat să descopere locul în care se aflau monedele. Unele au ajuns în Antiohia, altele la Roma, iar câteva în Corint. Ele se aflau întotdeauna în posesia celor bogaţi şi puternici, a tiranilor şi a oamenilor fără milă. Ultimii ani din viaţă i-a dedicat misiunii sale sfinte. În momentul în care arginţii ajungeau în mâinile Sfântului Petru, îşi pierdeau puterile malefice. Dar chiar şi în timpul căutărilor sale, îngerii întunericului făceau tot ce le stătea în putinţă ca să dejoace planurile Sfântului Petru. Şi l-au folosit pe post de mijlocitor pe

împăratul roman Nero, unul dintre cei mai barbari oameni care au trăit vreodată. După cum ştiţi deja, spuse Benelli, gesticulând, Nero este cel care i-a acuzat pe creştini că au provocat incendiul care a distrus Roma şi tot el a încercat să distrugă Biserica abia înfiinţată.

Benelli le-a amintit cuvintele scriitorului roman Tacitus despre soarta acelor nefericiţi:

Moartea lor a fost transformată într-un spectacol de divertisment. Au fost îmbrăcaţi în piei de animale şi sfâşiaţi de câini sălbatici; au fost ţintuiţi pe cruci sau arşi de vii pe post de torţe atunci când apunea soarele. Nero şi-a pus la dispoziţie grădinile personale pentru aceste spectacole, în care îşi asuma rolul de amfitrion.

— Printre cei ţintuiţi pe cruce a fost şi Sfântul Petru. A fost crucificat de Nero înainte de a recupera toate monedele.

— Câte a recuperat? întrebă cardinalul Vysinsky.

— Douăzeci şi două, răspunse Benelli. După ce a murit, Sfântul Petru a fost înmormântat aici spuse el, arătându-le mormântul din faţa lor şi i-au aşezat alături cele douăzeci şi două de monede. Ele stau în apă sfinţită, într-o cupă pecetluită, pentru ca somnul să nu le fie vreodată tulburat. Nu mai au nicio putere. Căci Scriptura spune adevărul: nici măcar forţa satanei nu-l poate birui pe părintele Bisericii.

— Şi celelalte opt? întrebă cardinalul Graziani. Chipul îi era pustiit de povestea cumplită pe care o auzea; mâinile ce purtau amprenta timpului îi tremurau.

— Ştim unde sunt cinci dintre ele. Cu toate acestea…

Din basilica de deasupra lor, s-au auzit atunci bătăile clopotului, căci era miezul nopţii. Aerul a devenit dintr-odată foarte rece. Benelli s-a uitat la părintele duhovnic. Cine ştie ce mesageri întunecaţi se adunaseră în jurul lor?

— Continuaţi! spuse călugărul, văzându-i ezitarea.

— Povestea arginţilor v-o pot dezvălui numai în prezenţa Sfântului Părinte, spuse Benelli, dar sunt însărcinat să vă spun câte ceva despre natura lor. Arginţii lui Iuda arată ca nişte monede simple romane, dinari de argint pe care este gravată faţa lui Tiberius Cezar. Pot fi utilizate doar de cineva prins în mrejele forţelor malefice. Altfel, sunt lipsite de putere.

— Prins în mrejele forţelor malefice? În ce sens? întrebă cardinalul Vysinsky.

— Cineva care şi-a vândut sufletul diavolului.

Cei doi cardinali l-au privit îngroziţi şi şi-au făcut cruce.

— De-a lungul secolelor, continuă Benelli vădit îngrijorat, în ciuda răutăţii oamenilor, puţini s-au încumetat să-şi vândă din proprie voinţă sufletul diavolului. Chiar şi tiranii, torţionarii, criminalii, asasinii, defăimătorii acestei lumi sunt prevăzători când vine vorba despre asemenea lucruri. O voce din lăuntrul minţii lor putregăite îi avertizează: „Ai grijă, nu merge mai departe, căci te vei condamna pentru totdeauna la o viaţă în întuneric!” Dar sunt şi oameni care au păşit în abis, aşa cum au dovedit-o arginţii.

— Dar cum este posibil acest lucru? întrebă Graziani.

Benelli se simţea epuizat. O oboseală cumplită îl sleia de puteri.

— Totul depinde de liberul arbitru al omului. Toate fiinţele cărora Domnul le-a dat viaţă îşi pot nega Creatorul, dar în acest fel îşi neagă propria existenţă. Prin această faptă, tot ceea ce reprezintă şi tot ceea ce iubesc aceşti indivizi căci dragostea nu este apanajul forţelor răului dispare ca şi când nu ar fi existat niciodată. Trupul şi sufletul nu le mai aparţin, deoarece sunt posedaţi total şi devin o parte din puterile întunericului. Ei sunt în slujba unui alt stăpân.

— Dar de ce-ar dori cineva să-şi vândă sufletul pentru o monedă? întrebă cardinalul Vysinsky.

— Pentru controlul pe care l-ar avea asupra omenirii şi pentru cunoaştere. Căci, pentru o scurtă perioadă de timp, o monedă a

lui Iuda i-ar conferi stăpânului ei înfăţişarea unui înger până când, în final, îl va distruge pentru totdeauna. Cu cât moneda capătă mai multe puteri, cu atât procesul distructiv se accelerează. În cazul acestor ultime monede, perioada de iluminare şi de eclipsare a sufletului va fi extrem de scurtă.

— Ce înseamnă „cu cât moneda capătă mai multe puteri”? întrebă cardinalul Graziani. Aceste monede au grade diferite de putere?

Benelli a încuviinţat din cap, spunând:

— La început, toate au fost înzestrate cu aceeaşi putere, dar odată cu „anihilarea” celor douăzeci şi doi de arginţi, influenţa acestora s-a transferat în cei opt rămaşi, astfel încât ultima monedă va îngloba întreaga putere a întunericului. Forţele răului vor câştiga supremaţia în momentul în care monedele se întorc la sursa lor primordială la cel care domneşte peste Ţarina sângelui.

Cuvintele lui au fost învăluite într-o tăcere adâncă.

— Cine le poate birui? întrebă în cele din urmă cardinalul Graziani. Pe chipul său îmbătrânit se citea o tristeţe copleşitoare. Această noapte era cea mai lungă şi cea mai dureroasă din viaţa lui.

— Nu ştiu, spuse Benelli cu o voce plină de mâhnire. Sfântul Părinte ne cere acum sfatul în această chestiune. Făcu o pauză, ezitând să rostească cuvintele cumplite: *Unul dintre ultimii arginţi ai lui Iuda a apărut în lume.*

CAPITOLUL 16

„Intelectul poate fi umbrit de un înger negru în virtutea lucrurilor care par adevărate … de aceea, când demonii intră în trupul uman, ei acaparează puterile care aparţin organelor trupeşti, putând în acest fel să creeze anumite impresii legate de aceste puteri.”

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor

La spital, Paul şi Marie alergau pe un coridor verde. Oamenii roiau în jurul lor. Un cărucior cu medicamente s-a lovit de o targă pe care asistenţii o împingeau spre sala de operaţie. Câteva surori medicale se grăbeau să intre în schimbul de noapte. Un tânăr cu capul bandajat, ce încerca să-şi revină din mahmureală, stătea pe o bancă de lemn, fără să ştie că prietena lui murise pe masa de operaţie şi că nu se va mai urca la volan multe vreme. Paul strângea din dinţi. Ura spitalele. Ura moartea.

Au ajuns în cele din urmă la secţia de pediatrie, înainte de a intra, Paul s-a întors spre Marie. Abia dacă scoseseră vreun cuvânt în drumul spre spital. Ea era foarte palidă.

— Rachel a căzut dintr-un leagăn, aşa ţi-au spus? Nimic altceva? Nu ţi-au dat niciun alt amănunt? întrebă el vădit supărat.

— Aşa mi-au spus cei de la şcoală, răspunse Marie.

— De ce nu o supraveghea nimeni?

— Când s-a întâmplat incidentul, au văzut o femeie trecând pe lângă ea, dar nu s-a oprit s-o ajute. Nu era cadru didactic.

— Fireşte. Nimeni nu întinde o mână de ajutor în acest oraş, spuse Paul cuprins de o mânie ce nu-i era caracteristică. În mod normal, era un tip calm, dar astăzi era furios. Avea o zi proastă.

Marie nu-i simţea tumultul. Ea încerca să înţeleagă tâlcul evenimentelor din ultimele douăsprezece ore, dar nu reuşea, căci toate duceau spre o concluzie înspăimântătoare. Nici ea nu se simţea prea bine trupul i se părea greu şi letargic, iar mintea secătuită parcă de energie era incapabilă să se concentreze. Ce se întâmpla? Suferise oare o cădere nervoasă? Dar totul s-a desfăşurat pe neaşteptate, ca şi când un nor negru pogorâse asupra ei.

Au intrat în secţia destinată pacienţilor accidentaţi. Un doctor a venit în întâmpinarea lor şi le-a strâns mâinile.

— O ţinem pe fiica dumneavoastră sub observaţie în seara asta. S-a lovit destul de rău la cap.

Era tânăr, avea părul roşcat şi părea că abia ieşise de pe băncile şcolii. Nu-ţi inspira prea multă încredere.

— Îi veţi face, fireşte, o tomografie, nu?

— Da, răspunse medicul, zâmbind vag, neputând să spună cu certitudine dacă Paul făcea parte din breasla medicilor sau nu. Aşa părea. Apoi continuă: Nu ştii niciodată ce consecinţe pot avea loviturile la cap. Aici este fiica dumneavoastră, spuse el, conducându-i într-o altă cameră. I-am administrat un sedativ, pentru că avea dureri mari. Doarme de vreo jumătate de oră.

Rachel avea capul bandajat. Chipul îi trăda o linişte adâncă.

— Doamnă Stauffer, puteţi să-mi spuneţi datele personale ale lui Rachel?

Marie s-a ridicat în picioare şi l-a însoţit pe doctor. Între timp, Paul şi-a concentrat atenţia asupra fiicei sale. O iubea mai presus de orice altceva.

Paul a închis ochii. În doar câteva secunde, a simţit senzaţiile

pe care le propaga trupul ei, dar acestea erau cu totul diferite de cele pe care le simţise în prezenţa lui Kramer sau a actorului de cinema. Vibraţiile pe care le transmitea Rachel erau line şi ondulate ca valurile blânde ale unui ocean imens. Erau expresiile de iubire ale lui Rachel ale iubirii pe care o purta tatălui ei, dar şi celorlalţi.

Paul se simţea copleşit de aceste senzaţii, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Cum era posibil acest lucru? Cum reuşea să pătrundă în existenţa lăuntrică a fetiţei sale, cum putea să-i simtă emoţiile atât de intime? Nu-i venea să creadă: era imposibil. În aceste clipe, undele au început treptat să se schimbe. Au devenit turbulente, prevestind declanşarea unei furtuni puternice. Rachel a început să se agite neliniştită în pat, tulburată de spirite nevăzute.

— Te simţi bine?

Paul a tresărit la auzul vocii soţiei sale.

— Da, răspunse el tăios. Apoi s-a ridicat în picioare, spunând: Mă duc să vorbesc cu doctorul.

Dar a minţit. Odată ajuns pe coridor, Paul a trecut grăbit de sala de operaţii, ajungând într-o altă secţie a spitalului. În acest timp, puterea argintului lui Iuda l-a încătuşat din ce în ce mai mult. Energia lui spirituală s-a insinuat în sufletul său, încetinindu-i funcţiile simţurilor pentru a-l împiedica să opună rezistenţă. Precum un şarpe uriaş, forţa sa transcendentală îl învăluia implacabil.

Trecând prin secţiile spitalului, Paul avea senzaţia că altcineva păşea în locul lui. Simţea fragilitatea universului său şi sensibilitatea lumii în care trăia. Odată, în timpul unui experiment medical, a luat Mescalin. În scurt timp, realitatea s-a distorsionat într-un mod ciudat, dar minunat. Covoarele verzi au devenit şi mai verzi, florile au căpătat nuanţe irizate, culorile tablourilor au fuzionat, părând să se reverse în cascade asupra lui. De data aceasta, însă, lucrurile erau diferite: viziunea lui Paul era adevărată. Covoarele, pereţii, obiectele în sine îşi păstrau

dimensiunile şi culorile: negrul era negru, iar nuanţele strălucitoare îşi menţineau strălucirea în limitele realităţii.

În cazul oamenilor, lucrurile stăteau cu totul altfel. Ce transformare uluitoare! La secţia de pediatrie, simţea şi vedea aura copiilor. Nu mai era vorba de simple vibraţii, ci vedea o lumină de o intensitate copleşitoare; vedea culori de o puritate desăvârşită: albastrul cerului, roşul sângelui, portocaliul razelor de soare, verdele mării nemărginite.

S-a aşezat pe patul unei fetiţe. Deşi era în comă, radia o lumină strălucitoare, caldă şi liniştitoare, de o intensitate orbitoare. Deşi fiinţa ei era muribundă în această lume, în cealaltă căpăta dimensiuni hiperbolizate.

La secţia de geriatrie, culorile nu mai aveau aceeaşi puritate şi intensitate. Aici, tristeţea, mânia şi celelalte sentimente asociate cu suferinţa umană slăbeau şi diminuau forţa transcendentală. Dar aura era acolo.

Paul a intrat în final într-o cameră pe uşa căreia scria „Morgă”. Înăuntru, a deschis un frigider. Fără să desigileze sacii în care se aflau cadavrele, a rămas un timp printre ele. Dar nu a simţit nimic nici vibraţii, nici culori. Cadavrele umane nu transmiteau nimic. Indiferent despre ce era vorba, se gândi Paul, acel „ceva” murea odată cu trupul. Probabil că percepea forţa vieţii umane.

În clipa aceea, un asistent medical a intrat în sală, împingând o targă pe care se afla un cadavru. Lui Paul nu-i venea să creadă, pentru că îi vedea aura. Era palidă, dar perceptibilă.

— Când a murit?

Bărbatul s-a uitat la biletul ataşat de degetul de la piciorul celui decedat.

— Acum două zile. S-a sinucis cu un brici.

— Vezi ceva?

— Poftim? întrebă asistentul uimit. Ce să văd?

— Nimic.

Paul a început apoi să deschidă uşile frigiderelor, verificând data morţii celor aflaţi acolo. Ce însemna asta? După ce oamenii

mor, aura nu-i părăseşte imediat, rămâne în preajma lor încă trei zile, deşi devine din ce în ce mai slabă. După trei zile, dispare sau cel puţin Paul nu o mai percepea. Aşadar, acel „ceva” pe care îl vedea nu era forţa vieţii, ci o forţă care dăinuia un timp şi după moartea omului. Ce era? Şi *de ce* numai el o putea vedea?

Paul a vrut apoi să închidă uşa unui frigider. Şi atunci s-a întâmplat.

S-a încovoiat dintr-odată şi s-a prăbuşit la pământ. Simţea o durere sfâşietoare în jurul inimii, iar simţurile l-au părăsit. O clipă mai târziu, a fost cuprins de convulsii cumplite. Era înspăimântător; nu-şi mai putea stăpâni trupul; părea că cineva descătuşase în corpul său valuri de energie, care acum se luptau să preia controlul păreau nişte armate care se încleştau pe câmpul de luptă. Voi muri, se gândi el. Asta era moartea întuneric veşnic şi o frică perpetuă. Apoi, nu a mai simţit nimic.

— Trezeşte-te!

Şi-a revenit treptat în simţiri şi a început din nou să gândească.

— Helen?

Ea a îngenuncheat lângă el. Paul se simţea îngrozitor de rău.

— Am avut un atac de cord?

— Nu, spuse ea pe un ton degajat. Ai leşinat doar.

— N-a fost doar un simplu leşin, răspunse el. Ce cauţi aici?

— Şi eu vreau să te întreb acelaşi lucru.

— Îmi este greu să-ţi explic.

— Chiar aşa? Helen l-a ajutat să se ridice. O să te simţi în curând mai bine.

Şi chiar aşa a şi fost. Era extraordinar în clipa în care s-a aşezat pe un scaun, iar ea şi-a pus mâna pe umărul lui, starea de greaţă şi ameţeala au dispărut aproape complet. Corpul îi era învăluit într-o senzaţie plăcută de căldură. Afară, amurgul făcuse loc întunericului nopţii.

— Trebuie să plec acum, spuse Helen, uitându-se adânc în ochii lui, ca şi când ar fi dorit să-i absoarbă memoria, făcându-l s-

o uite. Apoi, spuse brusc: Vine soţia ta.

Paul s-a aplecat să-şi ia de jos portofelul care îi căzuse din buzunar. Când s-a ridicat, Helen dispăruse. Uşa de la morgă s-a deschis apoi larg, iar Marie s-a năpustit spre el, însoţită de o asistentă.

— Unde ai fost? Te-am căutat peste tot.

În noaptea aceea, Marie stătea în sufrageria casei ei. Fusese o zi cu totul ieşită din comun şi acum se simţea copleşită. La spital, doctorii i-au făcut nişte analize lui Paul şi un control la inimă. Toate au ieşit bune, iar doctorii i-au spus că şi-a pierdut cunoştinţa asta era tot. Paul nu le-a oferit nicio explicaţie referitoare la motivele care l-au determinat să se plimbe prin spital sau de ce s-a dus la morgă. Când au ajuns acasă, el s-a dus la culcare, astfel că Marie n-a putut să-i povestească despre celelalte evenimente atât de stranii.

Ea a cercetat camera cu privirea. Femeia îmbrăcată în rochie roşie, mătăniile, pisica, poliţistul ameninţător, accidentul lui Rachel şi acum boala lui Paul. Ce însemnau toate acestea? Ca să nu mai vorbim de mesajul ciudat pe care servitoarea lor, Gloria, l-a transmis prin telefon. Se ducea să-şi viziteze o prietenă Helen nu-ştiu-cum şi se va întoarce abia peste câteva zile. Era neobişnuit din partea ei să plece fără să-i anunţe în prealabil, iar vocea ei părea extrem de tăioasă. Un alt eveniment ciudat. Poate că ar trebui să-l trezească pe Paul şi să discute împreună aceste probleme.

Tocmai atunci, a sunat telefonul. Marie a sărit din pat şi a ridicat receptorul.

— Îmi cer scuze că te sun acasă, Paul, spuse o voce moale, aproape tandră, dar nu te-am găsit nicăieri astăzi.

— Cine e la telefon?

— Ooo! spuse vocea, făcând o pauză. Vreau să vorbesc cu domnul profesor Stauffer. Sunt Suzanne.

— Care Suzanne?

— Sunt una dintre studentele lui. Trebuia să vină la mine astăzi. Acasă la mine, continuă vocea pe acelaşi ton intim, ca şi când se adresa unui prieten foarte apropiat. Spune-i lui Paul să vină mâine!

— Este bolnav acum şi nu ştiu nimic despre…

— Spune-i să vină! ordonă vocea, trântind apoi telefonul.

Marie s-a gândit câteva clipe la acest telefon atât de straniu. Apoi, a urcat scările spre dormitorul ei. Îi era greaţă şi se simţea cumplit de obosită. Totul va fi bine când Rachel va fi din nou acasă. Ea a trecut pe lângă dormitorul gol al fetiţei, apoi pe lângă dormitorul unde Paul a insistat să doarmă în noaptea aceea. Şi-a amintit atunci un alt lucru despre care uitase să-i ceară lămuriri soţului ei. Moneda pe care o văzuse de dimineaţă pe podeaua dormitorului. O căutase, dar nu a mai găsit-o.

Marie a început să se dezbrace încet, copleşită de gânduri negre. Ce însemna telefonul acela? Oare Paul avea o altă aventură? Nu-i mai putea tolera infidelităţile. Îl iubea, dar de această dată îl va părăsi şi o va lua pe Rachel cu ea, fie ce-o fi!

Marie a stins lumina. Zăcea în pat învăluită în întuneric. În clipele acelea, neliniştea ei, adânc ferecată, şi-a croit drum spre mintea ei ca picăturile unui venin necunoscut. Era ilogic şi inexplicabil nu avea motive să-i fie teamă acum. Dar iată, neliniştea ieşea la iveală şi îi tulbura sufletul ca un spirit al răului.

Se temea că va muri. Curând.

CAPITOLUL 17

„Dumnezeu va judeca şi pe cel bun şi pe cel rău; căci El a sorocit o vreme pentru orice lucru şi pentru orice faptă.”

Ecleziastul 3:17

Era o întrunire extraordinară, chiar şi pentru o instituţie veche de două mii de ani. Cardinalul Benelli a cercetat împrejurimile. Se aflau în capela privată a papei, situată în inima Vaticanului. Uşile erau încuiate, iar gărzile elveţiene stăteau de pază afară. Stăteau în mijlocul capelei, vegheaţi de vitraliile care îl înfăţişau pe Iisus înălţându-se la Ceruri. Erau patru oameni: Sfântul Părinte îmbrăcat în alb, doi cardinali înveşmântaţi în robe roşii şi părintele duhovnic îmbrăcat în sutana sa simplă, închisă la culoare.

— Cardinalul Graziani nu poate să participe, spuse părintele duhovnic. Este foarte bolnav.

— Ştiu, răspunse papa cu blândeţe. Vom continua fără el.

Benelli îl privea pe papa Ioan al XXV-lea. De înălţime medie, zvelt, cu chipul brăzdat de riduri, dar capabil să dăruiască un zâmbet încântător, era un om adorat de semenii săi. Un mistic prin excelenţă, se apropia acum de optzeci de ani. Deşi Benelli îl vedea aproape în fiecare zi, nutrea încă sentimentul că se afla în

prezenţa unei fiinţe omeneşti cu totul deosebite, ce făcea legătura între lumea fizică şi cea spirituală.

Papa a închis ochii ca să înalţe o rugă spre Ceruri. Apoi şi-a îndreptat privirea spre altar.

— Să începem! spuse el.

Cu mâinile tremurând de emoţie, Benelli a luat documentul antic pe care îl scosese din seiful papal cu puţin timp în urmă. Fusese scris în latină cu aproape o mie de ani în urmă, iar paginile sale din pergament erau foarte fragile.

Benelli şi-a început prezentarea:

— Istoria acestor monede este înspăimântătoare. Ele au un singur scop. Aşa cum au fost folosite iniţial ca să-l trădeze pe Hristos, menirea lor este să trădeze şi să distrugă Biserica înfiinţată de El. Fiecare monedă, aflată în mâinile celui care şi-a vândut sufletul diavolului, va încerca să distrugă papalitatea.

Cuvintele sale au fost urmate de o linişte adâncă.

— Nu se ştie de ce Sfântul Petru nu a reuşit să găsească în timpul vieţii ultimele opt monede, continuă Benelli. Cu toate acestea, de-a lungul secolelor, aceste monede şi-au făcut apariţia una câte una. Ele sunt legate de fiecare dată de o prezenţă umană. Curând, persoana respectivă devine posedată de un spirit al răului până la distrugerea ei completă. Nu cunoaştem *momentul* în care aceste monede îşi fac apariţia şi nici *motivele* pentru care pun stăpânire doar pe anumiţi indivizi. Istoria consideră asta un mister cosmic. Menţionează însă că intrarea în scenă a arginţilor este întotdeauna precedată de calamităţi naturale erupţii vulcanice, foamete, ciumă.

Benelli a început apoi să relateze istoria arginţilor lui Iuda, întorcându-se în timp până la originile religiei creştine.

— Prima dintre cele opt monede ale lui Iuda pe care Sfântul Petru nu a reuşit să le distrugă a ajuns în mâinile împăratului roman Diocleţian. Sub influenţa ei distrugătoare, a pornit o serie de persecuţii împotriva Bisericii în anul 303 după Hristos. Aceasta a fost încercarea cea mai bine organizată întreprinsă de

statul roman de a şterge creştinismul de pe faţa pământului. Proclamându-se fiul unui zeu, Diocleţian a ordonat arestarea clericilor. Mulţi dintre ei au fost ucişi în arena Colosseumului. Alţii au fost supuşi unor torturi inimaginabile şi apoi trimişi la muncă în mine. Împăratul l-a obligat chiar pe Sfântul Părinte, papa Marcellinus, un om bătrân şi bolnav, să aducă ofrandă zeilor.

În acest moment, Benelli a făcut o pauză, copleşit de emoţie. După ce şi-a mai revenit, şi-a continuat povestirea.

— Sărmanul Marcellinus! Şi-a trădat credinţa, în ciuda faptului că era reprezentantul ei cel mai de seamă. Acest lucru aproape că a distrus Biserica. Mai târziu, s-a căit pentru fapta sa şi a fost decapitat din ordinul împăratului în anul 304. În acelaşi an, Diocleţian a emis un decret care scotea în afara legii creştinismul. El promova practic măcelul pe scară largă. Dar supus unui proces prematur de îmbătrânire, continuă Benelli, Diocleţian a fost obligat să se retragă de pe scena politică a Imperiului Roman, murind în anul 316, înainte ca moneda să-şi desăvârşească opera malefică. Ea a fost recuperată şi aşezată în mare taină în mormântul Sfântului Petru, alături de celelalte douăzeci şi două.

Cardinalul Vysinsky clătină îndurerat din cap. Voia să pună capăt acestei poveşti sumbre. De când aflase de existenţa acestor monede, trăia un adevărat coşmar.

— A doua monedă a ajuns în mâinile împăratului roman Iulian, cunoscut sub numele de Apostatul, un om influenţat de vise pe tot parcursul vieţii sale. Iulian dispreţuia creştinismul. Spunea că era o înşelătorie pusă la cale de galileeni, iar învierea era „o poveste monstruoasă”. După ce a devenit împărat, în anul 361, s-a convertit în mod public la păgânism. A anulat toate drepturile creştinilor, le-a ars bisericile şi i-a persecutat fără milă. Şi mai mult decât atât, a profanat moaştele sfinţilor. A căutat în mod deosebit mormântul Sfântului Petru ca să-l distrugă pentru totdeauna. În scurt timp, l-a întrecut pe Diocleţian prin cruzimea de care a dat dovadă…

— De ce nu a reuşit să distrugă creştinismul? întrebă părintele duhovnic.

Benelli a dat din umeri.

— Credem că s-a încredinţat puterilor monedei lui Iuda prea curând, spuse el. În plus, ea îşi trădează şi propriii stăpâni. În momentul în care creştinismul se pregătea să primească lovitura de graţie, Iulian a fost ucis de o suliţă pe când se lupta cu perşii în anul 363 lângă zidurile cetăţii Ctesiphon, în apropierea Baghdadului de astăzi. Nu se ştie cine a aruncat suliţa. Unii au numit-o „suliţa dreptăţii”, iar ultimele cuvinte ale lui Iulian în timp ce se afla pe patul de moarte la vârsta de treizeci şi doi de ani au fost adresate marelui său duşman: *Ai învins, galileanule!* Cineva a recuperat şi în acest caz moneda lui Iuda şi a ascuns-o în mormântul Sfântului Petru, care se afla de acum sub marele altar al primei basilici. Cât despre împăratul Iulian, la câţiva ani după moartea lui, a început să circule un zvon prin Roma potrivit căruia acceptase să se pună în slujba diavolului ca să devină împărat. Sfântul Ieronim îl descrie ca pe un trădător care şi-a vândut sufletul. Următoarea monedă şi-a făcut apariţia abia peste câteva secole, căci răul este înzestrat cu o răbdare ieşită din comun. Cea de a treia monedă a ajuns în stăpânirea unui general din armata sarazinilor. În anul 846, el împreună cu zece mii de sarazini a invadat Italia. Fără să întâmpine aproape nicio rezistenţă, au pătruns în Roma şi şi-au vărsat din plin ura asupra religiei creştine. Au devastat basilica Sf. Petru, distrugând tot ce le-a stat în cale, chiar şi marele altar. Au căutat în mod deosebit mormântul apostolului. Dar aşa cum menţionează istoria a scăpat şi de această dată, pentru că nu l-au găsit. Cea de a patra monedă nu uitaţi că fiecare dintre ele este înzestrată cu puteri mai mari decât cea precedentă! a ajuns în posesia unui individ care a folosit-o ca să ajungă în Sfântul Scaun. După cum bine ştiţi Benelli le aruncă spectatorilor săi o privire iscoditoare papa Ioan al XII-lea a fost o ruşine pentru Biserică din cauza vieţii sale publice, dar şi private. Folosind puterile monedei, a devenit papă

în anul 955, la vârsta de optsprezece ani. Acest „băiat desfrânat”, aşa cum l-au descris cronicarii vremii, s-a dedicat cu trup şi suflet unei vieţi dezmăţate, iar palatul Laterano unde locuia a fost descris ca un „bordel unde diavolul era un oaspete de seamă”. Bătălia împotriva lui s-a dus atât pe frontul teluric, cât şi pe cel spiritual. Opt ani după ce a devenit pontif, a fost detronat de o revoltă organizată la Roma, iar Leon al VIII-lea a fost înscăunat în locul lui. Dar puterea monedei nu avea să dispară prea uşor, astfel că Ioan s-a întors la Vatican. După l-a excomunicat pe Leon, s-a răzbunat cumplit pe cei care i s-au opus.

— Dar a fost şi el doborât, spuse părintele duhovnic.

— Da, spuse Benelli. A suferit un atac cerebral în toiul dezmăţului din apartamentele papale. A murit la vârsta de douăzeci şi şapte de ani. Istoria menţionează că Ioan a fost considerat la vremea respectivă un servitor al diavolului.

— Şi cea de a cincea monedă? A apărut în timpuri mai recente? întrebă cardinalul Vysinsky.

Benelli a încuviinţat din cap, spunând:

— Această monedă ridică cele mai multe semne de întrebare. Este învăluită în mister, iar istoria nu ne dezvăluie prea multe. Cel care a deţinut cea de a cincea monedă este papa Silvestru al II-lea, care a ocupat Sfântul Scaun între anii 999 şi 1003. Despre el există foarte multe legende toate extrem de tulburătoare. În tinereţe, a studiat alături de sarazinii din Spania şi a manifestat un interes deosebit pentru astrologie, matematică şi magie. Se spune că Silvestru a încheiat un pact cu diavolul: sufletul lui în schimbul tronului papal. A devenit repede arhiepiscop de Reims, arhiepiscop de Ravenna şi apoi papă. Din clipa în care a devenit capul Bisericii, numele său a fost adesea asociat cu magia neagră. Numai după un efort susţinut, a fost posibilă în anul 1003 alungarea sa din Roma şi din scaunul papal. S-a întors ulterior, dar a murit la scurt timp după aceea. Aceasta este povestea celor cinci monede, spuse Benelli. Au mai rămas trei.

Benelli a împăturit încet pergamentul vechi, punându-l apoi pe o masă. Papa şi părintele duhovnic au închis ochii. Semn de meditaţie sau de disperare?

Cardinalul Vysinsky a tuşit uşor, apoi a întrebat:

— Unde sunt acum aceste cinci monede care au fost recuperate după moartea apostolului?

— Patru dintre ele se odihnesc în sau deasupra mormântului Sfântului Petru, răspunse Benelli, şi sunt lipsite de orice putere sau influenţă negativă.

— Şi a cincea?

— Se află în mormântul papei Silvestru al II-lea, aşa cum a cerut pe patul de moarte.

— De ce? întrebă Vysinsky. De ce nu a fost îngropată lângă Sfântul Petru?

— Nu ştim, răspunse Benelli. Dar încercăm să aflăm. Este dificil însă, pentru că aceste evenimente s-au întâmplat acum o mie de ani.

— Asta înseamnă că mai sunt trei monede ale lui Iuda în lume în afară de cea a lui Silvestru al II-lea, continuă cardinalul Vysinsky, şi dacă ceea ce se spune despre ele este adevărat sunt extrem de puternice.

— Da, spuse Ioan al XXV-lea, deschizând ochii. Iar situaţia este mai gravă decât mi-am imaginat. Istoria menţionează că pe patul de moarte papa Silvestru al II-lea a prezis un lucru tulburător. A spus că fiecare dintre ultimele trei monede ale lui Iuda este înzestrată cu o forţă înspăimântătoare.

— Cum adică? întrebă părintele duhovnic.

Benelli a păstrat tăcerea.

— Cum adică? repetă întrebarea părintele duhovnic.

Papa a fost cel care i-a răspuns:

— Monedele, spuse el cu o voce domoală, *pot să-i aducă în lume pe îngerii întunericului. Cărora nicio putere omenească nu li se poate opune.*

CAPITOLUL 18

„Diavolul îi are în puterea sa pe cei care îşi ascultă poftele trupeşti.”

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor

Paul a intrat în clinica sa din centrul oraşului San Francisco. Ben l-a abordat chiar de la uşa biroului.

— Ai cam întârziat. Aveam o întâlnire la ora zece ca să evaluăm un pacient. Ai uitat?

— Am fost la spital dis-de-dimineaţă. Din cauza lui Rachel.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ben neliniştit. E bolnavă?

Dacă avea să i se întâmple ceva fiicei lui Paul, soţia lui nu-i va mai da pace niciodată.

— E bine acum. S-a lovit ieri la cap când a căzut dintr-un leagăn la şcoală. A rămas peste noapte la spital sub observaţie.

Paul l-a privit cu atenţie pe colegul său. Acesta emana o lumină la fel de puternică precum razele de soare care băteau în geam.

— Ben, spuse el deodată, am început să văd anumite lucruri.

— Poftim? Ai început să vezi *anumite* lucruri?

— Da.

Privirea pe care i-a aruncat-o partenerul său îi dădea de

înţeles că acesta îl considera nebun.

— Ce vezi? Ce vrei să spui?

Paul i-a explicat atunci despre capacitatea lui de a distinge lumina pe care o emanau oamenii şi care semăna cu o aură sau cu o forţă astrală. Colegul lui l-a întrerupt brusc. Paul îşi bătea joc de el, ca de obicei.

— Prostii! spuse Ben. Eşti ultimul om care crede în aşa ceva. Aş spune mai degrabă că acestea sunt efectele medicamentelor sau halucinaţiilor provocate de stres. Eşti stresat cumva?

— Probabil că sunt consecinţele medicamentelor de dormit pe care le iau, spuse Paul, minţind. O să vorbesc cu doctorul meu.

— Încep să-mi fac griji în privinţa ta. Trebuie să-mi ţii locul cât stau în concediu. Nu vreau să-l amân. Am un mesaj pentru tine. A sunat femeia aceea, Helen. Cea de la petrecere. Mi-a spus să-ţi transmit „felicitări pentru că ai obţinut ce ţi-ai dorit”.

— Ce înseamnă asta?

— N-am întrebat-o, spuse Ben. Credeam că ştii. Probabil că se referă la prelegerea Carl Jung.

— Probabil. Apropo, cum a ajuns Helen la petrecerea ta?

— M-a sunat chiar după ce Marie ne-a anunţat că nu poate să vină. Mi-a spus că v-aţi întâlnit după procesul lui Kramer şi că dorea să discute ceva cu tine. Atunci m-am hotărât s-o invit şi pe ea la petrecere. Sper că nu te-a deranjat, nu?

— Fireşte că nu.

Paul l-a urmărit pe Ben îndepărtându-se, apoi a intrat şi el în biroul lui. Şi-a aţintit ochii pe fereastră timp de câteva minute, gândindu-se la mesajul ambiguu pe care i-l lăsase Helen. Împins de un motiv necunoscut, a ridicat receptorul şi a format un număr.

— Alo, răspunse o voce răguşită.

— Suzanne, sunt Paul Stauffer. Soţia mea mi-a lăsat un mesaj în care mi-a spus că m-ai sunat aseară. Îmi pare rău că n-am reuşit să ne mai vedem, dar am trecut printr-o perioadă nebună. M-am gândit să-ţi fac o vizită astăzi după-amiază. Asta dacă nu

dormi, fireşte. La ce oră se trezesc studenţii în ziua de astăzi?

— Învăţ, domnule profesor, nu dorm, spuse ea, râzând. Aş vrea să te văd. Ar fi minunat. M-am gândit că o să mă suni.

— La ora patru e bine?

— Da. O să termin de învăţat până atunci.

Suzanne a pus receptorul în furcă. Dormitorul ei era învăluit în întuneric, pentru că ferestrele erau acoperite de draperii. S-a întors spre partenera de pat. În întuneric, nu se putea vedea decât torsul acesteia. Suzanne i-a mângâiat trupul gol. Ea s-a mişcat.

— Vine.

Partenera ei s-a ridicat în capul oaselor. Apoi, i-a dăruit un sărut iubitei sale.

— Ştiu, spuse Helen, zâmbind. Felicitări!

— Intră!

Paul stătea în pragul apartamentului studentei sale. Suzanne s-a dat uşor la o parte ca să-i facă loc să intre.

Purta o rochie simplă, roşie, care îi punea în evidenţă trupul zvelt. În fundal, se auzea o muzică plăcută.

— Bună.

— Bună. Îmi cer scuze că am întârziat. Am fost reţinut, ca de obicei.

Mobila din cameră era modernă şi ieftină. O canapea şi două fotolii. O măsuţă pentru cafea. Cărţi puse la întâmplare într-o bibliotecă, o bluză de mătase aruncată pe spătarul unui scaun. Într-un colţ, se afla un bar, ce conţinea câteva sticle de vin. Locul trăda faptul că stăpâna era o persoană dezordonată, dar nepretenţioasă şi tânără.

— Vrei ceva de băut?

— O bere, dacă ai.

— Desigur.

Suzanne a intrat într-o bucătărie micuţă, de unde a adus câteva cutii de bere. I-a dat lui Paul o cutie şi apoi s-a cuibărit

într-un fotoliu în faţa lui. Au băut în linişte.

— Mă simt bine acum. Am depăşit şocul. Suzanne avea ochii în lacrimi, amintindu-şi experienţa trăită. M-am speriat atât de tare când uşa celulei lui Kramer s-a deschis, iar el s-a îndreptat spre mine. Am crezut că voi muri. Am rămas ţintuită pe loc, iar el m-a înhăţat în braţe.

— V-am avertizat să nu vă plimbaţi prin închisoare, spuse Paul.

— Ştiu, spuse Suzanne. M-am lăsat dusă de val.

— Acum îţi dai seama cât de atenţi trebuie să fiţi când aveţi de-a face cu oameni bolnavi psihic. Trebuie să vă aşteptaţi întotdeauna la neprevăzut.

În timp ce vorbea, fără să se gândească, Paul şi-a băgat mâna în buzunar şi a atins o monedă. Pentru că era aspră la atingere şi avea un cap dăltuit în relief, era sigur că era moneda pe care i-o dăduse Helen. Dar cum a ajuns acolo? Nu o mai văzuse de la petrecere şi credea că o pierduse. Dintr-un anumit motiv, Paul nu a scos-o din buzunar: nu voia să vorbească despre ea cu nimeni.

— Autorităţile închisorii au aflat ce s-a întâmplat? întrebă Suzanne, oferindu-i nişte biscuiţi cu ghimbir, din care ronţăia şi ea.

— Nu încă, spuse Paul. Ei cred că unul din paznici a deschis din greşeală uşa de la celula lui Kramer. Eu îmi fac însă mai multe griji pentru tine.

— Mă simt bine, sincer, răspunse Suzanne veselă. N-o să mor doar din asta, crede-mă!

Muzica s-a oprit, iar Suzanne s-a aşezat în genunchi lângă scaunul lui Paul unde se afla CD player-ul. După ce a schimbat CD-ul, şi-a ridicat privirea spre el. Expresia de pe chipul ei era sinceră, îndrăzneaţă şi seducătoare. Paul i-a întâlnit privirea, apoi a evitat-o. Dar ochii îi erau atraşi aproape fără să vrea de chipul ei. S-au privit pentru a doua oară. Întreaga lor fiinţă trăda dorinţa lor reciprocă. Paul s-a ridicat de pe scaun.

— Cred că ar trebui să plec.

Suzanne s-a ridicat şi ea în picioare. El şi-a aţintit privirea asupra picioarelor ei lungi şi subţiri.

— Chiar trebuie? întrebă ea.

Muzica i-a învăluit din nou, purtându-i pe aripile magiei şi senzualităţii. Paul a închis ochii. Când i-a deschis, a văzut lumina pe care o emana Suzanne o lumină de un roşu-aprins. I-a străbătut trupul şi spiritul, stârnindu-i dorinţele sexuale.

— Nu pleca! spuse ea, mângâindu-i faţa.

— Sunt căsătorit, spuse el. Şi am şi un copil.

— Ştiu, răspunse ea, sărutându-l uşor pe buze. Mai stai cu mine!

— Dar ce facem cu prietenul tău?

— Nu am niciun prieten, spuse ea cu un zâmbet răutăcios. Doar ţi-am spus asta.

Paul a oftat adânc în timp ce îşi analiza ispita. Pe când muzica devenea din ce în ce mai voluptuoasă, Suzanne a început să-şi descheie nasturii rochiei. Ţesătura fină a căzut la pământ, lăsând loc unei privelişti de vis. Purtând acum doar lenjeria intimă, ce nu ascundea prea mult din tainele ei fermecătoare, Suzanne a început să-l sărute cu pasiune, invadându-i gura cu limba. Apoi, şi-a scos sutienul, cu mişcări lascive. El îi mai văzuse sânii.

— Sunt numai a ta, şopti ea cu un zâmbet cinic.

În dormitorul mic, Suzanne şi-a scos slipul, care a căzut pe podea. Paul îi vedea în oglindă fundul rotund şi apetisant. El a trântit-o atunci în pat, uitând de toate, dornic doar să-şi satisfacă dorinţele sexuale. În curând, Suzanne a scos un geamăt precum cel al unui lup satisfăcut. Erau singuri şi nimeni nu va afla secretul trădării lor nici ceilalţi şi nici soţia lui.

Erau *aproape* singuri.

În toiul pasiunii lor sexuale, dacă Paul ar fi privit cu ochiul spiritului, ar fi văzut o prezenţă ascunsă într-un colţ al dormitorului. Helen îi contempla pe cei doi triumfătoare. Suzanne şi-a întors privirea spre stăpâna şi amanta ei şi i-a zâmbit.

Apoi, şi-a concentrat din nou atenţia asupra victimei sale.

— Sunt convinsă că ţi-e foame! spuse Marie, urcând-o pe Rachel în maşină. Te mai doare capul?

— Puţin, răspunse Rachel.

Marie a pornit maşina, îndreptându-se spre casă. Paul plecase la serviciu de dimineaţă, astfel că nu avusese posibilitatea să-i povestească despre lucrurile care o tulburau. Dar va discuta totul în seara aceea, fie ce-o fi! Între timp, Rachel se confrunta şi ea cu o problemă nu ştia dacă să-i mărturisească mamei ei secretul care o măcina. În cele din urmă, s-a hotărât să-i dezvăluie totul.

— Aseară, am văzut pe cineva, spuse ea.

— Da? întrebă Marie pe un ton degajat. Ai văzut pe cineva? La spital?

— O femeie m-a trezit în toiul nopţii. Mi-a spus că trebuie să plec cu ea. Mi s-a făcut frică.

— Iubito, era o asistentă medicală. Nu era îmbrăcată într-o uniformă verde? Ţi-a dat medicamente?

— Nu, nu era asistentă medicală, spuse fetiţa de şapte ani, clătinând hotărâtă din cap. Purta o rochie roşie şi era blondă. Era aceeaşi femeie care m-a împins din leagăn.

— Te-a împins din leagăn? Dar mi-ai spus că ai căzut.

— Din cauza ei am căzut, ţipă Rachel insistentă. A oprit leagănul în aer.

— Iubito, nu este posibil aşa ceva. Ai început să inventezi poveşti. Cum arăta femeia asta?

Marie a încetinit involuntar maşina, devenind din ce în ce mai neliniştită în timp ce fiica ei o descria în termeni cât se poate de reali pe femeia pe care ea o văzuse în baie în seara petrecerii.

— Ce-ai făcut în momentul în care femeia aceasta ţi-a spus să mergi cu ea? întrebă Marie cu vocea gâtuită.

— I-am spus că o aştept pe mămica mea.

— Şi ea ce ţi-a spus?

Rachel şi-a aţintit privirea pe geam şi apoi a răspuns:

— Mi-a spus că mămica mea va muri în curând.

Înăbuşindu-şi un ţipăt, Marie a tras maşina pe dreapta.

— Taci! Taci, Rachel! strigă ea. Nimeni nu te-a trezit din somn ca să-ţi spună aceste lucruri cumplite. S-a sprijinit apoi de volanul maşinii, spunând cu glas rugător: Imaginaţia ţi-a jucat feste. Mămica ta nu va păţi nimic, îţi promit.

Rachel i-a studiat cu atenţie chipul, fără să fie însă convinsă de cuvintele mamei ei.

Marie a accelerat, conducând speriată, cu mâinile încleştate pe volan. Gândurile care îi treceau prin minte erau haotice şi rebele. Femeia asta avea o legătură cu Karl Kramer sau cu ucigaşul în serie. Voia să le facă rău. Sau poate că era noua prietenă a lui Paul? Oare îi urmărea? Şi Paul ştia asta? Ce se întâmpla? Gândurile o înnebuneau.

Marie a intrat în casă, împingând-o pe Rachel în faţă.

— Iubito, du-te şi joacă-te cu jucăriile tale în sufragerie!

Ea s-a dus apoi în bucătărie, izbucnind în plâns.

Mâinile îi tremurau necontrolat pe când încerca să se aşeze la masă.

— Mami! s-a auzit dintr-odată un ţipăt. Marie s-a năpustit în sufragerie.

Rachel stătea în mijlocul camerei. În faţa ei, lângă perete, era o femeie: aceeaşi pe care Marie o văzuse în baie. Era îmbrăcată într-o robă simplă şi îi făcea semne fetiţei. Deşi întruchiparea femeii era umană, Marie simţea că ceva nu era în regulă. Ea vedea *ceva*, nu pe *cineva* o imagine fără umbră, puţin estompată în lumina obscură. O fantomă, un spirit.

— Iubito! spuse Marie, înăbuşindu-şi un strigăt. Vino la mine!

Dar cuvintele ei au rămas fără răspuns. Rachel s-a îndreptat spre năluca aceea. Apoi, într-o clipă înspăimântătoare, ea s-a desprins de pământ şi a început să meargă prin aer în timp ce Helen continua să-i facă semne cu mâna.

Marie a scos un ţipăt sfâşietor. Atunci, spiritul a dispărut, iar Rachel s-a prăbuşit la pământ. Marie s-a năpustit spre fetiţa care plângea în hohote.

Marie era incapabilă să mai rostească vreun cuvânt. Văzuse imposibilul. Dar totul era adevărat. Misterul începea să se clarifice. Strângând fetiţa în braţe, Marie s-a îndreptat spre telefon, dar Rachel a împiedicat-o să formeze numărul.

— Mami, nu face asta!

— De ce nu? îl sun pe tatăl tău.

Atunci, copilul a rostit adevărul:

— El provoacă aceste lucruri.

CAPITOLUL 19

„O călătorie prin sferele astrale poate fi o simplă iluzie, căci diavolul exercită o putere extraordinară asupra minţii celor care i s-au supus, aşa că lucrurile care se întâmplă doar în imaginaţia lor par reale şi tangibile.”

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor

După ce a făcut dragoste cu Suzanne, Paul a adormit, extenuat de păcatul său.

Dar somnul acesta era cu totul diferit. Era un somn „vigilent”, în timpul căruia conştiinţa a rămas trează un lucru cu totul extraordinar. În timp ce dormea, Paul a simţit cum trupul său a început să se mişte. Nu trupul fizic acesta continua să zacă în pat, inert şi lipsit de viaţă. Acest trup era diferit. Era forma lui spirituală o formă a cărei existenţă o negase întotdeauna.

Paul privea scena ca un spectator ce stătea într-un colţ al camerei şi urmărea evenimentele care se desfăşurau în faţa ochilor săi. Încet, încet, din trupul său s-a materializat un spirit o materie de culoare cenuşie, care se înălţa ca un nor de fum din creştetul său. Strălucea uşor în întuneric. „Prezenţa” aceea, căci nu există un alt termen mai potrivit pentru a o descrie, a început

apoi să capete formă. Deşi avea unele trăsături asemănătoare cu trupul din care tocmai luase naştere, spiritul se diferenţia de corpul robust al lui Paul prin caracterul său fluid, părând mai mult o mantie de lumină.

Înainte ca fantasma să adopte forma finală, Paul nu mai era un spectator tăcut. S-a simţit învăluit de acest spectru, ca într-o capă protectoare, ce juca rolul unui mijloc de transport care îl va purta în sferele astrale, la fel cum trupul fizic i-a oferit posibilitatea să trăiască pe pământ.

Apoi, a mai survenit o schimbare. Paul putea să gândească în continuare. Dar acest proces se desfăşura acum fără efort. Mintea lui, sau mai degrabă spiritul întrupat în forma lui umană, nu mai era încătuşată de mişcările îngrozitor de lente ale picioarelor, mâinilor sau de bătăile inimii. Nu simţea oboseala, greutatea sau irosirea energiei. Căci spiritul nu avea senzaţia de foame sau de sete, nu îmbătrânea, nu-şi amintea şi nici nu uita nimic. Exista pur şi simplu. Cu toate acestea, o fiinţă omenească pe nume Paul exista încă pe pământ. Ştia asta, pentru că „vedea” trupul fizic întins pe pat o sticlă goală din care spiritul „se scursese”.

El şi-a început astfel odiseea ciudată în lumea spirituală.

Paul a urcat în prima sferă astrală. Nu percepea schimbări majore. Părea că se debarasa de o haină veche, doar că era vorba de o „haină” umană. Nu simţea nici teamă, nici îngrijorare, căci fără ştirea lui argintul lui Iuda „deconectase” aceste „dispozitive” umane. În timpul ascensiunii sale, rezervele de energie mentală menite cândva să protejeze forma umană şi-au unit forţele pentru a descoperi un univers tainic cel *lăuntric.*

Paul s-a trezit deodată în biroul său de la universitate. Totul era cuprins parcă de un vârtej. Dacă ar fi fost conştient, ar fi realizat că era noapte. Dar dacă era noapte sau zi, acest lucru nu mai avea nicio importanţă pentru el; vedea camera întunecată cu aceeaşi claritate ca şi atunci când era scăldată în lumina soarelui. De fapt, capacitatea lui de a vedea căpătase valenţe cu

totul ieşite din comun mobila, cărţile, biroul păreau toate „înzestrate” cu o strălucire aparte. Vederea lui obişnuită fusese înlocuită cu o percepţie supranaturală.

Paul a început „să se plimbe” prin biroul său, deşi nu s-a mişcat din loc. Totul părea uşor de atins, ca şi când el se afla în centrul unui cerc, iar acesta se învârtea în jurul lui. Sentimentul de încântare se îmbina armonios cu simţul înţelepciunii. O casetă magică părea să se fi deschis în mintea lui ca să-l ajute să descopere comori inimaginabile. Libertatea nemărginită.

Unde îl va purta mai departe această putere uluitoare? În casa mamei lui. Paul s-a regăsit apoi în bucătăria veche şi simplă a casei unde a copilărit. Ceştile şi farfuriile erau aşezate pe chiuvetă, un prosop de bucătărie căzuse din cuier, iar pe masă era pregătit micul dejun. Pe bufet se afla o cutie cu bomboane pentru ziua de naştere a unui vecin. Dar Paul ştia că nu putea să fie în casa mamei sale, cel puţin nu fizic, pentru că aceasta era situată la patru mii de kilometri distanţă, în Connecticut. Cu toate acestea, el era acolo.

Paul a văzut apoi silueta adusă de spate a mamei sale în vârstă de optzeci de ani, ce dormea în dormitorul de la etaj în poziţie fetală. Paul vedea că energia care o ajutase să-şi ducă existenţa pe pământ se diminua cu fiecare zi. Mama lui avea să moară în curând. Conştientizarea acestui fapt nu l-a şocat deloc. Era o certitudine nedureroasă. Venirea ei pe pământ, ca şi plecarea ei erau sorocite încă de la începutul veacurilor. Paul nu contesta acest lucru, aşa cum ar fi făcut cândva. Era inevitabil.

Următoarea „călătorie” a fost la penitenciar. Închisoarea de maximă siguranţă i-a apărut în faţa ochilor ca şi când se îndrepta spre ea pe drumul prăfuit. A intrat fără ca zidurile să-l mai împiedice. Nimic nu-i mai opunea rezistenţă. Paul îi studia nestingherit pe paznici: aceştia stăteau de vorbă la bufet, priveau monitoarele sistemului computerizat al închisorii, dormeau, mâncau sau îşi făceau nevoile. Era un martor tăcut al acţiunilor umane.

Devenise un privitor.

Corpul D era învăluit într-o tăcere adâncă, singura mişcare fiind cea pe care o făceau camerele de luat vederi care se roteau fără zgomot în suportul lor. Aici, Paul „a văzut” cum trei paznici au scos un deţinut dintr-o celulă. Era un individ bine făcut, cu trupul plin de tatuaje. În ciuda faptului că avea mâinile încătuşate şi gura acoperită cu o bandă adezivă, se lupta din răsputeri ca să se elibereze din strânsoarea gardienilor, care îl bruscau fără menajamente. Paul i-a recunoscut pe paznici; unul avea un ochi vânăt.

Lupta s-a intensificat. Un paznic l-a lovit pe deţinut peste picioare cu un baston de cauciuc până când acesta s-a prăbuşit la pământ. Peste trupul lui inert, s-a revărsat apoi o cascadă de lovituri. În final, l-au târât în toaletă, unde i-au aplicat în continuare pedepse greu de imaginat. Paul îi „urmărea” în călătoria lor plină de păcate. Dar el nu simţea nimic nici mânie, nici dorinţă de răzbunare. Era doar un martor spiritual, lipsit de pasiuni umane.

Paul a coborât apoi în Corpul D, ascuns în măruntaiele pământului. Nimic nu-i stătea în cale.

Karl Kramer dormea într-un colţ al celulei sale. Se zvârcolea încontinuu, tulburat de un coşmar în care măcar o dată juca rolul victimei. Apoi, zvârcolirile au încetat, iar monstrul s-a trezit. Kramer a început să cerceteze cu atenţie celula. În întunericul adânc, nu vedea nicio prezenţă umană. Dar pentru că străbătuse în profunzime cărările răului percepea puterea unei forme spirituale şi ştia că cineva se afla acolo. Ucigaşul s-a ridicat repede în picioare, iar Paul i-a văzut chipul înspăimântat. Lui Kramer îi era frică de el.

Dar Paul se înşela.

De altcineva se temea Kramer.

Paul a început să simtă şi el gustul spaimei. Era un sentiment cu totul diferit de cel pământesc mai intens, mai profund. O spaimă care îi invada întreaga fiinţă. Dacă un intrus ar fi intrat

noaptea în casă, Paul s-ar fi simţit neliniştit, dar sentimentul pe care îl trăia acum era de o mie de ori mai cumplit. I se părea că cineva încerca să intre în sufletul şi în spiritul său, împotriva voinţei lui. Şi nu era vorba de Kramer. Din spatele ucigaşului, în celula lui strâmtă, s-a deschis drumul spre o altă sferă astrală. Ceva se apropia de Paul. O umbră necruţătoare şi nemiloasă. Condusă de puterea monedei.

— Fii atent!

Vocea părea atât de aproape de el. Imaginea închisorii şi a lui Kramer a dispărut brusc, fiind înlocuită de imaginea lui Helen.

Trupul spiritual al lui Helen nu semăna deloc cu cel al lui Paul, unde predominau nuanţele de gri. Trupul ei, în schimb, era o paletă coloristică de o frumuseţe uluitoare. Imaginea ei înfăţişa o femeie tânără, în vârstă de douăzeci şi ceva de ani, cu părul lung şi blond ce îi cădea în valuri pe spate. O fecioară precum cele imortalizate pe vasele antice greceşti. Nemuritoare şi eternă.

— Este o viziune, îi spuse Helen, fără să rostească însă niciun cuvânt.

— Poftim?

— Forma spirituală pe care o vezi acum este doar percepţia ta despre mine. Aşa cum este şi forma ta spirituală.

— A mea?

— Da. Poţi să-ţi schimbi înfăţişarea trupului spiritual. Se va schimba oricum pe măsură ce înaintezi în planurile astrale.

— Cum ai ajuns aici?

Ea a izbucnit atunci într-un râs vesel; sau aşa a perceput Paul râsul ei.

— La fel ca tine, prostule. Mi-am părăsit trupul uman.

— Şi unde mă aflu acum?

— Te-ai lepădat de trup şi ai adoptat forma spirituală. Ai ajuns în primul plan astral.

— Câte planuri astrale sunt în total?

— Nouă.

— Şi apoi?

— Eşti mereu dornic de cunoaştere, ca de obicei. Alegerea mea este bună. Îţi voi satisface curiozitatea mai târziu. Acum trebuie să plecăm.

— De ce? De unde ştii toate acestea? De ce m-ai adus aici?

Nenumărate întrebări tulburau mintea lui Paul, dar nu a primit niciun răspuns.

Pe neaşteptate, decorul s-a schimbat şi s-a trezit din nou în celula lui Kramer. Prezenţa ameninţătoare din spatele ucigaşului era foarte aproape de el ca şi când ar fi vrut să-l atingă, să-l domine trup şi suflet. Paul nu ştia că spiritul care îl controla pe Kramer era unul şi acelaşi cu cel care se materializase sub forma tinerei atât de frumoase. O clipă mai târziu, nu se mai aflau în celula închisorii. Erau, în schimb, într-un dormitor.

— Cine a făcut asta?

— Eu, spuse Helen.

— Tu ai schimbat viziunea?

— Era timpul să plecăm.

— De ce?

— Uită-te în jurul tău acum! îi spuse ea, ignorându-i întrebarea. Apoi, trebuie să mergem mai departe. Ai multe lucruri de învăţat.

— De învăţat?

— Ai o misiune pe care trebuie s-o duci la bun sfârşit, spuse Helen, zâmbind cu indulgenţă. Să începem cu o persoană din universul tău ca să te ajut să percepi natura schimbătoare a realităţii.

Se aflau în dormitor. Paul privea făptura cufundată în somn. Era Suzanne. Dormea cu chipul îndreptat spre el, trădând o linişte adâncă. Paul contemplă tinereţea şi inocenţa trăsăturilor sale. Un bărbat dormea lângă ea. El şi-a recunoscut trupul.

— Nu te apropia de corpul tău fizic! Acest lucru s-ar putea să aibă consecinţe dramatice.

— Pe ea pot s-o ating?

— Încearcă!

Paul a atins-o pe Suzanne, dar ea nu s-a mişcat. Helen a început să râdă. Râsul ei avea o rezonanţă dispreţuitoare.

— Trebuie să ajungi pe culmile astrale ca să-i poţi influenţa trupul fizic, spuse ea. Helen şi-a sărutat apoi amanta pe obraz, iar Suzanne s-a mişcat puţin. Vezi, ai nevoie de o putere mult mai mare, continuă ea. Cu ajutorul ei, vei înţelege toate faţetele realităţii. Să mergem acum!

— Unde? întrebă Paul, căruia nu-i plăcea superioritatea pe care o manifesta Helen faţă de el; aceasta era slăbiciunea lui pe pământ.

Peisajul s-a schimbat din nou. Acum stăteau pe marginea unei cascade tumultuoase. Apa cădea în şuvoaie, formând dedesubt un lac. În depărtare, siluetele munţilor se conturau pe un cer de un albastru pur. Versanţii munţilor erau acoperiţi de copaci, deşi Paul nu-şi amintea să fi văzut vreodată pe pământ copaci ca aceia. Culorile tabloului pe care Paul îl contempla acum erau mult mai intense decât cele de pe pământ. El nu vedea însă animale sau semne ale vreunei prezenţe umane.

— Fiecare ascensiune spre un alt plan astral este precedată de o viziune, îi spuse Helen. Fără această viziune, nu poţi merge mai departe, pentru că nu ai înţelepciunea şi nici puterea necesare.

— Revelaţiile sunt aceleaşi pentru toată lumea?

— Nu, spuse Helen. Aşa cum se întâmplă cu toate lucrurile din universul spiritual, cu cât perspectiva pe care o ai asupra lor este mai mare, cu atât tabloul este mai bogat în imagini. Nu realitatea este cea care se schimbă, ci percepţia asupra ei.

— Tu vezi aceleaşi lucruri pe care le văd eu?

Helen l-a ignorat. Nu putea să-i dezvăluie percepţia asupra iadului. Dacă el ar fi văzut ce vedea ea, ar fi murit imediat.

— Sări! ordonă ea.

— Să sar? întrebă Paul, privind apele învolburate de la baza cascadei.

— Este doar o viziune, spuse Helen. Vei păşi în cel de al doilea

plan astral.

— Nu pot, spuse Paul.

— Ba poţi, spuse Helen nerăbdătoare. Nu ţi se va întâmpla nimic rău. Vei ajunge într-o altă realitate, precum cea din care tocmai am plecat.

Paul se simţea nesigur.

— Ce vezi la picioarele tale?

Dedesubt, la sute de metri mai jos, se afla un lac. În centru, era agitat, dar la margine era liniştit. El i-a descris ce vedea.

— Concentrează-te asupra mijlocului lacului!

Aţintindu-şi ochii în apă, Paul a văzut o lumină puternică, ce cobora spre adâncurile lacului, la fel ca un tunel.

— Dacă sar, voi muri? Adică trupul meu fizic va muri?

— Nu, răspunse Helen. Moneda te va apăra.

— Moneda?

— Moneda pe care ţi-am dat-o. Exercită o putere covârşitoare asupra planurilor astrale. Trebuie să mergem mai departe. Încetează să mai fi un laş, căci altfel te voi lăsa aici!

Paul a sărit.

În clipa în care a atins apa, peisajul s-a schimbat. Se afla din nou în dormitorul Suzannei. Dar de data aceasta, totul era diferit. Facultăţile şi emoţiile specifice trupului uman s-au reconectat, funcţionând acum la capacitate maximă. La fel ca o centrală electrică, nefolosită timp îndelungat, aceste pistoane cerebrale au pornit la acţiune într-un ritm frenetic, mult mai rapid şi eficient.

Paul nu a reuşit să-şi înăbuşe un strigăt de uimire şi încântare. Putea să audă şi să simtă, percepând râsul catifelat al lui Helen prin toţi porii fiinţei sale.

— Percepţiile tale vor continua să se intensifice dacă mă vei asculta. Vor deveni din ce în ce mai bune, spuse ea. Hai, du-te şi sărut-o!

Paul s-a aşezat lângă Suzanne. Părea să aibă din nou un trup fizic un trup care putea să perceapă senzaţiile plăcute, fără să

simtă însă durerea sau încordarea. Auzea respiraţia regulată a Suzannei, simţea atingerea mătăsoasă a buzelor ei roşii, îi mângâia trupul şi sânii toate acestea fără ca Suzanne să simtă ceva, deşi senzaţiile pe care le trăia Paul erau la fel de reale ca şi când ar fi făcut dragoste cu ea atunci şi acolo.

La ordinul lui Helen, viziunea s-a schimbat, ea apelând la puterea monedei, care i-a înălţat spre alte planuri astrale. Acum se aflau într-un crâng. Prin frunzişul bogat al copacilor se strecurau doar câteva raze plăpânde de lumină. Covorul din ace de pin pe care păşeau împrăştia un miros ameţitor. Copacii păreau bătrâni, acoperiţi cu muşchi şi plante agăţătoare. Paul auzea trilurile fermecătoare ale păsărilor, mângâiat de adierea duioasă a unui vânt suav. Acestea erau aşadar Câmpiile Elizee ale grecilor, se gândi el. N-ar mai fi plecat niciodată de acolo.

Paul s-a întors spre Helen, iar priveliştea pe care aceasta i-a oferit-o i-a tăiat răsuflarea. Căci înaintea lui se afla Elena din Troia sau întruchiparea frumuseţii ideale. Era perfectă ca o statuie, cu ochii de un albastru îmbătător, cu părul blond şi cu o talie de viespe. Această frumuseţe nu putea fi tulburată de imperfecţiunile pământeşti provocate de bătrâneţe, suferinţă, boală sau moarte. Fiinţa ei sau mai bine spus esenţa ei spirituală emana o bucurie şi o fericire pe care niciun estet sau filosof nu ar fi putut să le descrie în cuvinte.

Helen i-a zâmbit, iar ochii îi radiau de plăcere. Lucrurile se îndreptau spre făgaşul dorit.

— Capacitatea ta de a vedea a căpătat valenţe deosebite, spuse ea. Şi arăţi mult mai bine, slavă Domnului! Nu mai pari atât de bolnăvicios.

Paul s-a examinat şi el. Înfăţişarea sa era cu totul diferită de cea pământească. Membrele sale aveau o culoare aurie, bronzate de razele unui soare necunoscut; părea mai înalt şi mult mai lat în umeri. Schimbarea cea mai mare survenise însă în cazul ochilor săi sau al viziunilor pe care aceştia le percepeau. Putea să străbată cu privirea distanţe uriaşe, să treacă de păduri

şi mări întinse şi să poposească pe o insulă îndepărtată, pe care nu păşise picior de om. Paul îşi dorea cu disperare să o viziteze.

— Helen, hai să ne oprim puţin acolo! Toate acestea sunt adevărate?

— Desigur. *Este* o realitate. Universul nu este alcătuit doar din realitatea umană. Există milioane de realităţi. Ar fi plictisitor dacă pământul s-ar reduce la graniţele telurice.

— Dar eu vreau să ştiu dacă insula aceea şi locul unde ne aflăm acum sunt adevărate.

— Da, prostule, sunt adevărate. Au existat cu mult timp în urmă. Dar asta nu este nimic. Vreau să-ţi arăt lucruri care au existat doar în plan spiritual. Uită-te în direcţia aceea! spuse ea, arătându-i locul cu mâna. Ce vezi?

— O cărare ce se pierde printre dealuri. Unde duce?

— Spre cel de al treilea plan astral. Hai să mergem într-acolo!

Helen a făcut câţiva paşi în direcţia indicată, dar Paul a rămas pe loc, ezitând să facă vreo mişcare. Helen a pornit înainte şi a trecut de crângul de copaci, aşteptându-l apoi în lumina orbitoare. Şi-a descheiat tunica, dezvăluind ochilor lui însetaţi de frumuseţe ispite cărora nu le puteai rezista. Ţipând de bucurie, Paul s-a năpustit spre lumina necunoscută.

S-au întors din nou în dormitorul Suzannei şi au privit-o dormind.

— Este numai a ta, spuse Helen, dispărând din raza lui vizuală.

Sau cel puţin, aşa a crezut Paul, pentru că ea a nu a părăsit niciodată moneda nici în lumea umană, nici în cea spirituală. Helen era paznicul monedei. Avea grijă de ea în numele stăpânului ei.

Paul a sărutat-o şi a îmbrăţişat-o pe Suzanne. Pentru ea totul părea un vis rodul imaginaţiei ei, dar el aflându-se în sferele astrale percepea fiecare sărut şi fiecare mângâiere mult mai intens decât le simţea pe pământ. De o frumuseţe răpitoare, cald şi senzual, trupul Suzannei se topea în braţele lui, în timp ce spiritul lui Paul savura o plăcere şi o bucurie ce nu aveau

pereche în această lume. Gusta din cupa dulce a fericirii şi n-ar fi vrut nicicând să se mai oprească. Trăia într-un vis ideal, presărat cu „tonalităţi” reale.

Dar visul nu avea să dureze prea mult. În curând, spiritul lui Helen şi-a făcut din nou apariţia.

— Trebuie să plecăm.

Cuvintele ei au pus capăt extazului ameţitor în care căzuse Paul. Părea că cineva l-a aruncat într-un tunel întunecat, din care nu avea să se mai întoarcă. Prin faţa ochilor îi treceau imaginile dispersate ale unei cascade şi ale unui crâng de copaci. Apoi, s-a întors din nou în dormitorul Suzannei.

S-a trezit din somn, simţindu-se cumplit de rău, în timp ce în urechi îi răsuna un zgomot îngrozitor. Helen stătea lângă el.

— Ce cauţi aici? Unde e Suzanne?

— A ieşit puţin. Te-a lăsat să dormi. Este foarte târziu. Trebuie să te întorci la soţia ta. Te aşteaptă.

— Dar visez sau sunt treaz? întrebă Paul, pipăindu-se cu disperare. Sunt viu sau mort? Era cumplit de speriat. În ce lume se afla? Ce se întâmpla? Cum a ajuns Helen în dormitorul Suzannei?

— Eşti treaz. Te afli în universul tău. Dar trebuie s-o împiedici pe soţia ta să plece de acasă, Paul. Du-te la ea acum!

Marie îşi făcuse bagajele. Era ora două dimineaţa şi Paul nu venise încă. Era cu altă femeie; asta era evident. Ea şi Rachel aveau să petreacă noaptea la Florence. Şi apoi? Marie era prea obosită ca să mai gândească. Dar trebuia să consulte un avocat specializat în procesele de divorţ.

Şi asta nu era totul.

Apariţia spiritului şi levitaţia lui Rachel au convins-o pe Marie că se întâmpla într-adevăr ceva ciudat. Mătăniile, animalele, comportamentul poliţistului, spectrul pe care ea şi Rachel îl văzuseră toate acestea constituiau o dovadă clară a prezenţei răului, împotriva căruia Marie nu putea să se apere.

Îşi dădea seama că toate aceste fenomene aveau într-un fel sau altul legătură cu Paul, deşi nu putea să spună cu precizie despre ce era vorba. Îşi iubea în continuare soţul, în ciuda defectelor sale. Dar îşi iubea şi fiica şi avea datoria să o apere. Aşa că trebuia să ia o decizie.

— Rachel!

Fetiţa ei era trează şi stătea pe pat.

— E timpul să plecăm, spuse Marie, încercând să dea tonului său o notă de veselie. Florence o să fie atât de fericită să ne vadă, nu-i aşa?

Fetiţa a dat din cap. Spre deosebire de mama ei, Rachel înzestrată cu o capacitate de percepţie ieşită din comun, specifică unui copil simţea prezenţa răului şi manifestările acestuia: imagini înfricoşătoare, ţipete cumplite şi spaima de moarte. Aceste manifestări pătrunseseră în subconştientul ei şi o făceau să se înfioare de frică. Venise într-adevăr timpul să plece.

Au coborât împreună treptele, pregătite să-şi înceapă călătoria. Apoi, Marie s-a dus în sufragerie. A luat o Biblie de pe un raft al bibliotecii şi a deschis-o la întâmplare.

— De ce? De ce? şoptea ea.

Lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce citea un verset din *Cartea lui Iov.* Aşadar, Kramer nu era străin de tot ce se întâmpla.

Răzbunarea este în mâinile mele; îmi voi lua revanşa, a spus Domnul.

CAPITOLUL 20

> „În primul rând, demonii sunt spirite … iar diavolul, fie că este unul sau sunt mai mulţi, … este o creatură plăsmuită de Dumnezeu în scopul răzbunării.”
>
> Reginald Scot, *Descoperirea vrăjitoriei*

— Cardinale Benelli!

Era seara târziu, iar Benelli participa la o întrunire cu nişte preoţi germani care veniseră la Vatican într-o vizită privată. Ei formaseră un cerc în jurul lui într-una din sălile de audienţă şi îi sorbeau fiecare cuvânt, înclinându-se cu respect în faţa lui. Benelli savura din plin aceste ocazii. Şi nu pentru că se lăsa înşelat de aceste manifestări false de adoraţie… sau poate chiar îi plăcea să creadă că erau adevărate?

— Cardinale!

Şi-a aţintit fără voia lui privirea asupra siluetei firave, care stătea lângă perete, ascunsă de tapiseria medievală.

— Trebuie să plec.

Trecând mândru printre ceilalţi preoţi, Benelli s-a apropiat de părintele duhovnic, fără să încerce să-şi ascundă supărarea. Avea lucruri importante de făcut oare călugărul nu putea să-l abordeze altă dată?

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi.

Benelli îi studia chipul. Acesta nu trăda doar o suferinţă copleşitoare, ci şi o îngrijorare ieşită din comun. Avea să se întâmple ceva rău Benelli era convins de asta. Părintele duhovnic l-a dus într-o cameră lăturalnică, aflată în semiîntuneric. Statuile şi operele de artă constituiau un decor sumbru.

— Cardinalul Graziani a murit.

— A murit?!

Benelli era înspăimântat. Aflase de boala lui Graziani, care îl împiedicase să participe la întâlnirea lor când Benelli le-a spus povestea arginţilor lui Iuda, dar nu-şi imaginase că avea să moară atât de repede. Vedea în faţa ochilor imaginea bătrânului atât de cumsecade.

— Cum şi când s-a întâmplat?

— A murit acum douăzeci de minute, şopti părintele duhovnic. După o scurtă pauză, continuă: În agonie. S-a stabilit să spunem că a suferit un accident cerebral. În final, delira. Numai papa şi medicii au fost prezenţi când şi-a dat ultima suflare.

Semeţia pe care Benelli o adoptase cu puţin timp în urmă a fost înlocuită de consternare. Oare Graziani fusese şi el bântuit de aceleaşi coşmaruri pe care le avea şi Benelli? Suferise şi el de insomnie? auzise aceleaşi voci lăuntrice, ale spiritelor răului, care încercau să pătrundă în conştiinţa sa? O privire aruncată părintelui duhovnic l-a convins că avea dreptate. Erau atacaţi. Războiul începuse.

— A pomenit ceva de monedă?

— Da.

— Ce a spus?

Ochii părintelui duhovnic nu s-au dezlipit nicio clipă de pe chipul cardinalului.

— A spus că va ajunge la Roma, dar nu pe căile pe care ni le imaginăm. Va sosi în secret şi într-o formă deghizată.

— Ce înseamnă asta? întrebă Benelli disperat. A mai spus şi altceva?

De ce îl privea călugărul atât de insistent?

— Nu.

— Dar… dar ce crezi că a vrut să spună?

Părintele duhovnic a păstrat tăcerea câteva clipe, apoi a spus:

— Nu ştiu. În trecut, aceste monede au ajuns în mâinile unor oameni foarte puternici, ultimii doi fiind chiar papi. De data aceasta, s-ar putea să fie altfel. Trebuie să plecăm acum. Sfântul Părinte vrea să vă vadă cât mai repede cu putinţă.

Benelli mergea alături de călugăr. Era şocat. Undeva, în adâncul sufletului său, nu a crezut că aceste lucruri îngrozitoare se vor întâmpla cu adevărat.

— Şi cardinalul Vysinsky?

— Este bolnav, răspunse părintele duhovnic pe un ton sumbru.

Au urcat împreună mai multe scări şi au străbătut numeroase apartamente din clădirea Vaticanului ca să ajungă la biroul privat al papei. Prin mintea lui Benelli treceau gânduri haotice. În calitatea sa de şef al Sfântului Oficiu, ştia de existenţa spiritelor rele şi cunoştea modul în care acţionau. Contrar credinţei populare, ele nu se materializau. Tulburau şi chinuiau în schimb mintea umană printr-o artă desăvârşită şi o inteligenţă extraordinară, care o întrecea pe cea a victimelor lor.

Imitând vocea conştiinţei oamenilor, ele îşi înnebunesc victimele, mânuind cu o virtuozitate demonică arcuşul dorinţelor şi mândriei umane. „Omul acela te-a insultat?” şoptesc ele. „Răzbună-te!” sau „Îmbogățește-te şi preia puterea! Eşti mult mai bun decât ei.” Sau: „Profită de tot ce-ţi poate oferi lumea aceasta! Minciuna, înşelătoria, jaful, trădarea toate fac parte din ordinea firească a lucrurilor, aşa că nu mai sta pe gânduri, prietene! Treci la treabă!” Sfaturile, ameninţările şi invocările forţelor răului sunt necontenite, în aşa fel încât oamenii ajung să creadă în cele din urmă că aceste gânduri fac parte din propria lor filosofie de viaţă. Dar scopul este întotdeauna acelaşi. Să denatureze, să distrugă, să semene ură între oameni. Să-i întoarcă împotriva lui Dumnezeu.

În timp ce pun încetul cu încetul stăpânire pe mintea umană,

puterea lor de convingere începe să dea roade. Ura, crimele, dispreţul toate sunt apanajul lor, iar Benelli le cunoştea foarte bine. Ce îl uimea însă acum era modalitatea extraordinară prin care reuşeau să-i neutralizeze şi să le facă rău până şi celor mai virtuoşi dintre oameni. Dacă Graziani căzuse în mâinile lor, oare nu va fi el următoarea victimă a acestor soldaţi ai întunericului?

— Poate că ar trebui să vorbesc cu papa între patru ochi, îi spuse el părintelui duhovnic.

Erau gata să intre în biroul privat al Sfântului Părinte.

— Nu v-aş sfătui să faceţi asta, răspunse călugărul, contrazicându-l pentru prima dată pe colegul său, în ciuda statutului său superior. Dacă nu suntem uniţi, ne vom prăbuşi.

Benelli se pregătea să-i răspundă, dar era prea târziu. Au intrat în camera papală şi Ioan al XXV-lea s-a ridicat de pe scaunul său. Chipul îi era obosit, iar cuvintele pe care le-a rostit au fost scurte şi concise:

— Situaţia este foarte gravă. Cardinale Benelli, îţi ordon să vizitezi Turnul Vânturilor.

Ploua cu furie şi în întuneric, în timp ce Benelli traversa piaţa, înfrunta cu greu protejat de o umbrelă şi de roba sa roşie o furtună de noiembrie. Şi-a înălţat privirile spre basilica Sf. Petru, care se afla în stânga sa, şi şi-a continuat drumul. Se îndrepta spre un loc aproape uitat al Vaticanului, unde nimeni nu avea acces fără consimţământul expres al papei.

Vaticanul era într-adevăr un loc ciudat şi misterios, se gândea el, nu doar din punctul de vedere al aşezării sale, ci mai ales din cauza secretelor pe care le ascundea. Putea fi considerat pe bună dreptate drept un lăcaş al misterelor. După ce a traversat piaţa, Benelli a trecut pe lângă zidurile leonine, ultimul scut împotriva invadatorilor sarazini, care în anul 846 au căutat mormântul Sfântului Petru ca să-l distrugă; a pătruns apoi prin poarta Sf. Ana în centrul administrativ al Vaticanului. S-a întâlnit pe drum cu câţiva preoţi, care şi-au înclinat respectuos capetele

în faţa lui.

Curând, cardinalul Benelli a ajuns în curtea cunoscută sub numele de Curtea Belvedere. A luat-o spre dreapta şi a urcat câteva trepte de piatră. Efortul pe care îl făcea era vizibil, pentru că abia mai respira; anii îşi spuneau cuvântul. Apoi, a deschis o uşă masivă din lemn şi a trecut pragul unei biblioteci.

Biblioteca Vaticanului, biblioteca papilor, se întindea pe o suprafaţă de peste patruzeci de kilometri şi conţinea o colecţie impresionantă de documente scrise într-o multitudine de limbi, unele datând chiar de la începuturile Bisericii, multe dintre ele nefiind cunoscute de erudiţii lumii moderne. Benelli a traversat o cameră imensă. Era plină de rafturi pentru cărţi, iar tavanul era frumos decorat cu scene pictate de artiştii secolului al XVI-lea. Pe rafturi, zăceau înghesuite numeroase volume antice, legate în foi de pergament, ale căror coperte erau înscripţionate cu litere mici, scrise de mână, în greacă şi latină.

Cine ştie ce comori se ascundeau acolo, nedescoperite încă de omul modern? Hărţi antice, care dezvăluiau locaţia unor biserici de mult uitate, dar şi a unor palate şi temple păgâne. Documente secrete, adunate de clerici de-a lungul timpului, care relatau despre evenimentele politice din vremea respectivă, alcătuite dintr-un amestec bine echilibrat de bârfe, convingeri religioase şi prejudicii personale. Pergamente misterioase, care descriau călătoriile secrete întreprinse de călugării erudiţi din Evul Mediu, însărcinaţi de Vatican să ajungă în imperiile chinez şi mongol din Orient, ca să descopere dacă apostolii şi Iisus Hristos ajunseseră în acele ţinuturi îndepărtate ale lumii. Şi în final, documente despre marile încercări la care fusese supusă credinţa erezii şi secte, vrăjitoria şi demonologia sau căile ce leagă lumea umană de cea divină. Dar nu pe acestea le căuta Benelli.

Ajungând la celălalt capăt al camerei, cardinalul a deschis o altă uşă şi a pătruns pe un coridor îngust şi slab luminat. Arhivele secrete ale Vaticanului acesta era un departament greu accesibil publicului larg, un sector pe care îl vizitai doar cu aprobări

speciale. Se întindeau şi ele pe o suprafaţă vastă treisprezece kilometri şi conţineau documente referitoare la guvernarea Bisericii. Această bibliotecă, înfiinţată în anul 1612, reprezentând o instituţie de sine stătătoare, era separată de Biblioteca Vaticanului. Arhivele secrete puteau fi vizitate doar cu aprobarea prefectului, titulatură sub care era cunoscut librarul-şef al Bibliotecii Vaticanului. Acest privilegiu era acordat (foarte rar) numai în scop ştiinţific şi numai teologilor care se ocupau de munca de cercetare într-un anumit domeniu. Şi nici aceştia nu aveau acces nelimitat, ci numai la documentele care se refereau strict la subiectul cercetării lor.

La capătul coridorului, Benelli a ajuns într-un birou de unde răzbătea o rază de lumină. Văzându-l pe cardinal, prefectul s-a ridicat în picioare. Camera era îngustă şi mică, iar în mijloc se afla un birou din mahon înţesat de cărţi. Imaginea Fecioarei Maria veghea dintr-un tablou întreaga scenă. Prefectul era un individ slab şi uscat. Odată cu trecerea anilor, chipul îi semăna din ce în ce mai mult cu un pergament subţire, îngălbenit de vreme un contrast izbitor faţă de cardinalul corpolent.

Era unsprezece noaptea, iar biblioteca se închisese de mult. Dar prefectul fusese anunţat de vizita şefului Inchiziţiei, aşa cum îi plăcea să-l numească pe Benelli, folosind titulatura cea veche.

— Cardinale, spuse bibliotecarul, înclinând respectuos capul în faţa lui.

Benelli a scos o scrisoare din robă.

— Acesta este ordinul papal.

Prefectul a analizat semnătura şi sigiliul pontifului. Apoi a citit scrisoarea concepută în latină. Nu exista niciun semn de îndoială referitor la autenticitatea şi scopul ei. Prefectul a împăturit apoi scrisoarea şi i-a înmânat-o lui Benelli.

În mod normal, Turnul Vânturilor, locul cel mai tainic al arhivelor secrete, era domeniul lui. Numai librarul-şef avea acces şi numai ca să se asigure că volumele păstrate acolo erau protejate de foc sau de apă. Nu avea voie să citească lucrările şi

cărţile aflate acolo şi spre deosebire de predecesorii săi medievali prefectul nu a încălcat niciodată ordinul, dornic să se supună mereu dispoziţiilor date de suveranul său, Sfântul Părinte.

— Vă voi însoţi până la baza scărilor, spuse prefectul. Avem nevoie de lumină, continuă el, scoţând o lanternă dintr-un sertar al biroului.

Părăsind camera, cei doi au străbătut împreună coridorul, fără să schimbe niciun cuvânt; fiecare era adâncit în propriile sale gânduri. Curând, lumina care răzbătea din camera prefectului dispăru. Păşeau acum în întuneric, călăuziţi doar de lumina palidă a lanternei.

După ce au descuiat o uşă, au pătruns în arhivele secrete. Acestea erau alcătuite din două coridoare lungi, fără ferestre, pline de rafturi pentru cărţi, care se ridicau de la podea până la tavan. Unul dintre aceste coridoare ducea la baza Turnului Vânturilor.

Paşii prefectului şi ai cardinalului răsunau în tăcerea adâncă. În drumul lor, treceau pe lângă maldăre de documente, stivuite în rafturile bibliotecilor. Unele dintre ele conţineau informaţii care se pierdeau în negura vremii, mergând până în Antichitate. Erau documente care vorbeau despre colegiul cardinalilor, care îi sfătuiau pe papi încă din secolul al XVI-lea. Documente despre sinodul sacru, una dintre Curţile ecleziastice. Documente despre petiţii, şapte mii de volume de cereri adresate papei de petiţionari din întreaga Europă medievală.

În cele din urmă, prefectul şi cardinalul s-au oprit. În faţa lor, se aflau două uşi. Una ascundea un seif uriaş, care „găzduia” unele dintre cele mai importante documente ale Vaticanului, care relatau despre evenimentele politice şi religioase din secolele trecute, când puterea Bisericii era mult mai mare decât cea de astăzi. Prefectul s-a oprit însă în faţa celeilalte uşi. Era din stejar, veche de când lumea.

— Vă aştept aici, cardinale Benelli. Turnul Vânturilor se află în

faţa dumneavoastră.

Prefectul a descuiat uşa cu o cheie veche şi i-a dat lanterna lui Benelli. În raza palidă de lumină, el a privit chipul îngrijorat al cardinalului. Se întreba de ce un personaj atât de ilustru dorea să viziteze aceste locuri noaptea târziu. Şi în special, Turnul Vânturilor un loc atât de sumbru, încât prefectul nu a îndrăznit niciodată să-l viziteze noaptea, ci numai la lumina zilei. Dar cine era el, un simplu bibliotecar, să pună la îndoială ordinele Sfântului Părinte? Facă-se voia Domnului!

Benelli a luat lanterna şi a început să urce scările în spirală. Pantofii lui scârţâiau uşor pe treptele de piatră. Prefectul l-a urmărit îndepărtându-se, învăluit în întunericul stigian. În timp ce urca, Benelli s-a împiedicat de câteva ori. Se afla acum în partea cea mai veche şi cea mai puţin vizitată a arhivelor secrete. Aici erau păstrate documentele cele mai vechi şi cele mai problematice din întreaga istorie a Bisericii, multe dintre ele codate, destinate numai ochilor papei sau reprezentanţilor săi speciali. Documentele conţin nu mai puţin de cinci mii de registre papale, copii scrise de mână ale scrisorilor oficiale ale conducătorilor Bisericii, ca şi detalii referitoare la viaţa intimă a Sfinţilor Părinţi, consemnate de cronicarii papali special desemnaţi pentru această misiune.

Treptele erau abrupte şi înguste, deoarece turnul nu fusese dotat cu lift. Nu avea nici instalaţie electrică acesta fiind un mijloc de protecţie împotriva incendiilor şi hoţilor. Drept urmare, nu era niciodată vizitat pe întuneric. Niciodată? Ei bine, doar dacă circumstanţele erau excepţionale.

Cardinalul a ajuns în cele din urmă în capătul scărilor. Era la o înălţime de douăzeci de metri deasupra solului. S-a oprit ca să-şi tragă răsuflarea. În aer plutea un miros de mucegai, iar întunericul era dens. Benelli a trecut pragul şi a intrat în Camera Meridianului.

Camera purta numele acesta pentru că fusese destinată să fie observator astronomic deşi nu pentru Galilei, a cărui mărturisire

semnată, potrivit căreia pământul nu se învârte în jurul soarelui, se afla într-un alt loc din Biblioteca Vaticanului. Benelli a studiat podeaua în lumina lanternei. A văzut atunci, gravat în pardoseală, un cerc zodiacal, menit să capteze razele soarelui care pătrundeau printr-o spărtură din zid. Aici s-au făcut calculele pentru calendarul gregorian în anul 1580.

În mijlocul Camerei Meridianului, se afla o măsuţă. Benelli a pus lanterna pe masă şi a început să studieze încăperea. Pereţii erau „mobilaţi” cu dulapuri din fier, fabricate în stilul secolului al XIV-lea. Toate erau încuiate cu nişte lacăte uriaşe şi inestetice. Aceste dulapuri ascundeau cele mai fascinante documente din istoria Bisericii, descrise în arhivele secrete ale bibliotecii cu termenul edulcorat „Miscellanea”. Documente despre intrigi politice şi religioase, despre procese de vrăjitorie şi magie neagră, despre scandaluri legate de viaţa privată a papilor. Secrete. Secrete întunecate.

Benelli a oftat din greu. A scos din buzunar crucifixul de argint pe care papa i-l dăruise în seara aceea. Strălucea în lumina lanternei. Se simţea liniştit. A înălţat spre Ceruri o rugăciune scurtă şi apoi s-a îndreptat spre dulapuri. Papa îi spusese unde trebuia să caute, oferindu-i şi cheia de la „seif”. Benelli s-a aşezat în genunchi lângă unul dintre ele, simţind fiori pe şira spinării. Nu era singur. Nu îl urmărea însă o prezenţă umană, ci una din alte sfere cosmice.

Sosise un privitor.

Deschizând uşa unui dulap, Benelli a început să-i cerceteze tainele ascunse. A descoperit acolo mai multe volume, puse unul peste altul, purtând amprenta timpului. Titlurile copertelor din pergament alb erau scrise în greacă, iar dedesubtul lor erau înscripţionate diverse cifre şi date. Acestea reprezentau nişte coduri care îi împiedicau până şi pe bibliotecari să afle conţinutul tomurilor.

După o scurtă căutare, Benelli a găsit volumul dorit. Avea aproape şaizeci de centimetri, părând un registru foarte mare.

Benelli l-a pus pe masă şi s-a aşezat în faţa lui. Nimeni nu mai citise acest tom de mai bine de cinci sute de ani. Acest lucru era confirmat de sigiliul papei Sixt al IV-lea, care îl aplicase acolo în anul 1476, sigiliu pe care Benelli la ordinul actualului suveran pontif avea să-l rupă. Cardinalul a pus mâna pe volum. Apoi, a închis ochii şi a rostit încet primele versete ale unei rugăciuni de exorcizare:

„Nesocoteşte, Doamne, greşelile noastre, cât şi greşelile strămoşilor noştri şi nu te răzbuna pentru păcatele pe care le-am comis!”

Aerul a devenit dintr-odată foarte rece. Benelli simţea în cameră prezenţa spiritelor rele, deşi nu le vedea. Ele i se puteau arăta dacă voiau. Benelli a sărutat crucifixul. În cele din urmă a deschis cartea. Era un document referitor la vrăjitorie. Dar nu se asemăna cu niciun alt document din istoria Bisericii. Căci vorbea despre vrăjitoriile înfăptuite de un om foarte puternic. De însuşi locţiitorul lui Hristos pe pământ.

Papa Silvestru al II-lea.

Gerbert d’Aurillac s-a născut în anul 940 şi a fost instruit la mănăstirea benedictină din Aurillac, în Franţa, apoi în Spania. A fost remarcat încă din tinereţe pentru înclinaţia sa spre studiu. A devenit episcop de Reims în anul 991 şi apoi arhiepiscop de Ravenna. În final, în anul nefast 999, a fost uns papă, sub numele de Silvestru al II-lea.

Papa Silvestru al 13-lea a fost un om ciudat din toate punctele de vedere. Un expert în domeniul logicii şi matematicii, avea de asemenea cunoştinţe vaste în arta magiei Orientului, dobândite în perioada în care studiase în Spania maură.

Lui Silvestru i se atribuie meritul de a fi introdus în Europa cifrele arabe şi de a fi inventat pendula. Cu toate acestea, încă de la începutul pontificatului său, şi-a câştigat o reputaţie cumplită aceea de a fi îmbrăţişat magia neagră. Veştile au circulat repede în întreaga Europă, iar notorietatea lui a devenit

atât de mare, încât chiar şi după moartea sa cronicarii Bisericii şi clevetitorii au consemnat acest fapt şi au alimentat zvonurile, transformându-le în adevărate legende.

O dovadă în acest sens o reprezintă afirmaţiile lui Bartolomeo Platina, celebrul bibliotecar al Vaticanului, care în opera sa *Vieţile papilor,* publicată în 1479 declara solemn:

> Silvestru al II-lea ... beneficiind de ajutorul extraordinar al diavolului, a obţinut tronul papal. Curând după aceea, a devenit unealta desăvârşită a diavolului, cu ajutorul căruia a ajuns pe o treaptă atât de înaltă.

Platina a obţinut aceste informaţii răsfoind în taină exact volumul pe care cardinalul Benelli se pregătea acum să-l citească. Pentru dezvăluirea acestor secrete, el a fost aspru pedepsit, iar papa de atunci, Sixt al IV-lea, a interzis accesul în această parte a arhivelor secrete până şi bibliotecarilor. Papa a sigilat apoi volumul, ameninţându-i cu moartea pe toţi cei care ar fi încercat să-l deschidă fără permisiunea expresă a pontifului. De ce a luat aceste măsuri atât de draconice? Tomul nu conţinea doar o descriere a vieţii papei Silvestru al II-lea, ci şi ultima sa confesiune.

Biserica se conducea după un principiu ce nu trebuia încălcat: confesiunea unei persoane aflate pe patul de moarte trebuia făcută numai în prezenţa Domnului şi nu avea să fie nicicând dezvăluită unei alte fiinţe umane. Cu toate acestea, în cazul lui Silvestru al II-lea, Biserica a fost obligată să facă o excepţie din două motive.

În primul rând, nu se ştia dacă ultima confesiune a papei Silvestru al II-lea avea să se desfăşoare în prezenţa lui Dumnezeu sau a diavolului.

În al doilea rând, Silvestru al II-lea era cel care ajunsese în posesia ultimei monede a lui Iuda care îşi făcuse apariţia în lume.

Benelli a rupt sigiliul cărţii şi a început să citească literele

micuţe ale cronicarului bisericesc.

Era o poveste înspăimântătoare. Despre acuzaţiile împotriva papei Silvestru şi despre faptele sale de magie neagră. Despre puterile sale extraordinare şi despre capacitatea sa de a-şi înşela şi de a-şi distruge duşmanii. Despre spiritele care se aflau în slujba sa şi despre un câine mare şi negru, care îl însoţea mereu. Despre sfârşitul şi înmormântarea sa în curtea bisericii laterane din Roma, nu în basilica Sf. Petru.

Un cronicar a consemnat legenda astfel:

> Silvestru al II-lea şi-a vândut sufletul Satanei şi a primit în schimb tronul de papă. Deţinând puterea în mâinile sale şi abuzând de ea, Silvestru al II-lea era nerăbdător să afle cât va reuşi să se bucure de plăcerile pe care i le oferea poziţia sa. Răspunsul era uşor de ghicit. Atât timp cât nu celebra marea mesă în Ierusalim, nu avea de ce să se teamă.
>
> Paza bună trece primejdia rea. Silvestru al II-lea a emis un ordin în care îşi interzicea vizitele în Ţara Sfântă, dedicându-se trup şi suflet unei vieţi corupte şi luxoase. Dar cine vrea să mănânce cu dracul are nevoie de o lingură lungă. Oferind împărtăşania într-o biserică necunoscută din Roma, papa cel păcătos a simţit că îşi pierde rapid puterile şi a realizat că demonii îl înconjoară din toate părţile. Când a aflat că numele bisericii era Sfânta Cruce a Ierusalimului, a înţeles că a fost tras pe sfoară şi că zilele îi erau numărate.
>
> Şocul l-a distrus. Atunci, şi-a mărturisit imediat vinovăţia şi a tras un semnal de alarmă referitor la consecinţele dramatice ale negoţului cu spiritele rele. A ordonat apoi ca … după moartea sa, trupul să-i fie aşezat pe un catafalc din lemn verde, tras de doi cai pursânge, unul alb, iar celălalt negru. …
>
> Această procesiune ciudată de înmormântare a stârnit vâlvă când s-a desfăşurat în biserica laterană; şi mai mare a fost spaima când din sicriu s-au auzit ţipete şi gemete. Apoi, s-a lăsat o tăcere de moarte, iar Silvestru al II-lea a fost îngropat în locul său de odihnă.

Benelli a continuat să citească, dornic să descopere dacă

acest papă a încercat în timpul vieţii să dezmintă acuzaţiile ce i se aduceau. Cardinalul a simţit atunci un curent de aer. Venea de pe scări ca un vânt dinspre nord şi a început să mişte paginile cărţii. El a luat crucifixul de argint şi l-a ridicat. Vântul a încetat imediat. Apoi, tot de pe scări, a apărut o rază de lumină. Benelli ştia că nu mai putea să stea prea mult. Curând, alte forţe, mult mai puternice decât cele ale privitorilor, îşi vor face apariţia. A început astfel să citească ultima confesiune a papei:

> Eu, Simon de Lyon, călugăr din Ordinul Sf. Benedict, dau această declaraţie în anul Domnului 1003. Pe data de 12 mai, am primit ordinul să-l veghez pe Sfântul Părinte, Silvestru al II-lea, care zăcea pe patul de moarte în apartamentele Vaticanului. M-am supus ordinului şi redau acum ultima confesiune făcută de acel om nefericit.

În timp ce citea, Benelli s-a înfiorat până în adâncul sufletului său. Căci ultima confesiune a papei era înspăimântătoare. Biserica nu mai auzise o confesiune ca aceea de când Iuda aruncase cei treizeci de arginţi pe treptele Templului.

Papa Silvestru a mărturisit că a obţinut de la un cerşetor misterios o monedă, care aşa cum avea să descopere în curând, datorită puterilor ei extraordinare era una dintre cele treizeci de monede de argint pe care Iuda Iscarioteanul le primise în schimbul trădării Mântuitorului. Papa a povestit că mai existau încă trei monede ale lui Iuda în lume şi fiecare dintre ele va fi şi mai de temut decât cea precedentă.

Călugărul căruia Silvestru i s-a spovedit menţionează faptul că în ultimele momente ale vieţii pe pământ, exercitându-şi autoritatea de papă Silvestru a ordonat ca moneda lui Iuda, care se afla în posesia lui, să fie îngropată alături de el şi să nu fie aşezată sub nicio formă în mormântul Sfântului Petru. Dar de ce? Nu exista nicio explicaţie.

Documentul oficial care consemnează ultimele cuvinte ale

papei Silvestru al II-lea este lucrarea *Vieţile papilor,* realizată de bibliotecarul Bartolomeo Platina. Silvestru a ordonat ca trupul său să fie tăiat în bucăţi, spunând:

> Să se delecteze cu membrele mele, care în trecut i s-au închinat! Căci mintea mea nu a încuviinţat niciodată jurământul acela, nu, ticăloşia aceea.

Dar Benelli realiza că nu acestea fuseseră ultimele sale cuvinte. Muribundul mai spusese ceva ce nu trebuia dezvăluit lumii, ci numai duhovnicului său. Benelli a citit aceste ultime cuvinte. Apoi, s-a sprijinit îngrozit de spătarul scaunului. Când papa Silvestru al II-lea a rostit acele cuvinte, era influenţat de spiritul Domnului sau de puterea diavolului? spunea adevărul pur sau minţea?

În clipa aceea, Benelli a tresărit brusc. În pragul Camerei Meridianului, a apărut un câine monstruos, care se apropia de el încet, arătându-şi colţii şi mârâind ameninţător. Benelli a ridicat crucifixul deasupra capului, rostind cu voce tare:

— *Exorciso te immunde spiritus.*

Nu s-a întâmplat nimic. Apoi, animalul a dispărut. Benelli a încuiat repede cartea în dulap şi a părăsit camera. Când a început să coboare scările, lanterna s-a stins.

— Cardinale, totul e în ordine? strigă prefectul îngrijorat de la baza turnului.

Dar nu a primit niciun răspuns, pentru că Benelli era ocupat. În timp ce cobora scările, a văzut o umbră la câţiva paşi în spatele lui, ce începea să se materializeze. Avea trupul unui om, dar chipul unui demon şi era scăldat într-o lumină galbenă, spectrală. Pe frunte purta însemnele puterii satanice. Înspăimântat, cardinalul i-a arătat crucifixul, strigând:

— Îţi ordon, ţie, spirit al răului…

În clipa aceea, o forţă uluitoare l-a aruncat pe Benelli pe scările de piatră. Cardinalul s-a prăbuşit, scoţând un ţipăt

înfricoşător. A aterizat în cele din urmă la baza turnului, scrântindu-şi glezna şi lovindu-se cumplit la cap.

— Cardinale! exclamă prefectul, căutând lanterna. Aceasta împrăştia o lumină palidă. Privea, ţintuit de spaimă, chipul plin de sânge al însoţitorului său. Prefectul s-a aplecat peste trupul cardinalului. Mă duc după ajutor, spuse el.

— Nu, şopti Benelli. Apoi, în sinea lui: Dacă pleci, mă va ucide. Trebuie să plecăm de aici, continuă el cu voce tare. Nu avem timp de pierdut. Ajută-mă să mă ridic!

Prefectul a încuiat în grabă uşa turnului. Înainte însă, Benelli a lăsat crucifixul la baza scărilor. Au străbătut împreună arhivele secrete şi au ajuns în Biblioteca Vaticanului. Prefectul continua să dea glas îngrijorărilor sale legate de glezna lui Benelli, dar cardinalului se gândea la altceva.

Încă şocat de tot ce se întâmplase, Benelli îşi amintea ultimele cuvinte ale confesiunii papei Silvestru al II-lea. Căci, pe patul de moarte, după administrarea unui calmant, papa i-a şoptit câteva cuvinte duhovnicului său. Ultimele sale cuvinte pe pământ. O profeţie cumplită.

> Nicio fiinţă omenească nu poate să se împotrivească acestor ultime trei monede. Dacă una dintre ele va ajunge în mâinile unei persoane din anturajul papei, Biserica însăşi va pieri.

Cardinalul Benelli nu-şi mai putea stăpâni lacrimile. Exista o singură persoană aflată în acea poziţie.

El însuşi.

CAPITOLUL 21

„Toţi teologii vorbesc despre ... spirite rele care apar sub forma unui bărbat, a unei femei sau a unui animal. Aceasta poate fi o prezenţă reală sau rodul imaginaţiei.”

Bouvier, episcop de Le Mains,
Dissertatio in Sextum Decalogi Praeceptum

Paul s-a trezit în casa lui. S-a întins în pat şi şi-a dat seama că soţia lui nu era acolo. Nu avea motive de îngrijorare. Plecase împreună cu Rachel ca să stea peste noapte la Florence şi îi lăsase un bileţel: mai făcuse aşa şi altă dată.

Se gândea cu plăcere la experienţa sexuală pe care a trăit-o cu Suzanne în seara precedentă. S-a întors târziu acasă şi a fost un noroc chior faptul că Marie nu era acolo chiar dacă Helen îi spusese să n-o lase să plece. Gândurile lui Paul s-au axat apoi asupra unor probleme mult mai neplăcute. Ce avea să facă în privinţa lui Marie? Mergea pe varianta divorţului. Şi Rachel?

— Bună.

O voce i-a întrerupt şirul gândurilor, iar Paul şi-a aţintit privirea spre uşa de la baie. Ea era scăldată în lumina dimineţii, îmbrăcată în aceeaşi tunică pe care o purtase în timpul călătoriei lor în cel de al treilea plan astral, deşi trăsăturile ei nu mai atingeau perfecţiunea din visele lui. Era treaz sau visa?

— Nu-ţi mai aminteşti? îl întrebă Helen, dispărând. El a clipit din ochi. Paul, îl strigă ea, apărând din nou în dormitor.

— Cum reuşeşti să faci asta? Şi de ce eu nu pot?

— Pentru că, spuse Helen, trebuie să ajungi mult mai sus în planurile astrale înainte ca trupul tău fizic şi cel spiritual să poată să apară în acelaşi timp în locuri diferite. Bilocaţia necesită exerciţiu, aşa cum au descoperit sfinţii. Vrei să înveţi?

Helen i-a aruncat o privire sfredelitoare. Ce s-ar întâmpla dacă el ar înţelege adevărata misiune a monedei? Dar nu trebuia să-i stârnească suspiciuni înainte de a-l stăpâni cu totul. Forţele stăpânului Ţarinii sângelui îi invadau sufletul.

— Pe care dintre trupurile tale îl văd eu acum?

— Pe cel spiritual, fireşte, spuse Helen trufaşă. Trupul meu fizic stă tolănit în pat. Nu poate să treacă prin pereţi.

— Trupul tău fizic?

— Să spunem că pe acesta l-am împrumutat un timp.

Paul o ţintuia cu privirea. Prezenţa din faţa lui nu părea să fie doar rodul imaginaţiei sale. Cântărea bine lucrurile, încercând să-şi păstreze sângele rece.

— Paul, totul este adevărat, spuse Helen, cuprinsă de nerăbdare. Nu este vorba de un vis şi nici imaginaţia nu-ţi joacă feste. Eşti treaz şi totul este *real.* Tu vezi acum trupul meu spiritual, aşa cum s-a întâmplat şi atunci când

Kramer a atacat-o pe studentă. Este o realitate diferită de cea pe care ai cunoscut-o înainte dar este o realitate.

— Dar de ce nu pot să vadă şi alţii ce văd eu?

— Deoarece moneda este cea care îţi conferă această putere. Fără ea ar fi imposibil să vezi aceste lucruri, pentru că trebuie să crezi cu tărie în existenţa lumii spirituale.

— De unde ştii toate acestea? Cine eşti?

— O să afli mai târziu, spuse Helen irascibilă. Tu mă poţi vedea. Şi soţia şi fetiţa ta mă pot vedea, pentru că m-am materializat voit în faţa lor. Apropo, Marie nu mi-a creat o impresie prea bună ai nevoie de o femeie cu mai puţine

convingeri religioase şi cu mai mult curaj, continuă ea, făcându-i o bezea. Am şi găsit persoana potrivită.

Paul se holba în continuare la ea, nefiind pe deplin convins. Helen a scos un geamăt de frustrare. Arată-le oamenilor o minune şi primul lucru pe care îl vor face este să o pună sub semnul întrebării! Nu-şi dădeau oare seama că erau cele mai idioate fiinţe create de Dumnezeu?

— Bine, dacă mai ai nevoie de dovezi, deşteptule, de ce nu o suni pe mama ta? Doar ai vizitat-o aseară, nu-i aşa?

Spunând acestea, Helen a dispărut. Paul a ridicat receptorul.

A fost nevoie doar de zece minute ca întreaga sa percepţie a realităţii să se schimbe dramatic. Zece minute în care perspectiva sa asupra universului, teoremele, legile şi valorile umane să se prăbuşească la pământ în mii de bucăţele, ca nişte cioburi de sticlă.

Paul a vorbit cu mama lui. La patru mii de kilometri depărtare, cu o voce uimită, i-a confirmat tot ceea ce el văzuse cu o seară înainte. Flaconul cu medicamente care se afla lângă pat, prosopul de vase care căzuse pe jos, cutia cu bomboane pe care o împachetase cu grijă şi pe care avea să i-o dăruiască unui vecin detalii pe care nu avea cum să le fi ştiut dinainte sau să le fi văzut altcineva.

Paul a pus receptorul în furcă şi a intrat în baie. Lăsându-se pradă plăcerilor duşului, a început să analizeze cu atenţie întâmplările recente. Şi-a amintit atunci de o carte despre misticism pe care o citise cu mult timp în urmă când era student.

Printre alte lucruri, autorul ei spunea că experienţele mistice, prin natura lor paranormală, nu pot fi descrise în mod corespunzător unei alte persoane. Ele trebuie trăite pe propria piele. Acestea oferă, de asemenea, o perspectivă cu totul surprinzătoare asupra cosmosului lucru care ne duce cu gândul la faptul că intelectul uman nu sondează absolut deloc miezul problemei. Scriitorul menţiona în final că experienţele mistice sunt pasive ele îţi creează senzaţia că te afli sub influenţa unor

forţe mult mai puternice.

— La naiba! spuse Paul, scăpând săpunul şi aplecându-se ca să-l recupereze. Un alt fapt ciudat este acela potrivit căruia misticii creştini sau de alte religii susţin cu tărie că experienţele lor legate de rai sau de iad au loc *în* mintea umană, nu *dincolo* de ea. Uneori, transa în care cad aceşti oameni este însoţită de întâmplări sau profeţii supranaturale.

Paul a luat prosopul şi a ieşit din baie. A crezut întotdeauna că oamenii care vorbesc despre aceste lucruri suferă de halucinaţii. Cu toate acestea, când a citit cartea despre misticism, Paul a descoperit că misticii şi sfinţii cred cu tărie în halucinaţiile lor, lucru cu totul neobişnuit. Dar ce a mai văzut cu o seară în urmă care să-i dovedească existenţa lumii spirituale?

Paul a sărit peste micul dejun. Urcându-se în maşină, a pornit la drum. Când a ajuns la indicatorul care îi spunea să facă la dreapta, spre universitate, unde la ora nouă trebuia să ţină un curs despre psihanaliza freudiană, fiind deja în întârziere, a întors cu putere volanul spre stânga. Mai avea o întâlnire la care trebuia neapărat să ajungă.

— Vreau să-l văd pe deţinutul din Corpul D, celula 25.

Paznicul de la închisoarea de maximă siguranţă i-a verificat cartea de identitate şi l-a trecut pe lista de aşteptare.

— O clipă, domnule profesor.

Paul a intrat într-una din sălile de aşteptare ale închisorii. Paznicul s-a întors câteva minute mai târziu, însoţit de Emma Breck.

— Mi-e teamă că nu este posibil să-l vizitaţi astăzi, spuse el, cu un zâmbet palid. Deţinutul este bolnav.

— Vreau să-l văd.

— Îmi pare rău, continuă paznicul, uitându-se mai întâi la Emma Breck şi apoi la Paul. V-am spus este bolnav. Este la infirmerie.

— Cheamă-l pe Pat Harbison!

Paznicul a dat din umeri şi a părăsit camera.

— Paul, spuse Emma Breck încet, suntem prieteni de foarte mulţi ani. Te sfătuiesc să-l laşi în pace pe deţinutul ăsta câteva zile. Nu vrei să vizitezi pe altcineva?

El i-a aruncat o privire pătrunzătoare, spunând:

— Ştii ce s-a întâmplat, nu-i aşa?

În acel moment, a intrat Harbison.

— M-ai chemat? întrebă el pe un ton cordial.

— Da, spuse Paul, cu aceeaşi tonalitate a vocii. Vreau să vorbesc cu tine despre starea deţinutului din celula cu numărul 25. Aseară, tu şi doi dintre paznici, Williams şi Barlansky, l-aţi scos din celulă, legat şi cu un căluş în gură. Pe sală, Williams l-a lovit cu un baston peste picioare şi când s-a prăbuşit inconştient la pământ v-aţi năpustit asupra lui. Voiam doar să te întreb dacă ţi-a plăcut experienţa.

Harbison a rămas fără grai, cu gura căscată. Când şi-a revenit din şoc, chipul îi trăda o furie cumplită. Probabil că nenorocitul de Williams a trăncănit.

— Nu e treaba ta, mârâi el.

Azvârlind într-o parte scaunul pe care se aşezase, a ieşit furios din cameră.

— Paul, nu cred că trebuia să spui asta, zise Emma Breck, punând capăt tăcerii apăsătoare. Te pui rău cu autorităţile închisorii. Multe lucruri care se întâmplă aici nu trebuie dezvăluite. Fii mai atent!

— Dar este adevărat?

Ea a dat repede din cap.

— Au spus că deţinutul i-a atacat când l-au scos din celulă. Este o minciună. În după-amiaza aceea, i-am administrat nişte sedative sub efectul cărora n-ar fi putut să ridice nici măcar un deget.

— Şi atunci de ce l-au bătut?

— Atacase un paznic ceva mai devreme în ziua respectivă acesta este modul lor de a-i da o lecţie. Emma Breck l-a atins pe

Paul cu mâna. Ascultă-mă! continuă ea. Pleacă acum! Lasă lucrurile să se mai liniştească puţin! Bine?

Paul a ascultat-o. La ieşire, l-a întâmpinat directorul adjunct al închisorii. Îi aducea un mesaj de la Hanlondawes.

— Directorul te sfătuieşte să-ţi iei trei luni concediu şi să nu mai vii la închisoare. Îmi pare rău, spuse el, cu regret în glas. Îi plăcea psihiatrul.

— Înţeleg.

Paul s-a urcat în maşină fără să mai spună vreun cuvânt şi a pornit la drum. Trebuie să vorbească din nou cu Kramer de vreme ce era singurul care o putea vedea pe Helen şi care ştia ceva despre puterile ei. Paul se va întoarce, indiferent ce vor spune autorităţile închisorii.

Dar se va întoarce într-un mod cu totul neaşteptat.

Florence Ingelmann o studia pe Marie. Era foarte îngrijorată. Ceva rău i se întâmpla prietenei sale celei mai bune. Dar Marie a refuzat să-i spună despre ce era vorba, în ciuda întrebărilor insistente ale lui Florence. Fruntea încruntată a lui Marie îi trăda tristeţea şi anxietatea. Ea îi povestea totul lui Florence. Ce o împiedica de data aceasta să-şi descarce sufletul? Probabil că avea legătură cu Paul sau cu Rachel.

— Ai vrea să nu mai plecăm în concediu? Putem amâna câteva zile, spuse Florence, sau poate chiar să-l anulăm, continuă ea, turnând o altă ceaşcă de cafea. Oricum, nu se dădea în vânt după schi.

— Nu, plecaţi! răspunse Marie după o scurtă ezitare. Dar dacă vă sun, vă întoarceţi?

— Desigur. Întotdeauna vă vom ajuta, doar ştii asta.

— Îţi mulţumesc, spuse Marie, aproape în şoaptă.

Au privit-o apoi împreună pe fetiţa firavă, cu părul bălai, care stătea în prag. Dacă ar fi privit scena cu ochii lui Paul, ar fi văzut cum valuri de lumină pluteau de la mamă la fiică, reflectându-le iubirea necondiţionată. Ar mai fi văzut şi dragostea pe care le-o

purta Florence. Atât timp cât îi va sta în putere, ea le va apăra până la moarte.

— Trebuie să plecăm, spuse Marie.

— Înţeleg, spuse Florence.

Rachel trebuia să ajungă la şcoală. Au ieşit toate trei din casă, îndreptându-se spre maşină. Florence a sărutat-o pe Rachel încă o dată, strângând-o cu putere la pieptul ei generos.

— Pe curând, draga mea, spuse ea. Apoi, sub imperiul unui impuls inconştient (dar şi al incapacităţii ei de a suporta prea mult suspansul), exclamă: Este vorba de Paul, nu-i aşa?

Ochii lui Marie s-au umplut de lacrimi.

— Este bolnav? Foarte bolnav?

Marie a încuviinţat din cap, adăugând:

— Dar nu trebuie să spui nimic nimănui.

Florence a urmărit maşina îndepărtându-se. Era copleşită de tristeţe. Poate că Paul avea cancer. Poate că era pe moarte. A început apoi, fără tragere de inimă, să-şi facă bagajele pentru concediu. Un gând nu-i dădea pace.

Să-i spună lui Ben de boala lui Paul? Oare Florence putea să păstreze un secret?

Motivul îngrijorărilor lui Florence s-a îndreptat de la închisoarea de maximă siguranţă spre clinica sa. Ben l-a abordat de cum a intrat pe uşă. Era roşu la faţă de mânie, un lucru cu totul neobişnuit.

— Paul, ce se *întâmplă?* Ai uitat că aveai întâlnire cu actorul de la Hollywood şi cu fiul lui? Te aşteaptă de peste o oră şi spumegă de furie. Ameninţă că ne dă în judecată. M-au sunat şi cei de la universitate ca să mă întrebe unde eşti, pentru că ai lipsit de la cursurile de dimineaţă. Ce se întâmplă? Şi eu vreau să plec în concediu în după-amiaza asta.

Paul l-a ignorat. A intrat direct în sala de conferinţe. Toni Brennan era acolo, împreună cu fiul şi cu impresarul lui. Când l-a văzut pe Paul, actorul a început să joace cel mai bun rol dramatic

din viaţa sa. Se pregătise pentru el o oră întreagă.

— Unde *dracu’* umbli? De ce *dracu’* te plătesc? Cine *dracu’* te crezi?

Mânia şi răutatea care îi sufocau sufletul se revărsau acum în cascade. Dacă ar fi putut să realizeze un rol ca acesta şi pe ecran, ar fi câştigat un Oscar pentru portretizarea desăvârşită a actorului dependent de droguri, pe cale de a se prăbuşi definitiv.

— Taci din gură! spuse Paul.

Şi atunci, s-a întâmplat un lucru extrem de ciudat. Toni Brennan a tăcut. Chiar şi fiul şi impresarul lui l-au privit pe Paul surprinşi. Asistau la un miracol.

— Vreau să vorbesc cu fiul tău.

— La dracu’! spuse Julian, când au ajuns într-o altă sală de conferinţe. Cum ai reuşit să-i închizi gura? Eu nu pot niciodată să-l fac să tacă. Parcă i-ai dat una în cap.

— Putem spune şi aşa, răspunse Paul. Nici el nu ştia cum reuşise să-l reducă pe actor la tăcere, dar îşi dădea seama că puterea pe care o poseda creştea din ce în ce mai mult şi îi plăcea asta. Vreau să te întreb un singur lucru. Tu ai incendiat şcoala?

— Fireşte că nu.

— Înţeleg, spuse Paul. El percepea senzaţiile pe care le propaga băiatul şi le interpreta foarte uşor. Ştia că Julian minte.

— Asta e tot ce pot să-ţi spun, continuă fiul actorului.

— Mă întorc imediat, spuse Paul pe un ton impasibil.

S-a dus apoi în biroul lui şi a închis uşa în urma sa. Trebuia să afle care era problema care îl măcina pe acest adolescent rebel.

Helen îi spusese lui Paul că moneda pe care i-o dăduse avea puteri imense. El a scos-o din buzunar. Părea o monedă veche din perioada romană. Era ciudat faptul că o descoperea doar în anumite momente. În altele, părea să uite de existenţa ei. A închis ochii.

Atunci, a avut o viziune. Deşi Paul nu avea de unde să ştie, Helen se afla lângă el în aceste momente, deoarece influenţa ei,

şi nu a lui, activa puterile monedei.

În timp ce spiritul lui Paul părăsea trupul uman, în faţa ochilor săi spirituali a apărut o imagine foarte clară. Se afla într-o casă. În casa lui Toni Brennan. Era o vilă uriaşă, decorată într-un mod strident cu covoare roz şi un tapet maroniu. Nu era de mirare. Gustul lui Toni Brennan lăsa mult de dorit, la fel ca şi talentul său.

Paul a urcat scările. Sau, mai bine spus, scările au apărut în faţa lui ca şi când el se afla într-un cerc, iar lucrurile se învârteau în jurul său. Acum, se afla la etaj. Vedea dormitorul principal, unde actorul obişnuia să doarmă cu una dintre prietenele lui. La capătul coridorului, era dormitorul băiatului.

Acesta era spaţios, de formă dreptunghiulară. Avea vedere spre o peluză întinsă. Storurile erau trase la ferestre, iar razele de soare se strecurau printre orificiile acestora, jucându-se cu praful din aer. În mijlocul camerei, era un pat dublu, pe care se afla o cuvertură. Nu se mai făcuse de mult curăţenie aici, astfel încât pe jos zăceau maldăre de pantofi, reviste şi haine. Pereţii erau acoperiţi cu afişe cu femei goale. Julian avea să-i semene foarte bine tatălui său: un adolescent rebel, care va deveni în curând un tânăr cu tendinţe autodistructive.

— Trebuie să te întorci.

Paul a văzut-o în pragul dormitorului pe Helen, îmbrăcată într-o tunică scurtă în stil grecesc, cu părul blond revărsându-i-se în cascadă şi cu chipul dureros de frumos, încadrat de o lumină cosmică.

— Trebuie să te întorci, spuse ea, fără să rostească însă vreun cuvânt. Ştiu ce cauţi, dar trebuie să te întorci.

— Să mă întorc?

— Da, să te întorci în timp. Lucrurile pe care vrei să le afli s-au întâmplat în trecut. Te poţi întoarce în timp doar dacă ai ajuns în cel de al şaselea plan astral.

— Unde sunt acum?

— În cel de al treilea, spuse ea pe un ton condescendent, ca şi

când vorbea cu un copil cretin. Trebuie să mergi mai departe în planurile astrale.

— Şi cum pot să fac asta?

— Deschide palma!

Paul a ascultat-o şi a descoperit că ţinea în mână moneda magică.

— În mod normal, o fiinţă umană poate să atingă cel de al şaselea plan astral depunând un efort cumplit. Şi printr-o mare trădare.

— Un efort cumplit? Trădare?

— Da, spuse Helen. Prin magie sau dobândind o înţelepciune spirituală foarte profundă. Dar în cazul tău, lucrurile stau cu totul altfel. Poţi să ajungi mult mai uşor acolo cu ajutorul monedei.

— De ce?

— O să-ţi spun mai târziu. Deocamdată, concentrează-te! Moneda va face restul. Ea se află acum atât în planul fizic, cât şi în cel spiritual. Ea începe să-şi exercite influenţa în această lume.

Paul şi-a aţintit privirea asupra monedei. Treptat, o imagine s-a materializat în faţa ochilor lui. Stătea într-o grădină înconjurată de ziduri, deşi acestea nu erau din cărămidă. Păreau mai degrabă din bronz şi transmiteau o lumină galbenă, orbitoare. Locul abunda de copaci şi flori pe care Paul nu le văzuse niciodată pe pământ. Strălucirea şi luminozitatea acestor specii erau atât de puternice încât contemplarea lor îi provoca suferinţă.

Pentru că percepţia lui Paul se intensifica, putea acum să observe că florile şi copacii erau unice din toate punctele de vedere, iar mărimea lor se schimba în funcţie de profunzimea introspecţiei cu care privea fiecare specie în parte. Fiecare reprezenta o lume. O lume într-o altă lume.

În faţa lui Paul a apărut o uşă, fixată parcă în zidul grădinii. S-a îndreptat spre ea şi a rămas în prag. Dacă trecea de această uşă, va mai pătrunde vreodată în lumea oamenilor?

— Rezistă!

Ordinul l-a ţintuit pe loc. Nu era vocea conştiinţei sale; venea din altă parte.

— Rezistă! Întoarce-te, nu merge mai departe! continuă vocea. Te amăgesc.

Vocea domoală, dar insistentă aparţinea unei femei. A văzut atunci în pragul uşii imaginea unei călugăriţe.

— Ignoră vocea aceea! ţipă Helen. Îi auzea glasul strident şi dispreţuitor, care îl domina pe cel al călugăriţei. Trebuie să mergi mai departe, Paul, altfel vei muri. Ai încredere în mine!

După un moment de ezitare, Paul s-a hotărât să treacă pragul. În clipa aceea, imaginea grădinii a dispărut, fiind înlocuită de alta. Părea că asistă la derularea unui film înainte şi înapoi. Nu simţea însă trecerea timpului. Totul se întâmpla în prezent.

Era noapte după orarul uman cu o lună înainte ca Paul să ajungă în cel de al şaselea plan astral. Paul se afla acum în casa lui Toni Brennan, pe coridorul de la etaj. Fiul lui Toni, Julian, stătea în pat, fumând o ţigară pe întuneric. Paul îl vedea atât de bine de parcă stătea în cameră alături de fiul actorului, iar dormitorul era scăldat în lumina soarelui. El privea scena uimit ca un spectator care urmăreşte un film. Dar acesta nu era un film. Era o scenă din realitatea umană, care s-a întâmplat pe pământ.

În celălalt capăt al coridorului, uşa de la dormitorul principal era pe jumătate deschisă. Tatăl lui Julian zăcea pe un pat uriaş, învelit într-un cearşaf de satin negru, lângă o actriţă adolescentă. Amândoi erau dezbrăcaţi şi tocmai făcuseră dragoste. Tânăra stătea pe spate, privind în gol spre tavan, în timp ce Toni îşi injecta în braţ o doză de heroină. După câteva momente de moleşeală, el a căzut într-un somn adânc, provocat de drogul injectat.

Lucy, tânăra actriţă, a împins cât mai departe de ea trupul inert şi fleşcăit. Paul îi citea gândurile. Era plictisită. Heroina nu era pasiunea ei. În plus, se săturase de Toni. Ticălosul nu-i oferise încă rolul pe care îl dorea, în ciuda faptului că acceptase să joace un alt rol, ce nu-i plăcea. Stătea pe burtă cu ochii

închişi. Voia ca viaţa să fie mai dreaptă, dar nu era niciodată aşa. Asta era problema. Nimic nu era bine totul era pe dos.

Auzind un zgomot slab, ea şi-a aţintit ochii spre uşă. Julian stătea în prag, cu părul răvăşit, îmbrăcat în nişte boxeri. Îi privea trupul gol, cuprins de curiozitate şi dorinţă. Dispreţuitoare, Lucy i-a evitat privirea devoratoare, acoperindu-şi cu un cearşaf silueta zveltă. Ce avea de făcut acum?

Ea a privit un timp trupul inert al tatălui, ce sforăia cu gura deschisă. Era aproape un cadavru. Lucy l-a zărit cu coada ochiului pe băiat. Aveau aproape aceeaşi vârstă, existând cel mult o diferenţă de trei sau patru ani între ei. Fiul era întruchiparea mai tânără şi mai atrăgătoare a tatălui. Putea spune că era chipeş.

Sprijinindu-se de perne, Lucy a cedat în faţa ispitei sale. Zâmbind cu jumătate de gură, dornică de răzbunare, s-a. Ridicat din pat, acoperindu-şi goliciunea cu un cearşaf de satin. Auzindu-i paşii, Julian s-a retras în întunericul ce învăluia coridorul. Lucy a deschis uşa dormitorului şi s-a apropiat de el, încă îmbujorată după partida de sex ce tocmai se încheiase. Stăteau atât de aproape unul de altul, încât trupurile li se atingeau, iar Lucy a lăsat cearşaful să cadă, dezvăluindu-şi trupul gol.

— Îi influenţezi? întrebă Paul.

— Nu, răspunse Helen, clătinând din cap. Îşi ascultă liberul arbitru. Uită-te mai departe!

Julian îşi privea ispita, uimit şi stingherit pentru că fanteziile sale aveau să se împlinească. Apoi a luat-o în braţe, copleşit de dorinţe erotice. Au ajuns imediat în dormitorul lui Julian. În pat, Lucy l-a lăsat să facă tot ce-i poftea inima, râzând de nerăbdarea lui. Era fericită pentru că avea un partener de aceeaşi vârstă cu ea, ale cărui gusturi erau normale. Dorea să obţină satisfacţia absolută în seara aceea.

Amanţii credeau că sunt singuri. Dar la această scenă a descătuşării pasiunii umane mai asistau nişte spectatori nevăzuţi. Paul şi Helen nu pierdeau nimic din spectacolul care se

desfăşura în faţa ochilor lor. Spirite tăcute şi cumplite, ei vedeau nu doar actul sexual, ci simţeau şi energia invizibilă pe care o degajau cei doi, căci nu se cuplau doar trupurile lor fizice, ci şi dorinţele lor spirituale.

— Nu e rău pentru prima dată, îi şopti Helen batjocoritoare lui Paul. Şi spectacolul devine din ce în ce mai bun.

În timp ce partida de sex atingea punctul culminant, în dormitorul său, actorul s-a ridicat din pat nesigur pe el, dar conştient. Încornoratul îşi făcea apariţia în scenă. Păcat de momentul pe care şi l-a ales, dar Helen nu era străină de asta.

Toni bântuia pe coridor, neobservat de nimeni, cu excepţia spiritelor ce jucau rolul de spectatori. Episoadele care au urmat păreau desprinse dintr-o piesă de teatru, unde actorul şi-a dezvăluit talentul dramatic. Fantoma lui Hamlet şi-a făcut intrarea în scenă. A aprins lumina, surprinzându-i asupra faptului pe amanţi, care au tresărit ca nişte căprioare speriate, scoţând ţipete de mânie.

— Acum, pentru că ştii ce s-a întâmplat, ai de gând să-i spui lui Julian ce-ai văzut? Să-i dezvălui secretul? întrebă Helen chicotind. Sunt convinsă că eşti un laş, continuă ea, făcându-se apoi nevăzută.

Paul s-a trezit din nou în biroul său, stând pe scaun. S-a uitat la ceasul de pe birou. Nu părea să fi trecut mai mult de o secundă. Călătoriile în universul astral nu aveau, aşadar, nicio legătură cu noţiunea timpului. Dar oare viziunea era adevărată? Acesta era motivul urii dintre tată şi fiu?

Paul s-a întors în sala de conferinţe. Julian nu s-a deranjat să-şi ridice privirea din revista pe care o citea. Paul ştia că trebuia să abordeze cu multă atenţie acest subiect atât de sensibil, ţinând seama de intensitatea sentimentelor implicate pasiune, vinovăţie şi ruşine.

Deci, ce ar trebui să spună? S-a iscat atunci o luptă între vechea lui personalitate şi cea nouă între Cain şi Abel ascunşi în adâncul sufletului său. Gânduri contradictorii se luptau pentru

supremaţie. Dar lupta nu era egală. Moneda pusese deja stăpânire pe latura spirituală a lui Paul, denaturându-i raţiunea şi capacitatea critică. Sorbind din cupa urii, el semăna ceea ce avea să culeagă în final.

— Julian, cred că ştiu care este problema ta, spuse el pe un ton neutru, aşezându-se pe scaun.

— Da?

— Cred că te-ai culcat cu prietena tatălui tău, iar el v-a prins asupra faptului.

Julian îl privea cu ochii mari cât cepele.

— Da, continuă Paul, este vorba despre o blondă cu sâni apetisanţi, care şi-a tatuat pe o coapsă o pasăre. Ea a început jocul seducţiei, nu-i aşa? Pe ea trebuie să dăm vina. Dar ţi-a plăcut şi ţie, recunoaşte! Ruşine să-ţi fie! continuă el batjocoritor. Şi ruşine să-i fie şi micuţei Lucy!

Băiatul îl privea uimit. O clipă mai târziu însă, uimirea s-a transformat într-o ură feroce. Probabil că tatăl sau prietena lui au vorbit cu psihiatrul. L-au trădat.

Paul îşi aranja cravata în timp ce băiatul a fugit din cameră. Nu simţea nici milă, nici regret, pentru că moneda făcuse să dispară aceste sentimente. Deci, Helen nu a minţit. Interesant.

Afară, era iadul pe pământ, deoarece fiul îşi atacase tatăl, iar impresarul încerca în zadar să-i despartă. În cele din urmă, Julian a fost târât pe braţe, în timp ce urla şi se zbătea frenetic. Atunci, Paul a ieşit pe sală şi l-a abordat pe clientul său. Bietul Toni un actor măcinat de droguri, care şi-a transformat viaţa într-un dezastru pentru el şi pentru cei din jur! Era tăcut acum un spectator ce asista fără cuvinte la o scenă de coşmar.

— Mi-e teamă că nu pot să-l tratez pe fiul tău mult iubit, domnule Brennan, spuse Paul cu vădită ironie. Nu ştiu ce se întâmplă cu el. Dar dacă aş fi în locul tău, aş fi foarte precaut.

— De ce? întrebă actorul.

— Pentru că te va ucide, spuse Paul cu un glas tăios ca un brici. Şi acum îţi urez o zi bună!

CAPITOLUL 22

> „Există spirite necurate şi rătăcitoare, a căror putere divină este umbrită de păcatele şi poftele lumeşti. Aceste spirite, împovărate şi încătuşate de vicii, şi-au pierdut simplitatea naturii lor originare; căutând consolarea pentru nenorocirea lor, aceste spirite rătăcite nu încetează să pună la cale distrugerea altora şi să-i contamineze cu propria lor depravare.”
>
> Tertullian, *De Anima*

Sora Martha, maica stareţă a unei mănăstiri din nordul oraşului San Francisco, privea pe fereastra biroului ei. Rachel se plimba prin grădină alături de o călugăriţă.

Femeia mai în vârstă şi-a întors apoi privirea spre musafirul ei neaşteptat. A cântărit-o pe Marie din cap până în picioare, aşa cum făcea cu toţi oamenii pe care îi întâlnea în vârstă de treizeci şi ceva de ani, educată, blândă în vorbire şi comportament, Marie părea o persoană cumsecade, dar hotărâtă, manifestând o grijă deosebită faţă de fetiţa ei. De ce ar fi venit o femeie ca ea la mănăstirea lor ca să le împărtăşească o poveste despre posedări demonice? Nu se încadra în acest tipar.

În timpul vieţii ei îndelungate, petrecute între zidurile mănăstirii, sora Martha cunoscuse foarte mulţi oameni care i-au înfăţişat probleme de acest gen. În cazul celor mai multora dintre ei, motivele erau de ordin extern şi cu siguranţă nu era vorba de

posedări diavoleşti. Boli mentale, efecte ale drogurilor, depresii puternice, traume cerebrale, isterie biblică aceste cauze puteau fi uşor identificate. Oamenii invocau, de asemenea, posedările demonice atunci când doreau să scape de consecinţele unor fapte cumplite sau de întâmplări cu care nu se puteau împăca crime, incesturi, torturi familiale sau trădări. Aceste secrete întunecate ieşeau în cele din urmă la iveală şi în cele mai multe situaţii victimele erau ajutate să găsească o soluţie pentru aceste probleme sau li se oferea, în cel mai rău caz, puţină alinare.

Posedările demonice reprezentau însă o chestiune mult mai sinistră şi mai înspăimântătoare. Aveau implicaţii puternice, influenţând chiar şi izvoarele existenţei umane în această lume, dar şi forţele cosmice ale binelui şi răului. Sora Martha nu se îndoia de existenţa Satanei; nimeni din sânul Bisericii nu făcea asta. Dar chiar şi simpla meditaţie asupra acestui subiect se putea dovedi un lucru periculos. Căci puterile răului nu sunt dominate de mintea umană, ele putând s-o nimicească fără prea multă greutate afectându-i chiar şi pe cei ce cred cu naivitate că pot pătrunde tainele oculte. Dar ei se înşală: diavolul se strecoară în taină în sufletul lor şi aşteaptă uneori chiar timp îndelungat înainte de a-i distruge pentru totdeauna.

Sora Martha şi-a întrerupt şirul gândurilor, refuzând să mai cugete asupra unui subiect atât de întunecat. Era convinsă că persoana din faţa ei nu avea nicio legătură directă sau indirectă cu posedările demonice. Dar trebuia să o convingă şi pe ea de asta. Îşi dădea seama că nu avea să fie chiar atât de uşor, deoarece sărmana credea cu tărie în povestea ei.

— Marie, spuse ea domol. L-am rugat pe părintele David să vorbească cu tine. El are mai multă experienţă în acest domeniu. Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Da, sunt sigură.

— Foarte sigură?

— Da.

Atunci, sora Martha a chemat-o pe o călugăriţă şi a rugat-o să-l poftească înăuntru pe părintele David. Din grădină, răzbătea vesel râsul cristalin al lui Rachel.

Omul care a intrat în cameră câteva minute mai târziu nu avea înfăţişarea unui exorcist. Nu era deloc un individ musculos şi voinic, ce avea să se ia la trântă cu forţele întunericului, doborându-le pentru totdeauna. În faţa lui Marie a apărut în schimb un bărbat mic şi îndesat, în vârstă de cincizeci de ani, îmbrăcat într-o sutană maronie şi legat cu o sfoară în jurul taliei, aşa cum purtau preoţii din ordinul dominican. Un producător de film ar fi fost dezamăgit de înfăţişarea lui. Nu avea prezenţă scenică; nu avea nici măcar un chip frumos; părea mai degrabă un cartof zbârcit. Singurele lucruri care îl mai „salvau” erau zâmbetul cald şi ochii blânzi.

Părintele David i-a strâns mâna lui Marie şi au stat de vorbă câteva minute. El s-a ridicat din scaunul său.

— Te înşeli, Marie. Este adevărat că există o lume spirituală aşa cum există şi o lume umană, iar spiritele răului îşi fac uneori apariţia în universul nostru. Dar spiritul femeii pe care mi l-ai descris nu pare să fie unul rău. Cred, de asemenea, că soţul tău este la fel nedumerit ca şi tine *dacă povestea este într-adevăr reală,* spuse el, accentuând cu grijă ultimele cuvinte.

— Dar fetiţa mea l-a văzut şi ea.

— Ştiu, continuă preotul cu blândeţe. Admit existenţa fenomenelor poltergeist. Acestea sunt spirite care devin active în prezenţa unui copil. Ele mută lucrurile, le schimbă locul, dar nu vor să facă rău. Sunt nişte spirite rătăcite, care nu aparţin nici lumii noastre, nici lumii de dincolo. De ce sunt prinse între aceste două lumi şi de ce vin sau pleacă nu ştim. Nu fac însă niciun rău şi le place compania copiilor.

— De ce a ales-o pe Rachel? întrebă Marie.

— Dar nu are nicio legătură cu Rachel, răspunse părintele David cu multă convingere. Singurul motiv îl constituie faptul că Rachel este doar un copil. Copiii dăruiesc foarte multă dragoste,

mult mai multă decât adulţii. Şi asta atrage spiritele la fel cum lumina atrage fluturii.

— Dar soţul meu… povestea asta are o legătură cu el, sunt convinsă de asta. Şi cu procesul Kramer.

Preotul auzise de acest caz. Auzise şi de Paul Stauffer, un psihiatru celebru, şi nu avea de gând să facă speculaţii pe seama lui; consecinţele ar putea fi dramatice. Dar vedea că Marie era hotărâtă. Fără îndoială, îşi iubea soţul foarte mult.

— Marie, spuse el, ridicând mâinile ca şi când ar fi încercat s-o liniştească. Din câte mi-ai povestit, cred că te confrunţi cu o problemă. Făcu o pauză, apoi continuă: Ţi-e teamă să nu-ţi pierzi soţul în favoarea unei rivale. Aceasta este cauza dramei tale. Trebuie să-ţi descarci sufletul în faţa lui, să-i dezvălui lucrurile care te macină.

Marie a clătinat din cap.

— Da, dar asta nu are nicio legătură cu întâmplările pe care vi le-am descris. Am văzut-o pe femeia aceea. Ea vrea să ne facă rău.

— Te rog să te gândeşti la ce ţi-am spus! continuă preotul, ignorând-o. Vrei să vorbesc şi cu Rachel ca să încerc s-o liniştesc?

Când Rachel a intrat în cameră, preotul a luat-o de mână.

— Vreau să-mi spui ce ai văzut, micuţo.

Rachel i-a descris-o apoi pe femeia misterioasă, cu părul lung şi blond. Preotul o privea, cuprins de sentimente contradictorii dragoste, dar şi uimire.

— Nu-ţi aminteşte oare de vreo profesoară de la şcoală?

— Nu, nu, spuse Rachel, clătinând cu putere din cap. Este mult mai frumoasă.

— Dar te-a speriat?

— Da, spuse Rachel, pentru că voia să mă ia cu ea.

— Înţeleg, spuse preotul. Nu cred că o vei mai întâlni vreodată, continuă el, ridicându-se în picioare. Subiectul era închis din punctul lui de vedere.

— Avea o monedă, adăugă Rachel.

— Nu mi-ai spus nimic despre asta, spuse Marie, privindu-şi fiica întrebătoare. Ce fel de monedă?

Părintele David s-a încruntat fetiţa începea să inventeze poveşti. El nu putea să mai stea prea mult. Trebuia să ajungă la un muribund.

— Să o desenez?

— Da, este o idee foarte bună. Acum trebuie să plec, spuse el. Apoi, a mângâiat-o pe Rachel pe creştetul capului şi i-a strâns mâna lui Marie. Mă întorc imediat după ce îmi strâng lucrurile.

El a ieşit din cameră ca să-şi adune nişte cărţi. Când s-a întors, s-a oprit lângă uşă. Nu era oare mai bine să plece, fără să mai cerceteze problema? Dar dintr-un motiv necunoscut, părintele David şi-a băgat capul pe uşă ca să-şi ia la revedere.

— Pe curând, spuse el.

Le-a zâmbit surorii Martha, lui Marie şi fetiţei, care stăteau toate în jurul mesei. Apoi, a văzut desenul. Rachel s-a întors atunci spre el, învăluită parcă într-o aură. Era în transă.

— Doamne Dumnezeule! spuse el, albindu-se la faţă. Copilul încerca să-i spună ceva lui şi numai lui.

Părintele David le-a făcut semn călugăriţei şi lui Marie să iasă din cameră.

— Poate ar fi bine ca Rachel să mai rămână la mănăstire câteva zile. Îi va face bine. De fapt, insist să rămână, continuă el pe un ton autoritar. Marie, îţi voi face o vizită acasă. Doar ca să te liniştesc. Stai aici, mă întorc imediat!

— Vă mulţumesc, părinte, spuse ea, strângându-i mâna.

Părintele David a coborât scările în fugă, fiind deja în întârziere. Dar nu la muribund se gândea el în clipele acelea. Era îngrijorat. Chipul fetiţei fusese învăluit într-o lumină ireală, ce nu aparţinea acestei lumi. Şi, fireşte, era posibil ca fetiţa aflată în transă să redea imaginea perfectă a unei monede de argint din vremea lui Hristos. Dar oare ea a fost cea care a scris literele, adânc gravate în monedă – *SMRM – Salva me, Redemptor Mundi?*

Acestea erau ultimele cuvinte pe care le-a rostit trădătorul Iuda Iscarioteanul înainte de a se spânzura.

Salvează-mă, Mântuitor al Lumii!

CAPITOLUL 23

> „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti.”
>
> *Efeseni 6:12*

În dimineaţa ce a urmat vizitei sale în Turnul Vânturilor, cardinalul Benelli se lupta să se ridice din pat. Nu se simţea bine. Cauza nu o constituiau doar loviturile suferite după ce s-a prăbuşit pe scările turnului. Adevăratul motiv era teama.

S-a auzit o bătaie în uşă, apoi şi-a făcut apariţia secretarul său personal. El i-a înmânat cardinalului mai multe acte ce aveau nevoie de semnătura lui. Afacerile oficiale mergeau mai departe. Benelli le-a semnat fără să le citească. Era preocupat de lucruri mult mai importante.

— Eminenţa Voastră, spuse secretarul, cardinalul Vysinsky este tot bolnav. Sfântul Părinte m-a rugat să vă informez.

Benelli a aşteptat ca secretarul să plece. Apoi, s-a lăsat pradă descurajării. După moartea lui Graziani şi îmbolnăvirea subită a lui Vysinsky, numărul celor care luptau împotriva forţelor întunericului se micşora continuu. Moneda îi distrugea pe rând,

iar ei nici măcar nu ştiau unde este sau în mâinile cui se află. Acest lucru era înspăimântător, dar ceea ce aflase în Turnul Vânturilor era şi mai cumplit.

Trădare. Aceasta era chintesenţa monedelor. Iuda îl trădase pe Mântuitorul său şi unul dintre ei îl va trăda pe papă, dacă ultimele cuvinte ale lui Silvestru al II-lea, aflat pe patul de moarte, erau adevărate. Dar trădătorul va fi Benelli? Să dea Domnul să nu fie aşa! Cardinalul suferea îngrozitor. Era el oare un bun creştin? Nu atât de bun ştia foarte bine asta. Şi ezitase să transmită mai departe mesajul pe care îl primise despre existenţa monedelor. El era veriga cea mai slabă. Trebuie să le spună şi celorlalţi acest lucru; trebuie să recunoască adevărul.

A închis ochii, cuprins de oboseală. Deşi moneda nu-şi făcuse încă intrarea în scenă, Benelli îi simţea prezenţa. Cu o seară în urmă, nu a putut să doarmă, aşa cum se întâmpla de câteva nopţi. Când reuşea să aţipească, şoaptele şi vocile nu-i dădeau pace. Blasfemiile, ispitele, râsetele infernale îi tulburau somnul. Deocamdată, vocile veneau din exterior, ca şi când era atacat de mesageri invizibili, care doreau să-l obosească şi să-i slăbească puterea de rezistenţă. Ce se va întâmpla însă când vor veni din *lăuntrul* lui, când îşi vor face sălaşul în sufletul său?

— Cardinale!

Părintele duhovnic stătea lângă pat.

— Îmi pare rău, spuse Benelli. Cred că am aţipit.

— Nu-i nimic, spuse călugărul, aşezându-se pe un scaun. V-am adus cuminecătura.

După ce i-a dat sfânta împărtăşanie, Benelli a început să se simtă mai bine.

— Şi ţie ţi se întâmplă toate astea? izbucni el. Nu-i plăcea să-şi recunoască slăbiciunile în faţa unui om care în ciuda eforturilor cardinalului de a-l egala avea să fie întotdeauna mai bun decât Benelli din multe puncte de vedere.

— Da.

— Mă refer la vise, şoapte, ispite…

Călugărul a încuviinţat din cap, spunând:

— Dar nu trebuie să le daţi atenţie. Ignoraţi-le! Nu vă luptaţi cu ele!

— Dar le vezi?

— Doar pe unele dintre ele.

Benelli s-a înfiorat. În afară de spiritul din turn, el nu le văzuse încă. Ce se va întâmpla când se vor materializa în faţa ochilor lui? Aceste spirite erau mult mai puternice decât oricare alte forţe ale întunericului cu care se luptase de-a lungul timpului. Dacă puteau să-l atace când li s-a opus arătându-le crucifixul binecuvântat de papă, ce ar mai fi putut să le oprească? După o scurtă ezitare, s-a hotărât să spună adevărul.

— Îmi este foarte teamă, mărturisi el, uitându-se în ochii albaştri şi calmi ai călugărului. Ei trădau compasiune.

— Şi mie, răspunse simplu părintele duhovnic.

— Ce se va întâmpla?

— Puterea monedei creşte foarte repede, spuse părintele duhovnic. Trebuie s-o distrugem înainte de a fi prea târziu, dar nu ştim încă unde se află. Am văzut persoana pe care încearcă s-o prindă în ghearele sale.

— Ai văzut-o? întrebă Benelli surprins. Unde?

— Nu eu. Catherine de Benedetto a văzut un bărbat, dar nu ştie unde locuieşte. A încercat să-i spună să reziste în faţa monedei, dar se pare că nu poate.

— De ce?

— Moneda este foarte puternică. În plus, el tânjeşte după puterile ei.

— Ştie care este adevărata ei misiune?

— Nu, spuse părintele duhovnic abătut. Dar va afla în curând.

— Trebuie să facem ceva, spuse Benelli. Nu putem să stăm cu mâinile în sân. Trebuie să existe un indiciu care să ne spună unde se află acest bărbat.

— Nu puteţi să ni-l spuneţi dumneavoastră?

— Eu? întrebă Benelli contrariat. De unde să ştiu eu? Vorbea

pe un ton repezit şi începea să transpire. Tu, Sfântul Părinte, călugăriţa voi cunoaşteţi aceste lucruri spirituale. Eu nu sunt un mistic, sunt doar un cardinal.

— Dar aţi avut o viziune.

— E adevărat, spuse Benelli, bântuit de chinuri. Am văzut stelele, am văzut prezenţa unei monede, am simţit pericolul. Dar nu l-am avertizat pe Sfântul Părinte pentru că nu credeam că legenda monedelor este adevărată. În afară de asta, continuă el deznădăjduit, nu am văzut nimic altceva.

— Înţeleg. Doar că aceste revelaţii ascund mai multe lucruri decât vă imaginaţi. Istoria ne spune că apariţia acestor monede este anunţată de fenomene naturale. M-am gândit că vă amintiţi ceva de acest gen.

— Nu, nu, insistă Benelli. Dar călugăriţa, Catherine, nu a văzut nimic?

— Mi-e teamă că nu, spuse părintele duhovnic, ridicându-se de la căpătâiul patului lui Benelli. O să vă fac o vizită şi mâine.

— Nu-ţi face griji! O să mă simt mai bine atunci.

— În cazul acesta, vă las ziarele.

Benelli şi-a aruncat privirea asupra ziarului împăturit. Era *The New York Times.* Nu-l citea niciodată; prefera ziarele italieneşti. Cardinalul, cândva atât de sigur pe sine, l-a urmărit pe părintele duhovnic. După plecarea lui, Benelli a căzut pradă unor gânduri tulburătoare. Oare călugărul şi papa credeau că el ascundea ceva? îl puneau la încercare? îngrozitor! Dacă toate acestea ar trece mai repede, dacă...

În după-amiaza aceea, doctorul a făcut din nou o vizită pacientului său. I-a administrat câteva tranchilizante, insistând ca Benelli să încerce să doarmă. A tras draperiile la ferestre şi l-a lăsat singur. Dar Benelli nu voia să fie singur şi nu putea să doarmă. Visele lui se transformaseră în coşmaruri. De data aceasta, se făcea că era în Turnul Vânturilor, se prăbuşea pe scări, privea stelele...

Benelli s-a trezit brusc. Bâjbâind pe întuneric, a reuşit să

aprindă veioza. *Văzuse* ceva în visul său. Acum îşi amintea. Ceva înspăimântător, ceva care îi sugera locul unde se afla moneda.

S-a ridicat iute din pat pentru a-i povesti totul părintelui duhovnic. În clipa aceea, ziarul a căzut pe podea. Benelli a scos un geamăt în momentul în care a citit titlul de pe prima pagină. Călugărul identificase deja locul.

Mişcări tectonice în San Francisco. Semne ce prevestesc un cutremur de proporţii.

CAPITOLUL 24

„Diavolul lasă alte semne pe trupul lor ... şi acestea, semnele diavolului, sunt neobservabile, nu sângerează dacă le înţepi şi pot fi plasate adesea în locurile cele mai intime, de aceea descoperirea lor necesită multă sârguinţă şi o căutare asiduă."

Reverendul Richard Bernard,
Ghidul marilor juraţi

— Credeam că nu mai vii. Ce te-a împiedicat? întrebă Suzanne, sărutându-l pe Paul când acesta a intrat în apartamentul ei.

— Am fost reţinut, răspunse Paul, făcând o grimasă. De un actor de doi bani şi de fiul lui dificil. Dar am scăpat de ei, nu cred că ne vom mai întâlni vreodată.

Suzanne purta o fustă scurtă, roşie şi o bluză mulată, ce-i puneau în valoare picioarele lungi şi sânii apetisanţi. După îmbrăţişarea de bun-venit, ea şi-a scos bluza. Paul îi privea fascinat conturul gâtului, învăluit de o cascadă de păr negru. S-a întors apoi spre el pentru ca Paul să-i atingă sânii tari şi frumoşi.

— Unde ai fost azi de dimineaţă? spuse ea, ademenindu-l spre dormitor. Trebuia să ne ţii un curs de psihiatrie. Te-am aşteptat

cu toţii.

— Am făcut o vizită la închisoare, răspunse Paul, dezbrăcându-se. Ce s-a întâmplat la cursul meu?

— Am stat un timp în sală. Apoi a sunat celălalt profesor, Ben Ingelmann, care ne-a spus să plecăm acasă. Şi-a cerut scuze şi ne-a expus motivele pentru care nici el nu putea să ţină cursul, pentru că pleacă în concediu. Ni s-a părut destul de ciudat. După o scurtă pauză, continuă: I-ai spus soţiei tale despre aventura noastră?

— Încă nu.

— Înţeleg, spuse Suzanne, aruncându-i un zâmbet atotştiutor.

Paul a trântit-o apoi în pat, smulgându-i fusta scurtă. Au făcut dragoste de multe ori. De fiecare dată, ea voia mai mult, nesătulă ca un sucub[2]. După ce şi-au mai potolit dorinţele, zăceau amândoi în pat epuizaţi.

— De ce nu dormi? Te trezesc eu când va veni timpul să pleci.

— Trebuie să mă duc acasă, răspunse Paul fără tragere de inimă. Nu am văzut-o pe Marie toată ziua. A plecat la nişte prieteni.

— Doar nu-ţi faci griji în privinţa soţiei tale, nu?

— Nu, răspunse Paul după o scurtă ezitare. Era ciudat, dar chiar nu-şi făcea griji în privinţa ei. Părea să fi dispărut din gândurile lui.

— Mai stai puţin! Te rog! spuse Suzanne, îmbrăţişându-l şi sărutându-l cu pasiune. Apoi, s-a întors şi s-a aşezat pe burtă. Afară se întunecase deja, dar niciunul dintre ei nu a observat.

Mâna lui Paul se plimba jucăuşă pe fundul ei tare, fără urmă de celulită. La un moment dat a simţit o uşoară imperfecţiune pe trupul ei. Părea un semn un simbol antic „gravat” pe fesa dreaptă. Strălucea puţin în lumina difuză a veiozei de la căpătâiul patului.

---

[2] Spirit despre care se spune că adoptă trupul unei femei şi face dragoste cu bărbaţi în timp ce aceştia dorm (n. tr.).

— Ce e asta?

— Ce anume? întrebă Suzanne, întorcându-şi capul.

— Semnul ăsta, răspunse Paul, plimbându-şi degetele peste el. Părea un semn făcut cu fierul roşu, precum cel cu care se înseamnă vitele.

— Ce semn? întrebă Suzanne, punându-şi mâna pe fesa dreaptă. Nu am niciun semn.

— Ba da, Suzanne, ai unul aici. Îl văd foarte bine.

Ea îl privea vădit contrariată, pipăind locul pe care îl indica Paul. Apoi, a izbucnit în râs.

— Vrei doar să mă necăjeşti. Nu am niciun semn.

Paul a fost atunci copleşit de un sentiment ciudat şi neplăcut. Îşi dădea seama că Suzanne spunea adevărul. Cu toate acestea, exista un semn pe trupul iubitei sale, iar ea nu ştia nimic despre asta. Suzanne s-a întors spre el şi Paul îi admira acum silueta zveltă şi tânără. Ea a început să-l mângâie, plimbându-şi degetul pe faţa lui. Paul îi urmărea expresia chipului.

— Suzanne, spuse Paul încet, când Kramer te-a atacat în închisoare, pe sală era o femeie. Stătea chiar în spatele meu.

— O femeie? Ce femeie?

— Nu-ţi bate joc de mine! spuse el, încercând să nu-şi piardă cumpătul. În spatele meu stătea o femeie. Ea i-a făcut semn lui Kramer să-ţi dea drumul. Nu te-a eliberat din propria lui voinţă. Era o tipă blondă. Privirea Suzannei trăda o uimire fără margini. O cheamă Helen, continuă Paul. Purta un halat alb. Hai, Suzanne, ai văzut-o *fără îndoială!*

— Paul, n-am văzut nicio femeie. Nu ştiu de ce mi-a dat drumul Kramer. Mă bucur doar că a făcut-o. Hai să facem încă o dată dragoste!

— Dar o femeie a fost martoră la întreaga scenă, iar tu ai un semn.

— Da? spuse ea, jucându-se cu limba pe trupul lui şi sărutându-i apoi buricul. Chiar aşa? Hai să încercăm alte jocuri!

După o altă partidă de amor, Paul a căzut într-un somn adânc.

În vis, i-a apărut Helen.

— Unde sunt?

— Priveşte!

Stăteau pe marginea unei stânci uriaşe. Viziunea semăna cu cea pe care Paul a avut-o la petrecere când Helen l-a sărutat. Atunci, Paul văzuse doar stânca pe care stătea. Acum, putea să străbată cu privirea întinsuri nemărginite, zărind la orizont conturul unei alte stânci la fel de înalte precum cea pe care stăteau.

Paul contempla versantul stâncii gemene. Ţi-ar fi trebuit o eternitate ca să ajungi la ea de vreme ce prăpastia părea neţărmurită. A văzut în cele din urmă un defileu la poalele ei. Într-o clipă, Paul s-a şi aflat acolo. Doar cu puterea gândului. Nu a fost nevoie să coboare ca să ajungă în defileu.

— Realitatea apare înaintea ta, spuse Helen. Puterea monedei este cea care mânuieşte universul.

Paul a văzut în palmă imaginea monedei, deşi nu ştia cum ajunsese acolo. El inspecta acum peisajul ce i se derula prin faţa ochilor. Prin defileu, unde se afla acum împreună cu Helen, trecea un râu uriaş, ce se unduia în depărtare. Curgea lin, fără oprelişti, izvorând dintr-un loc necunoscut şi îndreptându-se spre o destinaţie necunoscută. Helen şi Paul stăteau pe o mică terasă din pietre chiar deasupra râului.

Judecând după normele lumii lui Paul, acesta nu era un râu, ci un ocean atât de vast părea. În timp ce puterile spirituale ale lui Paul creşteau, şi percepţia lui asupra dimensiunilor cosmice ale lucrurilor se acutiza. Acum putea să perceapă imensitatea râului, ca şi faptul că era mărginit de stânci pe ambele părţi.

— Unde suntem?

— În cel de al şaptelea plan astral, spuse Helen. Foarte puţini oameni ajung aici. Numai vrăjitorii şi misticii. Aceasta sunt lumea şi epoca ta. Priveşte râul!

Paul şi-a adâncit privirea în apele albastre ale râului. După un timp, pe albia râului, a apărut o hartă a lumii. Dar nu era o hartă

obişnuită, căci se schimba mereu, deşi metamorfozele erau aproape imperceptibile. Aceasta era lumea lui, ţintuită de şublerul timpului. Paul înţelegea că această viziune îi putea apărea în nenumărate feluri, fără ca vreuna dintre ele să se repete. Înţelegea, de asemenea, că această privelişte putea să pară diferită în ochii tuturor fiinţelor umane şi spirituale. Mereu schimbător, mereu curgător: fluxul destinului uman.

Paul se desfăta cu aceste cunoştinţe extraordinare, dobândite prin puterea nemăsurată a monedei. De ce se întâmplau toate acestea nu avea nici cea mai vagă idee. Helen însă o ştia prea bine.

Cei treizeci de arginţi ai lui Iuda conţineau o înţelepciune adâncă. O înţelepciune care îşi avea izvoarele în timpurile întunericului etern înainte de existenţa omului sau a Ţarinii sângelui, înainte de conceperea ierarhiei îngerilor când Satana, întruchipat de Lucifer, luceafărul de dimineaţă, mergea în prezenţa Domnului.

Pentru că vederea lui Paul devenea din ce în ce mai bună, percepea metamorfozele pe care le suporta înfăţişarea lui Helen. Trupul ei spiritual căpătase o aură strălucitoare, iar părul nu mai era blond, ci avea o culoare argintie. Frumuseţea chipului ei întrecea orice descriere a frumuseţii umane. Căci era un chip eteric, fără cusur, ce ar fi făcut-o chiar şi pe Elena din Troia să pălească de invidie. Un chip nemuritor, ce nu avea să poarte niciodată amprenta timpului. Era aproape angelic. Aproape.

— Acest râu, spuse Helen, este râul Lethe, aşa cum îl numeau grecii râul uitării desăvârşite. Sufletele umane înoată prin el până pătrund în lumea ta. Pe cât se afundă mai tare în apă, cu atât „zboară” mai mult în timp. De unde stăm noi acum, putem vedea epoci întinse. Dar în momentul în care sufletul intră în apă, timpul trece cu repeziciune până când ajunge în lumea ta. Dar aceste suflete uită trecutul. Memoria lor veşnică piere.

— Pătrund în lume din propria lor voinţă?

— Da, spuse Helen, aşa cum am făcut şi eu, şi tu. Totul

depinde de liberul arbitru.

— Şi dacă mă voi cufunda în apă, voi uita trecutul?

— Nu. Tu poţi să te întorci în lume fără să uiţi nimic. Moneda îţi conferă această putere, continuă Helen. Ea este chintesenţa unei înţelepciuni care a existat înainte de geneza râului. O înţelepciune nemuritoare, ce are origini divine.

— Origini divine? De unde? De la cine?

Paul era dornic să afle mai multe, dar ea nu se grăbea să-i satisfacă curiozitatea.

— O să afli mai târziu. Deocamdată, concentrează-te asupra priveliştii din faţa ta! Aici poţi să vezi întreaga istorie a omenirii.

— Toată?

— Da, toată, cu excepţia celei care a aparţinut oamenilor înzestraţi cu o putere spirituală mult mai mare decât cea pe care o ai tu în prezent.

— Ce se află mai presus de toate astea?

— Alte revelaţii, spuse Helen. Pot să te conduc în cel de al nouălea plan astral. Nimeni nu poate ajunge acolo „înveşmântat” încă în trupul uman. Apoi urmează ierarhia îngerilor.

— Tu poţi să pătrunzi acolo?

— Nu, spuse ea, deoarece „locuiesc” încă într-un trup uman, aşa cum se întâmplă de două mii de ani. Îmi duc în continuare existenţa pe pământ, deşi nu întotdeauna în acelaşi trup.

Paul îi analiză chipul cu multă atenţie.

— Pot să trec de cel de al nouălea plan astral?

— Da. Dar numai tu poţi s-o faci. Asta dacă vrei.

— De ce spui asta?

— Datorită puterii celui care te iubeşte, spuse Helen pe un ton ispititor. Puterea lui se ascunde în spatele monedei. Hai să coborâm acum! Alege orice perioadă din trecut unde îţi doreşti să călătoreşti!

— Pot să călătoresc şi în viitor?

— În viitor nu. Nici măcar arhanghelii nu cunosc viitorul.

— Chiar există arhangheli?

— Nu spune Sfânta Scriptură aşa? întrebă Helen, zâmbind.

Paul contempla râul. Era atât de calm şi de lin. Îşi dorea cu ardoare să se cufunde în apele atât de îmbietoare ale râului ca să-i simtă forţa copleşitoare. Să te arunci în valurile unui ocean fără să te îneci, un ocean care te primeşte în braţele sale pentru a te purta spre locurile visate acesta era un lucru cu totul neobişnuit şi fascinant. El şi-a întors privirea spre Helen.

— Vreau să te întreb ceva despre Suzanne.

— Ce-i cu ea?

— Are un semn pe trup. Vocea lui Paul părea şovăitoare, deşi nu putem vorbi despre şovăială de vreme ce comunicarea lor nu era rezultatul gândurilor sau cuvintelor umane. Se află în posesia ta?

— Da, spuse Helen, îmi aparţine.

— Poţi s-o determini să acţioneze după propria ta voinţă?

— Da. Pe pământ, oamenii sunt stăpânii lucrurilor. Aici, oamenii sunt stăpânii sufletelor. Îţi place Suzanne? întrebă Helen. Ştiu că îţi place. Poate să fie a ta. Este darul meu pentru tine.

— Şi Kramer?

— Şi el este al meu, spuse Helen.

— Aşadar, Suzanne şi Kramer nu au fost decât nişte instrumente ca să mă aduci aici?

— Da, au făcut parte din planul meu.

Helen nu dorea să-i spună că puterea ei asupra oamenilor era limitată în comparaţie cu puterea celor care trudeau pe Ţarina sângelui, copiii întunericului. Şi nici că era doar străjerul acestei monede a lui Iuda, nu stăpâna ei. Îi va spune mai târziu. Toate la timpul lor.

— De ce?

— Ca să te salvez, spuse Helen. Dar tu poţi să înţelegi singur aceste lucruri. Totul depinde numai de tine. Nimic nu-ţi este interzis. Întregul univers este la picioarele tale.

— Cui datorez acest fapt?

— Celui care te iubeşte.

Paul i-a evitat privirea. Ştia că Helen minte, că îi ascunde ceva. Dar dorinţa de a înţelege lucrurile tăinuite oamenilor îi invadase sufletul, dominându-l. Această dorinţă era mai presus de orice, mai presus chiar de dragostea lui Paul pentru Marie şi fiica lui. Îl măcina o sete cumplită: setea pentru cunoaşterea universală, pentru înţelepciunea cosmică. O sete ce nu putea fi domolită de întreaga cunoaştere a lumii.

Paul s-a aruncat în râu.

Plutea. Trăia cea mai minunată senzaţie plutea pe apele liniştite ale fluviului vieţii. Fără teamă, fără noţiunea timpului, fără obligaţii sau responsabilităţi. Plutea pur şi simplu. Apoi, după un timp, un timp etern, a simţit o uşoară schimbare. Părea o frunză plutitoare pe un lac tăcut o schimbare aproape imperceptibilă. A traversat astfel epoci nesfârşite.

Apoi, a intervenit din nou o schimbare. Părea să fie ramura unui copac, ce se legăna încet în bătaia vântului. A traversat alte epoci. Mişcarea s-a intensificat, iar el părea să se transforme în fulgi de nea ce cădeau blând din cer. Apoi, fulgii de nea s-au transformat în picături de ploaie, ce cădeau în rafale, iar trecerea sa prin epoci părea iute ca fuga unui iepure, goana unui câine, zborul unei păsări sau licărul apusului de soare.

Trebuia să înţeleagă zborul timpului. Să se întoarcă în lumea lui. Să simtă goana motorului timpului ca un tren rapid ce „zboară” pe şine. Trebuia să se întoarcă în realitatea umană.

— Unde suntem?

— Nu ştiu, spuse Helen. A fost alegerea ta, nu a mea.

Paul se afla în mansarda unui castel, scăldat de apele unui lac şi învăluit în mireasma teilor de pe celălalt mal. Era vară. În mansardă, cărţile erau stivuite pe pereţi. În mijlocul camerei se afla un birou solid din lemn de mahon, ferestrele erau împodobite cu vitralii, iar pe un raft se vedeau câteva pipe. Paul a observat titlurile cărţilor: psihiatrie, filosofie, astrologie, religie.

Unde naiba se afla?

Spiritul lui Paul a trecut prin pereţii castelului, ajungând într-o curte îngrădită. Un bătrân stătea într-un scaun de răchită, ţinându-şi picioarele pe un taburet. Paul şi-a aţintit privirea asupra lui. Nu-şi dădea încă seama unde era, aşa că a intrat din nou în birou şi s-a uitat la calendarul agăţat de perete. Era scris în franceză 15 mai 1958. Şi? Paul a observat atunci pe birou o hârtie cu antet. În mintea lui s-a făcut lumină. Se afla în reşedinţa lui Carl Jung din Bollingen, Elveţia.

— Eram convinsă că o să alegi un psihiatru, spuse Helen.

Paul era fascinat. Era în casa unui om despre care citise atât de mult şi care fusese guru-ul lui atunci când a obţinut diploma în psihiatrie. Acum îl vedea pe omuleţul acela în vârstă şi puţin rotofei, care pufăia mulţumit din pipă, fără să aibă nici cea mai vagă idee că era urmărit.

— Tipic, spuse Helen. Citeşte una dintre propriile sale opere.

Ea şi-a ridicat ochii spre copacii care îi vegheau de sus. Paul a văzut cum o frunză a căzut pe cartea pe care o citea marele erudit. El a mormăit vădit deranjat şi a dat-o la o parte cu mâna. Citea *Eul nedescoperit.* Părea să-i placă.

— Sinceră să fiu, spuse Helen, clătinând din cap, eu l-aş fi ales pe Freud. A susţinut nişte idei mult mai bune despre sex. Dar îşi făcea prea multe griji în privinţa arhetipurilor. Nu suntem chiar atât de răi cum spunea el.

A mai căzut o frunză. Jung a închis cartea şi s-a ridicat încet din scaun, pregătindu-se pentru masa de prânz.

— Poţi să schimbi lucrurile în trecut? întrebă Paul.

— Uneori, spuse Helen. Dar nu toate lucrurile. Şi nu în acest plan astral. Trebuie să ajungi în alte planuri ca să poţi face asta. Ţi-am suportat destul alegerea plictisitoare. Este timpul să ne distrăm puţin. E rândul meu acum. Să ne întoarcem în vremurile bune!

S-au trezit apoi într-un alt loc şi într-un alt timp. Paul se afla într-o arenă destinată (cel puţin, aşa părea) curselor de câini din

vremurile moderne. Semăna cu un stadion imens, dotat cu o pistă eliptică, ce putea găzdui peste o sută de mii de spectatori. În acest caz, însă, în arenă aveau loc întreceri de care de luptă şi acum publicul asista la ultima cursă de dimineaţă. Carele se năpusteau pe pistă, trase de cai epuizaţi, cu ochii scoşi din orbite, biciuiţi fără milă. La un moment dat, ele trebuiau să înconjoare cu o viteză ameţitoare un obelisc ce se afla la unul dintre capetele arenei. Atunci, spectatorii au sărit în picioare, aclamându-şi echipa favorită cea care purta culorile albastre sau verzi.

Era o zi caldă de iulie, cu puţin înainte de ora prânzului, iar Circul lui Nero era plin până la refuz. Cu toate acestea, oamenii continuau să ia cu asalt porţile de la intrare, fluturându-şi biletele, dornici să asiste la spectacolul ce avea loc în după-amiaza aceea. Paul nu a recunoscut stadionul nu e de mirare de vreme ce după treizeci de ani de la acest spectacol nu avea să mai existe. Dar observând veşmintele oamenilor, coloanele de marmură, ce purtau însemnele legiunilor şi mărimea arenei, ce avea o lungime de peste o sută şaizeci de metri, Paul bănuia că se afla într-unul din circurile Romei imperiale.

— Am fost şi eu aici, spuse Helen, dornică de conversaţie. M-am distrat de minune în ziua aceea, iar vremea a fost minunată, continuă ea, oftând. Era mult mai bine atunci decât este acum, în timpurile moderne. Oamenii ştiau să se distreze. Profitau din plin de viaţă şi se bucurau de fiecare clipă în parte.

Paul privea arena de la un balcon. Următorul spectacol era pe cale să înceapă. Mulţimea era agitată şi nerăbdătoare. Mamele îşi legănau pruncii şi îi puneau la piept ca să sugă; soţii lor vorbeau despre ultimele evenimente din provincii şi îşi plesneau copiii pentru că aruncau feliile de pepene, mâncate doar pe jumătate, în tribuna destinată săracilor.

Toată Roma era prezentă: împăratul, senatorii, centurionii şi negustorii stăteau laolaltă cu hoţii, clienţii, îndrăgostiţii, târfele şi profeţii. Sub arcada cea mai joasă a circului, negustorii vindeau

fructe şi vin ieftin. Pretutindeni întâlneai oameni care se prostituau: bărbaţi şi femei, adulţi şi copii, de toate naţiile şi culorile, de pe tot cuprinsul imperiului indivizi ce-şi ofereau cu generozitate „produsele” trupurilor lor.

Organizatorii se pregăteau pentru următorul spectacol, ce promitea multă acţiune. Nu trebuia pierdut. Era extrem de educativ pentru copii.

Victimele conduse de soldaţi în mijlocul ringului, acoperit de un nisip gălbui, erau în cea mai mare parte foarte tinere. Aceşti oameni erau aproape dezbrăcaţi; trupurile lor străluceau în lumina soarelui din cauza uleiului cu care au fost unşi. Când au intrat în arenă, bărbaţii mai în vârstă au încercat să formeze un cerc în jurul femeilor şi copiilor. Un bătrân a fost purtat în ring pe o targă de lemn, apoi obligat să se ridice în picioare cu câteva lovituri bine plasate pentru a-şi întâmpina moartea în mod „distractiv”.

S-au auzit apoi sunete de trompetă, iar mulţimea agitată a tăcut aproape instantaneu. Toţi cei prezenţi spectatori şi victime şi-au aţintit privirile spre porţile uriaşe din metal, situate în părţile de nord şi de sud ale circului. Ele au început să se ridice încet, făcând loc printre murmure de încântare leilor înfometaţi. Au urmat, ca de obicei, câteva momente tensionate, în care animalele încercau să se familiarizeze cu spaţiul deschis şi cu mulţimea uriaşă de spectatori. Participanţii s-au luat în braţe.

Apoi a început distracţia.

Publicul a auzit un ţipăt pătrunzător şi a văzut cum o fetiţă blondă, nu mai mare de şase sau şapte ani, s-a desprins din grupul de oameni, care a rămas compact în centrul arenei. Ea a început să alerge spre ziduri, căutând în zadar adăpost. Din locul de unde privea spectacolul, împreună cu Helen, distanţa i se părea scurtă lui Paul, dar pentru fetiţă era incomensurabilă.

Spectatorii priveau scena, sorbind liniştiţi din cupele de vin. Mişcările fetiţei erau rapide, iar trupul încordat la maximum făcea salturi precum cele ale unui animal speriat. Călcâiele i se

afundau în nisipul înroşit încă de sângele cailor ucişi în cursele de dimineaţă şi târâţi afară din arenă. Este minunat să priveşti arta cu care oamenii aleargă să-şi salveze viaţa, manifestând instincte native, tipice animalelor.

Între timp, o leoaică flămândă, ce intrase în ring prin poarta nordică a circului, s-a ghemuit la pământ. Apoi, a pornit în urmărirea fetiţei. Publicul privea fascinat cum animalul străbătea în fugă arena muşchii unduindu-se pe coapsele puternice, membrele coordonându-se perfect pentru a-i conferi viteza maximă, iar botul adulmecând aerul în stânga şi-n dreapta. Pregătindu-se să-şi doboare prada, leoaica şi-a deschis fălcile ucigătoare. Fetiţa nu a văzut scena, pentru că nu s-a întors nicio clipă să-şi privească adversarul.

Leoaica s-a apropiat de victimă, făcând un ocol mare şi accelerând în timp ce îşi calcula cu grijă atacul. Deodată, fetiţa şi-a privit ucigaşul în ochi. Apoi şi-a ridicat privirea spre cer, scoţând un ţipăt disperat. Îşi dădea seama că nu va mai ajunge niciodată la zidurile circului cel puţin, nu în această lume.

Victima a făcut o mişcare laterală într-o ultimă încercare de a se salva. Dar leoaica îşi concepuse deja planul de atac ea s-a avântat asupra prăzii, alergând cu patruzeci de kilometri pe oră şi prăbuşindu-se asupra fetiţei cu toată greutatea corpului ei, ce cântărea nu mai puţin de o sută patruzeci de kilograme. Ar fi aruncat-o practic în aer dacă leoaica nu şi-ar fi înfipt cu putere fălcile în umărul ei drept.

Au căzut amândouă la pământ, tăvălindu-se în praf. Cu iuţeala fulgerului, leoaica a slăbit puţin strânsoarea şi s-a aşezat peste prada sa, sfâşiindu-i carnea cu ghearele. Apoi, şi-a înfipt fălcile în gâtul fetiţei. I-a rupt dintr-o singură muşcătură vertebrele cervicale şi i-a separat capul de trup. A ţâşnit atunci un şuvoi de sânge în timp ce corpul se zbătea frenetic. Flămândă, leoaica a început să-şi devoreze prada. Spectatorii au scos un urlet de încântare.

— Habet! A terminat-o! Ce repede!

Ceilalţi oameni din ring priveau acest spectacol sângeros împietriţi de groază. Apoi au scos cu toţii un ţipăt sfâşietor, fugind în braţele morţii în timp ce leii se apropiau ameninţători. Strigătele victimelor au fost înăbuşite de urletele mulţimii, însetate de sânge şi senzaţii tari.

— Iugula! Ucide! Verbera! sări pe el! L-ai ratat pe ăla!

— Stăteam chiar acolo, spuse Helen, arătându-i locul lui Paul.

Era foarte aproape de loja imperială. Paul nu reuşea însă să identifice persoanele care stăteau acolo. Păreau învăluite în ceaţă. El bănuia că una dintre ele era Helen.

— Cine erai şi de ce nu le pot vedea?

Helen a ezitat puţin înainte de a răspunde.

— Nu-mi amintesc. Dar, aşa cum ţi-am spus, trebuie să păşeşti în alte planuri astrale ca să-i poţi vedea. Acela este însă împăratul Nero, continuă ea, arătându-i un loc gol din loja imperială. Şi acela este locul mamei lui, Agrippina. Iar acolo, spuse ea, scoţând un ţipăt, este ticăloasa de Claudia. Ea i-a arătat o femeie care privea măcelul în tăcere.

— Cine e?

— Ultima lui cucerire, răspunse Helen, clătinând din cap. Nu mi-a plăcut niciodată. A scăpat şi de ea; oricum, nu avea simţul umorului. Unde vrei să mergi acum? Sau vrei să vezi restul spectacolului? Urmează partea cea mai bună. Crucificările au loc în seara asta. Lui Nero i-a plăcut mereu să ofere mulţimii spectacole de calitate cu deznodăminte pe măsură. Poate o să vezi pe cineva cunoscut. Un pescar bătrân.

Paul privea fascinat reprezentaţia.

Deodată însă, chipul lui Helen s-a contorsionat de durere. Viziunea a început să dispară rapid.

— Puterea mea! ţipă ea. Puterea mea!

Paul a fost la rândul lui cuprins de agonie. Părea că trupul lui era târât dintr-un moment al timpului (indiferent care ar fi fost acesta) în altul, traversând o distanţă uriaşă. Trecutul a dispărut într-o clipă; prezentul nu exista încă. Paul era învăluit într-un

întuneric fără margini, imposibil de străbătut cu privirea. Era prins într-un vârtej puternic, ce îl trăgea spre abisuri neţărmurite.

S-a trezit în cele din urmă.

Se afla în dormitorul Suzannei. Ea stătea lângă el, adâncită în somn. Helen nu era prin preajmă. Deşi Paul nu avea de unde să ştie asta, ea plecase să se lupte cu părintele David şi cu Marie, care tocmai ajunseseră acasă la Paul.

El a clipit din ochi. A fost doar un vis, nu-i aşa? Fireşte. S-a aplecat peste trupul adormit al Suzannei şi a dezvelit-o. Pe fesa dreaptă, a descoperit din nou semnul sclaviei. Doar că de această dată era diferit. Se *schimbase.*

S-a întins în pat şi a căzut pradă unui sentiment extraordinar acela al încântării maxime. Probabil că era semnul lui. A realizat atunci în adâncul conştiinţei sale că viziunile pe care le trăise erau adevărate. Iar femeia aceasta, Suzanne, a devenit sclava lui. El era acum stăpânul ei cu trup şi suflet.

Paul i-a dăruit atunci un sărut. Sărutul sclaviei. Sărutul lui Iuda.

CAPITOLUL 25

„Freud mi-a mărturisit că era necesar să-şi transforme teoria sexuală într-o dogmă, deoarece acesta era singurul bastion raţional împotriva unei posibile «izbucniri a magiei negre». Prin aceste cuvinte, Freud îşi exprima convingerea că subconştientul adăposteşte lucruri care pot să ducă la interpretări «oculte», aşa cum se şi întâmplă de fapt. Aceste «vestigii arhaice» sau forme arhetipale, bazate pe instincte, cărora le dau viaţă, sunt înzestrate cu valenţe supranaturale, care uneori provoacă teamă. Ele nu pot fi dezrădăcinate, pentru că reprezintă baza supremă a psihicului însuşi.”

Carl Jung, *Eul nedescoperit*

Părintele David şi Marie s-au urcat în maşina lui veche. El se hotărâse să nu-i împărtăşească lui Marie grijile sale. I-ar putea provoca multă suferinţă şi ar putea precipita lucrurile.

Încercase să ia legătura cu cardinalul Benelli, superiorul său, deoarece cu doar două zile în urmă primise ordine de la el şi de la alţi experţi în exorcism, desemnaţi de Vatican, să îi informeze despre toate cazurile de posedare demonică în care se fac referiri la o monedă. Dar funcţionarul cu care luase legătura părintele David i-a spus pe un ton tăios că Benelli era bolnav şi

nu putea să vorbească cu nimeni. Aşa că părintele David i-a lăsat un mesaj.

Se îndoia însă că Benelli îl va căuta. De ce ar fi făcut-o la urma urmei? Părintele David a ocupat întotdeauna slujbe minore în ierarhia Bisericii şi în cei treizeci şi cinci de ani de călugărie nu fusese niciodată la Roma. Juca un rol nesemnificativ pe scena ecleziastică se afla pe ultima treaptă pe scara clericală.

— Îmi cer scuze pentru starea jalnică a maşinii mele, spuse el. Am primit-o în dar de la un enoriaş, căruia îi sunt profund recunoscător.

— Nu este nevoie să vă cereţi scuze.

— Ai o fiică minunată.

— Da, o ador.

— Soţului tău îi plac copiii?

— Da, răspunse Marie. O iubeşte mai presus de orice în lume. L-aţi cunoscut pe soţul meu?

— Nu, spuse părintele David. Am citit câteva dintre cărţile lui. Nu cred că este un fan al religiei.

— Să spunem că nu crede în religie, răspunse Marie după o scurtă ezitare. Consideră că totul este o prostie, continuă ea puţin stânjenită. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Are dreptul la propria sa opinie. Dar tu crezi?

— Da, eu cred, spuse ea.

— De ce?

— De ce? întrebă ea în timp ce mergeau pe autostradă. Pentru că sunt convinsă că Dumnezeu există, spuse Marie. Ştiu asta în adâncul sufletului meu. Şi când mă uit la stele sau la Rachel, nu mă pot îndoi de existenţa Lui. Dar nu citesc cărţi religioase; îmi spun doar rugăciunea în fiecare seară. Şi dumneavoastră?

Preotul a izbucnit în râs. Era un om practic şi avea prea puţin timp pentru teorii.

— Şi eu la fel, deşi mai citesc din când în când câte o carte religioasă. Face parte din misiunea mea.

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre moneda pe care am văzut-o şi eu, şi fiica mea?

Chipul părintelui David a devenit extrem de serios.

— Nu cred că trebuie să vorbim acum despre aceste lucruri.

Au ajuns în cele din urmă la locuinţa familiei Stauffer. Casa lui Marie se înălţa semeaţă în faţa lor.

— Este impresionantă, spuse preotul încet.

Era o vilă cu două niveluri, situată într-o zonă exclusivistă a oraşului. Era construită într-un stil modern şi practic din sticlă şi lemn. Fusese proiectată de unul dintre cei mai cunoscuţi arhitecţi din California.

— Da, spuse Marie. Locuim în casa asta de patru ani. Îmi place aici. Continuă apoi cu tristeţe în glas: îmi plăcea, cel puţin.

— Şi îţi va plăcea din nou, spuse părintele David încrezător.

El a coborât din maşină. Era pregătit pentru misiunea care îl aştepta.

Biserica accepta existenţa spiritelor rele şi capacitatea lor de a poseda oameni şi animale. Biblia menţionează cazuri în care demonii au fost scoşi din sufletul celor posedaţi, cel mai cunoscut incident fiind cel relatat în Evanghelia după Matei, când Hristos a ordonat demonilor să iasă din trupul unui posedat şi să intre într-o turmă de porci, care apoi s-au aruncat de pe o stâncă. Cu toate acestea, Biserica din lumea modernă privea cu multă precauţie aceste chestiuni şi asta pentru că cele mai multe cazuri de aşa-zise posedări demonice sunt false.

Dar încă din timpuri imemoriale, există exorcişti preoţi instruiţi în acest domeniu, a căror misiune este exorcizarea spiritelor răului. Aceşti oameni sunt aleşi cu grijă de Biserică sunt indivizi care abordează aceste probleme cu tact şi precauţie. Ei răspund în faţa unui cardinal de la Roma un om înzestrat cu o putere de discernământ extraordinară, care poate să deosebească lucrurile false de cele adevărate, să separe cu uşurinţă grâul de neghină. Cardinalul Benelli.

— Soţul tău este acasă? întrebă părintele David, în timp ce se

îndreptau spre uşa de la intrare. Începuse să se însereze.

— Nu, spuse Marie. De obicei se întoarce foarte târziu de la universitate. Are foarte mult de lucru.

— Îmi imaginez.

Au trecut pragul casei şi au rămas pe hol. Totul era cufundat într-o linişte adâncă.

Este relativ simplu să descoperi cazurile de posedări demonice. În general, spiritele rele reacţionează la atingerea unui crucifix sau a altor obiecte divine ca şi când le-ai fi ars cu fierul roşu sau le-ai fi stropit cu apă fierbinte. Acest lucru nu are nicio legătură cu obiectul în sine, ci cu prezenţa divină pe care el o găzduieşte. Demonii simt această prezenţă sfântă şi fug din calea ei. Aceste indicii relativ simple ale răului nu sunt însă lipsite de pericole, căci ierarhia spiritelor rele este atât de vastă încât există posibilitatea ca acelea care s-au adăpat mult timp din forţa răului să nu fie afectate de caracterul sfânt al obiectelor divine.

Manifestările forţelor răului reprezintă adesea un ghid mult mai sigur decât atingerea unui crucifix. Şi asta pentru că lumea noastră este supusă unor legi care nu stăpânesc însă lumea spirituală, iar părintele David a văzut lucruri care sfidează orice explicaţie: copii care vorbesc în limbile epocilor de mult apuse, levitaţia inexplicabilă a unor obiecte foarte grele, scrieri misterioase pe pereţi sau podele, materializarea unor forme ce nu aparţin acestei lumi.

Părintele David nu trebuia decât să închidă ochii şi putea să vadă adesea aceste spirite în timp ce îndeplinea ritualul de exorcizare. Uneori, erau doar nişte creaturi ce inspirau milă, ghemuindu-se la pământ cu ochii trişti şi înspăimântaţi precum cei ai animalelor. Alteori, spiritele îi apăreau sub forma unei persoane moarte sau vii, purtând astfel o mască ce era adesea contorsionată de spaimă sau ură.

Apoi, urmau forţele copleşitoare ale răului, cele care au sorbit până la capăt din cupa răutăţii demoni care îşi puteau schimba

forma după placul inimii şi puteau să apară oriunde în lume. Ei sunt autorii celor mai cumplite halucinaţii, deţinând controlul absolut asupra minţii umane. Un individ poate să creadă că se plimbă pe stradă când el se află de fapt pe marginea unei prăpăstii, gata să se arunce în hău; o femeie crede că îşi hrăneşte copilul când în realitate îl sugrumă; un copil are impresia că se joacă cu frăţiorul sau cu surioara lui când de fapt îl îneacă.

După aceea, dacă supravieţuiesc acestor experienţe cumplite, oamenii în trupul cărora spiritele rele şi-au găsit temporar adăpostul nu-şi mai amintesc nimic din lucrurile pe care le-au înfăptuit. Ei îşi trăiesc restul vieţii ca nişte zombi, cu sufletele mutilate, până când pocăinţa sau moartea va pogorî asupra lor.

Părintele David a fost martorul acestor lucruri îngrozitoare. El a mai văzut că în timpul ritualurilor de exorcizare spiritele erau alungate din trupurile umane, în care şi-au găsit adăpost, spre locuri îngheţate, unde nu există căldură umană sau spirituală.

Dar despre misterele de nepătruns ale lumii spirituale, preotul nu ştia mai nimic. Părintele David nu văzuse niciodată un înger al întunericului şi dacă l-ar fi văzut nu ar fi supravieţuit acestei întâlniri. Dar datorită puterii divine, aceste spirite nu au acces în lumea noastră şi nu pot să treacă pragul în realitatea umană. În asta constă salvarea omenirii.

— Mă duc să aprind toate luminile, spuse Marie, copleşită de nelinişte.

— Foarte bine, răspunse părintele David.

El şi-a lăsat geanta în hol. Nu se simţea nimic aici. Era convins de asta. Nu era nicio prezenţă străină. În general, când un spirit al răului era prezent într-un anumit loc, simţea răutatea pe care o emana acesta ca o duhoare pe care o degajă un cadavru intrat în stare de putrefacţie. Dar aici nu se simţea nimic. Era însă foarte frig. Poate că nu mergea centrala electrică asta era explicaţia cea mai plauzibilă.

— Ai un câine în casă?

Părintele David cunoştea cazuri în care pisicile sau câinii refuzau să intre în anumite camere sau manifestau reacţii ciudate când se aflau în locuri bântuite. Un alt indiciu folositor.

— Nu, spuse Marie. Labradorul nostru a dispărut. Dintr-un motiv necunoscut, uitase să-i povestească ce se întâmplase cu animalele lor.

Ea a intrat în bucătărie. Totul părea în ordine. Farfuriile erau în maşina de spălat vase, o păpuşă din cârpe se sprijinea de chiuvetă, iar draperiile erau trase.

— Mă duc să verific camerele de la etaj, spuse părintele David. Unde ai văzut moneda?

— În dormitorul nostru, în partea stângă, spuse Marie. Părintele David a început să urce treptele, uitându-şi geanta în hol. Când a păşit pe cea de a cincea treaptă, luminile s-au stins.

— Nu te speria, Marie! S-a ars o siguranţă.

A coborât scările şi s-a îndreptat spre Marie, care strângea în mână, ca într-o menghină, receptorul de la telefon. Călugărul i-a slăbit strânsoarea şi a pus receptorul în furcă.

— Marie, spuse el cu o voce blajină. S-a ars doar o siguranţă. Nu te speria! Unde este tabloul electric?

— În beci. Puteţi ajunge acolo prin bucătărie.

— Mă întorc imediat. Stai jos, da?

Preotul a intrat în bucătăria imensă şi a deschis uşa beciului. Apoi a luat o lanternă şi a început să coboare treptele din lemn. Marie s-a aşezat pe canapea, dar nu mai asculta zgomotul paşilor lui, căci se întâmpla ceva foarte ciudat.

Se făcea din ce în ce mai întuneric. Dar nu era înserarea care se transforma în noapte. Părea un întuneric fără margini care se lăsa în cameră ca un nor de ceaţă. Marie a clipit. Nu vedea nimic în jurul ei.

Nici măcar uşa de la sufragerie. Nu-şi vedea nici măcar mâinile. A încercat să ţipe, dar nu putea.

— Părinte… părinte! îngăimă ea. Cum putea să-l prevină?

Preotul a inspectat beciul imens, care se întindea pe toată

lungimea casei. Era gol, cu excepţia câtorva cutii din carton. Cu ajutorul lanternei, a găsit tabloul electric şi l-a deschis.

— Iată miezul problemei!

Luminile s-au aprins din nou. În clipa aceea, părintele David a văzut ceva pe perete. A făcut un pas înapoi, cuprins de spaimă.

— Marie, pleacă din casă, fugi! strigă el, dar ea nu-l auzea.

Luminile s-au stins din nou. Apoi, o forţă precum vârtejul unei tornade l-a ridicat pe preot în aer şi l-a purtat prin beci, izbindu-l în cele din urmă de pereţii pivniţei. În urma impactului violent, preotul şi-a rupt piciorul drept.

Părintele David se uita pierdut în faţa sa, paralizat de spaimă. Lumina nu mai avea nicio importanţă acum, deoarece întunericul era invadat de o lumină sinistră, spectrală. Pe perete începea să capete contur o pentagramă. Preotul a încercat să spună versetele unui ritual de exorcizare, dar nu i-a venit nimic în minte. Se confrunta cu un spirit al răului mai puternic decât cele pe care le cunoscuse el, un spirit căruia în forma sa prezentă nu-i putea opune rezistenţă.

Pentagrama a început să-şi desăvârşească forma, scoţând la iveală inelele care o înconjurau, mărginite parcă de un foc sulfuros. Părintele David privea „spectacolul" încremenit. Spiritul care se întrupa acum venea de pe tărâmurile îndepărtate ale lumii transcendentale şi acum când îl privea ştia că îl va distruge.

— Marie, îngăimă el. Trebuia să o salveze.

Tremurând, preotul a ridicat o sticluţă cu apă sfinţită. Aceasta i s-a spart însă în mână, iar apa l-a opărit. Scoţând o cruce din buzunar, a început să se târască pe podea. Runele apăreau pe pentagramă de parcă erau scrise de o mână invizibilă. Preotul a început să recite în şoaptă Psalmul 23: „Chiar de-ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău."

Dar nu a apucat să meargă mai departe, pentru că halucinaţiile şi-au făcut deja apariţia. Exorcistul nu mai putea să vadă. S-a trezit atunci într-o mică ambarcaţiune, în mijlocul unei furtuni, înconjurat de valuri ucigătoare. Se aştepta să fie zdrobit

de greutatea lor, dar n-a fost aşa. Apoi, se afla pe cea mai înaltă clădire din lume. Încă un pas şi s-ar fi prăbuşit în hăul fără margini. Părintele David a căzut la pământ. Cuprins de disperare, a început să se târască pe scări. Halucinaţiile însă nu-i dădeau pace, înfăţişându-i imagini groteşti şi macabre.

Se afla într-o pădure întunecată şi stătea în genunchi, incapabil să mai fugă. În jurul său se auzeau urlete sălbatice. Vânătorii se apropiau cu repeziciune. Îi vedea. Lupii uriaşi se năpusteau asupra lui din spatele brazilor. Apoi, s-a trezit în altă parte într-un lac murdar, legat de nişte pietre grele, ce-l purtau la fund, iar el se îneca, se sufoca, murea.

Halucinaţiile păreau atât de reale încât părintele David le trăia cu o intensitate maximă. În cele din urmă, s-a prăbuşit la pământ, scoţând un ţipăt sfâşietor, aflat la capătul puterilor. Indiferent despre ce era vorba, spiritul era mai puternic decât el şi îl transformase într-o simplă jucărie. Crucea i-a scăpat din mână. Din întuneric, a apărut spiritul lui Helen, însoţit de alţi locuitori ai iadului.

Marie a fost cea care l-a găsit pe preot lângă uşa pivniţei. Ea a descoperit în geanta lui apă sfinţită şi i-a turnat-o pe faţă. Apoi a încercat să-l târască pe exorcist spre uşa de la intrare a casei, pierduţi cum erau în întunericul nemărginit. Era copleşită de spaimă, dar ştia că trebuia să-l ajute.

A simţit deodată o căldură puternică învăluindu-i inima ca o flacără arzătoare. Cuvintele îi invadau mintea. De unde veneau nu avea nici cea mai vagă idee, dar i le-a strigat adversarului nevăzut:

— Te conjur pe tine, năpârcă vicleană, prin puterea Judecătorului celor vii şi celor morţi, prin puterea Creatorului tău şi a Creatorului lumii, a celui care poate să te trimită în focurile iadului, să te depărtezi degrabă de acest servitor al Domnului.

Aceste cuvinte nu erau ale lui Marie, ci aparţineau altcuiva.

La mii de kilometri depărtare, într-o mănăstire uitată de lume din Italia, o călugăriţă aflată în transă o vedea pe Marie, copleşită

de chinurile la care era supusă. Călugăriţa a pătruns în mintea ei şi a pronunţat cuvintele care făceau parte dintr-un ritual de exorcizare. Bătălia începuse.

Catherine de Benedetto şi-a privit duşmanul în ochi în cel de al şaptelea plan astral. Două spirite puternice, unul înarmat cu armele morţii şi disperării, celălalt cu armele luminii. Helen ştia că era o mare diferenţă între provocarea unui preot lipsit de prea multă spiritualitate şi credinţă şi confruntarea cu un sfânt în viaţă. Ştia că fără invocarea forţelor monedei lui Iuda nu putea câştiga bătălia în faţa călugăriţei şi ar fi putut chiar să-şi ştirbească propria putere dacă această făptură avea într-adevăr capacităţi supranaturale. Dar să-l dezvăluie acum pe adevăratul stăpân al monedei şi s-o ucidă pe această femeie, fără să-l domine complet pe Paul, ar putea fi un lucru periculos.

Marie l-a târât pe părintele David prin bucătărie până în holul de la intrare, rostind fără întrerupere cuvinte de exorcizare. În faţa ei, întunericul era negru ca smoala. Nu vedea nimic prin casă nici uşa, nici mobila, nici pereţii. Prin minte i se derulau imagini îngrozitoare: şerpi ameninţători se zvârcoleau prin ceaţa deasă, cu ochii impregnaţi de răutate umană. În spatele lor, se zărea o siluetă. Ea se afla într-un templu antic; vedea bârlogul unui vrăjitor din timpuri antice, cu semne şi rune pe pereţi, cu focuri ce ardeau în întunericul stigian, luminând trupurile oamenilor schingiuiţi şi torturaţi. Demonul îşi făcea apariţia. Dar ea nu a îndrăznit să privească mai departe aceste imagini cutremurătoare.

— Salvează-mă, Doamne! se rugă Marie.

În acelaşi timp, forţa răului a început să se diminueze, deoarece puterea lui Catherine de Benedetto i-a spulberat vraja. Marie a văzut atunci o lumină arzătoare, iar inima i-a fost cuprinsă de o bucurie transcendentală. Dragostea călugăriţei i-a pătruns în suflet, alungându-i spaima feroce. Marie a scos un ţipăt şi s-a prăbuşit la pământ.

Când şi-a recăpătat cunoştinţa, zăcea pe podea. Luminile

ardeau în casă. Nimic nu trăda experienţa cutremurătoare prin care trecuse, cu excepţia preotului, care părea că-şi va da în curând sufletul în braţele ei. Chipul lui era întruchiparea unei suferinţe fără margini. Marie l-a luat în braţe. Dar o voce i-a spus atunci pe un ton insistent:

— *Pleacă acum! Fugi!*

La mii de kilometri depărtare, Catherine de Benedetto s-a ridicat repede din faţa altarului. Văzuse adevăratul chip al lui Helen o imagine monstruoasă. Văzuse, de asemenea, şi moneda lui Iuda, pe care o avea în mâinile ei. Dar Catherine ştia că nu Helen era stăpânul monedei, ci altcineva o forţă a întunericului mult mai puternică. O forţă ce venea de dincolo de planurile astrale. Catherine nu-i văzuse chipul. Dar se apropia din ce mai mult şi avea să-şi facă în curând intrarea în scenă.

Şi Catherine de Benedetto mai ştia un lucru nu putea să-i opună rezistenţă.

Căci era un spirit al stihiilor.

Sora Martha a închis încet uşa în urma ei. Din cameră, se auzeau rugăciunile care se înălţau spre Ceruri pentru părintele David, dar şi plânsete înăbuşite. Ea a privit-o pe Marie, al cărei chip era împietrit de groază.

— Tu şi fiica ta nu trebuie să părăsiţi sub nicio formă această mănăstire.

— Dar dacă am pleca într-un alt oraş?

— Tu chiar nu înţelegi ce se întâmplă, Marie, spuse maica superioară, clătinând din cap. Spiritele răului nu se supun legilor sau graniţelor umane. Ele sunt invizibile şi nu cunosc noţiunea de timp sau distanţă. Nu poţi să fugi de ele ca şi când ai fugi de un om.

— Dar ce se va întâmpla cu fetiţa mea? şopti Marie.

— Rachel trebuie să rămână aici. Nu e nevoie să-i spui absolut nimic despre toate aceste experienţe tragice.

— Şi soţul meu? întrebă Marie. Nici el nu trebuie să se mai

întoarcă acasă?

Călugăriţa a privit-o curioasă.

— Cred că mâine ar trebui să-l chemi pe soţul tău aici, dar ziua, nu seara.

— Dar oare va veni? spuse Marie.

Călugăriţa a clătinat încet din cap. Marie nu a mai rostit niciun cuvânt, căci amândouă citiseră gândurile celeilalte. Paul nu va putea să intre în mănăstire. Lucrul de care se temea cel mai tare era adevărat.

— Părintele David?

— Este foarte bolnav.

— Ce-a văzut?

— Nu ştiu, răspunse călugăriţa.

La uşă s-a auzit un zgomot. Sora Martha a intrat repede în cameră. Chipul exorcistului era cadaveric. Tocmai i se administrase un tranchilizant. Ochii priveau pierduţi în gol, căci el pornise deja în ultima sa călătorie. Cu ultimele puteri, le-a făcut celorlalţi semn să iasă din cameră. Sora Martha s-a aşezat lângă el. Preotul a încercat să vorbească.

— O monedă, spuse ea, aţi văzut o monedă?

Preotul a încuviinţat din ochi.

— Benelli…

— Am înţeles, spuse călugăriţa, strângându-i mâna rece ca gheaţa. Trebuie să-l informez pe cardinalul Benelli despre monedă. După o scurtă pauză, continuă: Era la fel ca în desenul fetiţei?

Preotul şi-a mişcat din nou ochii aproape imperceptibil. Sora Martha vedea că semnele vitale dispăreau încetul cu încetul, aşa că a vorbit din nou, deoarece văzul şi auzul sunt simţurile care dăinuie până când muribundul îşi dă ultima suflare.

— Dar, părinte, ce înseamnă asta?

Preotul s-a uitat la ea, dar moartea îi pecetluise buzele. Călugăriţa a izbucnit în plâns, fiind martora ultimelor lui clipe de viaţă. Dacă forţele răului l-au învins pe părintele David, atunci cu

siguranţă le puteau distruge pe ea şi pe celelalte fiice ale Domnului pe care le păstorea.

Vremuri grele se profilau la orizont.

CAPITOLUL 26

„Nici măcar sfinţii şi credincioşii evlavioşi, care se închină Dumnezeului Atotputernic, nu sunt scutiţi de înşelătoriile demonilor şi de numeroasele lor ispitiri.”

Sf. Augustin, *Cetatea lui Dumnezeu*

Cardinalul Benelli stătea singur în biroul său. De afară, de pe sală, se auzeau zgomote înfundate consecinţa activităţii frenetice a asistenţilor, care se ocupau de treburile lor obişnuite. Era o zi normală în inima Vaticanului. Pentru el însă nimic nu era normal. Cu o oră în urmă, Benelli primise un telefon prin care fusese înştiinţat de soarta tragică a părintelui David.

Cardinalul era copleşit de durere. Vina îi aparţinea. Dacă ar fi înţeles revelaţia pe care a avut-o, Vaticanul ar fi aflat mai devreme locul unde se afla moneda. Dacă n-ar fi fost bolnav, părintele David ar fi putut să ia legătura cu el. Din cauza lui, acest om sfânt şi-a găsit sfârşitul într-un mod atât de tragic.

Benelli era convins acum de faptul că forţele răului îşi băteau joc de el. Cardinale, şopteau ele, te crezi mândru şi demn de sutana pe care o porţi, dar noi te considerăm un fraier. Te înşelăm şi te amăgim, iar tu înţelegi jocul nostru prea târziu. Cu prostia ta îi ajuţi pe ceilalţi să cadă în prăpastie.

Ce trebuia să facă Benelli? Să-i spună oare Sfântului Părinte că nu putea să meargă mai departe? Cu siguranţă că Ioan al XXV-lea observase deja acest lucru. De ce alte slăbiciuni se mai făcea vinovat? Aceste gânduri nu-i dădeau pace şi nimeni nu-l putea ajuta.

Răul Benelli nu se îndoise niciodată de manifestările sale fizice ale cărui martor fusese încă de la începuturile carierei de preot. Cei care participau la ritualurile satanice, cei care foloseau magia neagră ca să-şi elimine duşmanii şi să ajungă cât mai sus în ierarhia socială, cei care făceau negoţ cu îngerii întunericului toţi aveau să plătească un preţ etern pentru „afacerile” lor.

Religia voodoo din Haiti şi Africa, sectele satanice atât de bine organizate, care există încă din secolul al XI-lea în Antwerp, Avignon şi Roma, profanarea altarelor bisericilor, răpirea şi sacrificarea copiilor, furtul sfintei împărtăşanii: toate acestea se întâmplă încă în vremurile moderne într-o măsură mult mai mare decât îşi închipuie oamenii şi nimic nu le poate opri.

Aceste jurăminte de supunere închinate Satanei nu au loc doar la nivel de grup, ci şi la nivel individual. Crimele abominabile comise de foarte mulţi ucigaşi, aceste specimene patetice ale rasei umane, care mărturisesc ulterior că au acţionat sub impulsul vocilor pe care le auzeau în subconştientul lor, fac parte dintr-un plan demonic universal.

Deşi Benelli accepta manifestările fizice ale răului, înţelegea acum un fapt cutremurător: realitatea spirituală a forţelor răului era mult mai înspăimântătoare prin viclenia, subtilitatea şi puterea lor. Răul reprezenta o forţă uluitoare, stimulată de o ură fără margini. Iată ce spunea în 1972 papa Paul al VI-lea în această privinţă:

Răul nu reprezintă în mod deosebit lipsa unui anumit lucru, ci este prin esenţa lui un agent destoinic, un eu spiritual energic, pervers şi dornic să pervertească. O realitate cumplită … misterioasă şi înspăimântătoare. Acest spirit întunecat şi

tulburător există cu adevărat şi acţionează cu o viclenie ieşită din comun. Am contrazice învăţăturile Bibliei şi Bisericii dacă am refuza să recunoaştem existenţa acestei realităţi sau dacă am considera-o un principiu de sine stătător, care nu a fost creat de mâna Domnului ca oricare altă fiinţă; sau dacă am spune că este o pseudorealitate, o întruchipare conceptuală şi imaginară a unor cauze necunoscute cărora le datorăm nenorocirea noastră.

Benelli le văzuse de multe ori în acţiune pe aceste spirite ale răului: în ochii celor care-şi torturaseră şi-şi uciseseră semenii; în faptele aproape incredibile comise de un om împotriva altui om fapte în care nepăsarea şi abuzurile făceau legea; în atrocităţile comise în timpul războaielor. Văzuse adesea întruchiparea umană a răului şi îi identifica amprentele cu uşurinţă.

De data aceasta însă, la bătrâneţe, avea să fie martorul apariţiei în carne şi oase a acestor spirite malefice care făceau negoţ cu nefericirea umană, căci ele aveau să-şi facă în curând intrarea în scenă. Nicio putere sau spiritualitate umană nu li se va putea împotrivi.

Şi lucrul cel mai cumplit îl constituia profeţia pe care a făcut-o papa Silvestru al II-lea: Biserica însăşi avea să piară atunci când persoana cea mai apropiată papei va intra în posesia unei monede a lui Iuda. Benelli trecea acum prin furcile caudine. Îşi ducea propria cruce şi nu o făcea deloc aşa cum trebuie era convins de asta.

Din poziţia sa confortabilă şi sigură de cardinal la Vatican, afişând o religiozitate pompoasă, Benelli a crezut că forţele ispititoare ale răului nu aveau cum să-l atingă. La urma urmei, nu se lăsase pradă păcatelor trupeşti, nu dorea să strângă averi imense şi deşi îi plăcea să mănânce şi să bea din când în când câte un pahar de vin, lucru demonstrat de abdomenul său, nu era un gurmand.

Dar aceste lucruri erau irelevante; erau doar nişte virtuţi minore. Ele nu-l puteau elibera din ghearele puterilor întunecate

aceasta fusese credinţa sa naivă şi arogantă. Acum, forţele întunericului încercau să-l scoată din bârlogul lui, iar Biserica, pe care o iubea atât de mult şi căreia îi închinase întreaga viaţă, avea să fie trădată şi distrusă chiar de cel mai aprig apărător al ei Benelli însuşi. O monedă trădătoare va ajunge cumva în mâinile lui. În adâncul sufletului, era convins de iminenţa acestui fapt, iar certitudinea îl copleşea.

Fie ca această cupă să nu-mi fie sortită mie!

Benelli ştia însă că de această dată ruga lui va fi în zadar. De data asta, va bea până la capăt din cupa răului şi a ispitei sale. Şi va fi singur în aceste încercări cumplite. Şeful Sfântului Oficiu va fi el însuşi judecat. Aceste gânduri tulburătoare îi măcinau sufletul.

S-a auzit atunci o bătaie în uşă. Benelli şi-a aţintit privirea spre chipul unui preot tânăr, care abia mai respira.

— Cardinale, Sfântul Părinte vrea să vă vadă. Tocmai s-a spovedit.

Benelli a pornit agale spre apartamentele papale. Oare nu Sfântul Pavel a fost cândva Saul din Tarsus, care intenţiona să distrugă credinţa? Oare nu a fost Sfântul Petru, piatra pe care a fost clădită Biserica, cel care s-a lepădat de trei ori de Mântuitorul său? Şi care va fi soarta lui Benelli? Oare faima sa se va clădi pe faptul că va distruge temelia unei instituţii a cărei construcţie a durat două mii de ani?

Cardinalul a deschis uşa capelei private a papei şi a îngenuncheat. Locţiitorul lui Hristos, capul Bisericii, se ruga în faţa altarului. Când Benelli s-a îndreptat spre el, papa s-a ridicat în picioare şi s-a întors spre cardinal. Chipul său brăzdat de riduri nu trăda nimic din trăirile Sfântului Pontif legate de cea mai cumplită încercare la care era supusă Biserica.

Îmbrăcat într-un veşmânt simplu, alb, papa s-a aşezat pe un scaun care se afla lângă altar. Ioan al XXV-lea era tăcut; ochii săi îl priveau cu insistenţă pe Benelli.

— Ai citit confesiunea papei Silvestru al II-lea?

— Da, Sfinţia Ta, spuse Benelli. El i-a adus apoi la cunoştinţă soarta tristă a părintelui David. La sfârşit, a întrebat: Credeţi că Silvestru a mărturisit adevărul când a spus că nicio fiinţă umană nu poate să se opună acestor ultime trei monede ale lui Iuda?

— Mă tem că da.

— Atunci cine se poate împotrivi acestei forţe malefice? întrebă Benelli.

— Nu ştiu, răspunse papa.

— Oare n-am putea să apelăm la moneda lui Iuda care i-a aparţinut lui Silvestru? sugeră Benelli. Este singura care nu este îngropată în mormântul Sfântului Petru. Poate că mai are încă putere; poate că o vom găsi. Ştim din mărturiile noastre scrise că papa Silvestru a fost îngropat în curtea bisericii laterane de aici din Roma.

— Dar dacă ultima sa confesiune nu este adevărată? Dacă Silvestru a murit în timp ce era încă prins în capcana răului? Oare această monedă nu este o ispită şi mai cumplită? Şi cine îi va folosi puterea?

Benelli s-a înroşit, cuprins parcă de un sentiment de vinovăţie.

— Nu vă sugeram să fiu eu acela, Sfinţia Ta.

— Nici eu nu sugeram asta, spuse Ioan, aruncându-i o privire vicleană. Spuneam doar că nu ştim nimic despre această monedă şi probabil că Silvestru a luat cu el în mormânt secretul ei.

— Şi atunci ce putem face? Ce se va întâmpla?

— Biserica a avut mulţi duşmani de-a lungul istoriei, spuse papa după un scurt moment de gândire. Dar dintre duşmanii laici şi cei spirituali, cei din urmă sunt cei mai periculoşi. De asemenea, puterea acestei monede creşte mai repede decât am anticipat. Trebuie să o oprim înainte de a fi prea târziu.

În timp ce vorbeau, uşa din spatele capelei s-a deschis, făcându-le loc părintelui duhovnic şi lui Catherine de Benedetto, care s-au aşezat lângă Benelli.

Iată-ne, aşadar gândi Benelli confruntându-ne cu o forţă a

răului, care l-a trimis pe Mântuitorul nostru în braţele morţii! Şi aceştia erau singurii oameni pe care Biserica i-a transformat în scutul său de apărare o sfântă, duhovnicul personal al papei şi Benelli un cardinal rotofei, a cărui singură speranţă fusese să treacă de porţile Paradisului când acestea se vor deschide, iar gloria lui Dumnezeu va pogorî asupra omenirii chiar de-ar fi fost ultimul căruia i-ar fi venit rândul. Ce puteau să facă aceste instrumente fragile împotriva unui înger al întunericului, un emisar al celui care a mers alături de Dumnezeu înainte de crearea acestei lumi?

— Vreau să le spui care este profeţia papei Silvestru al II-lea, spuse în şoaptă Sfântul Părinte.

Benelli a încuviinţat din cap şi era gata să dea ascultare suveranului său. Deodată însă, o rază de lumină a pătruns în mintea sa tulburată de gânduri confuze. A înţeles motivul pentru care papa i-a convocat pe toţi trei. Alegerea nu era întâmplătoare. Căci nu spusese oare Silvestru că Biserica avea să piară de mâna „celei mai apropiate persoane" din anturajul papei?

Cardinalul ajunsese la concluzia că ultima confesiune a papei Silvestru făcea referire chiar la el deoarece Benelli, datorită funcţiei sale administrative, era cel mai puternic om din Vatican după Sfântul Părinte. Dar cuvintele lui Silvestru ar putea să însemne şi altceva. „Cea mai apropiată" persoană ar putea fi şi cel care cunoaşte cele mai bine păstrate secrete ale suveranului pontif părintele duhovnic. Sau ar putea fi cea mai apropiată de el din punct de vedere spiritual Catherine de Benedetto. Unul dintre ei ar putea să-l trădeze pe pontif şi să distrugă Biserica. Unul dintre ei s-ar putea să calce pe urmele lui Iuda.

— Sfinţia Ta, spuse Benelli, bâlbâindu-se, nu cred că ar trebui să dezvăluim profeţia.

— Spune-le!

— Dar…

— Spune-le! insistă pontiful.

Benelli a căzut pradă atunci unei tristeţi covârşitoare. A realizat că Ioan al XXV-lea nu ştia care dintre ei va juca rolul trădătorului.

Astfel, respectând ordinul papei, Benelli le-a împărtăşit celorlalţi doi profeţia făcută de Silvestru. Le-a mai dezvăluit şi informaţiile pe care le primise de la o mănăstire din San Francisco. Le-a povestit despre Marie, despre fetiţa ei, dar şi despre soţul lui Marie, Paul, exprimându-şi teama că el era instrumentul uman prin intermediul căruia un locuitor al iadului îşi va face apariţia în lume.

La sfârşit, Ioan al XXV-lea a întrebat-o pe călugăriţă:

— Există vreun om care poate să opună rezistenţă acestei forţe malefice?

Cât timp vorbise Benelli, Catherine de Benedetto îşi ţinuse capul în pământ. Acum l-a ridicat, spunând:

— Nu cred, Sfinţia Ta.

— Ce se va întâmpla cu Paul Stauffer? întrebă Benelli impulsiv.

— Moneda lui Iuda nu aparţine acestui om, spuse Catherine. El este doar un simplu instrument prin intermediul căruia adevăratul stăpân al monedei îşi va face intrarea în scenă. Puterea ei este foarte mare, mai mare decât ne imaginăm. Stăpânul ei trebuie să apară în lume, iar spiritul lui se va folosi de Paul pentru a-şi împlini voinţa.

— Dar de ce l-a ales pe acest om?

— Cine ştie? răspunse Catherine. Dar pecetea acestor monede este trădarea. Ele ajung în mâinile celor care îşi trădează semenii şi caută apoi să dobândească lucruri spirituale pentru propria lor mărire.

— Ce se va întâmpla în final?

— Spiritele răului îl vor distruge pe el şi pe toţi cei pe care îi iubeşte. Apoi, influenţa spirituală care se ascunde în spatele monedei va încerca să distrugă Biserica. Va veni aici ca un lup feroce, iar puterea ei va fi nimicitoare.

— Cine este acest spirit care stăpâneşte moneda? întrebă

părintele Thomas.

— Nu-l văd încă.

A urmat apoi un moment de tăcere, întrerupt în cele din urmă de pontif.

— Îţi mulţumesc, Catherine, spuse el.

Călugăriţa a îngenuncheat în faţa lui şi i-a sărutat inelul. Apoi a părăsit capela.

— Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă ca să le protejăm pe Marie şi pe fetiţa ei, continuă Ioan al XXV-lea. Trebuie, de asemenea, să ne convingem că aceasta este într-adevăr una dintre monedele lui Iuda. Îţi asumi această misiune? întrebă el, privindu-l pe părintele duhovnic. Decizia îţi aparţine.

După o ezitare aproape imperceptibilă, călugărul a acceptat. Apoi a părăsit şi el capela după ce a primit binecuvântarea papei.

Benelli a rămas acum singur cu Sfântul Părinte. Primul s-a ridicat în picioare, spunând cu o voce tristă:

— Sfinţia Ta, nu a spus oare Silvestru că persoana cea mai apropiată din anturajul papei va aduce pieirea Bisericii dacă va ajunge în posesia uneia dintre cele trei monede? făcu o pauză, apoi continuă: Trădătorul ar putea fi oricare dintre noi. Cu toate acestea, dacă trebuie să trimiteţi pe cineva să identifice natura acestei monede, atunci cred că eu ar trebui să fiu acela, căci nu voi trăda Biserica. Jur că nu sunt un Iuda.

— Ce-am făcut e bun făcut, răspunse papa simplu. Dar îţi voi încredinţa şi ţie o misiune, dacă vei vrea s-o accepţi. Trebuie să descoperi mormântul lui Silvestru. Poate că aceasta este singura noastră speranţă. El îşi aţinti privirea spre altar, apoi continuă: Şi trebuie să te mişti repede, înainte de venirea îngerului întunericului.

CAPITOLUL 27

„În arta magiei, când asupra adulţilor se aruncă o vrajă, se ajunge în situaţia în care diavolul pune stăpânire pe ei, devorându-le sufletul fără milă.”

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor

Paul nu ştia nimic despre vizita părintelui David în casa lui şi nici despre moartea sărmanului om. Şi cu atât mai puţin despre întâlnirea suveranului pontif cu sfetnicii săi cei mai apropiaţi. Helen nu avea nici cea mai mică intenţie să-i dezvăluie aceste lucruri, căci dorinţa ei era să-l cufunde pentru totdeauna în abisul întunericului. Cu toate acestea, mintea lui Paul, deşi umbrită de puterea monedei, nu era cu totul lipsită de discernământ. Liberul arbitru era încă pe poziţie, iar spiritele întunericului trebuiau să dea o luptă acerbă pentru a-l îndupleca pe Paul să renunţe la dreptul de a alege. Nici măcar Helen nu putea schimba ceea ce Creatorul hotărâse cu mult înainte de naşterea lumii.

De unde vine această forţă? se întreba el.

Paul nu se mai îndoia acum de faptul că moneda era înzestrată cu o putere extraordinară care provenea dintr-o sursă supranaturală. Era fascinat de ea, dornic să aibă parte de cât mai multe experienţe şi senzaţii unice pe care i le oferea această

putere, dar nu se lăsa păcălit de ea.

Ce vrea această femeie de la mine? a fost următoarea întrebare.

În ciuda promisiunilor lui Helen de a-i deschide porţile înţelepciunii universale, Paul trebuia să se asigure că putea să scape oricând dorea din acest vârtej cosmic. Asta pentru orice eventualitate. Şi era fidel concepţiei sale că nu există binele şi răul, fireşte.

Astfel, atunci când Helen a dispărut ca să-l înfrunte pe preot, Paul şi-a continuat legătura periculoasă cu Suzanne doar pentru o scurtă perioadă de timp. În seara în care a plecat de la ea, în loc să meargă acasă, s-a îndreptat spre universitate. Trebuia să descopere foarte multe lucruri. Lucruri pe care Helen a realizat el nu i le va dezvălui niciodată.

— Nu avem prea multe cărţi despre ocultism, domnule. Dar mă duc să caut, spuse tânăra bibliotecară, privindu-l curioasă pe Paul, dornică să afle de ce îl interesau aceste lucruri.

Biblioteca Universităţii din San Francisco era vastă. Cu toate acestea, magia neagră şi posedările demonice nu făceau parte din programa analitică a universităţii, aşa că bibliotecara avea o sarcină dificilă. În sala de lectură, se mai aflau câţiva studenţi şi un profesor. Paul a închis ochii şi a început să se gândească serios la tot ce i se întâmplase în ultimul timp.

Mai întâi senzaţiile, apoi aurele şi în final capacitatea de a călători prin planurile astrale. Ce influenţă aveau toate acestea asupra lui? Simţea o bucurie nemărginită la gândul libertăţii depline ce-i oferea şansa să exploreze misterele universului fără restricţiile impuse de forma sa fizică. O bucurie care izvora din lărgirea orizonturilor cunoaşterii până la un nivel supranatural şi o dorinţă de a se adăpa şi mai mult din acest izvor. Toate acestea erau lucruri pozitive, considera el.

Şi care erau aspectele negative?

Paul a observat că sentimentele de compasiune şi iubire au devenit aproape inexistente odată cu odiseea lui în planurile

astrale. Nu o mai iubea pe Marie şi nici pe fiica lui, aşa cum de altfel nu mai iubea pe nimeni. Devenise un spectator imparţial, interesat de tot ce se întâmpla, dar fără să fie impresionat de ceva. Când a fost martorul scenei sângeroase din Circul lui Nero, unde a văzut cum o fetiţă este sfâşiată de animale sălbatice, sentimentul predominant pe care l-a trăit a fost curiozitatea. El a privit totul cu multă detaşare. Dacă în arenă s-ar fi aflat fetiţa lui, ar fi urmărit scena cu aceeaşi detaşare. Puterile supranaturale îl eliberaseră din cătuşele milei, situându-l mai presus de graniţele compasiunii şi iubirii. Emoţiile umane erau încetul cu încetul înlăturate din sufletul său de viciile care îl invadau în taină.

Şi încă un lucru. Paul ştia că Helen îl ajuta dintr-un anumit motiv, pe care însă nu dorea să-l dezvăluie. Nimic nu este pe gratis în univers, îşi spunea el. Dar cu cât înainta în planurile astrale, cu atât reuşea să-i citească o parte din gânduri sau cel puţin aşa i se părea. Ea îi mărturisise la un moment dat că era doar paznicul monedei. Dacă el devenea stăpânul bănuţului de argint, putea, aşadar, s-o controleze şi pe Helen.

Putea Paul să facă asta? Merita oare să-şi asume acest risc? Fireşte. Nivelul inteligenţei lui era mult mai ridicat decât al ei şi o putea păcăli cu uşurinţă. În plus, călătoriile în planurile astrale erau ca un drog dar de sute de ori mai puternic decât orice alt stupefiant. Îi captivau mintea cu desăvârşire şi îi spulberau toate concepţiile despre realitatea umană. Totul era cu adevărat miraculos. Gusta din cupa înţelepciunii interzise. Dar deşi Paul nu ştia gândurile sale lăuntrice erau deja manipulate de adevăratul stăpân al monedei de la o distanţă spirituală inimaginabilă, dincolo de timp şi spaţiu. Orbit de mândria sa exacerbată, ucenicul vrăjitorului nu realiza un lucru extrem de important. Vrăjitorul se întorcea în bârlogul său.

— Acestea sunt cărţile pe care le-aţi cerut, domnule.

Magia. Asta era cheia. Ajutat de puterea monedei, Paul a epuizat rapid toate mărturiile umane despre acest subiect. A citit despre Hermes Trismegistus şi despre practicile oculte din

Egiptul antic, despre zoroastrism şi despre magi, despre Kabbala şi misterele iudaice legate de Dumnezeu. A citit despre piatra filosofală, doctrina secretă şi alchimie, despre iluminaţi şi cuvintele puterii; despre mediumuri şi mistici, despre arta taratului şi a profeţiei, despre vise şi clarviziune. Dar nicio carte nu făcea referiri la vreo monedă.

Paul considera multe dintre informaţiile pe care le citea ca fiind nesatisfăcătoare. De foarte multe ori, puterile spirituale invocate nu erau decât puteri umane, caracterizate de prostie şi înşelăciune. Mediumuri care pretindeau că văd viitorul, dar nu reuşeau să evite creditorii; mistici ale căror viziuni puteau fi vindecate cu ajutorul unor lentile de contact; numerologi care nu ştiau să facă o simplă adunare; astrologi care nu ştiau să facă diferenţa dintre o eclipsă şi o elipsă; vrăjitori şi vrăjitoare care se speriau de fantome înainte de apariţia acestora.

Şi totuşi, *totuşi,* dincolo de toate aceste dovezi de şarlatanie şi înşelăciune, era ceva adevărat un indiciu al existenţei unei lumi misterioase. Dar unde se afla secretul monedei?

— Biblioteca se închide la ora zece, spuse bibliotecara, strângându-şi lucrurile. Cu excepţia lui, nu mai rămăsese nimeni în sala de lectură.

— Cu permisul pe care îl am pot să rămân în continuare.

Bibliotecara a studiat permisul.

— Foarte bine. O, domnul profesor Stauffer! exclamă ea, recunoscându-i numele. Acesta era celebrul psihiatru. Este îngrozitor ce s-a întâmplat, nu-i aşa? continuă ea.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nu aţi văzut ştirile? Au vuit televiziunile. Toni Brennan a fost ucis. A fost înjunghiat. Se spune că locuinţa lui arată ca o baie de sânge. Un actor atât de bun! Ce soartă tristă a avut!

Paul s-a îndepărtat de masă. Bibliotecara îl privea uimită.

— Nu vreţi să ştiţi cine este autorul crimei?

— Ştiu deja.

Aşadar, Julian îşi măcelărise nemesis-ul.

Paul s-a întors la locul său ca să-şi continue lectura. Nu-i păsa câtuşi de puţin de Julian Brennan, dar chiar dacă i-ar fi păsat, nu mai avea prea mult timp la dispoziţie. Evenimentele se precipitau.

Stând singur în întuneric, vegheat doar de lumina unei lămpi de birou, Paul citea în primele ore ale dimineţii, fascinat de rău şi de magia neagră. Poate că anumite lucruri a căror existenţă o negase existau cu adevărat.

Paul a devorat astfel opere precum: *Descoperirea vrăjitoriei* scrisă de Scot, *Daemonologie* a lui James al VI-lea, *De Demonialitate* a lui Sinistrari, *Trăite sur la Magie* a lui Daugis, *Flagellum Maleficorum* a lui Mamor, *Liber de Insidiisdaemonium* a lui Richalamus, *De la demonomanie des Sorcier* a lui Bodin, *De Invocatione Daemonum* a lui Tarrega; toate vorbeau despre „legământul cu moartea, despre învoiala cu iadul”, aşa cum stă scris în *Cartea lui Isaia.*

A citit despre renaşterea magiei negre şi a vrăjitoriei în Europa, cu precădere din anul 1000, cât şi despre reapariţia maniheismului credinţa potrivit căreia Dumnezeu este un amestec de bine şi rău. A observat încercările disperate ale Bisericii de a reprima această doctrină periculoasă eforturi „nobile”, care în curând s-au dovedit perverse, încât leacul a devenit la fel de rău, dacă nu chiar şi mai rău, ca boala în sine. Căci suprimarea unei învăţături false a dus la răspândirea pe scară largă a persecuţiilor tuturor celor care încercau să conteste autoritatea Bisericii. *Erezia* a devenit astfel cuvântul de ordine, a cărui consecinţă era una singură moartea.

Paul cugeta asupra vânătorii de vrăjitoare o „infuzie” puternică de interese politice, isterie religioasă şi superstiţii care a măcinat Europa medievală ca o molimă. Mii de oameni, îndeosebi femei bătrâne şi copii, au fost hăituiţi şi ucişi de gloate furioase sau arşi pe rug de forurile politice şi ecleziastice, cuprinşi cu toţii de o isterie generală, potrivit căreia forţele răului au pătruns în lume ca să ducă omenirea la pieire.

Care a fost rezultatul? Procese de vrăjitorie în Germania, în care au pierit mai bine de douăzeci de mii de oameni; torturi şi arderi pe rug în Spania; masacrarea unor sate întregi în Franţa; condamnarea la moarte a vrăjitoarelor din Anglia; celebrele procese ale vrăjitoarelor din Salem din Statele Unite. Toate aceste cazuri sunt relevante pentru masacrarea unor oameni nevinovaţi de către o Biserică ce ducea o luptă împotriva unui rău imaginar.

Dar oare era imaginar? De ce oameni precum Francis Bacon, Sfântul Toma d'Aquino, Erasmus, Albert cel Mare şi papii Grigore al XV-lea şi Benedict al XII-lea, ca să nu mai vorbim de mistici şi de părinţii fondatori ai Bisericii, credeau cu tărie în realitatea fizică a răului şi în capacitatea forţelor întunericului de a pătrunde în această lume? Şi de ce au crezut cu atâta putere încât s-au pregătit să-l stârpească în cel mai sălbatic mod cu putinţă? Răspunsul îl găsim în cuvintele rostite în 1765 de William Blackstone, probabil cel mai mare avocat al Angliei:

> Să negăm posibilitatea, nu, existenţa evidentă a vrăjitoriei, înseamnă să contrazicem într-un mod categoric cuvântul pe care Domnul ni-l destăinuie în diverse pasaje din Vechiul şi Noul Testament.

Paul s-a sprijinit de spătarul scaunului, cufundat în gânduri. Aceşti oameni extraordinar de inteligenţi erau ferm convinşi de existenţa diavolului şi a faptelor sale, iar Biblia confirmă acest lucru. Cu toate acestea, nu au avut la dispoziţie mijloace ştiinţifice care să dovedească justeţea convingerilor lor. Dar dacă stăm să ne gândim, nici Paul nu putea să dovedească asta, în ciuda experienţelor sale în planurile astrale. Lumea spirituală este inexplicabilă pentru procesul de gândire al oamenilor; creierul uman pare programat să o respingă în mod conştient. De ce?

Curând, ochii lui Paul au căzut asupra mărturiilor Bisericii

referitoare la vrăjitorie lucrarea cunoscută sub numele de*malleusmaleficarum* sau Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor, scrisă în 1484 de doi preoţi, Kramer şi Sprenger, care s-a bucurat de aprecierea papei Inocenţiu al VIII-lea. Autorii cărţii declară categoric:

> Convingerea că există vrăjitoare este atât de înrădăcinată în credinţa catolică, încât susţinerea unei opinii contrare reprezintă o dovadă de erezie.

Cartea lui Iov susţine că puterea diavolului depăşeşte orice putere umană, iar spiritele răului pot să influenţeze mintea şi trupul oamenilor, aşa cum reiese din multe pasaje ale Sfintei Scripturi:

> Satana ia forma şi asemănarea unor persoane diferite şi, prin visele lor, amăgindu-le mintea, pe care o ţine captivă, îi conduce pe căi întortocheate.

Paul a ridicat ochii din paginile cărţii. Afară, întunericul era negru ca smoala, iar în universitate, tăcerea era apăsătoare. Fără să-şi dea seama, a tras mai aproape de el lampa de birou, căutând parcă să-şi liniştească gândurile tulburi. A continuat apoi să citească.

Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor susţine, de asemenea, că detaşarea de trupul fizic poate să fie un lucru imaginar, deoarece diavolul exercită o putere extraordinară asupra celor care i-au jurat supunere. Şi mai sinistru:

> Diavolul cunoaşte tainele inimii noastre; el poate să metamorfozeze într-un mod dezastruos trupurile umane cu ajutorul unui mijlocitor; el poate să mute trupurile dintr-un loc în altul şi să modifice, după bunul plac, sentimentele pe care ni le exteriorizăm, dar şi pe cele pe care le interiorizăm; şi poate să

influenţeze mintea şi voinţa omului, deşi într-un mod indirect.

Putea oare Paul, folosind puterea monedei, să treacă pragul care făcea legătura dintre lumea umană şi cea divină? Care era alternativa? Să-i ia în derâdere pe mistici, să ignore afirmaţiile sfinţiilor şi papilor? Să declare că Biblia se înşală? Să facă ceea ce făcuse toată viaţa?

Paul s-a sprijinit de spătarul scaunului, frecându-şi ochii. Era ora trei dimineaţa. Toate lucrurile pe care le citise l-au tulburat profund. Era timpul să plece acasă, să se întoarcă la normalitate. Îi va spune lui Helen că totul s-a terminat. Era convins că într-un fel sau altul l-a tras pe sfoară. În curând se va trezi din această iluzie, din acest vis sau coşmar.

— Văd că studiezi de zor, spuse Helen pe un ton neutru. Măi să fie, ce conştiincios eşti zilele astea!

Paul a clipit. Ea stătea în colţul bibliotecii, aşa cum o văzuse în cel de al şaptelea plan astral de o frumuseţe transcendentală, strălucitoare, ce nu putea fi redată în cuvinte.

— N-ai să înveţi nimic din cărţi. Nu-ţi mai obosi mintea cu prostiile astea! Judecă singur lucrurile! Acum, vrei să mă însoţeşti?

— Unde?

— În cel de al optulea plan astral, spuse ea. Eşti încă un copil. Mai ai multe de învăţat.

— Dar…

— Dar? izbucni ea iritată, arătându-i cărţile întinse pe masă. Astea nu reprezintă nimic. Ce ştiu nătărăii ăia despre aceste lucruri? Au mintea îmbâcsită numai de tâmpenii. Ştii cât de mare este puterea monedei? Priveşte!

Deodată, sub privirile lui Paul, toate cărţile din bibliotecă au început să iasă de pe rafturile lor, pornind un dans magic prin aer. El privea fascinat cum sute de mii de cărţi pluteau tăcute, fără să se lovească una de alta, dirijate parcă de o baghetă misterioasă. Apoi s-au întors la locul lor, pe rafturi, în aceeaşi

ordine în care fuseseră aranjate.

— Iluzie? Crezi în continuare că totul este o iluzie? întrebă Helen, luând cel mai apropiat volum şi aruncându-i-l lui Paul. Deschide-o la întâmplare şi pune-ţi mâna între paginile ei!

— Dar…

— Fă ce ţi-am spus! strigă ea.

Paul a dat din umeri. Era nebună. A pus apoi mâna pe cartea deschisă. Ea a dispărut între paginile tomului.

— Acum scoate-o!

El s-a supus. Când şi-a retras mâna dintre paginile cărţii, un scorpion viu se plimba în palma sa.

— Nu ai niciun pic de credinţă, asta e problema ta, spuse Helen, aruncându-i un zâmbet compătimitor. Nici măcar nu ştii ce vrei, Paul, dar eu ştiu. Uite, îţi mai vând un pont ca să-ţi consolidezi credinţa. Vrei să ajungi decan în locul lui Ben. Rezolvat! O vrei pe Suzanne în rolul de amantă. Rezolvat! Moneda îţi va împlini *orice* dorinţă.

Helen a ochit un arbust într-un colţ al bibliotecii. Acesta a fost dintr-odată cuprins de nişte flăcări uriaşe, ce-l mistuiau fără milă. Apoi, focul s-a stins la fel de repede cum se aprinsese, fără ca planta să fi avut de suferit.

— Helen, eu…

Biblioteca a fost atunci scăldată într-o lumină ciudată, ce nu provenea de la neoane. În sală, a apărut deodată un curcubeu de o intensitate uluitoare, învăluind biblioteca într-o multitudine de culori. Pe arcul său irizant, şi-au făcut apariţia păsări de o frumuseţe neasemuită pescăruşi, colibri, papagali, vulturi aurii, flamingi zburau, se răsuceau prin aer şi se cufundau în oceanul de lumină. Lui Paul i se părea că nu mai este încătuşat în lanţurile trupului. Zbura liber alături de păsările cerului în lumea lor miraculoasă, o lume care îşi lărgea mereu graniţele, păşind într-o altă realitate. Apoi viziunea a dispărut la fel de repede cum apăruse.

— Începi să înveţi, Paul, spuse Helen.

Ea s-a apropiat de el şi Paul a simţit atunci cum trupul îi era mistuit de o dorinţă sexuală arzătoare. Voia ca Helen să fie numai a lui trup şi suflet. Paul a simţit moneda în mână. Toate sentimentele umane compasiunea şi grija pentru fiinţa şi sufletul său au dispărut. El i-a zâmbit. O putea domina pe Helen, dacă era cazul.

— Să mergem! spuse el.

Şi astfel, au părăsit biblioteca. Ce bine ar fi fost dacă Paul ar fi citit cuvintele Sfântului Augustin:

Niciun înger nu ne poate domina dacă îi rămânem fideli lui Dumnezeu.

A durat un timp până când creierul lui Florence a receptat soneria telefonului, deoarece căzuse într-un somn adânc. Călătoria spre Aspen, Colorado, fusese obositoare, de aceea se culcaseră devreme. Prinsă în mrejele viselor, Florence a ignorat şi telefonul, şi mişcările agitate ale lui Ben. În cele din urmă, s-a trezit. Soţul ei se dusese în camera cealaltă.

— Da? l-a auzit ea spunând pe un ton morocănos. Ben s-a întors apoi în dormitor. Florence! o strigă el, zgâlţâind-o. Trezeşte-te! Trebuie să vorbeşti cu Marie. Este într-o stare jalnică.

Florence s-a ridicat din pat şi s-a dus la telefon. Discuţia a fost lungă şi presărată de lacrimi şi suspine.

— Pot să vorbesc cu maica stareţă? spuse ea în cele din urmă.

După mai multe minute de conversaţie, Ben a auzit-o pe soţia sa spunând:

— Ne întoarcem acasă.

Florence a pus receptorul în furcă şi s-a întors spre soţul ei. I-a relatat apoi tot ce-i povestise Marie, ca şi discuţia pe care o avusese cu maica stareţă. Soţul ei a păstrat tăcerea pe tot parcursul povestirii ei.

— Oare povestea este adevărată? Poate fi posibil aşa ceva?

Ben s-a ridicat în picioare şi i-a arătat un mesaj pe care îl primise prin intermediul funcţionarilor de la hotel.

— Mai trebuie să afli ceva. Voiam să-ţi spun mâine.

Florence a citit atunci despre moartea lui Toni Brennan.

— De ce se întâmplă toate astea?

Soţul ei a dat la o parte draperiile de la ferestre şi şi-a înălţat privirea spre cer. Dintr-un motiv inexplicabil, ştia în sufletul său care era adevărul. Îl ştiuse tot timpul.

— Paul nu a spus adevărul despre Kramer nici atunci când a aflat că este vinovat, spuse el cu o voce lipsită de speranţă. În timpul procesului, cred că a realizat că a făcut o greşeală cumplită, dar mândria şi dorinţa de glorie l-au determinat să păstreze tăcerea.

— Le-a trădat pe Melanie Dukes şi pe sora ei?

Ben a încuviinţat din cap. El privea în gol, incapabil să mai rostească vreun cuvânt. Paul îşi primea acum propria pedeapsă.

CAPITOLUL 28

„Se spune că mormântul său prevesteşte moartea unui papă. Cu puţin înainte de deces, mormântul său extrage atâta apă încât transformă pământul din apropiere în mâl.”

William Goddell,
Chronicles Pontiniacensis

O altă zi la Roma.

Signora Rossi, ghida italiană cea rotofeie, a făcut o pauză. Aştepta ca grupul de turişti americani să-şi ridice privirea spre catedrala din faţa lor, a cărei faţadă grandioasă, vegheată de statuile lui Hristos şi ale apostolilor lui, îţi lua practic respiraţia. Apoi, a ridicat vocea şi şi-a continuat discursul.

Cele mai importante biserici din Roma sunt basilica Sf. Petru şi biserica laterană. În timp ce prima le este familiară pelerinilor, cea de a doua este mai puţin cunoscută, deşi se află doar la câţiva kilometri de basilica Sf. Petru, dincolo de Tibru.

Signora Rossi s-a uitat la ceas. Era devreme. Mai avea timp să le spună câte ceva înainte de a vizita magazinul de ceramică.

— Basilica Sf. Petru şi această biserică au multe lucruri în comun. Amândouă au fost construite de împăratul Constantin şi amândouă găzduiesc mormintele multor papi. Dar această biserică, San Giovanni în Laterano, ca să vă spun numele întreg,

are o istorie nefericită. De-a lungul secolelor, a fost scena unor violenţe şi crime înspăimântătoare. Edificiul a fost, la rândul lui, distrus de cel puţin două incendii şi a fost reconstruit de câteva ori.

În timp ce rostea aceste cuvinte, signora Rossi a văzut un om care a trecut în grabă pe lângă ea. Credea că l-a recunoscut. Nu era oare silueta impozantă a cardinalului Benelli? Dar nu era posibil. Bărbatul acela purta o sutană simplă, neagră, precum cea a preoţilor.

— Această catedrală se mândreşte cu câteva aspecte importante. Este vorba despre o uşă laterală, care este deschisă o dată la douăzeci şi cinci de ani pentru Anul Sfânt[3], o capelă cu mozaicuri şi un baptisteriu care are un acoperiş magnific, în formă octogonală, ce datează din secolul al IV-lea.

Cardinalul Benelli nu a mai auzit niciun cuvânt din discursul ghidei, pentru că a trecut în fugă pe lângă signora Rossi. Cunoştea foarte bine istoria pe care ea o prezenta. Dar biserica laterană mai ascundea un secret important, pe care ghida nu l-a menţionat. Nu era important pentru turiştii şi vizitatorii care se revărsau în valuri în fiecare zi, dar era vital pentru Benelli.

Era vorba de locul în care era înmormântat papa Silvestru al II-lea.

În curtea bisericii, lângă intrarea principală, muncitorii au delimitat cu frânghii o parte din caldarâm, ascunzându-şi activitatea în spatele unor paravane din plastic negru. Unul era tăiat pentru ca muncitorii să poată intra şi ieşi din „ascunzătoare”. Lângă această „uşiţă” stătea un preot îmbrăcat într-o sutană neagră. Când l-a văzut pe cardinal, i-a zâmbit nervos. Nu era obişnuit să întâlnească prelaţi cu funcţii atât de importante din ierarhia Bisericii. Era şi mai surprins să vadă că Benelli nu purta veşmintele sale obişnuite. În plus, cardinalul nici

[3] Anul Sfânt - în religia catolică, o perioadă de iertare a păcatelor, acordată o dată la douăzeci şi cinci de ani (n. tr.).

nu arăta prea bine.

Cei doi prelaţi au trecut apoi în spatele paravanelor.

Muncitorii scoseseră câteva dale din caldarâm. Unii dintre ei priveau pământul gol şi nisipos în timp ce se sprijineau în lopeţi şi vorbeau. Când l-au văzut pe Benelli, au luat poziţie de drepţi. Cardinalul le-a spus însă în şoaptă să sape mai departe.

Registrele din arhivele secrete spuneau că papa Silvestru al II-lea a murit pe data de 12 mai 1003 şi a fost îngropat sub portic, lângă biserica laterană. Se specifica, de asemenea, faptul că a fost îngropat în grabă, în după-amiaza unei zile mohorâte şi ploioase. Pe mormântul său nu a fost scris nimic. Mai târziu, după trei pontificate, papa Sergius al IV-lea a ordonat scrierea pe o lespede din marmură a unui epitaf închinat lui Silvestru al II-lea. Această placă memorială nu a fost aşezată pe mormânt, care a fost bine ascuns sub pământ, ci în incinta bisericii laterane, ataşată de un stâlp în primul rând de bănci, pe partea dreaptă (unde se află şi astăzi). Printre alte lucruri, înscripţia în latină spune:

> Acest loc, unde se odihnesc rămăşiţele lui Silvestru, le va dărui Domnului când sunetul Ultimei Trâmbiţe îi va anunţa sosirea … Oricine ai fi tu, cel ce-ţi îndrepţi ochii spre acest monument, spune: „O, Doamne Dumnezeule! Ai milă de el!”

De ce a scris papa Sergius acest epitaf ciudat şi de ce l-a aşezat în aşa fel încât să *nu dezvăluie* locul unde se află mormântul? Motivul era bine cunoscut în timpurile medievale. Când Silvestru al II-lea a murit, zvonurile legate de activităţile sale oculte erau atât de insistente încât niciunul din pontifii care i-a urmat nu a îndrăznit să aşeze o placă funerară peste mormântul lui. Moartea lui Silvestru nu a pus capăt zvonurilor; ele s-au răspândit şi dincolo de mormânt. Un cleric erudit, diaconul Ioan, a spus în secolul al XII-lea:

> Chiar şi pe timp de secetă şi deşi nu este aşezat într-un loc umed apar mereu picături de apă spre surprinderea tuturor.

Şi Bartolomeo Platina, bibliotecarul care a citit ultima confesiune a lui Silvestru al II-lea, susţine cu şi mai multă hotărâre în *Vieţile papilor:*

> În zgomotul pe care îl fac oasele acestui papă, cât şi în umezeala mormântului său, oamenii văd anumite semne şi cele mai multe dintre ele prevestesc moartea apropiată a unui papă, lucru pe care îl sugerează şi epitaful de pe mormântul său.

Şi poate cel mai ciudat aspect îl constituie faptul că epitaful scris în latină de papa Sergius, închinat celebrului său predecesor, este ambiguu, iar acest lucru nu este deloc întâmplător. Cuvintele latineşti *adsonitum* se referă fie la Ultima Trâmbiţă, fie la sunetele care se aud din mormânt, iar cuvintele*venturo Domino* fac referinţă fie la Judecătorul Suprem al Cerurilor, fie la următorul papă.

Astfel, înscripţia alimentează zvonurile potrivit cărora mormântul lui Silvestru prevesteşte moartea iminentă a papei prin zgomotele care se aud din interior. Misterul care a învăluit personalitatea complexă a lui Silvestru pe timpul vieţii nu s-a spulberat nici după moarte. Benelli îşi amintea lucrurile pe care le citise în Turnul Vânturilor referitoare la înmormântarea lui Silvestru şi la gemetele cumplite care se auzeau din sicriu.

Oare Silvestru murise învăluit în aura sfinţeniei sau rămăsese un supus al diavolului? se întreba cardinalul. Dacă prima supoziţie era valabilă, de ce a fost înmormântat în curtea bisericii laterane şi nu înăuntru? Şi de ce a fost amânată atât de mult înscripţionarea unei plăci funerare pentru mormântul său? El se temea de ce era mai rău.

Benelli stătea lângă locul unde se presupunea că ar fi fost mormântul şi îi privea pe muncitori. În ciuda faptului că săpaseră

mai bine de un metru în-pământ, nu descoperiseră nimic. Ei continuau să sape. Cardinalul însă nu mai putea să aştepte; avea o altă întâlnire. El i-a spus preotului să-l anunţe imediat dacă aveau să descopere ceva.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, s-a auzit o bătaie în uşă. Era preotul. Benelli însă nu putea fi deranjat. Avea o întâlnire cu un demnitar important al Bisericii Ortodoxe din Rusia şi abia o oră mai târziu cardinalul a reuşit să se despartă de oaspetele său. El a ieşit cât a putut de repede pe coridor. Preotul îl aştepta pe o bancă din lemn. Benelli i-a privit chipul vădit îngrijorat.

— Ei bine?

— Am găsit un sarcofag din marmură, la câţiva metri adâncime, în partea stângă a locului unde am săpat prima dată. Pe capac sunt gravate însemnele papale şi numele papei.

— Da, da. Şi? întrebă Benelli nerăbdător.

— N-am îndrăznit să deschidem sicriul fără instrucţiunile dumneavoastră.

— Vin imediat.

S-au îndreptat grăbiţi spre biserica laterană. Era târziu în amiază, iar vremea de noiembrie se înrăutăţise. Se apropia furtuna, iar paravanele din plastic se agitau necontenit în bătaia vântului. Sicriul din marmură, ce purta amprenta timpului, zăcea într-o groapă adâncă, lărgită de muncitori. Pe capac se puteau vedea însemnele pontificale, dar şi numele papei: *Sylvestri pp Secundo.*

— De ce este apă în mormânt?

Un muncitor, ce stătea în groapă, i-a răspuns dând din umeri:

— Nu mă întrebaţi pe mine! Când am început să săpăm, pământul era uscat. Dar când am ajuns la baza mormântului, a început să apară apa.

— Poate că este o conductă de drenaj?

— Noi n-am găsit nimic, spuse muncitorul, şi nici n-a plouat.

Benelli şi-a dat seama că lucrătorii nu cunoşteau legenda apei din mormântul papei Silvestru, care prevestea un semn rău.

Ignoranţa lor era benefică în acest caz.

— Deschideţi sicriul!

Muncitorii au introdus sub capacul de marmură nişte scripeţi din lemn, destinaţi să-i ajute să-l desfacă la un capăt. Benelli şi-a ridicat privirea spre cer. Acesta devenea tot mai negru odată cu lăsarea întunericului. Începuse să plouă, întâi mai uşor, apoi din ce în ce mai tare, udându-l pe cardinal până la piele. El refuză însă să se adăpostească, în ciuda insistenţelor preotului.

— S-ar putea să mai dureze puţin, strigă din groapă şeful de echipă. Capacele astea sunt foarte grele şi de obicei sunt sigilate pentru a preveni răspândirea ciumei.

— Grăbiţi-vă! spuse Benelli. Mormântul trebuie acoperit până la lăsarea nopţii.

Muncitorii se străduiau să-şi ducă misiunea la bun sfârşit. În cele din urmă, capacul sarcofagului a început să se mişte puţin. Furtuna era acum devastatoare. Tunetele şi fulgerele păreau gata să-i nimicească.

— Ce e asta? spuse unul dintre muncitori, speriat.

Şi-au aţintit cu toţii privirile spre capătul cel mai îndepărtat al decorului împrejmuit cu paravane din plastic. Unul dintre paravane se agita cumplit în bătaia vântului. Dar nu asta le-a atras atenţia, ci un animal care stătea acolo. Un câine mare şi negru, ce-i privea cu intensitate, arătându-şi colţii şi mârâind sălbatic.

— Cum a ajuns aici?

— Ignoraţi-l! Săpaţi mai departe! strigă Benelli insistent.

În final, muncitorii au reuşit să îndepărteze, la un capăt, capacul masiv. Întunericul a pogorât asupra lor. Unul dintre lucrători l-a ajutat pe Benelli să coboare în groapă. Luând o lanternă, cardinalul le-a ordonat muncitorilor să părăsească mormântul, pentru ca numai el să poată vedea secretul ascuns în sarcofag. În jurul lor, furtuna se dezlănţuia nemiloasă.

Cu inima cât un purice, Benelli s-a aplecat asupra capacului. Un aer rece ca gheaţa l-a lovit în timp ce încerca să străpungă

întunericul sepulcral.

Mormântul era gol.

CAPITOLUL 29

> „Este un lucru obişnuit să întâlnim în Sfânta Scriptură, dar şi în vorbirea curentă, termenul de Diabolus referitor la spiritele necurate; el provine din cuvintele *dia,* care înseamnă «doi» şi *bolus,* care înseamnă «bucată». Şi asta pentru că el ucide două lucruri: trupul şi sufletul.”
>
> *Malleus Maleficarum,* Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor

Forţele întunericului prindeau putere. Trebuiau să acţioneze rapid, pentru că ştiau că Biserica va încerca să le înfrângă înainte ca moneda să fie învestită cu puteri depline. Şi totul depindea de un singur om şi de roadele uceniciei sale, de capacitatea sa de a juca un rol într-o piesă cosmică, ce depăşea chiar şi cele mai îndrăzneţe visuri.

După noaptea petrecută printre cărţi la biblioteca universităţii şi după reapariţia lui Helen, Paul şi „profesoara” sa s-au îndreptat spre casa lui. Paul conducea încet. Era vădit tulburat.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Helen încet.

— La ce?

— Te întrebi unde este soţia ta.

— Nu este acasă?

— Nu, spuse Helen. Este la o mănăstire împreună cu fiica ta. S-a dus acolo ca să-şi limpezească gândurile. Fireşte, nu mai este îngrijorată din cauza mea sau a monedei, continuă ea, minţind. A ajuns la concluzia că totul nu a fost decât o reacţie isterică din partea ei. La urma urmei, nu există spirite, nu-i aşa? Ea crede în schimb că o vei părăsi pentru o altă femeie. Asta ai de gând să faci? Ce crezi despre Suzanne, Paul? Este o femeie în adevăratul sens al cuvântului, nu-i aşa? Nu te voi mai urmări „în acţiune”, promit, spuse ea, chicotind.

— De unde ştii la ce mă gândesc? întrebă Paul. Şi cum a aflat Marie despre Suzanne?

— Oi fi eu doar un spirit, răspunse ea pe un ton mustrător, dar pot să-ţi citesc o parte din gânduri. Iar Marie a aflat despre Suzanne de la bunul tău prieten, Ben. Unul dintre studenţii care supraveghează căminele studenţeşti te-a văzut intrând în camera ei şi l-a informat pe Ben. Mi-e teamă că bârfa este o „calitate” universală.

— Ticălosul! spuse Paul, hotărât să-i spună prietenului său câteva cuvinte „dulci”. Se întreba cum avea să reacţioneze Ben atunci când Helen îşi va îndeplini promisiunea şi Paul va deveni decanul catedrei de psihiatrie. Era foarte încântat gândindu-se la asta.

În timp ce conducea, Paul şi-a concentrat atenţia asupra însoţitoarei sale. Începuse să înţeleagă câte ceva din lumea spirituală. Helen putea să intre în trupul altor oameni doar dacă aceştia îi permiteau accesul. Helen putea, de asemenea, să-i citească unele gânduri, dar nu pe toate. De ce? Ce o împiedica? Probabil că toate acestea aveau legătură cu moneda lui Iuda; puterea bănuţului din argint era mai mare decât cea a „paznicului” lui. Helen îi confirmase, de altfel, acest lucru când îi spusese că nu putea să ajungă în cel de al nouălea plan astral, pentru că niciun om nu avea acces acolo. Dar în acelaşi timp îi spusese că el ar fi putut să ajungă acolo. Inevitabil va interveni un moment după care Helen nu-l va mai putea controla nici pe el

şi nici viziunile sale. Ce îi va face Paul când va ajunge stăpânul ei?

— De ce nu-mi spui câte ceva despre tine? Ai fost foarte discretă în această privinţă.

— Nicio problemă, răspunse Helen, pe un ton aparent neutru. Vom putea să vorbim despre asta ceva mai târziu. În orice caz, folosind puterea monedei, vei afla în curând.

Paul s-a gândit la asta. A oprit brusc maşina. Voia să testeze reacţia ei la ultima lui idee.

— Vreau să mă duc la mănăstire.

— Eu n-aş face asta, spuse Helen, afişând un aer degajat.

— De ce nu?

— Nu vei putea să intri, răspunse ea, uitându-se pe fereastră, cu gândurile aiurea.

— De ce nu? Trebuie să-mi răspundă cineva, chiar şi la această oră.

— Nu la asta m-am referit, spuse Helen. Nu vei putea să intri pentru că toate forţele din univers interacţionează şi contracarează. Acest lucru este valabil şi pentru lumea spiritelor. Ele reacţionează în prezenţa altora.

— Vorbeşti despre spiritele binelui şi ale răului?

Helen şi-a dat capul pe spate, râzând cu poftă.

— Aşteptam acest clişeu, dar a venit cam târziu, nu-i aşa? Asta-i bună! continuă ea, mustrându-l cu degetul. Am asistat la prelegerea ta, nu uita! Dacă nu crezi în puterea răului, cum ar putea să existe spirite malefice?

Paul a fost nevoit să zâmbească.

— Dar există, nu-i aşa? Spiritele malefice există?

— Nu, fireşte că nu, spuse Helen. Lucrurile sunt mult mai complexe. Nu poţi să împărţi universul în bine şi rău; cei care l-au creat au dat dovadă de mai multă imaginaţie. Te vei convinge de asta în curând. Făcu o pauză, apoi continuă: Mi se pare că nu te simţi prea bine. O să trec eu la volan. Maşinile, ce lucruri extraordinare! exclamă ea încântată. Un instrument modern pe

care îl iubesc la nebunie. Sunt foarte bune când vrei să ucizi oameni.

Helen a pornit maşina. Au ajuns în scurt timp în cartierele sărace din San Francisco. Paul se simţea cuprins de o tristeţe profundă în timp ce privirea îi aluneca pe fereastră. Se gândea la viaţă. Lumea aceasta, dacă ar fi să spunem adevărul, este un loc sordid, în ciuda poleielii exterioare. Trecuseră două mii de ani de la căderea Imperiului Roman şi omenirea nu se putea lăuda cu prea multe lucruri. Străzile erau ceva mai bune decât în vremurile imperiale, casele mai îngrămădite şi mai urâte, iar stilul de viaţă modern le stârnea oamenilor pofte pe care nu reuşeau niciodată să şi le satisfacă. Două mii de ani şi omenirea nu irosise nicio clipă ca să distrugă planeta. Dacă ar fi fost Dumnezeu, ar fi şters această cloacă de pe faţa pământului. S-a uitat la Helen.

— Sunt de acord, spuse ea tristă, lumea asta nu-ţi oferă nicio bucurie. Sistemul a apucat-o pe un făgaş descendent şi se prăvăleşte cu repeziciune. Crede-mă, am mai văzut asta!

Treceau acum printr-un cartier rău famat. Un beţiv se certa cu un huligan pentru o sticlă de lichior, traficanţii de droguri trăncăneau fără întrerupere la telefoanele mobile şi o fetiţă, o prostituată, încerca să-i convingă pe bărbaţi chiar şi pe cei mai amărâţi să o ia cu ei ca să aibă un acoperiş deasupra capului măcar pentru o noapte. Paul a oftat adânc. Ce lume ce lume cumplită sordidă, superficială şi falsă, ce se îndrepta iremediabil spre pieire din cauza incompetenţei şi corupţiei umane!

— Te prind eu data viitoare, strigă Helen, ratând la mustaţă un proxenet îmbrăcat cu nişte blugi extravaganţi şi cu o cămaşă de un roşu-aprins. Apoi, continuă, adresându-i-se lui Paul: Eşti norocos. Tu poţi să alegi. Cu ajutorul monedei, poţi schimba lucrurile. Este darul pe care l-ai primit.

— De la cine? De la Dumnezeu sau de la diavol?

— Nu fi prostuţ! Nu există niciunul din ei sau, cel puţin, nu aşa cum îi percep oamenii. Dar ce mai contează? Moneda este un

dar. Ai ajuns departe, având în vedere că nu credeai în asemenea lucruri. Alegerea îţi aparţine: libertatea de a trăi cum vrei sau sclavia. Niciun spirit nu-ţi poate răpi dreptul de a alege. Eu am luat o hotărâre, continuă ea visătoare, cu mult timp în urmă.

— Şi nu ai regretat niciodată?

— Ţi se pare că regret ceva? Toţi oamenii trebuie să-şi aleagă într-o bună zi propriul destin în univers. Eu nu regret absolut nimic. Helen s-a aplecat atunci spre el, sărutându-l pe obraz. Noi venim doar în calea celor aleşi, şopti ea. Nu irosi această oportunitate!

Au ajuns în faţa casei lui Paul. Pentru o clipă, a simţit o dorinţă profundă de a-şi revedea soţia şi fiica. Dar acest sentiment s-a spulberat la fel de repede cum apăruse. Le-a uitat, nu avea nevoie de ele, aşa cum nici ele nu aveau nevoie de el. Nu putea să reziste atracţiei fatale pe care o exercita moneda şi promisiunilor ei ispititoare de a crea o lume mai bună.

La urma urmei, ce lăsa în urmă? O realitate, da, lumea era o realitate, dar de proastă calitate ca şi când ar fi crescut într-un bar rău famat, ascuns pe o stradă lăturalnică. Imaginea era jalnică: vopseaua cădea de pe pereţi, tablourile erau lipicioase, trădând meniul zilei, iar berea proastă. Era timpul să se ridice de la tejghea şi să părăsească localul. Să se întoarcă în planurile astrale să se elibereze din lanţurile vieţii, ale timpului şi lumii acesteia pentru a putea păşi în alte universuri. Aceea era realitatea adevărată, nu cea de aici. Şi nu mai avea nicio importanţă cine îl ajuta; Paul continua să nege existenţa lui Dumnezeu sau a diavolului, în ciuda tuturor experienţelor trăite. Avusese doar noroc asta era tot. Cineva îi oferea un premiu. Paul se întreba câţi oameni din lume aveau şansa să primească o răsplată ca aceasta. Cine ştie?

Deschizând uşa de la intrarea casei, au păşit înăuntru.

— Vino cu mine! Avem nevoie de ajutor ca să ajungem în cel de al optulea plan astral.

— Nu este suficient să invoc puterea monedei şi să închid ochii? întrebă Paul.

Au traversat bucătăria şi au coborât câteva trepte. Helen a clătinat din cap, spunând:

— Ai putea să faci asta, dar ţi-ai trăda sursa puterii. Este aproape imposibil pentru majoritatea oamenilor să ajungă în cel de al optulea plan astral, motiv pentru care ai putea fi identificat cu uşurinţă. Trebuie să ascundem anumite lucruri. Ai încredere în mine!

Paul a cercetat cu privirea beciul aproape gol, fără să ştie că locul acela fusese martorul calvarului părintelui David.

— Stinge luminile!

Au rămas în întuneric. Curând însă, Paul a simţit în palmă moneda. O avea deci din nou. Treptat, întunericul din jurul lui Helen s-a risipit, fiind înlocuit de o lumină gălbuie, fosforescentă. Paul privea fascinat cum forma şi trăsăturile ei începeau să se schimbe. Nici hainele nu mai erau aceleaşi. Nu mai aparţinea secolului XX. Ea întruchipa acum o femeie înveşmântată într-o tunică simplă, purtând pe mâini brăţări din aur, iar pe cap o coroană din frunze de măslin. Avea grandoarea unei preotese dintr-un templu păgân din timpuri demult apuse.

Atenţia lui Paul a fost apoi atrasă de liniile care începeau să prindă contur pe podeaua beciului. În faţa ochilor lui, a apărut o rază de lumină, care a dat naştere, treptat, pentagramei lui Solomon. O mână invizibilă părea să deseneze o stea cu cinci colţuri. Când „desenul” s-a desăvârşit, un cerc a unit toate cele cinci colţuri. Apoi, un alt cerc, puţin mai mare, a cuprins pentagrama, între aceste două inele, au început să apară runele mistice, nume divine, ce nu puteau fi recunoscute în niciun manuscris uman. Când îşi făceau apariţia, spulberau de-ndată întunericul.

În cele din urmă, mâna invizibilă a desenat complet pentagrama, dându-i o strălucire fascinantă, precum cea a unui diamant de la care nu-ţi mai poţi dezlipi privirea. Imaginea era

copleşitoare două cercuri de foc înconjurau o stea de un alb imaculat. Paul era subjugat de măreţia ei. Pe Helen a observat-o abia mai târziu. Chipul, aidoma unei zeiţe, reflecta o înţelepciune transcendentală.

— Păşeşte înăuntru!

— De ce? întrebă Paul, fără însă să rostească niciun cuvânt. Ca şi în celelalte călătorii astrale, comunicau doar prin intermediul gândurilor.

— Ţi-am explicat deja, răspunse Helen nerăbdătoare. Cu cât înaintezi mai mult în planurile astrale, cu atât puterea este mai mare, iar transa mai profundă. Această putere atrage alte puteri. Spiritele sunt fascinate de ea şi o râvnesc. Pentagrama te va apăra.

Ca de obicei, Helen spunea adevărul doar pe jumătate. Spiritele din celelalte planuri astrale, fie bune sau rele, ar fi simţit energia extraordinară pe care o emana moneda lui Iuda şi ar fi putut să identifice locaţia fizică a lui Paul în lume. Din acest motiv desenase Helen pentagrama. Dar, spre deosebire de pentagrama lui Solomon, pe care o foloseau vrăjitorii din Antichitate ca să-i protejeze de spiritele malefice, Helen inversase semnele mistice ca să creeze un scut împotriva puterilor binelui.

Paul se uita în jurul lui. De cealaltă parte a pentagramei, apăreau siluete şi figuri îmbrăcate în aceleaşi veşminte ca Helen. Nu-şi dădea seama dacă erau oameni sau spirite. Paul o privea pe Helen în timp ce traversa cele două inele de foc. Ea se afla acum în centru.

— Intră!

Paul ezita încă, temându-se că va fi nimicit de căldura puternică. Dar mai era ceva care îl trăgea înapoi o voce din lăuntrul său îi spunea că trăsăturile sale umane dispăreau cu repeziciune. Devenea din ce în ce mai mult un spirit şi mai puţin un om.

— Vino! spuse Helen, întinzându-i rugătoare mâna. Voi avea

grijă de tine. Nu te teme!

Fascinat de atracţia pe care o exercita moneda, Paul s-a apropiat din ce în ce mai mult de inelele de foc. Apoi a închis ochii.

Şi a păşit în interior.

Pentru o eternitate parcă, Paul nu a simţit nimic, cu excepţia unei călduri imense, răvăşitoare, ca şi când fusese aruncat într-un furnal. Mintea sa percepea imaginea unui uriaş cerc de foc suspendat în aer. Se ridica atât de mult, încât Paul nu vedea unde se sfârşeşte acest cilindru topit. Îi ardea până şi sufletul, fără să-l mistuie însă. Părea o statuetă din argilă modelată în cuptorul olarului.

Paul a zărit-o pe Helen lângă el. Îşi schimbase din nou înfăţişarea. Nu era nici femeie, nici bărbat. Avea o structură cristalină, ca şi când flăcările o deposedaseră de „veşmintele” atemporale în care se întrupase, dezvăluindu-i chintesenţa. Chipul ei era lipsit de orice expresie, împietrit în veşnicie. Dar el putea să-i citească gândurile, conectându-se parcă la un computer uriaş, în memoria căruia erau stocate informaţii uluitoare.

Inelul de foc a început să se lărgească, formându-se concomitent un alt cerc. Şi apoi încă unul, şi încă unul. În cele din urmă, Paul a văzut opt inele de foc uriaşe, unul în interiorul celuilalt, care convergeau spre un centru comun opt cercuri concentrice imense, ce se învârteau la fel ca planetele. În timp ce Paul trecea prin fiecare inel, observa nenumărate forme de viaţă umane şi non-umane, animale şi non-animale. Formele se modificau rapid, căpătând consistenţa unei coloane de fum. Spre deosebire de râul Lethe, în care Paul se cufundase în cel de al şaptelea plan astral şi care reflecta trecerea timpului pe pământ, aceste valuri de căldură trădau o creaţie stelară, dar şi ciclul permanent al naşterii şi al metamorfozării fiinţelor, planetelor, gândurilor.

Helen s-a întors spre el. Stăteau acum faţă în faţă. Încet, încet, ea a păşit în lăuntrul lui, devenind o singură fiinţă, contopiţi de căldură şi de actul voinţei. Paul trăia experienţele ei ca şi când ar fi fost ale lui. Prin faţa ochilor îi treceau imagini fragmentare din perioada domniei ei demult apuse. Vedea un templu imens şi preoţi care i se închinau; vedea caverne adânci şi locuri uitate pe pământ; vedea bărbaţi şi femei care fuseseră „jucăriile” şi sclavii lui Helen; vedea războaie şi lupte sângeroase duse de-a lungul secolelor în lumea umană şi spirituală; îi vedea cunoştinţele vaste şi inteligenţa profundă.

Paul se desfăta cu această perspectivă ca un copil care mănâncă ce i se dă, fără să manifeste vreun gând conştient. El era ea şi ea era el inseparabili în timp şi spaţiu. I se părea că fuseseră dintotdeauna un tot unitar, contopiţi şi îngemănaţi, vegheaţi de inelele de foc care se învârteau în jurul lor. La un moment dat, imaginea inelelor a dispărut. Se aflau din nou pe pământ, deşi nu aveau o formă umană.

— Acum vei înţelege cum funcţionează acest mecanism.

Vocea era a lui Helen. Sau poate era a lui? Vocea lor era aceeaşi.

Urmând instrucţiunile lui Helen, s-au apropiat de San Francisco, plutind ca un vultur printre nori. Paul simţea adierea vântului şi vedea strălucirea farurilor maşinilor, dar şi conturul zgârie-norilor. Simţurile amândurora percepeau aceleaşi lucruri. Paul a realizat că nici el, nici Helen nu aveau un trup fizic, dar niciunul spiritual. Existau doar prin intermediul gândurilor, iar când Helen i-a vorbit, el şi-a auzit propriile gânduri.

— E ciudat, nu-i aşa? spuse Helen. Ne-am contopit şi am devenit un întreg. Ai nevoie de puţin timp ca să te obişnuieşti. Acum îţi voi arăta ce înseamnă cu adevărat puterea spirituală. Ca şi pe pământ, un spirit domneşte peste un imperiu, are servitori ce-l ascultă orbeşte şi îşi impune voinţa asupra oamenilor. Ceea ce îl deosebeşte de un conducător temporal sunt mijloacele de control şi puterea absolută. Oamenii nu ştiu

nici că îi putem controla şi nici până unde îi putem controla. Îţi voi arăta acum câteva trucuri specifice acestei „meserii”.

Fără să aibă noţiunea timpului, a mişcării sau a distanţei, s-au trezit într-o cameră. Era o discotecă din centrul oraşului San Francisco *Ispitirea Evei. Î*nvăluiţi în lumini caleidoscopice, bărbaţii şi femeile căutau distracţia într-o seară de sâmbătă. Erau îmbrăcaţi în costume dintre cele mai ciudate haine de piele cu lanţuri şi vârfuri ascuţite din metal, maiouri negre mulate şi fuste mini, măşti de carnaval şi blănuri roz. Pretutindeni se auzeau clinchete de pahare şi chiote de veselie, toate în vuietul muzicii.

— Oamenii încearcă să fie altcineva, spuse Helen. Ei nu ştiu că pot să devină orice îşi doresc în univers. Ei sunt zei sau mai bine spus au fost zei. Hai să intrăm acum! În ei! *În lăuntrul lor.*

Paul a început să danseze. Nu el era cel care dansa, fireşte. O dansatoare profesionistă îşi făcea numărul la bară în centrul discotecii. Paul se contopise cu ea. Simţea pentru prima dată greutatea sânilor unei femei, strânsoarea slipului din latex care o stânjenea în timpul dansului, sărutul avid al unui bărbat. Paul îi citea gândurile şi se delecta cu dorinţele şi poftele ei. Pătrunsese ca un hoţ în sufletul ei, descoperindu-i tainele, speranţele şi temerile, adăpostindu-se în templul său, chiar dacă ea nu era conştientă de această cotropire şi violare a gândurilor ei.

— Priveşte într-acolo! îi spuse Helen lui Paul, deşi acum împărtăşeau aceeaşi existenţă.

O fată frumoasă se apropia de bar, croindu-şi drum prin mulţime. Era înaltă şi zveltă, cu un păr bogat şi blond. Avea douăzeci şi trei de ani. La bar se afla o altă femeie, care tocmai comandase nişte băuturi. Ea era copia identică a celeilalte fete. În acel moment, şi-a întors privirea spre sora ei care se apropia.

Paul a tresărit atunci cumplit, de parcă cineva îi activase din nou sentimentele umane. Era înspăimântător să se simtă din nou vulnerabil.

— M-am gândit eu că scena va fi o surpriză pentru tine, spuse Helen. Ia uite cine este aici!

Fata de la bar care comanda băuturi era Laura Dukes, iar cea care se apropia de ea era sora ei geamănă, Melanie.

— Hai să vedem ce s-a întâmplat în realitate! spuse Helen.

Apoi, ea şi Paul au intrat amândoi în trupul şi în sufletul lui Melanie, fata ce avea să fie ucisă.

— Bună, surioară, spuse Laura. Ai găsit vreun bărbat pe gustul tău?

Melanie a mângâiat cu dragoste mâna surorii ei. Erau amândouă ameţite de băutură.

— Nu, răspunse Melanie, râzând, dar în seara asta voi avea noroc. Ce face Danny?

Şi-au întors privirile spre prietenul Laurei. El se certa cu un individ de la bar şi dădea furios cu pumnul în zid.

— Se pare că are chef de ceartă, ca de obicei, răspunse Laura, oftând. Mai bine aş pleca. Ai grijă de tine! îi spuse ea lui Melanie, sărutând-o.

Melanie a traversat ringul de dans, croindu-şi drum prin mulţime. Şi-a pus paharul pe o măsuţă de lângă bar. Atunci, a abordat-o un bărbat.

— E greu să treci neobservată.

Melanie l-a ţintuit cu privirea. Era un individ bine făcut, cu părul lung şi negru legat în coadă de cal. L-a plăcut de la prima vedere: o constituţie solidă, ochi mari, un nas şi o bărbie bine conturate. Un tip straşnic! gândi ea.

— Am un prieten.

— Fireşte că ai, spuse Karl Kramer uşor. Eşti o femeie frumoasă, iar eu sunt un individ cam din topor. Dar tot aş vrea să stăm puţin de vorbă. Nu e nimic rău în asta, nu?

— Cred că nu, spuse Melanie, zâmbind. Nu avea niciun prieten atunci. S-a aplecat ca să-şi ia geanta. Tipul nu arăta deloc rău. Avea un fund atrăgător. Ce-ai zice să dansăm puţin? îl întrebă ea.

— Cu plăcere, răspunse Kramer.

Helen şi Paul au rămas „alături” de Melanie în seara aceea. Ei împărtăşeau gândurile şi sentimentele ei în momentul în care

părăsea discoteca la braţul lui Karl Kramer. Melanie era fericită. Îi plăcea individul. Nu avea de gând să se culce imediat cu el, dar probabil că data viitoare o va face. După ce şi-a luat la revedere de la sora ei, Melanie a rămas o clipă pe treptele discotecii în timp ce uşa se închidea în urma ei. Atunci a văzut-o pentru ultima oară pe Laura care ţinea în mâini o tavă cu băuturi. O voce interioară îi spunea lui Melanie să se întoarcă în discotecă, dar a ignorat-o.

— Hai să ieşim la aer curat! spuse Kramer.

— Bine.

S-au îndreptat spre maşina lui Kramer, urmăriţi de cele două spirite.

— Nu vreau să merg mai departe, îi spuse Paul lui Helen prin intermediul gândurilor.

— Dar trebuie să mergem mai departe, răspunse Helen. Acum te-ai convins cine este adevăratul ucigaş. Te-ai înşelat în privinţa lui Kramer, trebuie să recunoşti. Dar cu toţii facem greşeli prosteşti. Nu-ţi mai face probleme din cauza asta! Hai să vedem ce se întâmplă mai departe!

— Nu!

— Ba da!

În timp ce cuplul se apropia de camioneta lui Kramer, cu geamurile ei fumurii, Kramer a sărutat-o pe Melanie, iar ea i-a răspuns. S-au oprit, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare pătimaşă.

— Ce-ai zice de o plimbare?

— Nu, răspunse Melanie, tremurând puţin. Fata şi-a frecat umerii, acoperiţi doar de o bluză subţire de satin. I-am promis surorii mele să nu plec fără ea. Vreau să mă întorc în discotecă. Este frig afară.

— Bine, răspunse Kramer pe un ton relaxat. Stai puţin să iau ceva din maşină!

Cei doi au făcut câţiva paşi în direcţia acesteia.

Helen şi Paul îi împărtăşeau gândurile şi sentimentele. Fetei nu-i era teamă, nici măcar atunci când Kramer a deschis uşa

camionetei. Apoi el s-a întors şi s-a îndreptat direct spre ea. Dar Melanie nu l-a văzut. Atenţia îi fusese atrasă de o băşică ce-i apăruse pe picior rezultatul numeroaselor ore de dans. Când şi-a ridicat privirea, l-a văzut pe Kramer năpustindu-se asupra ei şi acoperindu-i gura cu o cârpă îmbibată în cloroform.

Paul a simţit atunci spaima cumplită care străbătea întreaga fiinţă a lui Melanie în timp ce se zbătea cu disperare în braţele călăului ei. Mielul şi lupul.

— Doamne Dumnezeule, se ruga ea, ajută-mă!

Dar eforturile ei erau zadarnice, şi în curând, şi-a pierdut cunoştinţa.

— Opreşte-te! spuse Paul.

— De ce? întrebă Helen. Jocul abia acum devine mai interesant.

— Nu!

Au ieşit într-o clipă din mintea lui Melanie. Priveau acum ca nişte spectatori invizibili cum Kramer a aruncat trupul inert în camionetă. Paul dorea să schimbe destinul înfiorător ce o aştepta pe fată.

— Las-o baltă! spuse Helen pe un ton indiferent. Priveşti în trecut. În plus, pierzi partea cea mai bună. Spectacolul este foarte incitant. Kramer dă dovadă de multă imaginaţie. Stai să vezi!

— Trecutul! Cine poate să schimbe trecutul? strigă Paul cu disperare.

— Dumnezeu ştie, răspunse Helen râzând.

În noaptea aceea, Paul şi Helen au călătorit mult în cel de al optulea plan astral. Pătrundeau în mintea oamenilor, trăindu-le existenţa pentru scurt timp şi citindu-le gândurile tainice un bătrân murea de ciroză în spital; un paznic alerga după un hoţ; un navetist obosit venea acasă; un şofer de taxi beligerant se certa cu un client; un adolescent îşi vindea trupul pentru un pachet de ţigări; o bătrână stătea singură în apartamentul ei,

depănând amintiri; o fată disperată s-a aruncat în faţa trenului.

În acest timp, sub influenţa puterii monedei, umanitatea lui Paul începea să dispară. Nimic din tot ce vedea nu-l mai impresiona, ca şi când privea doar nişte simple insecte nişte furnici nesemnificative din alt univers. Cui îi pasă, la urma urmei, de o singură furnică sau de cinci miliarde?

În cazul lui Paul, însă, aceste experienţe valorau mai mult decât oricare altă comoară din lume. Erau nepreţuite. Se contopea cu fiecare dintre aceşti indivizi, trăindu-le viaţa, fără ca ei să ştie asta. Cu toate acestea, el nu-şi asuma responsabilitatea pentru trupurile sau suferinţa lor; nici măcar pentru sfârşitul lor nu purta vreo vină. Era doar un parazit, care se bucura de călătoria supremă. Înţelepciune şi perspicacitate fără consecinţe neplăcute.

— Helen, cine eşti tu?

— Sunt o femeie de treizeci şi unu de ani. Acesta este trupul în care mi-am găsit adăpost. El aparţine de fapt unei prostituate cam „şubrede”, motiv pentru care trebuie să-mi găsesc în curând o altă „locuinţă”. Ca spirit, ai nevoie de un trup uman dacă vrei să-ţi continui existenţa pe pământ. Dacă trupul moare, mori şi tu.

— Stăpâneşti, aşadar, oamenii şi apoi îi părăseşti înainte de moartea lor?

— Da, răspunse Helen scurt. Când te afli în lăuntrul lor, le absorbi spiritul. Este ca şi cum ai bea apă dintr-o fântână. Când fântâna seacă, oamenii mor, aşa că trebuie să te muţi.

— De când faci asta?

— De aproape două mii de ani. La fiecare douăzeci de ani, îmi schimb trupul. Nu-mi plac oamenii bătrâni, spuse Helen pe un ton neutru. Îi prefer pe cei care arată bine. Apoi, cu puţin înainte să moară, sau dacă mă plictisesc, mă mut. Alte spirite au supravieţuit chiar şi mai mult.

— Atunci, spiritele răului bântuie prin lume, stăpânindu-i pe oameni şi controlându-le voinţa?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse Helen, deşi cuvântul „rău”

nu este cel mai potrivit. Acelaşi sistem guvernează şi pe pământ cei puternici ies învingători, cei slabi sunt învinşi. Asta este natura lucrurilor. Dar plăcerea constă în dominarea lor absolută.

— Şi Suzanne?

— În prezent, ea este amanta mea. Îi pot controla gândurile.

— Ea ştie asta?

— Nu. Spiritele nu se arată oamenilor decât în cazuri excepţionale. Există însă oameni care ni s-au dăruit de mici copii, astfel că influenţa noastră asupra lor este mult mai mare. Suzanne este una dintre aceste persoane. Ea ştie că sunt amanta ei în formă umană, dar nu ştie că am putere deplină asupra ei şi că mă ajută fără ştiinţa ei să-mi ating ţelurile. Pot s-o şi ucid dacă vreau. Fireşte, dacă i-ai spune toate astea, nu te-ar crede. Aceste lucruri nu se încadrează în concepţia ei despre viaţă, aşa cum nu făceau parte nici din mentalitatea ta. Asta este valabil şi pentru Kramer, doar că percepţia lui este mult mai acută. Pornirile sale sunt cele care îi conferă această percepţie deosebită.

— Şi dacă ai muri?

— Dacă aş muri fără ca spiritul meu să se mute într-un alt trup, influenţa mea asupra lui Suzanne sau asupra lui Kramer ar dispărea până când m-ar înlocui un alt spirit. Adesea, mai multe spirite pot să ocupe acelaşi trup. Dar eu ţi-am dăruit-o pe Suzanne ca să faci cu ea ce vrei. Problema este următoarea: dacă nu menţii controlul asupra oamenilor, ei tind să-şi urmeze propriile înclinaţii. Trebuie să-i supraveghezi tot timpul.

— Şi cum pot să fac asta?

— Priveşte! spuse Helen.

Se aflau acum în dormitorul Suzannei. Ea stătea ghemuită în pat, cufundată într-un somn liniştit. Dar nu era singură. Îl strângea în braţe pe Dave Rattinger, colegul ei de facultate, care o plăcuse de la bun început. În noaptea aceea, el a avut noroc.

— Suzanne nu te-a găsit, îşi continuă Helen explicaţiile. A crezut că te-ai întors la soţia ta. Rattinger a trecut pe la ea sub pretextul că îi aduce o carte, iar ea şi-a spus că puţină activitate

sexuală nu i-ar strica. Mi-e teamă că te-a uitat, Paul. Dar pentru că eşti stăpânul ei îi poţi reîmprospăta memoria. Trezeşte-o şi impune-ţi voinţa asupra ei! Fă-o să ţipe la el şi să-l dea afară!

Paul s-a concentrat asupra lui Dave Rattinger. Voia să-i inducă o teamă cumplită. Dar nu i s-a întâmplat nimic rivalului său în dragoste.

— De ce nu pot să-l controlez? De ce nu pot să-l trezesc?

— Pentru că nu se află sub influenţa noastră, spuse Helen. Poţi să-i citeşti gândurile, dar nu i le poţi schimba. Poţi însă să foloseşti un intermediar cu ajutorul căruia să-l ispiteşti să se supună voinţei tale, punând apoi stăpânire pe el dacă îţi cedează. Dar este mai bine să-i vânezi pe cei slabi. Imaginează-ţi că eşti un lup şi vânezi oi! Ca să te bucuri de un festin rapid, ocheşti prada mai slabă. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul posedării oamenilor de către spirite.

— Mănânci oameni ca să supravieţuieşti?

— Energia lor spirituală asta este hrana noastră. Dar nu eşti în vârful lanţului trofic, stai liniştit! Însă şi noi, ca şi tine, avem nevoie de hrană. Dar nu de hrană fizică. Şi de ce-ţi faci griji? Cei mai mulţi oameni nu-şi apreciază viaţa la justa ei valoare, iar noi putem folosi forţa vieţii lor ca să urcăm în planurile astrale.

— Tu l-ai ucis pe Johann Hermanns ca să ţin eu prelegerea Jung în locul lui?

— Desigur, pentru că ştiam că îţi doreşti acest lucru, îmi place să-mi ajut prietenii să-şi împlinească dorinţele. Accidente de maşină, boli, prăbuşiri de avioane toate sunt benefice pentru noi. Aruncăm laţul când oamenii nici nu se aşteaptă. Şi apoi ajungem la etapa finală, spuse Helen.

— Ce se întâmplă atunci?

— Atunci este momentul când trebuie să plăteşti pentru favorurile primite, spuse ea chicotind. Dar deocamdată, hai să ne distrăm! Hai să-ţi arăt cum funcţionează mecanismul! Şi în lumea spirituală, ca şi în cea umană, competiţia este acerbă. Spiritele cele mai puternice le domină pe cele mai slabe. Dar avem parte

de foarte multă distracţie. Vino cu mine!

Au trecut apoi din dormitorul Suzannei în lumea de afară. Helen căuta pe cineva. Şi în curând l-a găsit. Era un individ tânăr (nu avea mai mult de douăzeci de ani), dependent de droguri. Murdar, cu braţele subţiri ca nişte ace, încerca să ajungă la un bloc de locuinţe dintr-o zonă săracă din San Francisco. Mintea şi trupul îi erau îmbâcsite de droguri. În timp ce se sprijinea de un zid, Helen şi Paul au pătruns în corpul lui. Gândurile îi erau incoerente, rătăcite, distorsionate, jalnice şi amăgitoare.

— Vezi? spuse Helen. O epavă. Obişnuia să vândă droguri şi a ucis un copil. A bătut-o şi pe Suzanne o dată. Nu i-a mai rămas nimic în lumea asta. Este ca o maşină uzată, care nu va mai ajunge prea departe. Dar fii atent, câţiva kilometri mai poate să-i parcurgă! La fel ca în întrecerile sportive cu care de luptă din Antichitate.

Câţiva tineri au trecut pe lângă narcoman în drumul lor spre blocul de locuinţe. Au ignorat „cadavrul” viu de la marginea drumului. Dar, stimulat de Helen, narcomanul s-a ridicat în picioare şi, clătinându-se vizibil, a început să-i înjure şi să le arunce vorbe de ocară cu tentă rasistă. Uimiţi de îndrăzneala lui, tinerii s-au întors din drum, ameninţându-l cu cuţite şi bâte de baseball.

— Ce-ai spus?

Toxicomanul i-a scuipat dispreţuitor şi a luat-o la fugă, impulsionat de Helen. Ea a cedat apoi controlul asupra minţii lui, astfel că narcomanul şi-a reluat instinctele fireşti. Curajul pe care i-l insuflase Helen s-a transformat într-o spaimă cumplită, ce-l îndemna să fugă cu disperare ca să-şi salveze viaţa, surprins de hotărârea sa de a se implica într-o luptă fără sorţi de izbândă.

În timp ce victima lor continua să fugă, Helen şi Paul îl urmau ca nişte călăreţi invizibili, cocoţaţi pe spatele unui animal hăituit, desfătându-se cu spaima pe care nefericitul o emana prin toţi porii corpului său şi adăpându-se cât mai mult din acest izvor al terorii, secătuindu-l. Groaza pe care narcomanul o transmitea îi

învigora, făcându-i să se simtă omnipotenţi.

Paşii urmăritorilor răsunau pe caldarâm în fuga lor nebună după tânărul cel nesăbuit. L-au prins din urmă pe un pod. Răzbunarea a fost rapidă: narcomanul scotea ţipete disperate în timp ce indivizii îi zdrobeau capul cu ghetele masive, îi rupeau coastele şi îl înjunghiau fără milă. Deşi sângele curgea şiroaie, rana pe care cuţitul i-o făcuse în braţ era superficială.

În timp ce victima sângera abundent, Helen şi Paul trăiau din plin extazul cruzimii. Pentru ei, era mai bun decât toate drogurile din lume, generându-le aceeaşi plăcere pe care ar fi avut-o la o coridă, unde taurul înjunghiat se luptă, clătinându-se, să se ridice în picioare ca să se prăbuşească din nou la pământ. Deţineau controlul absolut, fără să poarte nicio responsabilitate pentru moartea victimei.

Acum narcomanul încerca să se îndepărteze, împiedicându-se la fiecare pas. N-a reuşit să ajungă prea departe.

— Hai sus, încetişor, încetişor! spuse Helen.

Tinerii priveau trupul însângerat, mulţumiţi că era mai mult mort decât viu. Dar Helen l-a obligat să se ridice în picioare. Nemiloasă, ea i-a anulat instinctul de supravieţuire.

— E rândul tău acum, îi spuse ea încântată complicelui ei.

O clipă, Paul a vrut să pună capăt acestui joc. Dar se simţea la fel ca un împărat roman în faţa mulţimii din Colosseum. Spectatorii îl priveau stând în expectativă, însetaţi de sânge, aşteptând ordinul său. În faţa lojii sale, zăcea un gladiator. Ce să facă? Îmbuibat cum era de putere şi de propria-i adoraţie, hotărârea era evidentă; nu avea de ales. Seminţele mândriei, plantate în sufletul său, se transformaseră într-un copac uriaş. În mintea sa, Paul a îndreptat degetul spre pământ, condamnându-l la moarte pe gladiator, deşi lovitura de graţie i-a dat-o Helen, cu ajutorul puterii monedei.

— Poponari nenorociţi! le strigă narcomanul călăilor săi.

Cuţitul s-a înfipt până în plăsele în trupul băiatului.

Pe când sângele ţâşnea în şuvoaie, spiritul său a părăsit

trupul. Licărea slab, secătuit de putere. În timp ce băiatul îşi dădea sufletul, Helen şi Paul au ieşit din corpul lui. Ei au văzut cum spiritul se ridica spre cer.

— Gustă-l! spuse Helen.

S-au înfruptat cu lăcomie din el, sorbind cu nesaţ energia umană ca şi când ar fi băut un pahar cu vin roşu. Paul se „îmbătase” de plăcere bucuria sa era aidoma celei pe care o simte un animal care îşi devorează prada, aidoma desfătării pe care a simţit-o leoaica muşcând din trupul fetiţei în arena Circului lui Nero. Festinul îi oferea toată exaltarea eliberării sexuale duse la paroxism. Grija manifestată faţă de oameni semăna cu cea a unui carnivor înfometat. Acesta era mecanismul universului: o viaţă în schimbul alteia. Demonii se ospătau.

— Şi acum*piece de resistance,* spuse Helen.

De asta se va ocupa chiar ea. Paul era încă o mironosiţă, dar mergea pe drumul cel bun.

Ben îşi freca ochii.

Erau pe drum de la ora trei dimineaţa. Abia trecuse de ora şase şi se crăpa de ziuă. Ben cerceta chipul soţiei sale. Acesta trăda o încordare ieşită din comun, iar tăcerea lui Florence era îngrijorătoare. Ben ştia ce lucruri îi măcinau sufletul soţiei sale; după douăzeci şi şase de ani de căsnicie, era greu să nu-i citeşti gândurile. Era neliniştită din cauza lui Paul, a lui Marie şi a fetiţei lor, cu atât mai mult cu cât nu înţelegea ce s-a întâmplat. Nici el nu-şi putea explica tâlcul acestor evenimente. Au înţeles însă că familia Stauffer avea nevoie de ajutor, iar Ben şi Florence îl vor acorda necondiţionat. Era un lucru cât se poate de simplu: iubeau familia aceea.

Florence şi-a dres glasul, apoi l-a întrebat pe Ben:

— Când ai spus „este posibil”, la ce te-ai referit?

— Este posibil, Florence, spuse Ben, dând din umerii un lucru deosebit de important pe care l-am învăţat în toţi aceşti ani în care am studiat psihiatria este să nu nesocotim nimic. În

realitate, ştim foarte puţin sau mai nimic despre psihicul uman şi despre modul în care acesta percepe lucrurile. Carl Jung a susţinut întotdeauna că există adevăruri psihice care nu pot fi nici explicate, nici dovedite prin mijloace psihiatrice. În plus, răul este o stare spirituală, nu doar o realitate psihologică. Lucrurile trebuie sondate mult mai adânc.

— Şi crezi că din punct de vedere religios povestea asta are vreun fundament?

— Da, răspunse Ben, deşi Paul nu a crezut niciodată în lucruri de acest gen. El a dat din umeri, continuând: Biserica Protestantă şi cea Catolică acceptă doctrina răului, aşa cum o acceptă şi evreii. Iar în Biblie este scris negru pe alb că Iisus Hristos a alungat demonii, care sunt un fel de entităţi spirituale. Dar nu m-am gândit niciodată cum acţionează aceste entităţi. Nu ne gândim la lucruri ca acestea pentru că ar schimba radical natura şi direcţia vieţii noastre.

— După părerea ta, Kramer este o forţă a răului?

Ben a încuviinţat din cap. Dar nu voia să vorbească despre el. Era un subiect tulburător, având în vedere toate cele întâmplate.

— Ce ai de gând să faci?

— O să vorbesc cu Paul imediat cum ajungem acasă, spuse Ben. Făcu o pauză, apoi continuă pe un ton degajat: Florence, este mai bine să afli acum. Va fi numit decanul catedrei de psihiatrie. Conducerea universităţii a luat ieri această hotărâre.

Ea îl privea uimită. Ben a continuat relaxat:

— Este un psihiatru mult mai bun decât mine. Cred că este o hotărâre corectă. M-a anunţat secretara mea.

Florence a început să plângă.

— Hai, linişteşte-te! spuse el. Nu trebuie să-ţi faci griji. Nu este atât de important. Hai să ne oprim aici! spuse el, zărind un restaurant.

Au oprit maşina în parcarea din faţa unui supermarket. Chipul lui Florence era brăzdat de lacrimi.

— Ce vrei să-ţi aduc?

— Doar o cafea.

Florence a coborât din maşină. Dar s-a oprit şi s-a întors spre el. Sub imperiul dragostei pe care o revărsa îngerul ei păzitor, Florence i-a mărturisit adevărul.

— Te iubesc, Ben şi sunt foarte mândră de tine.

Surprins de reacţia ei, Ben a rămas fără cuvinte.

— Iubito, şi eu te iubesc, spuse el, luând-o de mână.

— Aş vrea să-ţi mai spun că dragostea mea nu se va schimba niciodată.

Ben i-a dăruit un zâmbet tandru. Cu siguranţă că Florence era extrem de încordată, de aceea se purta aşa. El a privit-o traversând strada în direcţia supermarketului. În ciuda defectelor ei, Ben o iubea atât de mult. El a închis ochii, cuprins de oboseală.

Două spirite şi-au făcut atunci apariţia.

— Aceşti oameni vor să ne distrugă, spuse Helen. Prietenul tău Ben i-a povestit lui Marie despre aventura ta cu Suzanne. În curând, le vor întoarce împotriva ta pe soţia şi pe fiica ta. Îi vor convinge pe alţii să distrugă pentagrama şi să ne fure moneda. Noi sau ei, Paul, trebuie să alegi. Lor nu le pot influenţa gândurile. Trebuie să influenţez mintea unui intermediar. Dar, din fericire, se găsesc destui prin preajmă.

Florence a ieşit din supermarket. Ţinea în braţe o pungă cu cumpărături. Se gândea la Rachel. Când o va revedea, o va lua în braţe şi nu-i va mai da drumul niciodată. Ar face orice pentru ea, ar apăra-o chiar şi în faţa porţilor iadului. Florence se pregătea să traverseze strada.

Ben s-a trezit. Şi-a aruncat privirea prin parbrizul maşinii, fiind încă pe jumătate adormit. A văzut o rulotă care se apropia de supermarket, reducându-şi treptat viteza. Şoferul se pregătea să intre în parcare, iar Florence s-a oprit ca să-i facă loc. În acel moment, ea s-a uitat la soţul ei care stătea în maşină. Îl privea cu intensitate, iar el a simţit-o. Părea că îşi lua rămas-bun.

Totul s-a întâmplat într-o clipă. Rulota a pornit în marşarier,

accelerând rapid. Florence şi-a întors privirea spre ea, dar era prea târziu.

— O, Doamne Dumnezeule! şopti Ben, văzând cum Florence alunecă sub roţile maşinii.

O oră mai târziu, asistenta de la spitalul din apropiere s-a aşezat lângă Ben, care aştepta pe hol. Ştia ce se întâmplase. Doctorii îl tratau şi pe şoferul rulotei, care suferise un şoc. Piciorul îi alunecase pe acceleraţie, spunea el. Un accident stupid, complet neaşteptat. Poliţiştii îl anchetau şi ei, deoarece furase rulota şi avea un cazier bogat. Asistenta l-a luat pe Ben de mână. Oamenii treceau pe lângă ei, vorbind cu glas tare. Dar Ben nici nu-i vedea şi nici nu-i auzea.

— Îmi pare foarte rău, spuse asistenta cu ochii plini de lacrimi. Domnule Ingelmann, soţia dumneavoastră a murit pe masa de operaţie.

CAPITOLUL 30

„Chiar şi cel mai nesemnificativ înger este net superior puterii umane, aşa cum s-a dovedit de nenumărate ori. În primul rând, o forţă spirituală este mult mai puternică decât o forţă corporală şi, în aceeaşi măsură, puterea unui înger, sau chiar a sufletului, este mai mare decât cea a trupului.”

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor

Cardinalul Benelli s-a ridicat în picioare după ce a rostit rugăciunile de seară. Era în *cappella* Sf. Petru, o capelă mică, lăturalnică, situată în incinta basilicii. Era bogat ornamentată, decoraţiile din marmură fiind adăugate în secolul al XVI-lea.

Se întâmplau lucruri ciudate, Benelli ştia asta. Nu era vorba doar de starea de greaţă şi de oboseala profundă care îl măcinau, un cancer care îl devora din interior. Nu era vorba nici de şoaptele care se intensificaseră, nici de ţipetele celor damnaţi şi nici de strigătele stăpânilor lor, ce nu-l lăsau să doarmă şi îi subminau puterea de concentrare. Era vorba de un lucru mult mai tulburător.

În aer plutea ceva ameninţător, întunecat şi trist, de parcă lumea văzută şi nevăzută se pregătea de luptă: o luptă al cărei

final era previzibil. Căci Biserica avea să înfrunte un duşman pe care dacă ar fi să dăm crezare previziunilor nu-l va putea birui. Era o confruntare sinucigaşă.

Corul a început să cânte*agnusdei.* Vocile băieţilor, cristaline şi diafane, străbăteau aerul, purificându-l prin puterea adoraţiei umane, o recunoaştere a faptului că omul nu este singurul locuitor al universului, aici sălăşluind şi alte prezenţe învăluite într-un mister insondabil. Benelli a închis ochii. Umanitatea nu este decât un lăstar dintr-o plantaţie de viţă-de-vie, un lăstar care poate să nu dea roade.

— Doamne, întrebă Benelli, de ce acum? De ce ai ales această perioadă ca să ne pui faţă în faţă cu o încercare atât de cumplită? De ce?

Benelli se aşteptase ca forţele răului să-şi facă apariţia sub alte forme: poate că planeta avea să fie distrusă de furtuni sau războaie; poate că religia creştină avea să se stingă uşor ca o lumânare, iar iubirea avea să fie înlocuită de cultul tehnologiei moderne. Dar nu-şi imaginase nicio clipă că pieirea va fi provocată de întoarcerea îngerilor, aşa cum scria în Biblie, aşa cum spuseseră primii cronicari ai creştinătăţii.

Pregătirile lor împotriva iminentului atac păreau de-a dreptul jalnice. Papa şi-a anulat toate întrevederile pe plan extern, alimentând speculaţiile inevitabile referitoare la starea lui de sănătate. Le-a ordonat, de asemenea, lui Benelli şi lui Catherine de Benedetto să nu părăsească Vaticanul. În final, Sfântul Părinte a interzis tuturor preoţi şi laici deopotrivă accesul la mormântul Sfântului Petru, pe care numai papa avea voie să-l viziteze.

— Cardinale Benelli, spuse preotul de lângă de el, atingându-l uşor cu mâna, este timpul să oficiaţi mesa.

Benelli a deschis ochii. Trebuia să ţină slujba. S-a ridicat de pe scaun, fără să-şi întrerupă însă şirul gândurilor.

Nu reuşiseră să localizeze rămăşiţele papei Silvestru al II-lea, în ciuda săpăturilor făcute în curtea bisericii San Giovanni în Laterano, ca şi în criptele ei. Cineva îi luase trupul. Dar cine şi

unde îl dusese? Trebuie să existe anumite mărturii sau manuscrise, care să menţioneze acest eveniment. Chiar în aceste momente, prefectul şi asistenţii săi căutau cu disperare în arhivele secrete un document din secolele trecute care să facă referire la dispariţia rămăşiţelor lui Silvestru al II-lea. Existau numai două posibilităţi. Osemintele unui papă pot fi deshumate numai la ordinele explicite ale altui pontif. Sau de către forţele întunericului.

Benelli a început să sfinţească azima, deşi gândurile îi zburau spre alte lucruri. Papa îi încredinţase misiunea descoperirii rămăşiţelor lui Silvestru al II-lea, iar el dăduse greş. Până şi în această privinţă, aparent minoră, se arătase nevolnic. Cât de lipsită de valoare se dovedea roba de cardinal! se gândea el. N-ar fi trebuit să şi-o dorească atât de mult. În ciuda grandorii şi măreţiei ei de faţadă, îi ascundea doar necredinţa.

Cu sufletul copleşit de tristeţe, Benelli a ridicat azima spre altar. Atunci a auzit în mintea sa câteva cuvinte, ca şi când cineva îi vorbea în şoaptă.

„Există un tunel sub basilica Sfântul Petru.”

La fel ca Vaticanul, şi în oraşul San Francisco se petreceau atât evenimente importante, dar şi unele aparent minore. Ucigaşul în serie nu a fost descoperit încă. Ziariştii începuseră să speculeze ideea potrivit căreia Karl Kramer ar fi fost adevăratul vinovat. Această speculaţie era alimentată şi de comentariile lui Pat Harbison, fost paznic la închisoarea de maximă siguranţă din San Francisco. El le-a oferit reporterilor informaţii amănunţite referitoare la poziţia pe care Kramer şi-a câştigat-o în închisoare şi la spaima pe care o insufla celorlalţi deţinuţi.

Dar nu asta era ştirea ce ocupa primele pagini ale ziarelor, fireşte. Căci evenimente mult mai importante erau pe cale de a se desfăşura. În falia San Andreas, aveau loc mişcări tectonice de mare intensitate. Seismologii preziceau „un cutremur devastator”, cu atât mai mult cu cât se lăsa de mult „aşteptat”. Oamenii erau conştienţi de iminenţa acestui fapt, dar nu-şi

imaginaseră că se va întâmpla atât de curând.

Situaţia era cu totul diferită acum: dezastrul nu mai putea fi evitat. Sute de mii de persoane plecau din San Francisco, iar aeroporturile şi şoselele erau blocate. Oamenii au intrat în panică, aşa cum se întâmplă de obicei când înţeleg că micul lor univers liniştit este zdruncinat de forţe pe care nu le pot controla. Dar mulţi au rămas în oraş. Unii au făcut-o din dorinţa de a brava. Cutremurul nu putea să fie mai puternic credeau ei decât cel din 1906, cu magnitudinea de 8,25 grade pe scara Richter, când s-a produs un incendiu uriaş, care a distrus zona comercială a oraşului. Alţii au rămas ca să-şi apere proprietăţile sau pentru că pur şi simplu nu voiau să-şi părăsească locuinţele şi căminele.

Pretutindeni domnea frica. În cazul unora, teama îşi avea rădăcinile în procesul de conştientizare a evenimentelor terestre. În cazul altora, motivele care o stârneau erau cu totul diferite, înspăimântătoare şi stăruitoare.

Marie stătea în refectoriul mănăstirii, incapabilă să mănânce. Suferise o cădere nervoasă, iar pofta ei de mâncare fusese mistuită de frică se temea pentru ea şi pentru fetiţa ei. Se întreba când vor sosi Florence şi Ben. Curând. Ei vor şti ce trebuie să facă. Marie i-a dăruit un zâmbet palid fiicei sale, plimbându-şi degetele prin părul ei bălai. Rachel şi-a ridicat privirea spre ea. Chipul ei angelic era tulburat.

— Tata a fost aici aseară.

Cuvintele ei au fost întâmpinate de o tăcere apăsătoare.

— Tatăl tău nu a venit aici, spuse Marie, aruncându-i priviri furişe călugăriţei, care o veghease toată noaptea pe Rachel.

— L-am văzut, insistă Rachel. A fost în cameră. A spus că va veni în curând după mine.

— A fost doar un vis, iubito, spuse Marie. Măicuţa a stat cu tine toată noaptea.

— Nu, spuse Rachel. A fost aici. După o scurtă ezitare, continuă: A spus să ne întoarcem acasă. Trebuie să plecăm de la mănăstire când se întunecă.

Marie s-a înfiorat.

— Rachel, ai visat.

— Avea moneda cu el, continuă fiica ei, neputând să-i ascundă adevărul. Mi-a arătat-o. Apoi, îi spuse în şoaptă: îi va ucide pe Ben şi pe Florence.

— Nu, ţipă Marie. Nu este adevărat, Rachel. Este o minciună.

S-a ridicat în picioare şi a fugit din cameră speriată. Căci şi ea avusese acelaşi vis.

Maica stareţă, sora Martha, s-a ridicat de pe scaun în momentul în care Marie a intrat în biroul ei. Îşi dădea seama că femeia era la capătul puterilor mentale şi spirituale. A fost o zi grea. Ea a rugat-o pe Marie să se aşeze.

— Tocmai am primit o veste foarte proastă, spuse ea, uitându-se în ochii lui Marie, care trădau o îngrijorare fără margini. Trebuie să-ţi spun cu părere de rău că Florence Ingelmann a murit azi-dimineaţă într-un tragic accident de maşină. M-a sunat soţul ei.

Maica stareţă şi-a aţintit ochii pe fereastră în timp ce Marie a izbucnit într-un plâns amar. De ce îngăduia Dumnezeu Cel Atotputernic să se întâmple lucrurile astea? Uneori, îi era imposibil să înţeleagă, oricât ar fi încercat. Ce vină avea această femeie neprihănită? De ce o pedepsea într-un mod atât de cumplit? Oare îi era sortit să piardă totul soţul, fiica şi poate chiar propria-i viaţă?

— Dumnezeu m-a uitat.

— Nu, copila mea.

— M-a părăsit.

— Nu, spuse călugăriţa, emoţionată. Nu trebuie să spui aşa ceva. Cineva a venit să te ajute tocmai de la Roma. Este un om important părintele duhovnic al papei.

Marie şi-a ridicat privirea. Printre lacrimi, a văzut un om care a trecut pragul camerei. Maica stareţă a făcut o plecăciune înaintea lui şi i-a lăsat singuri. Părintele duhovnic s-a aşezat pe

un scaun lângă ea şi a aşteptat ca Marie să se liniştească. Ea a rămas cu privirea aţintită în pământ. În cele din urmă, suspinele au încetat. Un val de căldură a învăluit-o atunci, ca un şuvoi de apă caldă, care i-a readus la viaţă sufletul îngheţat. În timp ce el continua să înalţe rugi spre Cer pentru ea, teama de moarte a lui Marie, teama egoistă că va muri, a început treptat să dispară, eliberându-i cugetul şi spiritul.

— Sfântul Părinte m-a trimis să vă găsesc pe tine şi pe fiica ta.

— De ce se întâmplă toate astea? şopti Marie.

— Credem că soţul tău are o monedă, care este învestită cu o putere copleşitoare a răului.

— Moneda are vreo legătură cu o femeie? întrebă Marie pe un ton tăios. Am văzut o femeie. Şi eu, şi Rachel.

— Da, răspunse călugărul. Are legătură cu o femeie. Dar nu ea controlează puterile monedei.

— Ce va face această monedă?

— Îl va distruge în final pe Paul prin amăgiri, promisiuni false şi halucinaţii, spuse părintele duhovnic, şi va permite răului suprem să pătrundă în lume.

— Vom fi în siguranţă aici?

— Doar pentru un timp.

— Dar de ce l-a ales pe Paul? Şi de ce acum?

— Nu ştiu, spuse călugărul. Aceste monede ascund mistere pe care Biserica nu le poate descifra pe deplin. Credem că întoarcerea ei are legătură cu anumite evenimente cosmice pe care nu le putem interpreta încă. Dar chintesenţa fiecărei monede în parte este trădarea.

— Karl Kramer, şopti Marie, tresărind violent, el este vinovatul.

— Cine?

Marie i-a spus părintelui duhovnic despre crimele petrecute în San Francisco şi despre procesul ucigaşului în serie. După ce ea şi-a încheiat povestea, călugărul a început să cântărească tot ce a auzit. Apoi a tras concluziile:

— Dacă le-a trădat pe Laura Dukes şi pe sora ei, atunci acesta

ar putea fi motivul pentru care moneda a ajuns la soţul tău. Dar acesta este numai începutul. Moneda îi va ademeni pe foarte mulţi oameni din întreaga lume care trădează, dar trebuie să găsească un individ pregătit să-şi vândă sufletul puterilor răului. Sunt convins că Paul nu a ajuns încă aici, dar îi vor oferi tot ce-şi doreşte ca să-şi atingă scopul.

— Şi ne va ucide pe mine şi pe Rachel?

— Dacă nu-l vom opri… Vezi tu, spiritele răului trebuie să secătuiască izvorul dragostei lui Paul înainte de a-l domina deplin. Dacă vor reuşi să facă asta, soţul tău se va întoarce împotriva tuturor celor pe care i-a iubit cândva. Aceasta este calea răului lupta eternă a puterii împotriva iubirii.

— Şi cine sau ce este acest spirit?

— Credem că aparţine unui om care a trăit odinioară pe pământ, dar nu suntem siguri. Călugărul şi-a dus mâna la frunte gânditor. Nu voia să-i spună prea multe, dar soarta ei îl îngrijora. Aceste lucruri continuă el au legătură cu anumite evenimente care s-au întâmplat în urmă cu două mii de ani şi trebuie să văd moneda. Pentru asta, trebuie să ne întoarcem acasă la tine, la locul unde Paul a folosit-o pentru prima dată. Mă duc acolo în seara asta. Soţul tău nu va fi acasă.

Marie era uimită. De unde ştia preotul toate aceste lucruri? Şi ce mai ştia, dar nu voia să-i spună?

— Ajutaţi-l pe Paul! îl imploră ea pe preot. Vă rog să-l salvaţi!

— Vom face tot ce ne stă în putinţă, dar s-ar putea să nu fie posibil.

— De ce? strigă Marie. *Dumneavoastră* reprezentaţi Biserica; trebuie să faceţi ceva.

Părintele duhovnic a ezitat puţin, apoi i-a spus cu glasul frânt de durere şi emoţie:

— Marie, Biserica însăşi se află într-un mare pericol.

Paul s-a trezit. Zăcea pe podeaua beciului casei sale. Era singur, iar pentagrama dispăruse. Dar asta nu-l îngrijora prea

tare; ştia că era acolo, invizibilă ochiului uman. Îşi amintea viziunile pe care le avusese în primele ore ale dimineţii; ele erau încă vii în mintea lui. Inelele de foc, răpirea lui Melanie Dukes de către Kramer, moartea unui narcoman şi apoi moartea lui Florence.

Era timpul să o supună pe Helen la testul final înainte de a urca în cel de al nouălea plan astral. S-a ridicat în picioare. Se simţea foarte bine, iar mintea îi era tăioasă ca un brici. A urcat încrezător treptele spre sufragerie şi a format un număr de telefon.

— Da, este pe ultima pagină, spuse redactorul de la *San Francisco Times* cu o voce sacadată. În afară de cutremure, toate ştirile sunt nesemnificative. Vrei să ţi le citesc?

— Doar ştirea pe care ţi-am cerut-o, răspunse Paul.

— Un narcoman a fost înjunghiat în primele ore ale dimineţii în centrul oraşului San Francisco de o bandă de tineri beţi. Ce să-ţi mai spun? Poliţia i-a arestat pe autori… aceştia şi-au recunoscut fapta, deşi nu-şi amintesc prea mult din tot ce s-a întâmplat… o crimă stupidă, ca întotdeauna. Mai vrei ceva? întrebă redactorul.

— Nu, e suficient.

— L-ai cunoscut?

— Aş putea spune şi aşa, deşi într-un mod destul de ciudat, răspunse Paul.

El a sunat apoi la universitate. Colegii i-au anunţat moartea lui Florence, informaţie pe care o primiseră la rândul lor de la soţul ei. Aşadar, era adevărat: spiritele nu minţiseră. Şi Florence? Era o pacoste care îşi băga nasul peste tot. Concluzia era evidentă n-a plăcut-o niciodată.

Atunci, a dat drumul la televizor. Aproape jumătate din populaţie a plecat din San Francisco. Locuitorii migrau în masă, alungaţi de teamă şi disperare. Ştirile relatau apoi despre alte evenimente din jurul lumii: război civil în India, revolte în Brazilia, alunecări de teren în Columbia, atacuri cu bombă în China, uciderea unor oameni nevinovaţi în Indonezia, foamete în Africa

Centrală un şir nesfârşit de tragedii umane.

— Destul, spuse Paul, închizând televizorul dispreţuitor. Se eliberase, o dată pentru totdeauna, de toate îngrădirile şi slăbiciunile omeneşti.

Paul s-a întors în beci şi a rămas în locul unde apăruse pentagrama. A scos moneda din buzunar. Treptat, întunericul a devenit negru ca smoala. Beciul a dispărut din faţa ochilor săi în timp ce pentagrama prindea din nou viaţă. Paul a urcat în planurile astrale.

Înaintea sa, a apărut crângul din cel de al treilea plan astral. Privea, cuprins de veneraţie, copacii antici, cu trunchiurile acoperite de muşchi şi crengile uriaşe înălţându-se spre cer, oglindindu-le veşnicia. S-a îmbătat cu aroma pădurii, cu mirosul de muşchi şi de rouă. N-ar mai fi plecat de aici niciodată. Helen păşea agale pe o cărare, venind în întâmpinarea lui Elena din miturile greceşti. Paul a alergat s-o îmbrăţişeze; sărutul care le-a pecetluit buzele era catifelat şi sublim.

— De ce ai plecat? întrebă ea, deşi cunoştea deja răspunsul. Nu-l mai scăpa nicio clipă din ochi.

— Am vrut să verific dacă experienţele pe care le-am trăit au fost reale.

— Totul este real. Eu nu mint, Paul. Puterea monedei te va ajuta să-ţi înfrângi duşmanii şi să-ţi împlineşti toate dorinţele. Ea îţi creează lumea pe care ţi-o doreşti lumea *ta,* Paul. Trebuie să ajungem în cel de al nouălea plan astral şi totul ţi se va dezvălui. Ca prin minune.

— Şi cum putem să ajungem acolo?

— Cu ajutorul pentagramei, dar avem nevoie şi de foarte multă energie spirituală. În plus, trebuie să ajungem şi la Roma. Există ceva ce ne-ar putea dejuca planurile. Trebuie să găsesc un mormânt.

— Un mormânt? La Roma? De ce nu pornim la drum chiar acum? întrebă el nerăbdător. Dorea să se înfrupte cât mai repede din frumuseţea lumii spirituale.

— Nu, răspunse Helen. Trebuie să descopăr sursa unei puteri spirituale şi nu pot să fac asta fără ajutorul altor spirite mult mai puternice decât mine. Ei îmi ascund ceva.

— Care ei?

— Cei care vor să ne fure moneda.

Helen se aşteptase la asta. Vaticanul ştia acum că Paul era posesorul monedei: uciderea preotului le dezvăluise acest lucru. De asemenea (şi asta o îngrijora cel mai mult pe Helen), deşi era un spirit al răului, înzestrată cu puteri covârşitoare, era posibil ca pe pământ să existe alte spirite care o puteau înfrânge. Nu trebuia, aşadar, să-şi asume un risc inutil.

— Vrei să vii cu mine? îl întrebă ea, sărutându-l. Mi-ar plăcea să te conduc în locul unde am trăit cândva. Să retrăiesc amintiri frumoase.

— Fireşte, spuse Paul, fără să ezite. Când influenţa lui o va egala pe a ei, îşi va modela singur destinul. El nu realiza însă că Helen îi citea toate gândurile.

— Du-te şi fă-ţi bagajele!

Helen îl urmărea cu privirea în timp ce Paul se ducea să-şi aranjeze lucrurile pentru călătorie. Nu mai acorda nici măcar un gând răzleţ vieţii anterioare. Nu nutrea decât dorinţa acerbă de a ajunge în cel mai înalt plan astral, de unde îi va privi cu condescendenţă pe oameni.

Helen şi-a concentrat apoi gândurile spre alte probleme mult mai arzătoare. Una dintre ele nu-i dădea deloc pace. Vaticanul nu reacţiona aşa cum se aşteptase ea.

De ce căutau mormântul unui papă din vremuri demult apuse?

Ben Ingelmann se afla într-un oraş situat la jumătatea drumului dintre Aspen şi San Francisco, în spitalul unde murise Florence. Privea chipul soţiei sale. Părea sculptat în marmură, de o frumuseţe desăvârşită, pe care niciun om nu ar fi putut s-o redea în cuvinte.

Ben se gândea la trecut, la trecutul lor împreună. Retrăia

amintirile primei lor întâlniri. O întâlnire întâmplătoare, cu mulţi ani în urmă, când Florence se lovise de el în timp ce Ben ieşea din sala de curs a facultăţii de psihiatrie, unde era student. Îşi amintea de orele pe care le petrecuseră împreună la cafeneaua de la universitate, când se ţinuseră tot timpul de mână. De cererea în căsătorie pe care i-o adresase pe vârful unui deal într-o zi de toamnă, vântoasă, cu puţin înainte de examenele de licenţă. De bucuria extraordinară pe care o simţise când ea îşi pusese pe deget inelul ieftin de logodnă pe care i-l dăruise el inelul acela fusese tot ce-i putuse oferi atunci.

Îşi amintea demnitatea cu care Florence înfruntase sentinţa doctorilor potrivit căreia nu va putea să aibă niciodată copii. Gesturile mărunte de generozitate pe care le dăruise discretă lumii întregi. Dragostea pătimaşă pe care o nutrise pentru toţi prietenii ei, în special pentru Marie şi fetiţa ei. Altruismul debordant şi empatia pe care o simţise pentru cei năpăstuiţi de soartă.

Amintiri sublime… finale… despre dragostea ei pentru Ben, durabilă, eternă…

Este imposibil să rezumi viaţa unui om şi Ben nici nu încerca să facă asta. El a rămas în schimb o oră lângă ea, gândindu-se la timpul petrecut împreună. Un timp inestimabil. O viaţă trăită cu discreţie. Fără glorie, fără bogăţie Florence ştiuse că nu va avea parte de aceste lucruri atunci când se căsătorise cu el. Ea îşi dedicase timpul îngrijindu-l şi iubindu-l pe Ben, iar dragostea şi fericirea pe care le cunoscuseră împreună le-au adus împlinirea şi satisfacţia din cupa cărora doar marii învingători ai lumii noastre gustă cu adevărat. Aşa nesemnificativă cum părea, Ben i-a mulţumit lui Dumnezeu pentru viaţa pe care o trăise alături de Florence. Era destul.

Ben s-a ridicat de la căpătâiul ei la sosirea antreprenorilor de pompe funebre. Mâine, se va întoarce cu trupul ei la San Francisco; era prea obosit ca să mai plece astăzi. După ce a rezervat o cameră la hotel, a ieşit să se plimbe în părculeţul din

oraş, gândindu-se la cele întâmplate în ultimele câteva zile.

După un timp, după ce s-a aşezat pe o bancă, Ben a remarcat prezenţa unui câine negru, uriaş. Stătea pe loc, ascuns în frunzişul unor copaci şi îl privea intens. Printre alte griji, se gândea şi la prezenţa aceea. Apoi, a pornit spre biblioteca din oraş, în timp ce câinele îl urmărea de la distanţă. Poate că explicaţia pe care trebuia să o găsească pentru toate aceste întâmplări stranii avea legătură într-un fel sau altul cu animalele.

În bibliotecă, Ben a deschis autobiografia lui Carl Jung, intitulată A*mintiri, vise, reflecţii.* Exista un pasaj din această operă autobiografică ce l-a fascinat întotdeauna. A răsfoit cartea până a ajuns la pagina dorită şi a început să citească:

> Am avut odată un caz pe care nu l-am uitat niciodată. O doamnă a venit în biroul meu. A refuzat să-mi spună numele ei, motivând că acesta nu avea nicio importanţă de vreme ce dorea o singură consultaţie. ... Fusese doctor, mi-a spus ea. Voia să-mi facă o mărturisire: în urmă cu douăzeci de ani, a comis o crimă din gelozie. Şi-a otrăvit cea mai bună prietenă pentru că voia să se mărite cu soţul acesteia. A crezut că în cazul în care crima nu avea să fie descoperită nimic nu-i va tulbura viaţa. Dorea să se mărite cu soţul prietenei sale şi cea mai simplă modalitate prin care îşi putea împlini visul era să-şi elimine rivala. Considerentele morale nu aveau nicio importanţă, credea ea.
>
> Consecinţele? S-a căsătorit în cele din urmă cu bărbatul visat, dar el a murit la scurt timp după aceea, deşi era relativ tânăr. În anii care au urmat, s-au petrecut mai multe lucruri ciudate. Fiica ei şi a bărbatului pe care l-a iubit a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să se îndepărteze de mama ei. S-a căsătorit de la o vârstă fragedă şi s-a retras tot mai mult din viaţa mamei ei până când aceasta a pierdut orice legătură cu ea.
>
> Această doamnă era pasionată de echitaţie şi avea câţiva cai de călărie, de care era foarte ataşată. Într-o zi, a descoperit că animalele deveneau agitate în prezenţa ei. Chiar şi calul ei preferat a aruncat-o din şa. În cele din urmă, a fost nevoită să renunţe la acest sport. Apoi, şi-a revărsat dragostea asupra

> câinilor ei. Avea un câine-lup de o frumuseţe rară, pe care îl iubea foarte mult. Soarta a hotărât însă ca dintre toţi câinii tocmai acesta să se îmbolnăvească grav. Aceasta a fost picătura care a umplut paharul. Simţea că, moral, viaţa ei era distrusă iremediabil. Trebuia să-şi descarce sufletul şi de aceea a venit la mine. Era o criminală, dar în afară de crima comisă şi-a ucis propria-i viaţă. Căci cel care comite o crimă îşi distruge sufletul … asta este concluzia finală. Uneori, se pare că până şi animalele şi plantele ştiu acest lucru.

— Ciudat, nu-i aşa?

Ben a închis cartea. A plecat apoi grăbit spre hotelul său; voia să ajungă acolo înainte de lăsarea întunericului. În acest timp, Ben se gândea la un alt fapt bizar: animalele pot să întruchipeze forţele răului. Căci observase un lucru neobişnuit în privinţa câinelui care îl urmărise toată după-amiaza.

Nu avea umbră.

La mănăstire, Marie şi-a culcat fetiţa, după ce a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o cu pasiune. Apoi, a ieşit pe hol, unde s-a întâlnit cu părintele duhovnic.

— Este timpul să plec, spuse el.

Marie s-a cutremurat.

— Vă conduc eu.

— Nu cred că ar trebui să faci asta.

— Insist, spuse ea cu pumnii încleştaţi. Îmi vreau soţul înapoi.

— Bine, încuviinţă până la urmă părintele duhovnic, dar trebuie să stai mereu lângă mine. Şi nu trebuie să reacţionezi, indiferent ce vezi sau crezi că vezi. Aceste spirite sunt într-adevăr foarte periculoase. Ele pot să influenţeze mintea umană.

— Ce căutaţi în realitate? întrebă Marie în timp ce conducea maşina.

Această călătorie semăna atât de bine cu cea pe care o făcuse în urmă cu două zile împreună cu părintele David, încât simplul gând o speria de moarte. Dar îl iubea pe Paul şi trebuia să facă

tot ce-i stătea în putinţă ca să-l ajute. Dar îşi iubea oare fiica mai mult?

— Trebuie să văd moneda, răspunse călugărul. Ea este prezentă acum atât în planul fizic, cât şi în cel spiritual. La început, este doar o simplă monedă din argint din vremea lui Hristos. Apoi, devine o imagine, descătuşându-şi puterile supranaturale şi clădind un pod între lumea terestră şi cea cosmică. Dacă moneda pe care o căutăm s-a infiltrat în viaţa lui Paul, vom putea să-i detectăm imaginea în casă.

— De unde ştiţi că Paul nu va fi acasă?

— A plecat la Roma.

— O spuneţi ca şi când l-aţi fi văzut plecând, spuse Marie cu o voce pierdută.

— Puterile binelui au şi ele câteva arme, răspunse călugărul. La fel ca spiritele răului, ele pot să perceapă anumite lucruri complet inaccesibile minţii umane. Când este invocată, moneda descătuşează o energie extraordinară, care ne ajută să-i detectăm sursa. Dar nu eu am văzut aceste lucruri, ci o călugăriţă.

— Cine este această călugăriţă?

Maşina gonea pe străzile de la periferia oraşului San Francisco. Traficul nu mai era atât de aglomerat, pentru că cei mai mulţi locuitori plecaseră deja.

— Este o femeie simplă, mistică, spuse părintele duhovnic, dând din umeri. O călugăriţă care face parte dintr-un ordin restrâns. Nu doar forţele răului au revelaţii; şi cei care urmează cărarea binelui văd anumite lucruri.

— Aceleaşi imagini?

— Nu, răspunse el pe un ton categoric. Ei percep capcanele răului; ştiu că imaginile sunt halucinaţii. Revelaţiile sfinţilor se axează în schimb în jurul divinităţii.

— De ce nu a venit şi călugăriţa aici?

— Cu alte cuvinte, de ce au trimis cei de la Vatican un preot amărât ca mine şi nu un sfânt adevărat? spuse părintele

duhovnic, zâmbind vag.

— Iertaţi-mă! N-am vrut să spun asta, răspunse Marie, deşi preotul nu era departe de adevăr. Voiam doar să ştiu de ce nu participă şi ea la distrugerea monedei.

— Pentru că Sfântul Părinte a rugat-o să rămână deocamdată la Roma. În plus continuă călugărul în şoaptă nu suntem convinşi că putem distruge această monedă, Marie.

— De ce?

— Pentru că îşi are rădăcinile în păcatul originar şi face parte din lumea misterelor întunecate; un paradox pentru noi. Marie, dragostea este adesea neputincioasă de vreme ce Dumnezeu este fiinţa cea mai umilă din univers. Dragostea nu distruge; ea nu invocă forţele răului ca să anihileze răul. Cu toate acestea, dragostea este cel mai puternic lucru din univers, deoarece când sufletele se contopesc în iubire nimic, nici măcar forţele întunecate ale răului, nu le poate atinge.

— Cum putem înfrânge atunci moneda?

Călugărul a păstrat un timp tăcerea. Apoi, ca şi când vorbea cu propria sa conştiinţă, a spus:

— Nu ştiu. Dar cred că dacă un om îşi încredinţează cu totul sufletul lui Dumnezeu moneda îşi pierde puterea asupra minţii persoanei respective şi în final, pentru că nu mai are niciun punct de sprijin, moare.

— Dar cine poate să facă asta? Dumneavoastră puteţi?

— Nu cred, răspunse călugărul cu tristeţe în glas, cântărindu-şi propria valoare.

Ei au ajuns în cele din urmă la destinaţie. Marie a introdus cheia în broască şi au intrat în casă. Ea a cercetat împrejurimile. Nimic nu trăda tragedia pe care o trăise împreună cu părintele David. Într-un colţ, un pulover era aruncat pe un scaun. Era al lui Paul. Probabil că el l-a azvârlit acolo înainte să plece. Cu siguranţă că îşi va face apariţia în cameră şi va spune cu un zâmbet: „Te-ai întors, aşadar?” Dar, în timp ce Marie privea puloverul, inima ei a fost cuprinsă de un sentiment cumplit de

singurătate. Paul nu avea să se mai întoarcă. Ştia în adâncul sufletului ei că el nu se va mai întoarce niciodată. Era pe veci pierdut. Forţele înspăimântătoare ale răului, pe care el le ajuta să prindă viaţă, nu-i vor mai reuni niciodată în această lume.

Au coborât apoi împreună treptele din lemn. Beciul era gol şi curat, ca şi când cineva ar fi făcut curăţenie în dimineaţa aceea. Marie s-a întors spre preot.

— Nu e nimic aici. A dispărut, indiferent despre ce-a fost vorba.

Părintele duhovnic a clătinat însă din cap.

— Priveşte! spuse el.

Într-o clipă, pentagrama a prins viaţă, gravată parcă în beton de o mână invizibilă. Marie s-a îndreptat spre ea involuntar, fascinată de forma ei ciudată şi frumoasă. O atrăgea într-un mod fatidic, aşa cum o muscă este atrasă de o pânză de păianjen.

— Nu o atinge!

Călugărul a scos din buzunar un crucifix de argint, pe care l-a aruncat în mijlocul pentagramei. Când a atins inelele, crucifixul a luat foc şi s-a topit.

— Au inversat-o. Mă tem de ce poate fi mai rău. Vino, trebuie să ne grăbim! îi spuse părintele duhovnic lui Marie. Trebuie să plecăm imediat.

Au părăsit beciul. În colţul cel mai îndepărtat al casei, ascuns în întuneric, pândea un câine negru, uriaş. O urmărea cu ochii malefici pe Marie, arătându-şi colţii fioroşi şi mârâind ameninţător.

— Mi-e frică, spuse Marie, strângând braţul călugărului.

Au urcat împreună scările spre camerele de la etaj şi au ajuns pe hol. Luminile s-au stins. Călugărul a început să se roage şi luminile s-au aprins din nou, deşi nu aveau aceeaşi putere. Au intrat apoi în dormitorul lui Marie.

— Aici ai văzut moneda?

Dar Marie nu-l mai asculta.

— Părinte! strigă ea.

Într-un colţ al dormitorului, pereţii au început să dispară, topindu-se în aer. Au apărut apoi diverse forme macabre şi distorsionate, pe jumătate oameni, pe jumătate demoni. Se năpusteau spre ea, cotropindu-i universul. Ea a ţipat înspăimântată.

Călugărul a făcut semnul crucii. Încet, spiritele malefice au dispărut, scoţând strigăte înfiorătoare.

— Priveşte acolo! îi spuse părintele duhovnic lui Marie.

Pe o măsuţă de toaletă, au văzut o rază roşie de lumină, de o strălucire atât de intensă încât le ardea ochii. Dar, în timp ce continuau s-o privească, strălucirea a început să pălească.

În cele din urmă, Marie a văzut o monedă identică cu cea pe care o desenase fiica ei. Era deformată, iar pe o parte era gravat chipul unui împărat roman. Strălucea de parcă atunci fusese bătută. Moneda s-a întors pe partea cealaltă, la comanda unei mâini invizibile. Marie l-a privit pe preot şi a înţeles într-un mod uluitor că el făcuse asta. Ea a văzut atunci că moneda era zgâriată. Cineva sau ceva scrijelise cu furie literele SMRM. Nu ştia care era semnificaţia acestora.

— Este unul din arginţii lui Iuda, spuse părintele duhovnic înspăimântat. Nu este nicio îndoială în această privinţă.

Marie a auzit atunci un zgomot la parter, însoţit de strigătele disperate ale unui copil.

— Mami, ajutor! striga vocea aceea. Ajutor!

— Rachel! spuse Marie, plecând din cameră.

— Nu te duce acolo! strigă părintele duhovnic, adunându-şi puterea voinţei pe care o concentrase asupra monedei. Este o iluzie.

Dar era prea târziu.

Paul şi Helen au sosit la Roma. Au luat un taxi de la aeroport şi se îndreptau spre centrul oraşului. Helen îi spunea lui Paul că zborul cu avionul fusese atât de lin numai datorită ei de ce să suporţi turbulenţele dacă poţi să le elimini?

Deodată, ea s-a aplecat spre şoferul de taxi, strigându-i:

— Opreşte!

Şoferul a frânat brusc. Ea l-a împins pe Paul afară din maşină, spunându-i şoferului să le ducă bagajele la adresa indicată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Paul uimit.

— Au descoperit moneda! Un călugăr a intrat în casă.

Helen l-a împins spre un pâlc de copaci. Ochii ei păreau de gheaţă. Ea nu mai era la Roma, ci în casa lui Paul din San Francisco, urmărindu-i pe cei doi intruşi. Chipul ei era contorsionat de ură.

— Stai aici! se răsti ea la Paul.

Învăluiţi în întunericul din Roma, ce avea să fie în curând spulberat de primele raze ale răsăritului de soare, s-au aşezat pe o bancă. Trebuiau să fie singuri, dar se părea că cineva le tulbura intimitatea. Crengile au foşnit şi în faţa lor a apărut un vagabond, care ţinea în mână o sticlă goală de vin. S-a îndreptat spre ei, cu un zâmbet senin, dar, din păcate, nu era momentul oportun să faci schimb de amabilităţi cu un spirit al răului.

Helen s-a întors spre musafirul nepoftit, ochii trădându-i intenţiile malefice. Beţivul s-a împiedicat de o creangă de copac, ce i-a apărut pe neaşteptate în cale. El a alunecat şi a căzut direct pe sticla pe care o strângea în braţe. S-a auzit un geamăt cumplit în momentul în care cioburile de sticlă i-au secţionat traheea. Helen a ignorat horcăitul de moarte.

— Un preot a intrat în casa ta. Caută moneda.

— Dar moneda este la mine, spuse Paul, scoţând-o din buzunar.

— Nu moneda fizică, idiotule, mârâi Helen. Ei pot să detecteze proiecţia astrală a monedei în locul unde a fost folosită prima dată. Îl privea cu ură în timp ce ochii îi scăpărau scântei. Trebuie să ne unim forţele, continuă ea, altfel ne vor ucide. Ne confruntăm cu un pericol adevărat. Hai să mergem în cel de al optulea plan astral!

Deşi trupurile fizice ale lui Helen şi Paul au rămas pe banca din

parc, spiritele lor au ajuns în curând în casa lui Paul, alături de părintele duhovnic şi de Marie.

După ce a auzit ţipătul lui Rachel, Marie a fugit din dormitor, ajungând pe hol. La baza scărilor, a văzut-o pe fiica ei zbătându-se în braţele unui bărbat. Monstrul şi-a ridicat privirea spre ea. Era Kramer. Marie a ţipat înspăimântată, apoi luminile s-au stins. Încercând să coboare la parter, s-a împiedicat şi a căzut, rostogolindu-se pe scări şi lovindu-se grav la cap. Zăcând pe podea, ea şi-a pierdut cunoştinţa.

— Marie!

În faţa ochilor ei, au apărut două forme învăluite într-o lumină transcendentală. Una aparţinea fiicei ei, iar cealaltă lui Paul, care îşi ţinea mâinile protector pe umerii fetiţei. El i-a dăruit un zâmbet cald şi puţin răutăcios, pe care Marie îl cunoştea foarte bine.

— Vino cu noi! îi spuse el soţiei sale, întinzându-şi braţele spre ea într-un gest aparent tandru. Vino! îţi voi arăta lucruri mai presus de orice imaginaţie. Rachel este cu mine acum.

Marie a început să se ridice în picioare, atrasă de puterea unei voinţe care nu era a ei. Uitase de durerea fizică. O mână însă a prins-o cu putere.

— Stai pe loc! Imaginea este doar o iluzie creată de forţele răului.

Părintele duhovnic a făcut semnul crucii şi a rostit câteva cuvinte dintr-un ritual de exorcizare. Scoţând nişte ţipete cumplite, spiritele s-au făcut nevăzute. Apoi totul s-a schimbat. Marie nu mai era în casa ei, ci *se integrase* în viziune. Era înconjurată de inele de foc, ce scăpărau în întunericul stigian. Se afla în cel de al optulea plan astral. Lângă ea stătea părintele duhovnic, a cărui sutană nu mai era maronie, ci avea o nuanţă de albastru pur, emanând o lumină puternică, fremătătoare.

În faţa lor, în circumferinţa inelului, stăteau Helen şi Paul. Dar Marie îi percepea ca pe nişte spectre întunecate, umbre ameninţătoare, limbi de foc uriaşe, ce se apropiau de ei,

împroşcând cuvinte aducătoare de moarte.

— Nu-ţi fie teamă! Cuvintele îi aparţineau călugărului, dar ea le-a receptat fără să audă vreun glas uman.

Forma lui s-a schimbat, transformându-se într-o coloană de lumină de un alb imaculat. În faţa lui, umbrele au început să tremure, dispărând în hău. În momentul în care părintele duhovnic şi-a impus puterea voinţei, Paul nu a mai văzut inelele de foc. El se afla acum într-o grădină. Florile şi copacii radiau o lumină şi o frumuseţe unică, aşa cum văzuse în cel de al treilea plan astral. Dar această grădină era plină de viaţă; transmitea o bucurie extraordinară, ce nu putea fi redată în cuvinte, o bucurie care îţi pătrundea în suflet ca un şuvoi de apă dătătoare de viaţă. O femeie, o călugăriţă, stătea lângă el, vorbindu-i cu o voce calmă.

— Paul, ascultă-mă! Totul nu este decât o capcană.

— Cum poţi să spui asta? răspunse el. Tu n-ai văzut ce am văzut eu.

— Ascultă-mă, pentru că nu avem prea mult timp! spuse călugăriţa. Spiritele răului te amăgesc. Voi încerca să-ţi explic într-un mod cât mai simplu cu putinţă. Există două lumi cea fizică şi cea spirituală. Primul este universul fizic, al cărui stăpân vremelnic este răul „stăpânul” Ţarinii sângelui. Cea de a doua lume este universul spiritual. El are un stăpân veşnic stăpânul Ţarinii vieţii.

— Şi ce legătură au toate acestea cu mine?

— O legătură extrem de importantă. Aşa cum se întâmplă în cazul tuturor oamenilor, trăieşti şi munceşti în lumea fizică, iar la sfârşitul vieţii, vei fi răsplătit pentru munca ta. Dar tu trăieşti şi munceşti şi în universul spiritual, unde eforturile îţi vor fi, de asemenea, răsplătite. Dar răsplăţile sunt diferite, în funcţie de alegerea ta. Răsplata pe care ţi-o oferă stăpânul Ţarinii sângelui o reprezintă puterea supremă asupra tuturor regatelor acestei lumi, o putere pe care el o are doar pentru scurt timp. Moneda este chintesenţa acestei puteri.

— Care este răsplata în universul spiritual?

— Răsplata este dragostea. Dar o poţi obţine numai dăruind dragoste. O vei primi însă şi dacă o ceri. Cu ajutorul ei, poţi să obţii o comoară inestimabilă.

— O comoară? Ce comoară?

— O comoară ascunsă în Ţarină. Nu în pământul în sine, ci în ceea ce Domnul a creat din ţărână omenirea. Ea sălăşluieşte în sufletul tău, Paul, şi este darul cel mai de preţ viaţa veşnică. Stăpânul Ţarinii sângelui râvneşte şi el această comoară căci Satana s-a prăbuşit la rândul lui în abisul timpului. Dacă va pune stăpânire pe sufletul tău, vei pierde veşnicia. Dacă vei folosi puterile monedei, vei deveni sclav; vei trudi pe Ţarina sângelui pentru totdeauna.

Paul a observat atunci că ţinea în mână moneda lui Iuda. O voce lăuntrică îi spunea să i-o dea călugăriţei. Să termine cu lucrurile care depăşesc puterea oamenilor. Să accepte umilinţa şi să primească viaţa veşnică.

Helen s-a materializat lângă el, spumegând de furie.

— Nu le arăta moneda, idiotule! Nu-i provoca!

— Dar…

Paul s-a trezit într-o clipă în parcul din Roma. Helen era alături de el, cu chipul contorsionat de suferinţă, secătuită de puteri. Ea a rupt în cele din urmă tăcerea.

— Prostule! Nu ţi-am spus că spiritele aflate pe cele mai înalte planuri astrale te pot distruge? Îţi pot fura energia care te susţine. Acesta este planul lor. Lumina strălucitoare care îi învăluia indică faptul că se aflau în cel de al optulea plan astral. Ce ţi-a spus călugărul?

— Să arunc moneda. Cine este călugăriţa?

— Ţi-au spus numai minciuni, ţipă Helen. Trebuie să fim foarte atenţi până ajungi în cel de al nouălea plan astral; atunci nimic nu va mai reprezenta un pericol pentru tine.

— Ce voiau de la mine?

Helen şi-a ridicat privirea spre cer. El nu trebuia să ştie

adevărul.

— Căutau moneda, spuse ea. O vor pentru propriul lor interes ca să capete înţelepciune. Dar dacă va ajunge în mâinile lor, ne vor anihila.

— De ce?

— Pentru că destinele noastre sunt pe veci legate de moneda lui Iuda, Paul, continuă ea. Nu noi o controlăm, ci ea ne controlează pe noi.

Marie stătea pe treptele casei ei. Părintele duhovnic părea epuizat, ca şi când cineva îl sleise de puteri.

— Au plecat. Dar se vor întoarce.

— Există cu adevărat? întrebă ea.

— Ce anume?

— Grădina. Am simţit că eram într-o grădină. Atât de plină de viaţă şi atât de ciudată! Părea vrăjită.

— Ai avut o viziune, răspunse părintele duhovnic. Aşa cum forţele răului pot să creeze halucinaţii ca să-i înrobească pe oameni, şi forţele binelui pot să creeze revelaţii. Dar spre deosebire de cele ale răului aceste fenomene sunt adevărate; ele există într-adevăr în lumea spirituală. Forţele răului distorsionează binele, îl ridiculizează şi îl contorsionează. Ele nu pot să creeze ceva nou.

— Se vor întoarce diseară? întrebă Marie.

— Nu ştiu, spuse părintele duhovnic, dar trebuie să plecăm. Îmi pare rău, dar acest loc este dominat de forţe malefice.

— Şi femeia?

— Femeia pe care ai văzut-o este înzestrată cu puteri supranaturale, spuse părintele duhovnic. Dar nu a folosit toate aceste puteri.

— De ce?

— Pentru că nu vrea să aflăm numele adevăratului stăpân al monedei.

— De ce trebuie să aflăm asta?

Preotul s-a ridicat în picioare vădit obosit.

— Pentru că asta este singura noastră speranţă. Numai în momentul în care vom descoperi adevărul, vom şti dacă există vreo posibilitate să luptăm împotriva acestui rău.

— Dar aţi descoperit altceva, nu-i aşa? întrebă Marie, privindu-i chipul îngrijorată. Aţi aflat un lucru important. Despre cel care stăpâneşte moneda.

Cu glasul încărcat de durere, părintele duhovnic a mărturisit adevărul:

— Da. *Este un mare înger al întunericului.*

CAPITOLUL 31

„Trebuie să invocăm mila Domnului ca să-i împiedicăm pe oameni să creadă că se bucură de prietenia îngerilor buni, când aceştia sunt, de fapt, nişte demoni malefici, deghizaţi în prieteni. Trebuie să-i împiedicăm să îndure duşmănia celor a căror influenţă vătămătoare este direct proporţională cu viclenia şi talentul lor de amăgire.”

Sfântul Augustin,
Cetatea lui Dumnezeu

— Au descoperit un tunel!
— Unde?
— În basilica Sf. Petru.

Cardinalul şi-a aţintit privirea asupra mesagerului. Fusese o zi ieşită din comun plină de veşti uluitoare, toate însă de rău augur. În dimineaţa aceea, când membrii personalului au descuiat uşile capelei private a papei, au văzut că două dintre vitraliile din apropierea altarului erau sparte. Cum se întâmplase asta? Era imposibil pentru cineva să intre în capelă. Şi totuşi s-a întâmplat.

Vestea despre acest eveniment prevestitor de rele s-a răspândit cu repeziciune pe tot întinsul Vaticanului. Un dezastru cumplit avea să se petreacă. Dar unde? Nimeni nu părea să ştie răspunsul la această întrebare.

Benelli ştia însă. Primiseră confirmarea părintelui duhovnic din San Francisco. O monedă a lui Iuda îşi făcuse apariţia în lume. Exista cu adevărat. Acum erau convinşi de asta.

După ce-a oficiat mesa, cardinalul şi-a anulat toate întâlnirile de dimineaţă, grăbindu-se să ajungă la basilica Sf. Petru. Era cuprins de o vâltoare de gânduri. Oare trupul lui Silvestru al II-lea, ultima persoană care avusese unul dintre arginţii lui Iuda, le-ar fi putut oferi un indiciu referitor la modul în care ar putea lupta împotriva ultimei monede apărute în lume? Sau mergeau pe o altă pistă falsă?

Benelli, însoţit de prefectul arhivelor secrete, cobora treptele tocite de sub altarul basilicii.

— Cardinale, îi spunea prefectul, nu înţeleg cum aţi putut să vă gândiţi la locul acesta. Noi abia am descoperit în arhivele secrete o hartă din secolul al XVII-lea. Ea ne sugerează că a existat cândva un pasaj subteran care ajungea din grota basilicii Sf. Petru până la obeliscul situat dincolo de piaţă. Probabil că au săpat tunelul continuă el cu o voce lipsită de expresie când au mutat obeliscul în faţa pieţei în anul 1586. Dar nu pot să-mi dau seama de ce l-au zidit ulterior.

Au ajuns în vacarmul creat de muncitorii care spărgeau cu târnăcoapele un zid de cărămidă de la capătul grotei. S-a crezut iniţial că acest zid făcea parte din cimitirul roman de sub basilică. Dar după ce s-a îndepărtat tencuiala, s-a ajuns la concluzia că zidul era menit doar să creeze această impresie. De ce? în faţa acestui zid fals, la o distanţă mai mică de zece metri, se afla mormântul Sfântului Petru. Exista un anumit motiv pentru alegerea acestui loc sau era o pură întâmplare? întrebări fără răspuns.

Benelli s-a aşezat pe nişte trepte şi îi urmărea pe muncitori. Aflase, cel puţin, *când* a fost scos din mormânt trupul papei Silvestru. Prefectul descoperise în arhivele secrete un document aparţinând istoricului Rasponi, care spunea că în anul 1648 mormântul papei a fost redeschis:

> Trupul lui Silvestru al II-lea a fost descoperit într-un sarcofag din marmură, la patru metru sub pământ. Corpul era intact, îmbrăcat în veşmintele pontificale, cu braţele încrucişate pe piept şi având pe cap tiara sfântă.

Aşadar, trupul lui Silvestru nu a fost tăiat în bucăţi, aşa cum spuneau legendele. În mod cu totul surprinzător, însă, Rasponi nu a menţionat locul în care trupul lui Silvestru a fost reînhumat. De ce? Benelli îi privea nerăbdător pe muncitori în timp ce aceştia îndepărtau molozul. Prin praful gros se vedea într-adevăr un tunel. Au continuat să spargă zidul până când cardinalul a strigat:

— Gata, toată lumea afară!

Muncitorii şi prefectul i-au aruncat priviri uimite. Dar acestea erau ordinele stricte ale papei. Au părăsit scena fără tragere de inimă. Benelli s-a aşezat în genunchi şi a început să se roage. Apoi s-a îndreptat spre spărtura îngustă din zid şi a trecut în partea cealaltă.

La lumina lanternei, a văzut că tunelul era din cărămidă şi destul de larg încât să permită accesul unui om. Pereţii văruiţi şi podeaua erau acoperite de un strat gros de funingine. Nimeni nu mai pusese piciorul aici de sute de ani.

Benelli a început să meargă de-a lungul pasajului, stârnind nori de praf. După calculele lui, acesta mergea în paralel cu fundaţia basilicii Sf. Petru, care se afla deasupra, dar la un moment dat tunelul o lua spre est. După ce a parcurs mai bine de două sute de metri în întuneric, Benelli a ajuns la capătul galeriei subterane, unde se afla baza obeliscului. Au construit, aşadar, tunelul ca să poată să verifice fundaţia obeliscului. Extraordinar! Privirea i-a căzut atunci asupra unei date înscripţionate pe zidul de cărămidă din faţa lui 1648.

Dar obeliscul fusese mutat în anul 1586. De ce să fi construit tunelul şaizeci de ani mai târziu după ce mutaseră obeliscul din

locul iniţial în mijlocul pieţei? Ce se întâmplase în 1648?

În partea dreaptă a obeliscului, mai exista un semn. Benelli a şters cu mâna praful ce se aşternuse de-a lungul vremii. Atunci, a făcut un pas înapoi, şocat. Pe perete, era desenată cu vopsea roşie o cruce mare, iar dedesubt erau înscripţionate cuvintele: *pp Sylvestris II.*

Totul era evident acum. Construiseră tunelul dintr-un *singur* motiv: ca să amplaseze aici mormântul lui Silvestru, sub obelisc, unde nimeni nu se va gândi să-l caute. Dar de ce era atât de deosebit acest loc? Benelli a pus în curând capăt speculaţiilor sale. Sub cruce, erau scrise tot cu litere roşu-sânge aceleaşi cuvinte care erau gravate şi pe arginţii lui Iuda: *Salva me, Redemptormundi* „Salvează-mă, Mântuitor al Lumii!"

Benelli a respirat adânc. S-a întors apoi ca să-l informeze pe papă despre descoperirea făcută.

La mijlocul drumului însă, a auzit un zgomot în spatele său. Cu inima bătându-i gata să-i iasă din piept, cardinalul a îndreptat lanterna spre locul de unde auzise zgomotul. Tremurând, s-a întors la siguranţa oferită de basilică. Căci nu era singurul care descoperise mormântul lui Silvestru. Cineva sau ceva făcuse aceeaşi descoperire.

Un câine negru, uriaş.

Papa Ioan al XXV-lea asculta cu atenţie povestea cardinalului. În timp ce Benelli cerea permisiunea de a deschide mormântul, el îşi dădea seama că descoperirea acestuia ridica şi mai multe întrebări, fără să ofere prea multe răspunsuri. De ce mutaseră trupul din biserica laterană în acest loc şi mai tainic? Dacă acest papă fusese într-adevăr un om bun şi nu un slujitor al diavolului, de ce nu l-au reînhumat în basilica Sf. Petru poate chiar mai aproape de mormântul apostolului? Acesta era un fapt îngrijorător. Şi dacă a fost un om rău, de ce l-au îngropat lângă o biserică?

Pontiful a reflectat mult timp asupra acestor întrebări, cu ochii

închişi şi adâncit în gânduri. În cele din urmă, i-a spus lui Benelli că nu putea să-i dea permisiunea să deschidă mormântul. În ciuda tuturor investigaţiilor lor, nu ştiau încă dacă secretul pecetluit în mormânt avea să sprijine cauza lor sau pe cea a diavolului.

Benelli i-a povestit şi despre câinele pe care îl văzuse.

— Cu siguranţă că acest om a fost un slujitor al răului. Cum altfel am putea să explicăm prezenţa câinelui?

— Nu ştim de partea cui era Silvestru când a murit, spuse papa, clătinând din cap. Numai Dumnezeu ştie asta.

— Dar, insistă Benelli, indiferent ce-am găsi în mormânt, poate că se va dovedi benefic pentru noi. Sfinţia Ta, timpul ni se scurge printre degete. De ce era Sfântul Părinte atât de precaut în această privinţă? De ce stătea cu mâinile în sân? Credeţi continuă Benelli că forţele răului ştiu ce se află în mormânt?

— Nu cred, răspunse Ioan al XXV-lea. Cel puţin, nu încă. La fel ca noi, i-au redescoperit existenţa. Poate că trupul lui Silvestru al II-lea a fost mutat tocmai din acest motiv. Îşi vor folosi însă toate puterile ca să-i descopere secretul, cu atât mai mult cu cât mormântul este situat în afara graniţelor sfinte ale basilicii şi nu în pământ sacru. Acesta poate fi motivul pentru care s-au hotărât să vină la Roma.

— Când vor încerca să deschidă mormântul?

Pontiful a rămas tăcut câteva secunde. Apoi a spus pe un ton tăios:

— Diseară.

În după-amiaza aceea, paznicii basilicii au primit un ordin de la Vatican. Uşile bisericii aveau să fie sigilate cu însemnele papale. Nimeni nu avea voie să intre fără permisiunea expresă a papei.

Aproape în acelaşi timp în care muncitorii spărgeau zidul tunelului, Ben se întorcea la San Francisco cu sicriul soţiei sale. După ce a terminat cu pregătirile de înmormântare, ce urma să aibă loc a doua zi, s-a dus la mănăstire. Înainte de a se întâlni cu

Marie şi cu Rachel, a trecut pe la maica stareţă. Ea l-a prezentat preotului de la Roma.

Ben şi părintele duhovnic au stat mult de vorbă despre Paul, despre natura răului, despre moartea lui Florence. La sfârşit, Ben a tras propriile sale concluzii. Poate că la asta a contribuit faptul că oriunde se ducea îl urmărea un câine negru, uriaş. Nu i-a spus însă nimic despre asta călugărului, gândindu-se că acesta avea şi aşa destule probleme legate de Paul şi Marie. Şi, ciudat, de când intrase în mănăstire animalul nu-şi făcuse simţită prezenţa.

La sfârşitul discuţiei lor, călugărul i-a cerut ajutorul lui Ben, iar acesta i l-a oferit fără să stea prea mult pe gânduri. Au plecat împreună de la mănăstire. Mergeau pe un drum lung şi prăfuit, care nu avea decât o singură destinaţie.

Hanlondawes, directorul agresiv al închisorii de maximă siguranţă din San Francisco, a fost luat prin surprindere de sosirea neaşteptată a celor doi vizitatori. Nu ştia ce hotărâre să ia în privinţa cererii lor ciudate. Acest lucru îl deranja, pentru că el ştia răspunsurile la toate întrebările. În plus, când era vorba de deţinuţii lui, răspunsul era invariabil negativ.

Directorul a renunţat să se mai uite pe fereastra biroului său. Afară, nu vedea decât zidurile negre ale închisorii şi clădirile anonime marcate cu litere de la A la D. Nici biroul său nu se putea lăuda cu prea multe concesii făcute confortului: o masă din lemn, multe cărţi (îi plăcea să citească) şi două scaune. Adevărul era că Dawes făcea puţine concesii, chiar şi când era vorba de el însuşi. Era un ascet prin excelenţă, iar simţul lui de dreptate era biblic el aplica pedepsele cu promptitudine şi mânie.

Directorul s-a aşezat la biroul său. Îi privea cu atenţie pe Ben Ingelmann şi pe omuleţul firav de lângă el.

— Rugămintea dumneavoastră este cu totul neobişnuită, domnule profesor Ingelmann, spuse el în cele din urmă. Nu am nimic împotrivă să vă las pe *dumneavoastră* să-l vizitaţi pe Kramer, dar acestui domn nu-i pot permite accesul. Kramer nu

are timp de preoţi, continuă el, adresându-se aspru părintelui duhovnic. Nici nu cred că ştie cu ce se ocupă aceştia. Vizita asta l-ar călca pe nervi, cu atât mai mult cu cât este şi aşa un om destul de periculos.

La începutul vizitei lor, când şi-au expus cererea, directorul ştia care va fi răspunsul lui. Era evident. Kramer nu făcuse nicio petiţie oficială ca să vadă pe cineva şi în plus, suporta în continuare consecinţele atacului său asupra studentei. Viaţa în completă izolare din celulele subterane ale Corpului E începea să-l înveţe chiar şi pe Kramer că nu te puteai pune cu Hanlondawes.

Acum, însă, nu mai era chiar atât de sigur. Ceva din atitudinea preotului îl determina să-i accepte cererea. Continua să se uite în ochii părintelui duhovnic. Acesta trăda prin întreaga lui fiinţă o putere de convingere uluitoare. Era un om remarcabil, fără îndoială.

— Ei bine... spuse Dawes, mângâindu-şi bărbia. A apăsat pe un buton şi i-a ordonat secretarului să-l caute pe directorul Corpului E şi să-i transmită instrucţiunile sale. Bine, spuse el în final, vă acord amândurora câte douăzeci de minute, dar numai *dacă* deţinutul este de acord.

Pe chipul lui Ben se citea dezamăgirea, pentru că era convins că acesta nu va accepta niciodată.

— Îmi pare rău, domnule profesor Ingelmann, spuse Hanlon, aplecându-se spre micul său auditoriu, dar ca director al acestei închisori nu pot să încalc regulile pentru nimeni. Nici măcar pentru un emisar al papei. De aceea sunt reguli. Apropo, ce face Paul?

Ben i-a aruncat o privire părintelui duhovnic.

— Paul este bolnav, spuse el.

— Sper că nu e ceva grav.

— E într-adevăr foarte bolnav.

Dawes a căzut pe gânduri. Poate că ar trebui să le expună suspiciunile sale legate de Kramer, potrivit cărora el era

criminalul în serie. Discuţia a fost întreruptă de o bătaie în uşă.

— Intră! strigă Dawes.

În cameră şi-a făcut apariţia directorul Corpului E. Avea constituţia unei gorile şi un creier pe măsură.

— Am vorbit cu Kramer, domnule. Acceptă să-i primească.

— Da? spuse Dawes, vădit uimit şi mânios în acelaşi timp. Aveţi douăzeci de minute la dispoziţie, aşa că aţi face bine să vă grăbiţi.

Şi-a urmărit vizitatorii cu privirea. Ce cuplu ciudat! Foarte ciudat, într-adevăr! Abia dacă îi adresase câteva cuvinte călugărului, dar când le-a spus mai devreme că supunerea este cheia conducerii cu succes a unei închisori părintele duhovnic a răspuns imediat: „Nu. Adevărul este cheia."

Ciudat, pentru că tatăl lui Hanlon obişnuia să spună adesea acest lucru. Dar preotul nu avea de unde să ştie asta.

Stăteau în faţa intrării din Corpul E.

— Trebuie să vorbesc cu Kramer între patru ochi.

— Înţeleg, spuse Ben. Sper să găsiţi ce căutaţi. Trebuie să mă întorc la universitate acum. Vă rog să-i transmiteţi lui Marie că voi veni puţin mai târziu s-o văd ca să vorbim despre înmormântarea lui Florence şi despre multe alte lucruri.

— Ben, fii foarte atent! îi spuse părintele duhovnic, strângându-i mâna. Eşti în mare pericol. Aceste spirite demonice îi distrug pe toţi cei care au fost alături de Paul şi l-au iubit. Să nu te duci sub nicio formă acasă la Paul! Cred că ar trebui să rămâi la mănăstire diseară. Vei fi în siguranţă acolo.

— Mă descurc, staţi liniştit! răspunse Ben, privind chipul îndurerat al însoţitorului său. Ne vedem mai târziu.

Ben l-a urmărit pe preot străbătând coridorul cenuşiu, de parcă se ducea să-şi întâlnească destinul. Apoi, şi-a văzut de drum.

— Ca să vezi! spuse Karl Kramer. A venit în sfârşit slujitorul Domnului, continuă el batjocoritor. Erau singuri. Braţele şi

picioarele deţinutului erau ţintuite de o masă din fier în mijlocul camerei în aşa fel încât nu putea să facă nicio mişcare. Dacă ar fi putut, l-ar fi ucis pe preot la fel de uşor cum ar fi strivit o insectă. Ştiu cine eşti, spuse el apoi.

Părintele duhovnic nu a rostit niciun cuvânt. În ciuda faptului că ţinuta sa nu-i trăda poziţia pe care o ocupa la Vatican, criminalul ştia totul despre el: demonii îl informaseră. Apoi Kramer a început să împroaşte cu noroi şi blasfemii. Cu o voce scăzută, dar insistentă, cuvintele se revărsau din gura lui rostite într-o limbă necunoscută. Delirul diavolului. Călugărul l-a ignorat; deţinutul nu-şi putea controla manifestările. Demonii îl stăpâneau acum ca pe un copil aflat în pântecele mamei sale.

— Ştiu şi de ce ai venit, spuse Kramer. Vorbea în latină, iar ochii îi scăpărau scântei. Este vorba despre monedă. Sunteţi speriaţi cu toţii. Mi-a oferit-o mie mai întâi, dar apoi m-a tras pe sfoară şi i-a dat-o lui.

— Taci!

Părintele duhovnic şi-a invocat puterile. Nu se uita la Kramer, dar ştia ce se va întâmpla.

În doar câteva clipe, ochii ucigaşului au devenit ca de sticlă, iar chipul i s-a crispat îngrozitor. Gura i s-a deschis într-un rictus cumplit, capul i-a căzut într-o parte, limba şi buzele fiindu-i inundate de salivă. Kramer părea o păpuşă caraghioasă, cu trupul rigid, ce încerca să se elibereze din cătuşele de fier. Călugărului însă nu-i era teamă de Kramer, căci spiritul lui nu mai era decât o epavă eşuată. În viziunea sa, părintele duhovnic şi-a început călătoria în iadul altei fiinţe umane.

Deşi trecuseră doar câteva minute de când părintele duhovnic se afla între zidurile înguste ale închisorii, călătoria sa a fost lungă şi înspăimântătoare. În ciuda faptului că a pătruns în planurile astrale ale răului, călugărul nu a putut să-l identifice pe cel care îi controla pe Kramer şi pe Helen, pentru că se ascundea de el ca în spatele unui văl. Numele meu e necunoscut, nu mă provoca! părea a-i spune.

În cele din urmă, preotul nu a putut să meargă mai departe, deoarece spiritul sălăşluia în cel mai îndepărtat inel al întunericului, acolo unde nici măcar preotul nu putea să ajungă. Părintele duhovnic a deschis în cele din urmă ochii.

N-a reuşit să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.

După ce puterile călugărului l-au eliberat pe Kramer, acesta şi-a revenit în simţiri. Călugărul l-a văzut atunci pe Kramer aşa cum era în realitate. Cadavrul viu al unei fiinţe umane, o navă naufragiată, azvârlită de colo-colo de valurile mării, un suflet pe veci pierdut. În curând, spiritele demonice se vor întoarce în bârlogul lor pentru a-l supune din nou unui calvar inimaginabil şi a-i da în final lovitura de graţie. Pentru Kramer nu mai exista nicio speranţă în această lume.

— Karl, ascultă-mă! spuse călugărul pe un ton stăruitor. Trebuie să te lupţi cu spiritele răului, nu trebuie să le laşi să-ţi distrugă sufletul. Ai înţeles? Trebuie să te îndrepţi, să încerci să te căieşti.

Kramer îl privea în tăcere, fără să facă nicio mişcare. Atunci s-a auzit un zgomot la uşă; se întorseseră paznicii. Călugărul s-a ridicat în picioare. Acest specimen decăzut al omenirii deţinea un mare secret. Era sigur de asta. Dar Kramer nu voia să-l dezvăluie. Îl va lua cu el în mormânt.

Călugărul a făcut semnul crucii în direcţia criminalului şi apoi a plecat.

Ben se afla în biroul său, punându-şi într-o cutie cărţile şi hârtiile. Era timpul să plece. Odată cu moartea lui Florence, dispăruse şi dorinţa de a-şi continua cariera universitară. Mâine, va aduce la cunoştinţa conducerii facultăţii hotărârea pe care o luase. Va fi cumplit să trăiască doar din amintiri, Florence aparţinând de-acum doar trecutului. Nu ştia ce avea să facă în viitor şi nici nu mai avea importanţă. Ce conta cu adevărat era ajutorul pe care trebuia să-l acorde lui Marie şi lui Rachel. Va face tot ce-i va sta în putinţă să le ajute, chiar dacă trebuia să

înfrunte lucruri mai presus de înţelegerea lui. Florence ar fi făcut la fel. Îi era loial chiar şi după moarte. Nu-i va trăda pe cei pe care îi iubea.

Ben a luat în braţe cutia cu hârtii. A coborât, copleşit de tristeţe, treptele universităţii pentru ultima oară. Era un loc gol aşa cum era întregul oraş San Francisco. În dimineaţa aceea, a mai avut loc un cutremur de 6 grade pe scara Richter, comentat îndelung de presă şi televiziune. Se zvonea că preşedintele avea de gând să impună evacuarea forţată a oraşului. Aşteptau lovitura de graţie.

— Domnule profesor Ingelmann?

O fată frumoasă se îndrepta spre el.

— Bună ziua. Eu sunt Suzanne Delaney. O prietenă apropiată a lui Paul, adăugă ea imediat, chiar foarte apropiată.

Ben s-a oprit. Aşadar, aceasta era studenta despre care se spunea că era amanta lui Paul. Trebuia s-o avertizeze într-un fel; poate că şi ea era în pericol.

— Da?

— Vreau să vorbesc cu dumneavoastră. Trec printr-o perioadă foarte dificilă în ultima vreme. Este vorba despre relaţia mea cu profesorul Stauffer.

Ben a ezitat. Trebuia să discute cu ea. Dar mai întâi, trebuia să vorbească cu Marie; era îngrijorat de soarta ei şi a fetiţei ei.

— Foarte bine. Diseară.

— Nu s-ar putea mai devreme? spuse Suzanne, adoptând o voce mieroasă. Trebuie să plec în curând din oraş. Din cauza cutremurelor.

Ben ajunsese între timp la maşina lui. Deschizând portbagajul, a aruncat înăuntru cutia de carton. Se scărpină în cap. Dintr-un motiv oarecare, nu putea să ia o hotărâre.

— Vă rog, domnule profesor Ingelmann, vă implor!

În acest timp, Ben s-a urcat în maşină şi a încercat să pornească motorul. Acesta, însă, a refuzat să-l asculte. La naiba, asta-i mai lipsea! mai mergea oare ceva bine în lume? Bateria

era moartă. Cum era posibil aşa ceva? Mersese perfect în ultimele zile.

— Se pare că aveţi o problemă, spuse Suzanne cu un zâmbet generos, apropiindu-se de geam. Maşina mea este acolo. Putem să mergem împreună să bem o cafea şi să stăm de vorbă.

Ea i-a arătat o maşină sport de culoare roşie, care strălucea în lumina soarelui de toamnă. Era la o distanţă de doar câţiva metri.

— Ar fi o idee bună, spuse el, desfăcându-şi centura de siguranţă şi dădu să coboare din maşină. S-a răzgândit însă brusc, exclamând: Mai bine ne vedem în seara asta la clinica mea. Vorbea cu o voce aspră şi hotărâtă. Apoi, a închis în grabă uşa maşinii.

O furie cumplită se citea pe chipul Suzannei.

— Bine, spuse ea cu o voce domoală. La revedere, prietene. Şi transmite-i salutări soţiei tale! adăugă ea, îndepărtându-se.

Ben a privit-o plecând. Deşi era o zi de noiembrie, era lac de sudoare. Avea şi un motiv. În spatele maşinii Suzannei, văzuse ceva.

Un câine negru, uriaş.

Numai după ce maşina a dispărut pe şosea, Ben a îndrăznit să se dea jos. Apoi s-a întors în fugă în biroul său. Trebuia să vorbească urgent cu părintele duhovnic şi cu Marie; deţinea informaţii vitale. Aflase un lucru de o importanţă covârşitoare.

Exista o legătură strânsă între Kramer, Helen şi Suzanne.

— Hei, uită-te pe unde mergi!

Ben urca în grabă treptele spre etajul al treilea, lovindu-l în treacăt pe individul care cobora. El a ajuns la etaj, cu inima bătându-i frenetic. Apoi s-a îndreptat spre biroul său. Poate că era deja prea târziu. Poate că Marie şi Rachel plecaseră de la mănăstire. Trecând pe lângă biroul lui Paul, a auzit pe cineva strigându-l.

— Ben!

S-a oprit, uimit. Paul se întorsese. Era vocea lui, fără nicio umbră de îndoială. Să intre sau să nu intre? Sau poate că ar trebui să dea mai întâi telefoanele acelea? Nervos, şi-a trecut mâna prin părul ud de transpiraţie, neştiind ce să facă. Apoi, s-a apropiat de uşă. A deschis-o cu prudenţă în timp ce inima îi bătea cu putere, gata să-i iasă din piept.

— Bună, străinule.

Ben se holba la spectrul din faţa lui şi la câinele negru, uriaş, care îi stătea la picioare. Camera a început atunci să se învârtă cu el şi o durere covârşitoare l-a lovit în piept cu puterea fulgerului. Şi-a dus mâna la inimă. Acestea erau ultimele ei zvâcniri de viaţă.

— Florence, murmură el. Apoi: Marie…

În aceste ultime clipe, el s-a gândit la ea la întâlnirea ce nu va mai avea niciodată loc în această lume. O înşelase. O tristeţe apăsătoare a pogorât asupra lui.

Spiritul lui Helen privea indiferent trupul muribund de pe podea. Văzuse atâţia morţi în două mii de ani de crime încât nimic nu o mai impresiona. Aceasta era arta spiritelor demonice înşelătoria. Revelaţii false, voci false, profeţii false. Şi oamenii cădeau întotdeauna în capcana răului ce copii naivi erau! De ce le-a fost încredinţată tocmai lor cea mai mare comoară din univers? Ce absurd! Dumnezeu însuşi dăduse greş în această privinţă.

În timp ce Ben era învăluit de aripa morţii, Suzanne a intrat în clădire şi a început să urce încet scările. Când a deschis uşa de la biroul lui Paul, spiritul lui Helen s-a făcut nevăzut. Sclava ei intra acum în acţiune. Suzanne şi-a legat părul în timp ce examina trupul lui Ben, ce încă nu se răcise. Apoi, a ieşit pe sală, ţipând cu o voce isterică:

— Doamne Dumnezeule! Ajutor! Ajutor! Profesorul Ingelmann a suferit un atac de cord.

Juca teatru. Acesta era punctul forte al Suzannei.

CAPITOLUL 32

> „Pe insula Tibertina, care se ridică din apă precum carena unei corăbii din piatră cenuşie, exista … palatul fastuos al unui evreu care a încercat să cumpere cu aur şi pietre preţioase puterea apostolilor. Alături de el, se afla frumoasa Elena, pe care a ridicat-o de la statutul de curtezană la rangul de «Gândire» a lui Dumnezeu.”
>
> Ambrosini, *Arhivele secrete ale Vaticanului*

— Roma, Cetatea Eternă. Nu se poate să n-o iubeşti, spuse Helen, întorcându-se de la fereastra apartamentului somptuos. Dar acum nu este nimic, continuă ea. Tu nu ai de unde să ştii, Paul, ce înseamnă să trăieşti în perioada sa de glorie. În timpul domniei lui Nero, Roma era cu adevărat înfloritoare. Era cel mai frumos oraş din lume şi din toate timpurile. Nu-ţi imaginezi deliciile pe care le-am savurat în vremurile acelea, nebuniile pe care le-am făcut, scăpând basma curată.

Helen s-a aşezat pe pat. Era goală, iar trupul zvelt şi coapsele delicate străluceau în lumina lunii. Îşi trecea mâna prin părul negru al lui Paul, care era cufundat într-un somn adânc. Apoi, l-a ciupit cu putere de umăr, iar el s-a trezit. Afară, oraşul era scăldat în mii de luminiţe.

— E timpul să te îmbraci, spuse ea. Nu este departe.

— Unde mergem?

— Vom vizita locul unde am trăit cândva. În vremuri demult apuse, când moneda mi-a fost pentru prima dată încredinţată spre păstrare. Ţi-e dor de Suzanne? întrebă ea, sărutându-l. Eu nu sunt aşa de bună, nu? Nu reuşesc să te satisfac aşa cum o face ea, nu-i aşa? Îţi plac mai mult „prospăturile”?

— Ai fost minunată.

— Nu uita, trupul nu este al meu! spuse ea, aruncându-i un zâmbet atotştiutor. Dar am o experienţă de două mii de ani, crede-mă! Nu-ţi face griji, o să te întorci în curând la San Francisco! Doar că o să-l găseşti puţin schimbat, continuă ea, ţuguindu-şi buzele.

— Schimbat? întrebă el, sprijinindu-se într-o mână. În ce sens?

— Pe pământ totul este trecător, răspunse Helen, râzând veselă, totul este zădărnicie. Iar noi, spiritele, vorbim în şarade şi parabole, din care voi, pământenii, nu înţelegeţi nimic. Voi nu vedeţi ce vedem noi. Dacă aţi vedea, totul ar fi foarte clar.

— Dar ce poţi să-mi spui despre această monedă? Când a apărut pentru prima dată? întrebă Paul, luând-o în braţe. El nu mai avea de-acum o soţie: În mintea sa, nu mai exista nicio amintire legată de Marie.

— A aparţinut unui prieten, care a murit.

— Dar de ce a ajuns în posesia lui?

— Pentru că aşa a fost scris în stele.

— În stele? spuse el nedumerit. Este imposibil.

— Paul, te-am minţit eu vreodată? întrebă Helen, spunând o minciună chiar atunci. Când un copil vede o hartă a lumii, el vede doar forme şi culori. Dar tu ştii, datorită inteligenţei umane, că harta îţi prezintă ţări care există în realitate. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul stelelor. Când le priveşti, percepţia ta seamănă cu percepţia unui copil. Ele sunt doar nişte puncte strălucitoare, aruncate la întâmplare pe cer. Dar când eu privesc stelele, văd lucruri cu totul diferite.

— Ce anume vezi?

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune ce văd, Paul. Tu vezi stele, eu văd îngeri şi arhangheli, văd tronuri şi puteri. Văd, de asemenea, un Templu uriaş, de o simetrie perfectă. Şi multe alte lucruri cele douăsprezece triburi ale lui Israel, împărăţii şi arca. Văd atât de multe lucruri!

— Moneda te ajută să le vezi?

Ea a încuviinţat din cap.

— Cu ajutorul monedei, poţi să vezi clipa în care trecutul, prezentul şi viitorul erau un întreg. Problema voastră, a pământenilor, este aceea că percepeţi totul în funcţie de timp: credeţi că un eveniment este urmat de un altul, dar nu este adevărat. Toate sunt întreţesute ca într-o pânză realizată de un maestru desăvârşit. Trecutul se îmbină cu viitorul, viitorul este întotdeauna pe urmele trecutului, iar trecutul şi viitorul îşi au începutul şi sfârşitul în prezentul etern. În plus continuă ea, scoţând din „mânecă” moneda lui Iuda ca un magician cu treizeci de monede ca aceasta poţi să cumperi o comoară inestimabilă: viaţa veşnică.

— Deci călugăriţa avea dreptate.

— Nu, spuse ea, strâmbându-se dispreţuitoare. Aceşti oameni îşi bagă nasul unde nu trebuie, dar nu înţeleg nimic. Ea a făcut o pauză. Trebuia să-i spună mai multe lucruri, de vreme ce el trebuia să ia singur o hotărâre. Cum să-ţi explic mai bine dacă tu nu ştii nimic despre lumea spirituală? Uite cum o să facem! O să-ţi spun o parabolă, o poveste pentru copii. Unei persoane, pe care eu o cunosc, i s-a promis în schimbul câtorva bănuţi de argint un teren în care era ascunsă o comoară extraordinară. Dar acest teren nu era obişnuit. El exista şi în plan fizic, dar şi în plan mistic. Exista şi în cer, dar şi pe pământ şi asta pentru că lucrurile cereşti sunt reflectate şi în plan teluric. Promisiunea a fost aşadar pecetluită într-un templu un templu fizic, aflat pe pământ, dar şi într-un templu spiritual, aflat în ceruri. Monedele dezvăluie acest lucru; ele acţionează ca nişte oglinzi.

— Dar ce s-a întâmplat?

Chipul lui Helen trăda o tristeţe copleşitoare.

— Promisiunea s-a dovedit o înşelătorie. Cele treizeci de monede au cumpărat doar terenul din planul teluric, adică pământul, împreună cu tot ceea ce implica acesta, printre care şi omul, creat din ţărână. A cumpărat şi un sclav care ştia unde era ascunsă comoara spirituală. Dar sclavul viclean a împărţit comoara celor pe care îi iubea. Cumpărătorul, cel pe care îl cunosc eu, a insistat, fireşte, ca târgul să fie respectat. Fusese înşelat, dar o promisiune făcută într-un templu nu poate fi anulată. Ea este eternă. Iar comoara nu era pierdută, fusese doar risipită în timp.

— Şi?

— S-a dat o bătălie cumplită în cer şi pe pământ, o luptă care continuă şi astăzi. Sclavul a fost crucificat pentru trădarea sa; templul de pe pământ a fost distrus. Dar nimic nu se pierde în eternitate. La fel cum putem aduna monedele, putem recupera şi comoara.

— Şi când se va întâmpla asta?

— Târgul trebuie respectat. Atunci când monedele vor fi recuperate, cei care deţin în mod abuziv comoara în prezent vor fi obligaţi s-o înapoieze stăpânului de drept celui în posesia căruia se află terenul. El va fi astfel repus în drepturi.

Paul se gândea la toate astea.

— Terenul şi templul din ceruri se reflectă pe pământ asta am înţeles. Cumpărătorul a crezut că a cumpărat un teren pe pământ, dar şi unul în ceruri şi asta am înţeles. Dar a perceput el adevărata natură a târgului? A cumpărat ce-a văzut sau ceea ce *exista în realitate?* Dacă a cumpărat ce-a văzut, atunci vina îi aparţine. În fine, cine este stăpânul terenului unde se presupune că este ascunsă comoara?

— Îţi merge mintea, spuse ea, sărutându-l. Asta, iubitule, tu trebuie să afli. În momentul în care monedele îşi descătuşează puterile uriaşe, lumea le simte. Astăzi, vei vedea împărăţiile acestei lumi, îţi promit. Jocul a început deja.

— Dar nu văd nimic.

— Asta pentru că stai, ca de obicei, într-o poziţie necorespunzătoare, iubitule, spuse ea.

Cutremurul a lovit oraşul San Francisco în primele ore ale serii, când traficul atinsese apogeul. A avut 8,5 grade pe scara Richter. Într-un minut şi patruzeci şi cinci de secunde, au murit trei sute optzeci de mii de oameni.

La scurt timp după aceea, la Roma, la ora şase dimineaţa, cardinalul Benelli se afla în faţa papei. Apoi, s-a îndreptat spre observatorul Vaticanului.

— Cardinale!

Astronomul era acelaşi omuleţ chelios şi cu ochi mici şi strălucitori pe care Benelli îl cunoscuse cu ocazia ultimei vizite pe care o făcuse la observator. De data aceasta, nu mai era atât de sigur pe el. Fusese trezit din somn cu câteva minute mai devreme la cererea expresă a papei şi era foarte nervos din această cauză.

— Cardinale, cu ce vă pot ajuta?

Benelli îl privea cu aceeaşi nedumerire. Cum putea să-i explice ce dorea fără să pară nebun?

— Signor?…

— Pundi, răspunse astronomul. Vedea că prelatul era agitat şi nesigur pe el. Ce se întâmplă?

— Signor Pundi, spuse Benelli, acum câteva luni am venit aici împreună cu un călugăr. Vă amintiţi?

— Desigur. Astronomul fusese foarte impresionat de vizita celui care ocupa a doua poziţie în ierarhia Bisericii Catolice.

— Mi-aţi arătat nişte planete.

— V-am arătat o conjuncţie a planetelor. Era vorba, de fapt, despre o mişcare retrogradă…

— Opriţi-vă! strigă Benelli. Opriţi-vă! Ce-am văzut mai exact?

— Ce-aţi văzut? Păi, aşa cum am spus, aţi văzut planete.

— Nu! ţipă Benelli. În viziunea mea, am văzut constelaţii, am

văzut planete, am văzut animale.

— Animale? Astronomul îşi făcea de lucru cu clipboardul. Voi încerca să vă ajut, spuse el, copleşit de situaţie. Era evident sărmanul cardinal nu era în toate minţile.

Benelli îşi sprijinea capul în mâini.

— Am văzut stele. Am văzut planete. Am văzut animale. Mi-aţi spus că planetele erau la fel ca înainte.

— Da, spuse astronomul, speriat acum. La fel ca înainte. Aţi văzut aceeaşi conjuncţie a planetelor care a avut loc în anul 66 după Hristos, pe data de 7 martie. O aliniere a planetelor Marte, Neptun şi Uranus. V-am spus că o conjuncţie presupune o apropiere aparentă a corpurilor cereşti…

— Aşa este, spuse Benelli, aproape plângând. Dar am văzut şi stele.

— Dar sunt miliarde de stele, cel puţin o sută de miliarde.

— Da, dar în ziua aceea, stelele şi planetele erau aliniate într-o anumită ordine, spuse Benelli. Trebuie să mă ajutaţi să le descopăr.

Astronomul îl privea complet neajutorat.

— Aş putea să iau legătura cu observatoarele din întreaga lume, spuse el, dar ce să le spun? Cum să le descriu stelele pe care le-aţi văzut? Parcă am căuta un ac în carul cu fân. Ele sunt doar nişte puncte luminoase.

Benelli se uita frenetic în jurul lui. Dintre o sută de miliarde de stele, el văzuse câteva împreună cu aceste planete. A surprins atunci o imagine dintr-o eră pământească şi acum încerca să o redea cu cât mai multă claritate.

— Îngenunchează! spuse el disperat.

— Să îngenunchez?

Astronomul s-a supus, iar Benelli a început să se roage. În curând, a avut din nou viziunea aceea. Dar acum ştia cum s-o interpreteze. Nu trebuia s-o privească din perspectiva Bisericii, ci din cea a forţelor răului. Cardinalul l-a scuturat cu putere pe sărmanul astronom, care stătea încă în genunchi.

— Să presupunem că eşti un vrăjitor din vremurile antice, unul dintre magi, oameni care ştiau să citească în stele! Să spunem că priveşti cerul pe data de 7 martie în anul 66 după Hristos! Ce vezi?

— Văd conjuncţia planetelor Marte, Neptun şi Uranus.

— Unde?

— În zodia Peştelui. Aceste planete sunt în zodia Peştelui.

— Da! Iar peştele îl reprezintă pe pescar pe Sfântul Petru. Ce simbolizează Marte?

— Războiul.

— Şi Neptun şi Uranus?

— Ăăă… Astronomul se străduia, disperat, să-şi amintească. Neptun este simbolul misticului, iar Uranus al magicianului.

— Nu înţelegi? şopti Benelli. Un magician şi Sfântul Petru, misticul, s-au luptat în anul 66 după Hristos.

— Cine a câştigat? întrebă astronomul, asudând din greu. Cardinalul o luase razna, asta era sigur.

— Sfântul Petru, strigă Benelli, pentru că lupta s-a desfăşurat în constelaţia Peştelui. Pescarul a câştigat; puterea magicianului a fost înfrântă. Dar nu asta este important, nu înţelegi? Asta s-a întâmplat atunci. Viziunea încearcă să-mi spună cine este magicianul, cine este spiritul răului care vine pe pământ!

— Spiritul răului… Astronomul s-a ridicat în picioare. Cardinale, iertaţi-mă, dar cred că…

Benelli nu l-a auzit. El a rămas în genunchi, vărsând lacrimi amare. Ştia acum cine era îngerul întunericului.

Faptele apostolilor o spuneau cu certitudine.

— Ai văzut ce s-a întâmplat? întrebă Paul, nevenindu-i să creadă ce vedea la televizor.

— Da, spuse Helen, ieşind din baie. A avut loc un cutremur la San Francisco şi au pierit mii de furnici. Aş fi putut să-ţi spun asta cu mult timp în urmă, continuă ea, aruncându-i o altă minciună.

— De unde ştiai?

— Datorită monedei, fireşte, răspunse ea, îmbrăcându-se cu rochia de muselină. Ţi-am spus, manifestările puterii ei încep să crească în intensitate. Dar asta nu e nimic. Grăbeşte-te, nu trebuie să întârziem!

Au părăsit apoi blocul cu apartamente de lux.

— Ia-o pe aici! spuse ea.

Au traversat o stradă sordidă, înţesată cu taverne şi cafenele, în faţa cărora oameni cu chipuri ursuze îşi descântau băutura. Acesta era bârlogul mafioţilor. Ucigaşii le aruncau priviri crude, nemiloase.

— Nu ne vor face niciun rău, spuse Helen.

Au trecut pe lângă un grup de indivizi care sorbeau cu nesaţ din sticlele de vin în timp ce stăteau pe trotuar. Ea le-a fluturat pe la nas inelul cu safire şi diamante pe care îl purta. Doi dintre ei au vrut să-i urmărească, dar apoi au dispărut la fel de repede la adăpostul umbrelor.

— Le este frică, spuse Helen, şi asta este foarte bine.

Datorită puterilor ei extraordinare, ar fi putut cu uşurinţă să-i neutralizeze sau chiar să-i distrugă. Influenţându-le gândurile, ar fi putut să-i determine să se arunce în faţa maşinilor. Sau ar fi putut să devină invizibilă, deşi era „înveşmântată" într-o formă umană. Spiritele rele ale mafioţilor au recunoscut-o oricum şi s-au supus voinţei sale. Ei îşi ascultau întotdeauna stăpânii. Nu aveau altă posibilitate: gândurile nu le mai aparţineau.

Paul şi Helen au ajuns la Tibru şi au început să meargă de-a lungul malului.

— Acolo trebuie să ajungem, spuse Helen, arătându-i un pod care traversa fluviul. Era Ponte Fabricio, cel mai vechi pod, încă în folosinţă, peste Tibru, construit în anul 62 înainte de Hristos. Apropiindu-se de el, Helen a început să depene amintiri.

— Îmi aduc aminte că am traversat acest pod când am vizitat Roma pentru prima dată. Era dis-de-dimineaţă, iar podul era înţesat de oameni care veneau la piaţă. Mirosul pe care îl degaja apa era insuportabil şi mi s-a făcut rău. Totul era atât de diferit

de portul Tyr unde am locuit eu. Cel puţin, sistemul nostru de canalizare era bine pus la punct.

O clipă mai târziu, din întuneric, a apărut un individ care le-a blocat drumul. Trăgea cu poftă dintr-o ţigară şi îi privea cu atenţie pe amândoi. Rino Marcelii era un om îndesat, în vârstă de cincizeci şi trei de ani, cu un complex saturnian şi înfăţişarea unui gangster, caracteristici complementare naturii sale. Era naşul mafiei, implicat în crime şi acţiuni violente. Helen îl ajutase să-şi clădească micul său imperiu. Ei făceau parte din aceeaşi societate secretă din Roma, iar el nutrea un respect deosebit pentru ea.

Rino nu i-a adresat niciun cuvânt lui Helen, dar a pornit înaintea lor, călăuzindu-i. Au traversat podul spre insula Tibertina.

— Această insulă este populată încă din Antichitatea romană, îşi continuă Helen povestirea. Acolo se afla un templu închinat lui Aesculapius, zeul medicinii, spuse ea, arătându-i locul. A fost înălţat cu mult înainte ca eu să mă nasc. Iar acolo era o piaţă de sclavi. Puteai să faci afaceri bune dacă veneai înaintea celor care voiau să cumpere sclavi pentru luptele cu gladiatori.

Paul şi Helen au străbătut apoi malul stâng al insulei Tibertina. Ea şi-a strecurat mâna într-a lui. Păreau doi soţi bogaţi, care ieşiseră să-şi facă plimbarea de seară, lipsiţi de grijile oamenilor de rând. Şi-au continuat „plimbarea” spre partea de nord a insulei, lăsând în urmă casele pescarilor şi ale luntraşilor.

— Palatul se afla aici, spuse Helen. L-au dărâmat la scurt timp după moartea lui.

Paul nu vedea decât un parc unde te puteai odihni pe nişte bănci din piatră. Helen l-a îndrumat spre un colţ al parcului, unde se afla un buncăr din beton, cu o uşă masivă din fier. Uşa era deschisă, scoţând la iveală nişte trepte vechi şi uzate. Ele duceau, fără îndoială, undeva sub parc. Helen continua să vorbească în timp ce coborau.

— În partea cealaltă a fluviului, se află zona Trastevere, unde

a trăit duşmanul lui cel mai aprig. Locurile s-au schimbat, fireşte, de-a lungul secolelor. În vremea mea, acolo era un ghetou evreiesc. Ei erau tăbăcari, cămătari, arămari. N-am ştiut niciodată când şi-a făcut apariţia. Nu ne-am aşteptat să fim provocaţi de un pescar analfabet.

Au trecut printr-un coridor îngust cu multe deschizături, dintre care unele păreau false. După ce au străbătut coridorul, au ajuns într-o peşteră uriaşă. Paul era fascinat, căci nu era vorba de o simplă peşteră, ci de un templu subteran, săpat în stânca insulei o replică mai mică a templului imens care existase cândva în palatul construit la suprafaţă. Lumina zilei nu pătrundea în întunericul infernal. Locul era scăldat însă într-o lumină ciudată, gălbuie, care venea dintr-o sursă necunoscută.

Paul cercetă împrejurimile. În centrul peşterii, scaune sculptate în granit negru-lucios împrejmuiau o pentagramă uriaşă gravată în podea cu aur. Frescele de pe pereţi conţineau scene din timpuri antice. Ele înfăţişau un loc păgân de închinăciune, unde acoliţii făceau sacrificii umane, supravegheaţi de o femeie şi de marele preot. Scenele erau extrem de sângeroase; chipurile victimelor trădau o spaimă cumplită.

Paul a rămas cu ochii aţintiţi asupra uneia dintre scene care părea extraordinar de vie. Chipul femeii era identic cu cel al lui Helen, în timp ce trăsăturile marelui preot nu se deosebeau prea mult de cele ale lui Paul.

Dar, în timp ce privea, tabloul a început să se unduiască precum imaginea reflectată într-o piscină, ca şi când fresca prinsese viaţă dintr-odată. Chipul marelui preot a adoptat o expresie de o cruzime sălbatică, trupul său crescând în înălţime. Veşmintele s-au schimbat şi ele. Roba aurie a vrăjitorului a căpătat o culoare neagră ca smoala. În faţa ochilor lui Paul a apărut o imagine nouă un spectru trufaş şi puternic din vremuri păgâne, un rege din timpuri antice.

— Cine este?

— Vei afla în curând, spuse Helen pe un ton tăios. Vino acum!

Helen stătea în centrul templului, în interiorul pentagramei, lângă Paul. Umbrele întunecate pe care el le zărise alunecând pe pereţi au venit acum să-i întâmpine. Erau bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în veşmintele antice pe care Paul le văzuse atunci când ajunsese în cel de al optulea plan astral.

Doi servitori s-au apropiat de Helen şi Paul, dezbrăcându-i de hainele pe care le purtau. Alţi doi i-au îmbrăcat apoi cu veşminte similare cu ale lor, punându-le însă şi podoabe din aur şi argint. Paul n-a opus rezistenţă. Mintea şi mişcările sale erau letargice, supunându-se voinţei monedei.

Atmosfera din templul subteran a devenit caldă şi intimă. Lumina gălbuie care străbătea întunericul a început treptat să se diminueze, până când umbrele nopţii au pus cu totul stăpânire pe templu, tulburate doar de licărul lumânărilor negre din spatele edificiului. Paul privea în faţă. Nu existau podoabe sau ornamente pe stânca strălucitoare pe care se formase insula Tibertina. Helen s-a întors spre Paul.

Înainte de a ajunge în ultimul plan astral, trebuie să folosim puterea monedei ca să pătrundem într-un mormânt. Nu este departe de aici. Indiferent ce vei vedea, *nu te lăsa* influenţat! Ai înţeles? O singură greşeală şi trupurile noastre fizice şi spirituale ar putea fi pe veci distruse.

Paul a încuviinţat din cap. Un singur gând îl stăpânea acum: să ajungă în ultimul plan astral. Nu ştia de ce Helen voia să pătrundă într-un mormânt şi nici nu-l interesa. Cei aflaţi în templu au făcut un cerc în jurul lor şi au început să psalmodieze într-o limbă necunoscută.

Un timp, Paul nu a simţit nimic. Apoi, Helen i-a dat o cupă şi i-a spus să-i bea conţinutul până la ultima picătură. Paul a ascultat-o. Băutura avea un gust dulce şi în curând a fost cuprins de o oboseală soră cu moartea. Nu-şi mai simţea membrele; mintea lui se concentra asupra zidului din faţa sa. Îi străbătea întunecimea ca un astronom care încearcă să identifice o stea în

adâncimea cerurilor.

Apoi, treptat, din întunericul stigian, au apărut un templu din Antichitate, similar cu cel în care se aflau acum, dar mult mai mare, al cărui tavan se ridica semeţ deasupra tuturor. Era plin de oameni. Paul era înconjurat de sclavi şi adoratori, care aduceau ofrande zeului lor. În aer plutea mirosul greu de tămâie şi al sângelui victimelor umane sacrificate. Imaginea a dispărut apoi, iar stânca din faţa lui s-a transformat într-o cortină de catifea, luminată slab în întunericul care o înconjura. Paul s-a îndreptat spre ea.

— Paul, trebuie să-mi spui ce vezi. Eu nu pot să merg cu tine; sunt doar paznicul monedei. Tu trebuie să-i invoci puterile.

Deşi puterea spirituală a lui Helen era foarte mare, nu era dispusă să intre în mormântul aflat atât de aproape de inima Vaticanului. Nu ştia ce-ar fi putut să descopere acolo. Aşa că era mai bine să intre el.

Paul s-a trezit deodată în altă parte. Stătea pe un coridor îngust şi prăfuit. Părea un tunel deschis de curând la un capăt, după cărămizile împrăştiate pe podea. Paul a fost atras de lumina puternică, strălucitoare şi pură care răzbătea prin spărtură. Îl dureau ochii privind-o. Îi ardea sufletul.

— Întoarce-te! Întoarce-te! strigă Helen. Dacă ar fi intrat în basilica Sf. Petru, dacă s-ar fi apropiat de mormântul apostolului, l-ar fi pierdut pentru totdeauna.

După o oarecare ezitare, Paul şi-a întors privirea. A pornit prin tunel, aşa cum o făcuse şi cardinalul Benelli cu o zi înainte. Ajungând la baza obeliscului, a văzut pe perete o cruce roşie uriaşă şi înscripţia *pp Sylvestris II.* Paul se pregătea să pătrundă prin zidul tunelului în mormântul papei din Evul Mediu. A simţit atunci că nu era singur. Împreună cu el, mai era o prezenţă fizică şi sfântă. Căci papa lăsase un străjer acolo.

Pe Catherine de Benedetto.

Stătea singură, neînfricată, în tunelul îngust, învăluită într-o beznă fără margini. Disperată, încerca să privească dincolo de

Paul ca să descopere cine era adevăratul stăpân al monedei. Încerca, de asemenea, să-l împiedice pe Paul să intre în ultimul loc de odihnă al lui Silvestru al II-lea şi să-i divulge secretul atotputernic.

— Nu trebuie să intri acolo, spuse călugăriţa.

— Paul, întoarce-te! strigă Helen. Nu o provoca!

Dar era prea târziu. Paul a continuat să înainteze.

Brusc, a simţit alături prezenţa lui Helen. Luată prin surprindere de apariţia neaşteptată a unui duşman din lumea muritorilor, vrăjitoarea s-a năpustit dincolo de cortina protectoare a întunericului. Acum, adversarele se confruntau la marginea celui de al nouălea plan astral. Reprezentanta luminii şi reprezentanta întunericului.

— Nu trebuie să intri! *Nu trebuie să intri!*

Paul percepea vag conflictul, le vedea într-o lumină înceţoşată pe cele două războinice care se luptau într-un plan spiritual sfânta care îşi făcuse din credinţă un scut şi monstrul care încerca s-o distrugă, transformându-se din şarpe în scorpion şi apoi luând înfăţişarea unui lup.

Spiritul lui Paul era atât de zdruncinat încât nu mai ştia dacă se afla sau nu într-un trup uman. În urechi îi răsunau strigăte de durere şi disperare. La un moment dat, în faţa ochilor i-au apărut chipul lui Marie şi al lui Rachel, deoarece călugăriţa se lupta să-i redea libertatea voinţei. Dar Paul a rămas credincios monedei şi şi-a concentrat puterea asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit descoperirea secretului ascuns în mormântul papei Silvestru. Sclav al propriei ambiţii şi mândrii, nu mai avea nicio scăpare. Acceptase de bunăvoie lanţurile robiei.

S-a auzit atunci un strigăt cumplit, de agonie.

Paul s-a trezit din nou în templul subteran. Helen era lângă el, iar acoliţii se agitau în jurul lor. Chipul ei era cadaveric. Pentru că suferise o rană mortală, puterea şi existenţa ei pe pământ s-au diminuat dramatic. Dar trăia încă.

— Proştii! Proştii! murmură ea. Şi-au dezvăluit singura putere

pe care o au la dispoziţie. Călugăriţa mă poate birui, dar nu-i poate opune rezistenţă stăpânului nostru. Născută în lumea muritoare, ea nu-i poate apăra de forţele îngerului.

Ochii lui Helen scăpărau scântei.

— Au pierdut. Nimic nu ne mai poate opri acum.

Cardinalul Benelli a fost cel care a găsit-o de dimineaţă lângă mormântul papei Silvestru. Era convins că murise. Dar, în cele din urmă, Catherine de Benedetto s-a mişcat.

— Spuneţi-i Sfântului Părinte, murmură ea, că l-am văzut pe îngerul întunericului!

Ea a vorbit din nou, provocându-i fiori lui Benelli. Căci i-a confirmat ceea ce el ştia deja.

— Este Simon Magul.

PESCARUL

CAPITOLUL 33

„În cetate era un om, numit Simon, care zicea că este un om însemnat; el vrăjea şi uimea poporul Samariei. Toţi, de la mic până la mare, îl ascultau cu luare aminte şi ziceau: «Acest om este puterea lui Dumnezeu, cea care se numeşte Mare.» Îl ascultau cu luare aminte, pentru că multă vreme îi uimise cu vrăjitoriile lui.”

Faptele apostolilor 8:9-11

Prinţul vrăjitorilor, marele maestru al magiei negre.

Despre Simon Magul, primul eretic, Biserica ştia multe lucruri; nu doar Biblia şi Noul Testament apocrif relatează povestea lui îngrozitoare. Un adevărat artist în crearea iluziilor, un slujitor al diavolului prin excelenţă, Magul a fost contemporan cu Sfântul Petru. Pretinzând că este Fiul Celui Puternic, a fost considerat de Biserică drept cel mai mare eretic, pentru că a pretins că originile sale sunt divine. Astfel, el a comis un păcat spiritual împotriva Sfântului Duh, pentru care nu va mai obţine niciodată iertarea.

În arhivele secrete ale Vaticanului, există multe mărturii despre el şi despre puterile extraordinare ale răului pe care le invoca în încercările sale de a uzurpa rolul lui Hristos. Biserica a pus în capul listei cărţilor interzise, *Decretam Gelasianum,*

lucrare întocmită în secolul al V-lea, scrierile Magului, declarându-le „blestemate pentru totdeauna” împreună cu autorul lor.

Simon Magul, fiul lui Antoniu şi al Rahelei, s-a născut în Samaria, Israelul de astăzi. A studiat încă de la o vârstă fragedă tainele oculte, devenind un adevărat cunoscător al acestui domeniu, dar şi un adept al sectei conduse de Dositheus, din care făceau parte douăzeci şi nouă de bărbaţi şi o femeie, Elena. În curând, Magul (care înseamnă „magician”, aşa cum este cunoscut pretutindeni) şi-a înlocuit profesorul şi a transformat-o pe Elena, o prostituată din Tyr, în amanta sa. El a venit la Roma, unde şi-a construit un palat pe o insulă situată în mijlocului Tibrului. Aici, Magul şi-a expus doctrina, gnosticismul, cunoaşterea mistică a iluminării spirituale.

Simon Magul susţinea în predicile sale că lumea a fost creată de o putere, care se erija în rolul lui Dumnezeu, dar care nu era de fapt decât o palidă oglindire a Dumnezeului adevărat. El pretindea, de asemenea, că sufletele umane s-au prăbuşit din ceruri pe pământ şi numai mântuitorul omenirii le putea redea din nou perfecţiunea. Acest mântuitor era, fireşte, Simon Magul, care pretindea că era fiul Dumnezeului adevărat. În ceea ce-l priveşte pe Hristos, susţinea că Iisus nu a fost crucificat, momentul crucificării fiind doar o iluzie, şi nu era fiul Fecioarei Maria.

Magul afirma că iubita sa, Elena, era izvorul înţelepciunii. Ea se prăbuşise în lume din tronul ei ceresc, trădată de îngerii cărora ea însăşi le dăduse viaţă. Aceştia au obligat-o să adopte o formă umană ca s-o împiedice să se întoarcă la Dumnezeul adevărat. Ea va deveni Elena din Troia, iar Magul a prorocit că era condamnată să fie secole de-a rândul o prostituată, proprietatea comună a omenirii. Dar, prin puterile Magului, ea se va întoarce pe tronul ce i se cuvenea de drept.

Magul a predicat în lung şi-n lat această dogmă cea mai cumplită batjocură la adresa lui Hristos. A fost însă îmbrăţişată

de un număr mare de oameni într-o perioadă în care fiecare cult şi fiecare sectă prindea viaţă în rândul unei populaţii foarte superstiţioase. În curând, Simon a devenit cunoscut în întregul ţinut al Samariei, iar oamenii vorbeau cu veneraţie despre puterile sale legendare. Căci se părea că la fel ca Mesia putea să învie morţii, să înfăptuiască minuni, să redea mersul ologilor şi orbilor vederea sau să invoce spiritele.

Care era sursa acestor puteri diabolice nimeni nu ştia, cu excepţia iubitei sale, Elena. Magul i-a mărturisit numai ei că poseda una dintre monedele lui Iuda, secret pe care însă îl ascundea cu grijă de restul omenirii. În Samaria, Simon Magul i-a întâlnit pentru prima dată pe apostoli şi a fost fascinat de puterea uluitoare a Sfântului Duh care pogora prin ei. Dorindu-şi puterile magice pentru el, Magul le-a oferit bani apostolilor, dar aceştia i-au spus:

> Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani … şi pocăieşte-te pentru această răutate a ta!

Dar Magul nu s-a căit pentru păcatul simoniei. El şi-a încărcat sufletul cu ură şi răutate. A jurat că ceea nu va putea să aibă va distruge.

Va distruge religia creştină asmuţind puternicul Imperiu Roman împotriva ei. Şi nimeni de pe pământ nu-l va putea opri. Căci Magul credea cu tărie în invincibilitatea monedei lui Iuda, pe care nicio fiinţă umană nu o putea birui. Dar s-a înşelat în această privinţă. Cineva putea s-o înfrângă.

Un pescar umil. Un evreu bătrân.

Simon Magul a rămas în Samaria, unde a fost divinizat ca un zeu, până când în acele timpuri întunecate ale Imperiului Roman o altă forţă a răului l-a atras în capitala lumii, la fel cum magnetul atrage fierul împăratul Nero.

Numit adesea Antihristul, omul pe care istoricul Pliniu cel Bătrân l-a descris ca fiind „otrava lumii”, acest împărat burtos, cu picioare subţiri, cu un grumaz ca de taur, cu părul blond şi ondulat şi cu pielea iritată, purtând semnele desfrânării, avea să devină cunoscut în istorie nu atât pentru talentele sale mediocre în arta dramatică, ci pentru că a exploatat la maximum cruzimea şi depravarea cetăţenilor Romei.

Nero este cel care a încurajat toate manifestările răului. Îmbrăcat ca un gladiator, conducea frecvent măcelurile din Circus Maximus; dansa în sângele victimelor, cuprins de extaz; i-a transformat pe creştini în torţe umane, destinate să-i lumineze grădinile; trăgea la sorţi victimele ce urmau să fie violate. Nero era un monstru prin excelenţă când era vorba de cruzime şi depravare.

Capabil să corupă lumea umană, lui Nero îi lipsea însă singurul lucru care l-ar fi putut ajuta să-şi extindă nestingherit faptele de corupţie şi persecuţie. Dar ştia că cineva îl putea ajuta. Nero a pornit, aşadar, în căutarea unei monede.

Împăratul l-a rugat pe vrăjitor să se înfăţişeze înaintea lui. Călătoria din Samaria spre Roma a fost lungă. Dar, în cele din urmă, Magul a traversat Ponte Fabricio şi a intrat în Roma cetatea nedreptăţilor, noul Babilon, cum o numeau creştinii.

Întâlnirea dintre aceste spirite ale întunericului a fost memorabilă. Ei au plănuit apoi împreună cum să confere răului puteri depline în imperiu, faptele crude ale lui Nero de până atunci părând prin comparaţie o joacă de copii. Dar în acest moment atât de ciudat din istoria omenirii, al întâlnirii dintre aceşti doi demoni, un apostol a traversat acelaşi pod; el a sosit însă în mare taină.

Dincolo de insula unde Simon Magul avea să-şi clădească în curând palatul şi templul, în partea evreiască a Romei, Trastevere, printre vameşi, arămari, cămătari şi luntraşi, şi-a găsit sălaşul în spatele prăvăliilor Aquila şi Priscilla un pescar analfabet şi cărunt, împreună cu scribul său, Marcu.

Şi Sfântul Petru căuta o monedă.

În scurt timp, Magul a devenit faimos la Roma, respectat de cei bogaţi şi puternici. Era de-acum favoritul lui Nero. Însoţit întotdeauna de credincioasa lui Elena şi de un câine negru, uriaş, el îşi făcea o intrare spectaculoasă la petrecerile de la Curte, provocând pretutindeni teamă. Se părea că putea să comunice cu spiritele, să invoce duhuri, să învie morţii sau să transforme pietrele în pâine. Dar, mai mult decât atât, putea să citească în stele la fel de uşor ca într-o hartă umană.

Nimeni nu putea să-l provoace pe Simon Magul, deoarece semăna groază şi moarte pe oriunde trecea. Se lăuda că putea să creeze chiar şi fiinţe umane înzestrate cu suflet. „Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu”, spunea el. „Eu sunt cel divin, Sfântul Duh, Dumnezeul cel Atotputernic.” Lui Nero îi plăceau aceste afirmaţii impresionante. Ştia, însă, că numai el, Nero, avea origini divine. Dar puţină competiţie nu strica era distractiv. Cel puţin, un timp.

Dar fericirea se dă cu linguriţa.

Într-o după-amiază, Nero i-a propus Magului să vină a doua zi pe Câmpul lui Marte, un teren destinat paradelor-militare din Roma. De ce? Ca să-şi măsoare forţele cu un alt magician. Era, fireşte, o păcăleală, le-a spus împăratul curtenilor săi. El le-a împărtăşit secretul. Cel mai puternic vrăjitor din întregul Imperiu Roman avea să se ia la întrecere cu un evreu prăpădit, care (o să râdeţi, voi, romani!) i-a spus lui Nero că îl va învinge pe Mag.

Cu o noapte înainte ca Simon să-şi părăsească palatul, Elena a venit la el. I-a spus că avusese un vis îngrozitor. Văzuse în stele că el va fi înfrânt de om care purta însemnele peştelui. L-a rugat pe Simon Magul să nu plece, dar el a ignorat-o. Era imposibil. Interpretase greşit mesajul stelelor. El nu şi-a mai bătut capul să verifice spusele ei.

— Mă voi întoarce, îţi promit, i-a spus el, traversând pentru ultima oară Ponte Fabricio.

Scena care l-a întâmpinat pe vrăjitor pe câmpul de luptă i-a încântat privirile. Nero era înveşmântat într-o mantie ţesută din fir de aur (un cadou pe care şi-l făcuse singur, ca de obicei). Era înconjurat de soldaţii din garda pretoriană, dar şi de senatori, cavaleri şi ambasadori, care se gudurau cu toţii la picioarele lui, dornici să-i intre în graţii. Apoi urma norodul, nerăbdător să vadă acest act din cea mai recentă piesă de comedie înainte de a asista la cursele din arena circului. După ce Magul şi-a încheiat introducerea presărată cu vorbe de duh, împăratul l-a prezentat pe magicianul cel „puternic”, ce stătea în spatele mulţimii. Era într-adevăr o glumă foarte bună, iar publicul era încântat.

„Rivalul” Magului era un evreu bătrân, ce împrăştia în jurul său duhoarea din Trastevere. El era însoţit de Pavel din Tarsus. Spectatorii se prăpădeau de râs. După ce veselia s-a mai diminuat, Magul a vrut să plece. Plănuise şi alte distracţii pentru ziua aceea. Împăratul însă l-a chemat înapoi, făcându-i semn cu degetul. El i-a arătat un turn înalt de lemn, care fusese construit de soldaţii lui.

— Dacă eşti cine pretinzi că eşti, atunci poţi să zbori, i-a spus Nero magicianului său preferat.

Încurajat de strigătele mulţimii, Simon Magul, pretinsul Fiu al Domnului, s-a îndreptat spre turn. Când a ajuns la baza acestuia, ieşind din mulţime, de el s-a apropiat o femeie. Elena era tulburată. Chinuită de visul ei, ea venise după el de la palat.

— Nu-l provoca pe acest om, Simon! l-a implorat ea. Este mai puternic decât tine.

Magul însă a izbucnit în râs.

— Cine mă poate doborî? Nu sunt eu oare Hristos?

Dar se înşela. Un om îl putea birui. Nu avea sprijinul monedei şi nici nu avea puteri supranaturale. Dar magia sa era mai mare decât întregul univers.

Credinţa.

Faptele sfinţilor apostoli Petru şi Pavel relatează povestea:

Apoi, Magul s-a urcat în turn în faţa celor prezenţi şi încununat cu lauri şi-a întins mâinile şi a început să zboare. Când Nero l-a văzut zburând, i-a spus lui Petru: „Spusele lui Simon sunt adevărate; dar tu şi Pavel sunteţi nişte mincinoşi.” Atunci, Petru a spus: „Vei vedea de-ndată că noi suntem adevăraţii discipoli ai lui Hristos; dar el nu este Hristos, ci un vrăjitor şi un făptuitor de rele.” „Insişti, să înţeleg”, a spus Nero. „Priveşte, zboară spre ceruri…”

Petru, privindu-l pe Simon cu fermitate, a spus: „îngeri ai lui Satana, care îl purtaţi prin aer, ca să înşelaţi inimile celor necredincioşi, vă conjur prin puterea Domnului care a creat toate lucrurile şi prin puterea lui Iisus Hristos, care în cea de a treia zi s-a ridicat din morţi să nu-l mai purtaţi pe aripile voastre şi la pământ să-l doborâţi!” Şi atunci, Simon Magul a căzut într-un loc numit Via Sacra, adică Drumul Sfânt, pierind de mâna unui destin rău.

Mâniat de moartea magicianului său preferat, Nero a jurat să se răzbune. Şi a reuşit. Câteva luni mai târziu, Sfântul Petru a fost răstignit cu capul în jos în grădinile lui Nero. El nu s-a opus sorţii, nu şi-a folosit puterile spirituale, lucru care l-a uimit pe Nero şi mai mult. Apoi, în ciuda eforturilor disperate pe care le-a depus, Nero nu a găsit trupul apostolului. Şi mai exista ceva care scăpase căutărilor asidue ale împăratului, căutări care au încetat odată cu sinuciderea lui în anul 68 după Hristos. Moneda lui Iuda care aparţinuse Magului.

Benelli stătea înaintea papei. Misiunea era imposibilă. Erau condamnaţi.

Sfinte Părinte, nu mai putem împiedica distrugerea Bisericii. Numai Sfântul Petru l-ar fi putut birui pe Simon Magul. Vă implor să ordonaţi deschiderea mormântului papei Silvestru al II-lea. Poate că ne va ajuta în lupta noastră împotriva răului suprem. Sau, cel puţin, chemaţi-l înapoi la Roma pe părintele duhovnic!

Pontiful nu i-a răspuns.

— Sfinte Părinte, este adevărat ce-am aflat? Catherine de Benedetto a părăsit Vaticanul? întrebă Benelli.

— A făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru noi la Roma. Acum, noi doi trebuie să ne luptăm împotriva Magului.

Benelli vedea îndoiala din ochii papei. Suveranul pontif nu ştia ce să facă. Nu avea capacitatea de a vedea viitorul şi crea impresia unui om nehotărât, care nu ştia ce decizie să ia în vremuri de restrişte.

— Ce putem să facem? spuse Benelli, chinuit de gânduri tulburi. Părea că pontiful accepta destinul cu resemnare, ca şi cum capitulase deja în faţa duşmanului.

Ioan al XXV-lea a căzut pe gânduri.

— Hai să vedem dacă acest om, Paul, va face pasul final, iar moneda va căpăta puteri depline! Dacă va accepta din proprie voinţă să-şi vândă sufletul, lupta va fi pierdută. Poate că însă se va răzgândi în ultima clipă şi nu va permite cucerirea lumii de către forţele răului.

— Dar, Sfinte Părinte, ce facem dacă va accepta? întrebă Benelli disperat. Cine îl poate învinge pe Mag?

— Nimeni, răspunse pontiful. Niciun om nu-i poate opune rezistenţă. Acest lucru este adevărat.

Benelli a ezitat. Dar trebuia să-şi descarce sufletul.

— Credeţi că unul dintre noi părintele duhovnic, Catherine de Benedetto sau eu v-am putea trăda? Credeţi în profeţia papei Silvestru potrivit căreia Biserica va pieri dacă una dintre monede ajunge în mâinile persoanei celei mai apropiate din anturajul papei?

— Da, a fost răspunsul cumplit.

— Şi atunci, ce facem dacă Magul îşi face apariţia lume?

— Aşteptăm.

— Ce aşteptăm? Sau pe cine? strigă Benelli.

— Venirea pescarului, răspunse papa încet.

CAPITOLUL 34

„Domnul nu intenţionează să pună capăt păcatelor umane, pe care omul le înfăptuieşte din proprie voinţă, precum lepădarea de credinţă şi adorarea diavolului, lucruri care depind de liberul arbitru al omului.”

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor

— Trebuie să ajungem în cel de al nouălea plan astral.

Helen şi Paul stăteau în templul subteran. El îşi dădea seama că ea era rănită de moarte. În confruntarea cu Catherine de Benedetto, în faţa mormântului lui Silvestru al II-lea, Helen îşi pierduse o mare parte din energia spirituală. Se părea că puterea călugăriţei făcuse o spărtură în vasul care adăpostea sufletul ei şi forţa acestuia se scurgea acum implacabil. Cu toate acestea, deşi chipul lui Helen îmbătrânise, iar trupul ei părea să se fi zbârcit, izvorul răutăţii nu secase. Şi nici dorinţa ei acerbă de a-i returna moneda lui Iuda stăpânului ei nu se diminuase. Asta pentru binele ei!

— Credeam că ne întoarcem acasă.

— Nu avem timp, spuse Helen. Aceste spirite s-ar putea să ne atace din nou, apelând la ajutorul altora.

Ea s-a ridicat de pe unul dintre scaunele de granit şi a păşit în

interiorul pentagramei.

— Paul, ascultă-mă cu atenţie! spuse ea, tuşind foarte tare. Te afli pe ultima sută de metri. Dincolo de cel de al nouălea plan astral, nicio fiinţă umană nu poate să treacă. Moneda te va ajuta să străbaţi această ultimă parte din călătoria ta astrală. Apoi, nimeni şi nimic nu-ţi va mai sta în cale.

— Şi dacă reuşesc să trec şi de această ultimă încercare?

— Vei căpăta puterea şi înţelepciunea unui înger şi vei putea să sondezi adânc realitatea cosmică a lucrurilor. Decizia îţi aparţine. Totul depinde numai de tine.

Dar liberul arbitru al lui Paul nu mai exista. El nu mai putea să ia o hotărâre corectă, deoarece chintesenţa răului pusese de mult stăpânire pe el. Omenirea, lumea, persoanele dragi lui nimic din toate acestea nu mai avea valoare pentru el. Puterea şi înţelepciunea unui înger reprezentau un dar inestimabil, pe care nu-l putea refuza indiferent care ar fi fost consecinţele. Va fi cel mai înţelept şi cel mai important om din lume. Îi va ridica şi îi va doborî pe oameni după bunul său plac. Helen îl urmărea cu atenţie. El nu-şi dădea încă seama de consecinţele acestui dar.

— Unde este moneda? întrebă Paul nerăbdător.

— Ea există doar în planul teluric acum. Nu trebuie decât să te gândeşti la ea şi îşi va face imediat apariţia.

Paul a închis ochii. Înaintea lor a apărut moneda lui Iuda. Avea o culoare roşu-intens culoarea sângelui.

— Să mergem! spuse el simplu.

Au păşit împreună în interiorul pentagramei pentru a vizita ultimul plan astral cel de al nouălea.

Paul stătea lângă Helen. Treceau printr-o furtună ciudată de zăpadă. Nu exista nimic nici noţiunea timpului şi niciun punct de referinţă doar zăpada care se aşternea peste ei. Paul a realizat atunci că era doar o viziune cosmică, iar „fulgii de zăpadă” pe care îi vedea erau de fapt constelaţii şi planete fără număr.

Furtuna de zăpadă a fost apoi înlocuită de un întuneric nemărginit. Paul a început apoi să-şi conştientizeze propria fiinţă,

ca şi pe aceea a lui Helen. I se părea că încercau să lase un semn în întunericul ce-i înconjura. Silueta lui Helen se contura în nuanţe de galben, în timp ce forma lui era învăluită într-o lumină roşie, palidă.

— Priveşte!

Din întuneric a venit lumina. În faţa lui Paul, s-a ivit Calea. Părea o cărare uriaşă, ce nu putea fi măsurată prin mijloace umane sau cereşti. Ieşind din întunericul etern, avea o strălucire fascinantă. Nu exista nici început şi nici sfârşit acesta era drumul etern al tuturor spiritelor. Viziunea mistică s-a schimbat apoi. Calea părea acum o scară infinită. Era învăluită de cercuri de lumină care creau un vârtej ameţitor de înălţimi şi adâncuri.

— Unde suntem?

— Aceasta este Calea, spuse Helen. Drumul pe care îl străbat toate spiritele. Toate lucrurile pe care le-ai văzut în planurile astrale şi toate nivelurile universului se regăsesc aici. În funcţie de percepţie, poţi vedea unul sau mai multe lucruri.

— Dar uneori, pare un cerc, nu o cărare.

— Asta pentru că poate fi văzută răspunse Helen decât de cei care sunt mai presus de orice limite umane şi cereşti. Aşa m-a învăţat stăpânul meu. Ea se schimbă chiar şi pentru îngeri sau arhangheli. Toată lumea percepe Calea într-un mod cu totul diferit. Revelaţiile tale nu sunt identice cu ale mele, iar din perspectiva ta, Calea este infinită.

— Ce se află dincolo de percepţia îngerilor şi a arhanghelilor?

— Domniile, puterile şi stăpânirile.

— Şi mai presus de toate acestea?

— Tronurile. Apoi, urmează heruvimii şi serafimii. Există nouă cete îngereşti în ierarhia cerească. Dar dincolo de aceste nouă cete de îngeri, există mai multe mistere dumnezeieşti.

— Aşadar, există un Dumnezeu.

— Da, fireşte, spuse Helen. Binele şi răul acceptă existenţa lui Dumnezeu, o esenţă transcendentală, fără limite şi forme fizice, din care se nasc toate lucrurile. Percepţia este însă diferită.

— În ce sens?

— Baza lucrurilor pe care noi o numim Dumnezeu îşi continuă Helen şirul minciunilor este nemărginită; este un nimic infinit, care conţine totul. Nu are graniţe, indiferent dacă este vorba de bine sau de rău. Se revarsă fără restricţii, iar Calea pe care o vezi face parte din această „esenţă”. Nu poate fi stăpânită şi nu se încadrează în niciun tipar. Nu cunoaşte iubirea, dar nici ura. Nu râvneşte şi nu doreşte nimic. Există pur şi simplu. Nu are rivali sau oponenţi. Acceptă totul fiecare gând, fiecare fiinţă, fiecare lume, fiecare putere, fiecare concept. Cuvântul defineşte totul. Acestea sunt învăţăturile pe care le-am primit de la stăpânul meu, care este mult mai puternic decât mine. Din acest Cuvânt se naşte ierarhia cerească, dar pentru că cetele îngereşti nu sunt un întreg, apar contradicţiile. Ele râvnesc să devină un întreg şi fiecare se luptă să se reunească cu sursa primordială. Şi aşa se nasc căile binelui şi răului.

— Ce se întâmplă cu omenirea? întrebă Paul.

— Am aflat, spuse ea, că lumea s-a creat dintr-o particulă minusculă a Căii Supreme şi tânjeşte la rândul ei să se reîntoarcă la izvorul care i-a dat viaţă. Apoi, puterile mai mari decât îngerii, cei doi fii, au încercat amândoi să domine lumea pământească, dar din motive diferite. Fiul Domnului a vrut s-o stăpânească pentru ca oamenii să-l ridice în slăvi. Dar el a încercat să impună anumite condiţii. Le-a spus oamenilor că pot merge pe calea Domnului numai prin intermediul lui, urmându-i paşii fără crâcnire. Celălalt fiu nu a impus însă nicio condiţie. El le-a oferit oamenilor libertatea de a face tot ce-şi doresc; căci celălalt fiu ştia că Dumnezeu era mai presus de orice limite, contradicţii, lupte, neînţelegeri, începuturi sau sfârşituri. Exista pur şi simplu. Şi celălalt fiu i-a învăţat pe oameni că pot să-l găsească pe Dumnezeu apelând la liberul lor arbitru, alegând după bunul lor plac.

— Nu există, aşadar, bine şi rău.

— Tu ai spus-o! răspunse Helen. În final, oamenii nu au de ce

să se certe. Nimeni nu şi-l dispută pe Dumnezeu şi nimeni nu îngrădeşte liberul arbitru. Poţi să urmezi calea lui Dumnezeu aşa cum consideri tu de cuviinţă. Ai fost învăţat în mod greşit că răul are un sens negativ şi conotaţii peiorative; că este prin excelenţă antagonist. Dar nu este adevărat. El nu încearcă să dezbine oamenii; nu impune limite morale, restricţii sau pedepse pentru nesupunere. El spune doar că oamenii sunt liberi să facă tot ce doresc, fără să fie pedepsiţi pentru faptele lor. Cu ajutorul monedei, vei descoperi singur acest lucru. Nu trebuie să crezi ce-ţi spun eu.

— Dar ce sunt aceste monede?

— Sunt nişte monede încărcate de simboluri. Ele reprezintă răsplata pe care a primit-o Iuda Iscarioteanul pentru că l-a adus pe Hristos în faţa justiţiei.

— Dar Hristos a fost trădat.

— Nu, nu a fost trădat, spuse Helen, A regizat singur această piesă de teatru. Pentru că era fiul Domnului, situându-se mai presus de ierarhiile umane şi cereşti, Hristos se putea ridica singur din morţi, fără să invoce puterea lui Dumnezeu. El cerea ca toţi oamenii să i se închine, aceasta fiind *singura* cale spre Dumnezeu. Dar a dat greş, iar omenirea l-a judecat şi l-a condamnat pentru această doctrină falsă. Singurul lucru pe care nu l-a putut lua oamenilor a fost liberul arbitru posibilitatea de a-l vedea pe Dumnezeu fără să-l asocieze invariabil cu Hristos. Tu poţi să ai lumea la picioarele tale.

— Dacă îl reneg?

— Da, numai dacă renegi aici, pe Calea Supremă, puterea pe care o are asupra ta. Moneda îţi va oferi atunci tot ce-ţi doreşti. Aşa cum l-a condamnat pe el, te va elibera pe tine.

— Şi ce cuvinte trebuie să rostesc?

— Moneda ţi le va spune. Paul, nu pot să te însoţesc mai departe, căci nu am voie să-ţi influenţez hotărârea.

Spunând acestea, lumina palidă, gălbuie, care o învăluia, a dispărut, ca şi când spiritul ei nu mai era alături de Paul. Dar

Helen a rămas lângă el. Deşi nu era stăpâna monedei, era încă paznicul ei.

Spiritul lui Paul se afla pe marginea cea mai îndepărtată a celui de al nouălea plan astral. Pe pământ, Catherine de Benedetto se ruga în faţa altarului din mănăstirea ei. Ţinând în mână moneda lui Iuda, Paul a văzut-o o femeie bătrână şi fragilă.

— Spiritul minte, Paul, spuse ea. Dacă vei folosi moneda, vei deveni sclavul stăpânului care domneşte peste Ţarina sângelui. El caută o comoară nepreţuită, pe care tu ai primit-o deja viaţa veşnică.

— Dar nu văd nicio comoară. Cum pot s-o găsesc?

— Numai prin iubire şi credinţă. Şi acestea îţi vor fi date dacă le ceri. Nu există altă cale. Ea nu poate fi cumpărată, nu poate fi cucerită, nu poate fi furată. Nu există putere pe pământ sau în cer care s-o poată lua din ascunzătoarea ei. Tu nu eşti stăpânul acestei monede, Paul. Adevăratul ei stăpân te va controla aşa cum îi controlează pe toţi ceilalţi. Căci cel care deţine moneda încearcă să-ţi distrugă sufletul şi tot ceea ce iubeşti, să te transforme pentru totdeauna în sclavul lui. Te implor, nu face asta!

Paul simţea cum sufletul îi era copleşit de cuvintele călugăriţei. Dar în timp ce ea încerca să-i arate calea cea dreaptă, puterea infinită a monedei, dragostea de sine egoistă, îşi picura veninul în inima lui Paul. El luase deja o hotărâre. Totul pentru el!

Ridicând moneda spre cer şi vorbind într-o limbă necunoscută pe pământ, a strigat:

— Reneg puterea lui Dumnezeu. Reneg pentru totdeauna mântuirea sufletului meu.

În acel moment, Paul nu se mai afla în faţa unui drum drept, ci stătea la o răscruce, de unde porneau două cărări una spre dreapta şi una spre stânga. Atunci, rugile lui Catherine de Benedetto s-au făcut din nou auzite.

— Nu face asta, te implor! Dacă vei merge mai departe, nu te

vei mai putea mântui niciodată.

Ţinând în continuare moneda în faţa lui, Paul a spus:

— Accept puterea acestei monede. Din propria mea voinţă.

Răscrucea a dispărut. Calea devenise din nou una singură. Paul a pornit pe cărarea care se îndrepta spre stânga, pentru că cea dreaptă era pierdută pentru el. În timp ce înainta, viziunea s-a schimbat. Bifurcaţia s-a transformat într-un tunel. Prin el se vedea un pod îngust, ca o aţă trasă de un ac. Şi asta deoarece drumul spre abis este o iluzie până la capăt o batjocură adusă căii luminii, pentru că în realitate cărarea este destul de largă pentru a putea permite accesul întregii omeniri. Helen l-a urmărit pe Paul plecând.

— Adio, spuse ea.

Când se va întoarce în lumea oamenilor, Paul nu va mai fi niciodată ca înainte. Va fi sclavul Magului şi la următoarea lăsare a întunericului vrăjitorul îl va poseda definitiv.

O altă fiinţă umană a fost martora acestui eveniment cumplit. Înaintea altarului lui Dumnezeu, Catherine de Benedetto a privit cărarea îngustă a răului, până în adâncurile abisului. A văzut prezenţa spiritului care va distruge lumea, adevăratul stăpân al monedei. Inima ei a fost cuprinsă de o mâhnire fără margini.

Căci Simon Magul, îngerul întunericului, îşi începuse călătoria.

CAPITOLUL 35

„Schimbând percepţiile interioare şi dispoziţiile sufleteşti, diavolul poate să modifice acţiunile şi capacităţile fizice, mentale şi emoţionale, folosindu-se de toate organele fizice, aşa cum stau mărturie spusele Sfântului Toma. Şi de această natură credem că au fost faptele lui Simon Magul în povestirile care se spun despre el.”

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor

Rachel s-a năpustit în camera mamei ei din mănăstire. Marie s-a trezit speriată.

— Au venit.

— Cine?

— Spiritele răului. Sunt afară.

Tulburată, Marie s-a ridicat din pat şi s-a uitat pe fereastră. În întuneric, vedea foarte clar acum proiecţiile astrale, pentru că forţele răului exercitau o influenţă extraordinară asupra gândurilor ei. Încercau să o atragă în lumea spiritelor. Imaginile pe care le vedea erau la fel de vii ca pe pământ, dar de o intensitate mult mai mare. Lupii pândeau în grădină, vulturii stăteau pe acoperiş, gata de atac, şerpii se urcau pe jgheaburi,

iar scorpionii se furişau pe pereţii din lemn. Aşteptau comanda stăpânului lor.

S-a auzit un zgomot la uşă şi spiritele răului s-au făcut nevăzute.

Era maica stareţă.

— Nu sunteţi în siguranţă aici. Ea le-a condus apoi pe scări până în apartamentele călugăriţelor. Rachel, trebuie să dormi aici. Apoi, continuă în şoaptă: Este aproape de capelă.

— Unde este părintele duhovnic? întrebă Marie.

Imaginile pe care le văzuse nu-i dădeau pace. O vor înnebuni; asta era intenţia lor, era convinsă de asta. Nu mai vedea lucrurile din lumea umană aşa cum erau în realitate; păreau înceţoşate ca şi când îi slăbise vederea.

— Vino cu mine! răspunse călugăriţa. Pe drum, maica stareţă a privit-o pe Marie şi i-a spus cu glasul copleşit de mâhnire: Puterea lor este din ce în ce mai mare.

— Ce putem să facem?

— Să ne rugăm este singurul lucru pe care îl putem face. Nu putem să opunem rezistenţă forţelor spirituale în aceeaşi manieră în care ne luptăm cu forţele umane. Dar, copila mea, continuă ea, privind-o pe Marie, Dumnezeu nu te-a uitat. Părintele duhovnic se află aici ca să aibă grijă de tine.

Au urcat scările şi au intrat în biroul ei. Peste câteva minute, a venit şi părintele duhovnic. Chipul lui era ca o carte deschisă în care Marie a citit totul.

— Marie, spuse el, luând-o cu blândeţe de mână. Spiritul îşi va face în curând apariţia aici.

— Spuneţi-mi, răspunse Marie, plângând, de ce trebuie eu şi fetiţa mea să suferim atât de mult? Este nedrept, continuă ea, clătinând din cap. Dumnezeu nu este drept. El m-a trădat, m-a lăsat în mâinile duşmanilor mei.

Călugărul nu a rostit niciun cuvânt.

— Paul a greşit, spuse ea cu furie. Le-a trădat pe surorile Dukes. Ele sunt îndreptăţite să ceară răzbunare. Dar eu nu am

nicio vină. Am dreptul să cer îndurare. Nu este aşa?

— Marie, răspunse călugărul, nu cunoaştem căile Domnului nici tu, nici eu. Moneda îl pune la încercare nu doar pe Paul, ci pe noi toţi. Domnul îndeamnă la umilinţă Biserica, aşa cum îi îndeamnă şi pe oamenii de rând. Nimeni nu scapă de moarte sau de ispite în această lume, nici măcar locţiitorul lui Hristos. Dar noi trebuie să judecăm lucrurile *la sfârşit,* nu în timpul desfăşurării lor. Şi sunt convins că tu şi Rachel nu vă faceţi vinovate de nicio fărădelege.

Marie s-a ridicat să plece.

— Nu mă mai interesează viaţa mea, dar vă rog să-mi promiteţi un lucru. Că veţi rămâne alături de fetiţa mea până la sfârşit.

Părintele duhovnic şi-a adâncit privirea în ochii ei bântuiţi de spaimă. Chipul ei era aidoma lui Iov.

— Îţi promit.

Benelli s-a trezit din somn, simţindu-se cumplit de rău. A vomitat într-un lighean. Starea lui se înrăutăţea. Avea să moară în curând. Somnul îi era mereu tulburat de coşmaruri. Vise macabre, vise înspăimântătoare, din care se trezea năduşit şi speriat de moarte.

Într-un vis, era în mijlocul unei mulţimi. Oamenii râdeau şi se îngrămădeau unii într-alţii. Şi el râdea, fericit că se află printre ei în ziua aceea însorită, deşi nu ştia motivul veseliei lor.

Atunci, cineva a strigat:

— Verbera! Atacă!

Benelli a auzit ţipătul şi ca toţi cei din jurul lui l-a preluat cu aceeaşi intensitate. Ţipa cu pasiune, în timp ce chipul îi trăda extazul.

Apoi, a înţeles motivul plăcerii sale. A văzut cu durere cum o fetiţă, cuprinsă de spaimă, fugea cu disperare din calea vânătorului nemilos o leoaică flămândă. Mintea şi sufletul său erau copleşite de o umilinţă greu de descris în cuvinte. Am fost

acolo, se gândea el. Sunt condamnat pe veci.

Benelli s-a ridicat din pat gemând. A cercetat cu privirea dormitorul său simplu din Vatican. Se simţea prea rău ca să se întindă din nou în pat, secătuit de disperare şi lipsit de speranţă. Ai fost acolo, îi spunea vocea, ai fost acolo. El o auzea din lăuntrul său.

Cardinalul a părăsit camera şi a traversat piaţa spre basilica Sf. Petru. Se înălţa semeaţă şi unică prin grandoarea ei. Intrând în biserică, a început să se mustre pentru defectele şi păcatele sale.

„Ai ajuns la şaizeci şi cinci de ani şi n-ai realizat nimic. Porţi roba de cardinal, dar nu o meriţi. Eşti şeful Inchiziţiei, dar ai dat greş. Tu aveai misiunea să te confrunţi şi să distrugi răul. Dar nu ai făcut nimic. Ai ignorat revelaţia pe care ai avut-o. Sfântul Părinte ştie asta, aşa cum este conştient şi de nevrednicia ta."

Benelli s-a îndreptat spre altar, apoi a coborât în grota subterană. Continua să-şi facă reproşuri: „Cine eşti tu, Benelli, să te compari cu Catherine de Benedetto sau cu părintele duhovnic? Ai o funcţie înaltă, dar nu cunoşti noţiunea de sfinţenie. Ei nu au nicio funcţie, dar îşi îndeplinesc îndatoririle faţă de Dumnezeu şi poate chiar mai mult de-atât."

A trecut peste cărămizile împrăştiate pe podea şi a intrat în tunel. „Ai fost hărăzit cu un talent, pe care însă l-ai ignorat. Dumnezeu nu are nevoie în împărăţia Lui de administratori şi conţopişti. Când ai făcut ultima dată o faptă caritabilă? Când i-ai ajutat pe cei nevoiaşi? Când ai avut grijă de cei bolnavi? Când le-ai oferit dragoste celor lipsiţi de iubire?"

Benelli a străbătut tunelul. A luat un târnăcop pe care muncitorii îl lăsaseră la intrare.

„Înfăptuieşte ceva; nu-i dezamăgi! Deschide mormântul papei Silvestru! Ia moneda şi pune-o lângă celelalte în mormântul Sfântului Petru! Cel puţin pe aceasta, Magul nu o va mai putea folosi."

Benelli stătea în faţa fundaţiei obeliscului şi a crucii mari,

vopsite cu roşu. Ridicând târnăcopul, a lovit zidul cu putere de câteva ori.

S-a oprit însă brusc. Privirea i-a căzut asupra cuvintelor: *Salva me, Redemptormundi.*

Cardinalul s-a aşezat pe podea, gemând. Şi-a revenit după câteva minute. Spiritele mă ademenesc, îşi spuse el. Mă ispitesc să iau moneda şi s-o folosesc pentru propriul meu interes; şi se dovedesc mai puternice. Eu sunt cel care voi trăda.

El a aruncat apoi târnăcopul.

A părăsit tunelul, mâhnit.

Helen aştepta în templul subteran. Lumânările din interiorul pentagramei au început să pâlpâie şi apoi s-au stins. Pentagrama a dispărut şi ea ca şi când ar fi fost învăluită într-o ceaţă deasă. Din interiorul ei, a apărut un nor de fum negru şi gros, care s-a materializat apoi într-un spectru atotputernic, înveşmântat în negru şi purtând pe cap o coroană din aur. Magul îşi începuse deja călătoria din lumea subterană.

Ceaţa s-a risipit în cele din urmă şi Paul s-a trezit din nou în interiorul pentagramei.

— Nu o părăsi încă! spuse Helen speriată. Nu avea de unde să ştie ce se putea întâmpla dacă Paul o părăsea înainte de venirea Magului. O fiinţă umană înzestrată cu inteligenţa unui înger depăşea puterea ei de înţelegere. Ai aflat acum adevărul, spuse ea.

Vocea lui Paul îi trăda remuşcările.

— Moneda nu-mi era destinată mie, nu-i aşa? Misiunea ei era să-l aducă înapoi în lume pe Simon Magul, prin intermediul trupului şi sufletului meu.

— El este stăpânul meu. Priveşte! spuse, ea, dezvelindu-şi umărul stâng, pe care se putea vedea un semn un semn pe care el nu-l văzuse niciodată până atunci. Era o cicatrice mare, înfierată adânc în carne. El este acum şi stăpânul tău.

Paul nu a rostit niciun cuvânt. În cele din urmă, a continuat:

— Spune-mi istoria monedei!

Helen a ezitat. Nu mai putea să-i citească gândurile lui Paul, pentru că devenise mult mai puternic decât ea. De ce voia să ştie asta? El îi putea oare citi gândurile? Sau poate că moneda prinzându-l pe Paul în mrejele ei a eliberat-o pe ea din sclavia Magului? Speranţa s-a cuibărit în sufletul ei.

— Am fost martora prăbuşirii stăpânului meu, şopti ea, şi am văzut cum sufletul lui a părăsit această lume. Amintirile triste i-au smuls un geamăt. Când am văzut ce s-a întâmplat continuă ea am fugit din Roma, pentru că ştiam că învingătorul Magului voia să distrugă şi moneda. Am ascuns-o în pământ undeva departe şi am aşteptat. Când Nero l-a întemniţat pe apostol, m-am întors ca să sorb până la capăt din cupa răzbunării.

Ea s-a oprit, răvăşită de tuse şi de durere după ce călugăriţa îi secase izvorul de energie.

— Am fost martora crucificării sale, Paul, şi-a continuat ea povestea. El a fost răstignit într-o seară, împreună cu alţii, în faţa obeliscului. În clipa morţii, i-am auzit vocea în lăuntrul meu. Mi-a spus că moneda va rămâne la mine până când îi voi sorbi şi ultima picătură de otravă. Mi-a mai spus că eu voi fi doar străjerul ei şi nu-i voi putea folosi puterile până la întoarcerea adevăratului ei stăpân. Şi aşa a şi fost. Am bântuit pe pământ, sălăşluind în trupurile altora până când Magul se va întoarce să-şi revendice drepturile.

— De ce m-ai ales pe mine? Doar n-am fost singurul pe care l-ai abordat, nu?

— Fireşte că nu. Eşti unul dintr-un şir lung de candidaţi. Magul se poate întoarce doar atunci când o dictează ciclurile cereşti. În acest răstimp foarte scurt, trebuia să descopăr un om în trupul căruia Magul îşi putea găsi adăpost. Trebuia să fie un trădător, care din cauza mândriei sale exacerbate şi dragostei de sine să fie dispus să-şi vândă sufletul. Tu ai fost singurul care ai îndeplinit aceste condiţii. Nimeni nu te mai poate mântui acum. Te-ai renegat singur. Este un lucru ireversibil.

— Şi dacă păşesc dincolo de graniţele pentagramei?

— Vei avea viziunea unui înger, dar nu puterea lui, căci ea aparţine Magului. Când el va veni, tu vei dispărea. Până la căderea nopţii, tu nu vei mai exista.

Paul o asculta cu atenţie. Apoi a zâmbit. Era un zâmbet minunat, care trăda bunăvoinţă şi înţelegere.

— Toate acestea sunt adevărate, spuse el. Dar eu sunt deja Magul. Te-am supus doar la un test. Vino în interiorul pentagramei şi vom deveni din nou un cuplu! Dar, iubito, de data aceasta, nu voi mai fi stăpânul, ci egalul tău. Te-ai descurcat bine. M-ai aşteptat.

Helen a văzut atunci în faţa ei figura atotputernică a Magului. Cuprinsă de extaz, a scos un ţipăt de fericire, în ciuda suferinţei ei. Vor deveni din nou un cuplu. O eliberase din lanţurile sclaviei. Făcuse încă un pas pe calea răului şi va putea să comande acum alte suflete. Vor domni împreună. Doi îngeri ai întunericului.

— Vino la mine!

Helen a păşit în interiorul pentagramei, iar Magul a îmbrăţişat-o cu pasiune în ceaţa ce-i înconjura. A sărutat-o pentru ultima oară în această lume.

— Cum este să fii un înger în formă umană? întrebă Helen, pierdută în braţele lui.

— O să-ţi satisfac curiozitatea, Elena, spuse Magul, râzând încetişor. Ca înger, continuă el, mângâind-o, am ajuns mult mai departe decât tine pe cărările răului şi am învăţat multe. În această lume, dragostea coexistă alături de rău. Dar în abis, nu există aşa ceva; dragostea este un cuvânt necunoscut acolo. Numai eul din noi supravieţuieşte. Vezi tu, iubita mea, noi distrugem tot ce iubim mai mult ca să devenim ceea ce suntem amăgitorii lumii. Numai în această privinţă, înşelătoria nu-şi are locul.

Elena a început să se zbată frenetic în mâinile lui, dar era în zadar. Magul şi-a pus mâinile în jurul gâtului ei şi a sugrumat-o. Acum se reuniseră în trup şi suflet. Ea nu mai era iubita lui, ci o

sclavă pe vecie.

În clipa aceea, în celula sa din închisoare, servitorul lui Helen, Karl Kramer, a simţit în adâncul sufletului său cum stăpâna lui îşi dădea ultima suflare. Era copleşit de teamă şi bucurie. Bucurie pentru că cea care l-a înrobit a murit. Teamă pentru că stăpânul lui Helen, umbra morţii, se apropia cu repeziciune.

În curând, Magul avea să vină după el, cerându-şi drepturile.

CAPITOLUL 36

„Mult mai dureros şi mai cumplit este chinul celor care nu poartă niciun semn trupesc al posedării lor demonice, dar sufletul le este pe veci înlănţuit de diavol prin păcatele şi viciile lor. Mărturie ne stau cuvintele apostolului, care spun că omul devine sclavul celui căruia i se închină.

Şi din acest punct de vedere, situaţia lor este cu totul disperată, căci ei sunt slujitorii diavolului şi nu pot nici să opună rezistenţă, nici să tolereze această dominaţie. Este evident atunci că nu cei care sunt posedaţi de diavol din exterior, ci cei cărora diavolul le-a vrăjit trupul şi sufletul, ducându-i pe calea pierzaniei, sunt greu de vindecat, din cauza obstacolelor de netrecut."

Malleus Maleficarum, Codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor înţelepciunea unui înger.

Paul s-a trezit zăcând pe podea. Pentagrama şi trupul lui Helen nu se vedeau nicăieri. Chiar şi templul dispăruse. Mintea sa era limpede ca apa de izvor.

Dar corpul era rigid, ca şi când ar fi fost paralizat. Nici simţurile nu mai funcţionau. Ce nevoie mai avea acum un înger

de toate acestea dacă el putea să vadă lumea fără ajutorul instrumentelor umane? Paul nu se gândise niciodată la acest aspect al pierzaniei sale. Spiritele nu aveau nevoie de corpul, ci doar de sufletul lui.

În starea lui de paralizie, Paul contempla Calea drumul pe care îl străbat toate spiritele. Toţi oamenii păşesc pe acest drum unii învăluiţi în lumină, alţii în întuneric, dar cu toţii străbat această cărare până ajung la răscrucea unde trebuie să ia o hotărâre. Şi îngerii merg pe acest drum; Paul îi vedea prezenţe luminoase sau întunecate, fără să aibă o înfăţişare umană, dar capabile să adopte orice formă terestră. În timp ce observa aceste lucruri, Paul îşi contempla propria-i lume un lăstar dintr-o plantaţie de viţă-de-vie, deopotrivă frunze proaspete şi mănate.

Paul înţelegea acum adevărata natură a arginţilor lui Iuda. Ei aveau o existenţă fizică, dar şi una mistică. Simbolizau încercările oamenilor de a cumpăra cu bani lucrurile spirituale credinţa, speranţa, mila şi dragostea. Reprezentau, de asemenea, răul suprem, preţul unui târg cumplit înrobirea Mântuitorului şi aducerea sa în faţa justiţiei din ordinul altcuiva, fără nicio autoritate asupra lui.

Paul a simţit atunci gustul roadelor acestor monede şi nu era tocmai plăcut o chintesenţă a întunericului. Numai jucând rolul unui înger, putea să perceapă cu adevărat suferinţele omenirii şi asta pentru că devenise nemuritor. Trebuia astfel să susţină doar a treizecea parte din greutatea unei monede din propria sa voinţă. Războaie fără număr, acte de cruzime, torturi, foamete, indiferenţă nestăvilite de timp, aceste suferinţe necontenite, aceste dejecţii umane se revărsau în sufletul lui Paul, deoarece trebuia să plătească un preţ pentru cunoaşterea, spirituală şi acesta era într-adevăr un preţ înspăimântător.

Aşa cum îi promisese Helen, Paul simţea din plin calvarul pe care îl trăise Melanie Dukes în noaptea în care Kramer îi luase viaţa. Chinurile inimaginabile la care o supusese Kramer înainte de a o ucide. Paul o vedea, de asemenea, şi pe sora ei, Laura,

stând în biserică şi implorându-l pe Dumnezeu să-şi verse mânia asupra celor care comiseseră crima, dar şi asupra celor care îl ajutaseră pe Kramer să scape nepedepsit. Paul a înţeles acum un adevăr dezolant, un adevăr pe care refuzase cu încăpăţânare să-l accepte.

El ştiuse tot timpul că autorul crimelor era Kramer.

Chiar înainte de începerea procesului, Paul a ştiut în adâncul sufletului că opiniile sale erau eronate. Dar nu a spus nimic. Dacă şi-ar fi recunoscut greşeala în stadiul în care ajunseseră deja lucrurile, ar fi însemnat să-şi piardă reputaţia, să se expună oprobriului public şi să recunoască faptul că nu era un psihiatru chiar atât de bun cum se credea. Aşa că a preferat să nege acest lucru, chiar şi în sinea lui. Când Suzanne a fost atacată de Kramer, forţele întunericului i-au dezvăluit adevărul, deşi încercau să-l înrobească. Chiar şi în ultimul ceas, Paul ar fi trebuit să-şi recunoască greşeala şi să facă tot ce i-ar fi stat în putinţă pentru a-l arunca pe Kramer pentru totdeauna în închisoare. Dar nu a făcut nimic. Sub imperiul mândriei sale exacerbate, le-a înşelat pe amândouă pe victima lui Kramer şi pe sora ei. Nu erau, aşadar, îndreptăţite să ceară răzbunare? Nu se înfăptuise oare justiţia divină?

Paul contempla pământul şi în timp ce oamenii înaintau pe făgaşul vieţii el a văzut schimbările devastatoare ce interveneau în existenţa muritorilor. Degradarea spiritului uman, mai cumplită decât orice boală, măcina omenirea: şerpii egoismului loveau de pretutindeni, scorpionii avariţiei înţepau adânc în carne, iar lupii urii sfâşiau sufletul uman. Vedea maladia universală, căci în realitate cei bogaţi erau săraci, cei puternici erau nevolnici, cei lacomi nu puteau fi niciodată satisfăcuţi, cei înţelepţi erau naivi şi cu toţii erau orbi. Dar şi aici acţiona mâna justiţiei. Demonii erau obligaţi să se hrănească pentru totdeauna cu păcatele pe care le insuflau, dar hrana aceasta nu era niciodată îndestulătoare. Era ca şi cum ar fi mâncat bălegar.

Pentagrama a început să se formeze din nou în jurul lui pe

podeaua templului, arzând orbitoare în timp ce primul cerc îşi desăvârşea orbita. Dacă Paul avea să rămână în interiorul ei, avea să zacă pe vecie într-un ocean de întuneric.

Prin decret prezidenţial, oraşul San Francisco era evacuat. Armata îi muta cu forţa pe cei care refuzau să plece. Mişcările tectonice se intensificau şi oamenii trăiau cu spaima că un alt cutremur, mult mai puternic, era iminent. Se anunţa, de asemenea, înrăutăţirea vremii. Dar în ciuda acestor evenimente de rău augur, unii oameni au preferat să rămână, ascunşi în vizuina lor. Nu aveau altă şansă.

Marie şi Rachel priveau pe fereastra mănăstirii în timp ce se lăsa amurgul. Simţeau apropierea unei furtuni. Până şi vremea părea să vestească sosirea îngerului şi ele priveau în tăcere norii care se adunau pe cer.

Marie o ţinea pe fiica ei în braţe, incapabilă să-i mai ofere în afară de dragoste cuvinte de alinare şi încurajare. Ştia că nu exista nicio speranţă pentru ele, că nu aveau cum să evite destinul care se apropia implacabil ca moartea. Marie se gândea la Biblie în timp ce mângâia părul fetiţei ei. Sărmanul Iov! Un om nevinovat, care a avut curajul să-l înfrunte pe Dumnezeu în suferinţa sa. Iov a fost cel care a îndrăznit să-l spună Atotputernicului că izvorul milei este crud şi nedrept; că Dumnezeu este un tiran ceresc la fel de rău ca tiranii din lumea umană, cărora El le permite să semene prăpăd şi suferinţă în viaţa celorlalţi.

Sub imperiul nefericirii sale, Iov îl întreabă în cele din urmă pe Creatorul său: „Nu crezi că e o nelegiuire să mă nedreptăţeşti?” Şi Dumnezeu i-a răspuns. Din mijlocul furtunii, El i-a pus o întrebare: „Cine este acela care are nebunia să-mi întunece planurile? Oare Iov cunoaşte misterele de nepătruns ale lucrurilor, lucrătura tainică a forţelor răului şi relaţia lor cu Dumnezeu? A fost el oare martor la crearea cerului şi a pământului?”

Ţi s-au arătat oare porţile morţii sau ai văzut tu porţile umbrei morţii?

Când vei cunoaşte înţelepciunea lui Dumnezeu, atunci vei judeca, i s-a spus. Iov a recunoscut judecata chibzuită a Domnului şi a spus: „Am vorbit fără să înţeleg.” Sărmanul Iov, sărmanul Iuda, sărmanul Paul! se gândi Marie. Toţi făceau parte dintr-o scenă mistică a unei piese de teatru cosmice şi eterne, pe care nu o înţelegeau.

Ce-i va spune îngerului întunericului când va veni după ea şi după fetiţa ei, deghizat în omul pe care îl iubea cel mai mult pe pământ? Oare Marie îl va blestema pe Dumnezeu şi va muri, aşa cum i-a spus soţia sa lui Iov sau va spune la rândul ei „Am vorbit fără să înţeleg”? Şi dacă va rosti aceste cuvinte, Dumnezeu o va răsplăti aşa cum l-a răsplătit şi pe Iov? Cum o va recompensa pentru tot ce a pierdut? Cum o va putea răsplăti?

Şi ce va face pentru toţi cei care suferă pretutindeni în lume, fără vreun motiv anume? Pentru cei care au văzut cum fiinţele dragi au fost măcelărite sau torturate sub ochii lor? Pentru cei care suferă de boli cumplite? Pentru cei care flămânzesc sau mor singuri, lipsiţi de iubire?

Ce-I vor spune Creatorului în ultimele lor clipe pe pământ? Îl vor binecuvânta pentru mântuirea lor chiar dacă nu ştiu cum va pogorî aceasta asupra lor sau îl vor blestema şi vor muri?

Părintele duhovnic era şi el la mănăstire în ziua aceea fatidică, ce se apropia de sfârşit. Cunoştea calvarul prin care treceau Marie şi Rachel şi se ruga pentru ele. Ştia, de asemenea, că Biserica se afla în mare pericol şi în aceste clipe de restrişte Marie şi fetiţa ei păreau pierdute. Manifestările fizice care vor însoţi sosirea Magului pe pământ vor fi nesemnificative în comparaţie cu efectele lor spirituale.

Era târziu când a primit un telefon de la Hanlondawes.

Directorul închisorii vorbea şi mai aspru decât de obicei.

— Kramer e pe moarte. Paznicii evacuau închisoarea, în ciuda ordinelor mele, a fost plasat împreună cu alţi deţinuţi, iar unul dintre ei, care avea pică pe el, l-a înjunghiat în piept cu suportul metalic pentru frigărui. Oricum, e pe ducă. L-am dus la spitalul din oraş şi vrea să vă vadă. Nu mai rezistă până diseară.

Călugărul a oftat adânc. Ar fi trebuit să ştie că forţele răului vor încerca să-l facă s-o părăsească pe Marie în momentul ei de cumpănă.

— Nu pot să vin.

— Trebuie, spuse Dawes mânios. Vrea să vorbească cu dumneavoastră. Ştiu că singurul motiv pentru care o face, continuă el după o scurtă pauză, este ca să vă sfideze, dar regulile închisorii spun că un deţinut pe moarte are voie să ceară un preot, iar el v-a ales pe dumneavoastră. Acestea sunt regulile, aşa că trebuie să veniţi. Legile sunt legi. Personal, spuse Dawes pe un ton sardonic, mă bucur că s-a întâmplat aşa. Ticălosul a primit ce-a meritat şi ar fi fost şi mai bine dacă s-ar fi întâmplat mai devreme.

Dacă ar fi fost după Dawes, criminalii ar fi fost împuşcaţi imediat după pronunţarea sentinţei. Nu avea niciun rost ca aceşti indivizi să mai facă umbră pământului de pomană.

— Nu pot, spuse părintele duhovnic.

Apoi, a închis brusc telefonul. Cum putea să se ducă la Kramer, un monstru, încălcând astfel promisiunea pe care i-o făcuse lui Marie? A încercat atunci să apeleze la ajutorul altor preoţi. Dar, în timp ce telefoanele sunau fără ca nimeni să răspundă la ele, ştia că trebuia să ia o hotărâre. Să fie înşelat din nou de forţele întunericului sau să refuze să acorde iertarea păcatelor unui om aflat pe moarte? Doamne, se ruga el în tăcere, de ce nu-mi vorbeşti niciodată ca să Te pot înţelege?

Părintele duhovnic s-a îndreptat spre uşă. Putea să se întoarcă înainte de lăsarea întunericului. În orice caz,

Magul îl va urmări oriunde s-ar afla. Nu se îndoia de

consecinţele acestei întâlniri.

Pentagrama a apărut din nou.

Zăcând paralizat pe podeaua beciului, suferind cumplit, ca şi când valuri de durere îl purtau în oceanul patimilor, sufletul lui Paul se îndrepta implacabil spre pierzanie. Nimic nu-l mai putea mântui acum.

Dar cineva încerca să-l salveze înainte de căderea întunericului. Paul a avut atunci o viziune trimisă de cel care îl iubea, deşi el nu ştia asta.

În ultima sa revelaţie pe pământ, Paul s-a trezit în basilica Sf. Petru. Acum, în aceste vremuri de restrişte, cea mai mare biserică a creştinătăţii nu putea să opună rezistenţă unui om care avea în posesia sa una dintre ultimele monede ale lui Iuda. Paul a văzut coloanele uriaşe care o susţineau, *Pieta,* sculptura lui Michelangelo, capela Sfântului Petru şi cele optzeci şi nouă de lumânări care ardeau în faţa altarului. Dedesubtul acestui pământ sfinţit, zac două mii de ani de istorie, două mii de ani în care cea mai mică biserică a devenit cea mai mare. În timp ce Paul privea altarul, basilica a dispărut din faţa ochilor săi, iar el a călătorit înapoi în timp.

Paul vedea basilica din secolul al XVI-lea, vechea biserică demolată în anul 1506 din ordinul papei Iulius. Cupola maiestuoasă realizată de Michelangelo a dispărut şi în faţa ochilor i-a apărut arhitectura vechii basilici mult mai simplă, cu acoperişul boltit şi cu stâlpi groşi de susţinere. Apoi, altarul a dispărut, fiind înlocuit de altarul din marmură ridicat în anul 1124 de papa Calist al II-lea. Nu existau bănci, iar pelerinii stăteau îngenuncheaţi pe podeaua din piatră.

Paul a călătorit şi mai mult înapoi în timp, trezindu-se în faţa altarului ridicat de Grigore cel Mare în anul 594, deasupra căruia papa construise un baldachin din argint ale cărui coloane erau aproape „sugrumate” de lăstari de viţă-de-vie. Şi mai înapoi în timp. Basilica, imediat după ce fusese construită de împăratul

Constantin, în secolul al IV-lea, altarul său din argint încrustat cu patru sute de pietre preţioase. Pereţi decoraţi cu mozaicuri ce înfăţişau cedri şi palmieri într-un paradis terestru.

Şi basilica aceasta a dispărut. Paul privea acum sutele de muncitori care lucrau la fundaţia basilicii pe Colina Vaticanului. Era o zi friguroasă de decembrie în anul 320, şi Paul a văzut cum muncitorii îmbrăcaţi în zdrenţe se luptau să susţină căruţele trase de cai, încărcate cu tufuri vulcanice şi cărămizi. Istoria omenirii s-a derulat din nou înapoi. Un cimitir roman, întins şi izolat. Paul era martorul începuturilor tuturor acestora. Stătea printre morminte romane, delimitate de un şanţ puţin adânc.

În noaptea aceea, după răstignirea Sfântului Petru în Circul lui Nero, în prezenţa împăratului, credinciosul Marcellus, un roman convertit la creştinism, a furat trupul apostolului, înşelând vigilenţa paznicilor. Paul vedea cum doi oameni cărau un cadavru învelit într-un giulgiu simplu din lână. L-au aşezat într-un mormânt improvizat un şanţ săpat în pământ, deasupra căruia au pus o lespede ieftină din marmură. Au rostit în grabă o rugăciune şi au făcut un semn pe zidul din apropiere: Chi-Rho semnul lui Hristos pentru a putea identifica mai târziu locul de odihnă al primului apostol.

Dar Paul nu avea nevoie de aceste semne de identificare. Lumina care se propaga din mormânt îi spunea cine se odihnea acolo. Strălucea mai puternic decât lumina unui arhanghel şi ardea ca un furnal. Atunci, Paul l-a văzut pe omul care îi oferise ultima revelaţie şi care încerca în aceste ultime clipe să-l salveze. Lângă mormântul Sfântului Petru, în basilica de astăzi, stătea îngenuncheat papa Ioan al XXV-lea. El se ruga.

— Te implor, Paul, aruncă moneda în mormânt! Sfântul Petru are puterea să lege şi să dezlege. El este singurul care poate să distrugă aceste monede şi să te mântuiască.

Paul trebuia doar să se apropie de mormânt şi să arunce moneda în lumina divină. Dar n-a făcut-o, căci spiritul lui era înlănţuit în întunericul fără margini.

— Aruncă moneda! Cuvintele lui Ioan al XXV-lea erau erau din ce în ce mai insistente. Salvează-te, copilul meu!

În sufletul lui Paul se ducea o luptă acerbă. Atunci s-a auzit un tunet puternic, ce anunţa venirea îngerului întunericului.

Mă căiesc. Paul nu putea să rostească aceste cuvinte. În clipa în care gândul a luat naştere în mintea sa, puterea Magului s-a revărsat asupra lui cu forţa unei cascade. Azvârlit de lângă mormânt, percepţia lui Paul despre propria mântuire a dispărut. El a auzit în întuneric strigătul demonic al Magului.

Era pe veci pierdut.

Din adâncurile iadului, străbătând podurile înguste, spiritul lui Simon Magul îşi făcea apariţia în lume. Un maestru desăvârşit al artelor demonice, cu un coif din aur, îngerul întunericului un războinic căruia nimeni nu-i putea opune rezistenţă venea să semene moartea pe pământ. Aripile întunecate ale spiritului stihiilor s-au întins peste abisul nemărginit, luându-şi zborul spre lumină. În mână ţinea sabia strălucitoare a morţii. Aerul era plin de ţipetele damnaţilor.

Când a ajuns la răscrucea Căii, Magul s-a oprit. În faţa lui a apărut imaginea omului care fusese cândva Paul. Îngerul întunericului şi-a întins aripile. El a învăluit forma minusculă, absorbindu-i esenţa. A scos apoi un strigăt de victorie. Simon Magul se întorsese pe pământ.

Şi cu asta, îngerul întunericului a trecut pragul în lumea oamenilor.

CAPITOLUL 37

„El nimiceşte pe cel nevinovat, ca şi pe cel vinovat.”

Iov 9:22

Benelli alerga disperat pe coridorul care ducea spre mormântul Sfântului Petru.

Ioan al XXV-lea s-a ridicat în picioare în momentul în care cardinalul a ajuns lângă el. Chipul suveranului pontif trăda o suferinţă adâncă. Amândoi ştiau ce se întâmplase. Benelli era deznădăjduit.

— Ce facem, Sfinte Părinte?

Pontiful a păstrat tăcerea. Trebuia să ia imediat o decizie.

— Adu-mi moneda din mormântul papei Silvestru!

— Nu, răspunse Benelli, clătinând din cap. Nu eu, Sfinte Părinte, nu eu, bâigui el. Nu-mi cereţi asta! Cardinalul îşi plecă umil capul. Sunt convins, continuă el, că eu vă voi trăda pe dumneavoastră şi Biserica. Magul va veni la mine. Nu-mi puneţi în cale această ispită! Nu mă lăsaţi să devin un Iuda!

— Cu toţii avem parte de ispite, răspunse Ioan al XXV-lea, cu ochii în lacrimi. Acesta este destinul tău. Du-te acum!

După plecarea lui Benelli, papa s-a îndepărtat de mormântul

apostolului şi s-a retras în capela din basilica Sf. Petru. A îngenuncheat din nou în faţa micului altar. Încerca să-l înfrunte cu puterea gândului pe atotputernicul spirit al răului. Când s-au întâlnit, despărţiţi doar de abis, papa a început să se roage. Numai prin puterea rugăciunilor putea să menţină norul necunoaşterii deasupra mănăstirii, împiedicându-l pe Mag să descopere ascunzătoarea lui Marie şi a fetiţei ei înainte ca părintele duhovnic să vină în ajutorul lor. Era o încercare disperată, dar venise timpul confruntării directe.

În timp ce papa se ruga pentru sufletul lui Paul, pretutindeni în lume, milioane de oameni se rugau să nu se lase ispitiţi de forţele răului, iar rugile lor au fost preluate de îngeri mesagerii binelui şi ai răului.

— Nu vă simţiţi bine?

Hanlondawes stătea lângă părintele duhovnic. Se pregăteau să intre în salonul spitalului unde Kramer zăcea în agonie, înconjurat de paznici înarmaţi. Călugărul ajunsese cu greu la spital, luptându-se să treacă cât mai repede cu putinţă de punctele de control ale armatei. San Francisco era un oraş aproape pustiu acum.

Brusc, părintele duhovnic s-a prăbuşit la pământ, ameţit.

— Vreţi puţină apă?

— Nu, îngăimă călugărul, încercând să se ridice în picioare. Trebuie să-l văd pe Kramer. Afară, întunericul era negru ca smoala. Magul traversa abisul, îndreptându-se implacabil spre lumea oamenilor.

În micul salon, Karl Kramer zăcea inconştient. Era ciudat să vezi cum un om puternic şi vânjos ca el, care pricinuise atâta suferinţă pe pământ, zăcea acum pe un pat de spital de unde nu avea să se mai ridice niciodată. Expresia chipului i se schimbase. Nasul bine conturat, bărbia aproape feminină şi ochii căprui nu mai trădau vitalitatea şi energia de odinioară. Căpătaseră în schimb o culoare purpurie, ca şi când viaţa se scursese deja din

trupul lui, ţesuturile începând să se necrozeze. Ţinea ochii închişi, iar respiraţia se transformase într-un horcăit de moarte.

Kramer murea. Inima lui murea. Ca şi spiritul său. Odată cu dispariţia lui Helen, energia stimulată de ura pe care ea i-o insuflase secase, distrugându-l aşa cum o distrusese şi pe ea. Moartea era crudă pentru cei răi, ca şi pentru cei buni. Vine când nu te aştepţi, răpindu-ţi viaţa chiar atunci când crezi că nimic nu ţi se poate întâmpla.

La un semn al directorului închisorii, paznicii care stăteau la căpătâiul criminalului au părăsit salonul. Kramer nu mai reprezenta o ameninţare; erau bucuroşi să scape de prezenţa lui fetidă. Părintele duhovnic şi Hanlondawes au rămas singuri cu lupul.

Călugărul a privit fiinţa umană care zăcea pe patul de spital. Era greu să nu-l urăşti. În timpul vieţii sale pe pământ, acest om provocase suferinţe inimaginabile şi chinuri inumane, continuând să facă asta până la sfârşit. Chiar şi acum, în timp ce stătea lângă acest monstru, părintele duhovnic simţea că le părăsise pe Marie şi pe fiica ei pentru o cauză pierdută. Îşi încălcase promisiunea pe care o făcuse unor făpturi nevinovate, ameninţate de spirite malefice, ca să-i ofere sprijin unui om vinovat, căruia prea puţin îi păsa dacă îl primeşte sau nu.

— Vă rog să aşteptaţi afară, îi spuse călugărul lui Hanlondawes.

— Nu. N-a cerut să se spovedească, iar regulile închisorii prevăd ca eu să fiu prezent în ultimele sale clipe de viaţă. Directorul l-a luat pe călugăr de braţ. Este prea târziu, continuă el. Nu vedeţi că este gata să-şi dea sufletul? Orice ar încerca să ne spună, n-am mai înţelege nimic.

— Nu, spuse părintele duhovnic, trăgându-şi furios mâna. Îl voi ajuta să se spovedească.

El s-a aplecat peste chipul muribundului.

— Kramer! Karl Kramer! Mă auzi? Îţi mărturiseşti păcatele? Vrei iertarea pentru toate păcatele pe care le-ai înfăptuit? Te

căieşti şi îl rogi pe Dumnezeu să te ierte?

Dar nu a primit niciun răspuns. Nu se auzea nimic, cu excepţia respiraţiei greoaie a lui Kramer. Hanlondawes a clătinat din cap. Deţinuţii… îşi cunoştea foarte bine deţinuţii.

— Kramer, vrei să fii iertat pentru păcatele tale? l-a întrebat călugărul încă o dată, cu glasul plin de tristeţe.

Tăcere. Numai tăcere.

— Kramer, te căieşti?

Tăcere din nou. Atunci, părintele duhovnic s-a întors cu gândul să plece.

— Da.

Răspunsul, rostit în şoaptă, a fost electrizant. Hanlondawes îl privea cu uimire pe monstrul care zăcea în pat. Chipul călugărului era brăzdat de lacrimi. El a continuat cu glasul înăbuşit de emoţie:

— Karl, înainte de a-L întâlni pe Creatorul tău, vrei să mărturiseşti ceva?

Muribundul nu putea să rostească însă niciun cuvânt. Abia îl mai auzeau respirând.

— Karl, dacă vrei să mărturiseşti că ai ucis-o pe Melanie Dukes, dacă vrei să recunoşti această crimă, dar şi altele, atunci spune simplu „Da”!

Sufletul lui Karl Kramer se afla la răscrucea de drumuri. Eliberat acum din lanţurile răului, care îl ţinuseră prizonier cea mai mare parte a vieţii sale, el privea acum tărâmurile spirituale, luând hotărârea de a se căi. Apoi, a şoptit încet:

— Da.

Călugărul a îngenuncheat la căpătâiul său, vărsând lacrimi amare. Kramer avea însă să-i mai ofere o perspectivă asupra lumii mistice care sfida perspicacitatea umană. O perspectivă care depăşea chiar şi puterea de înţelegere a părintelui duhovnic. Aşadar, se dovedea că din răul cel mai cumplit se naşte binele suprem.

Karl Kramer a rostit ultimul său cuvânt pe pământ, pe care i-l

transmisese îngerul luminii, ce îi veghea acum sufletul. El i l-a şoptit numai părintelui duhovnic.

— Silvestru.

Şi apoi şi-a dat duhul.

Hanlondawes privea pe fereastră în întunericul de afară, ascultând suspinele călugărului. El a mărturisit mai târziu că nu şi-a mai putut înăbuşi lacrimile, lăsându-le să-i curgă în voie pe obraji. A învăţat un lucru în noaptea aceea.

Deţinuţii, da, Hanlondawes îşi cunoştea deţinuţii. Dar sufletele numai Dumnezeu le cunoaşte.

La mănăstire, Marie a luat-o pe călugăriţă de mână.

— Unde este părintele duhovnic? De ce nu este aici? De ce ne-a părăsit?

— Nu v-a părăsit, spuse maica stareţă. Dar trebuie să plecaţi. Magul va veni mai întâi aici.

Apucându-le pe amândouă de mână, călugăriţa le-a condus în grabă pe coridorul din piatră al mănăstirii. Afară izbucnise o furtună puternică, iar vântul bătea cu furie. În capelă, călugăriţele se adunaseră în jurul altarului şi înălţau rugi spre Ceruri. Nu există mijloace de luptă împotriva forţelor răului, astfel încât credinţa în Dumnezeu pare să fie singura armă. De aceea, călugăriţele au hotărât să rămână la mănăstire de dragul lui Marie şi al fetiţei ei.

— Veniţi cu mine!

Din capelă, ele au coborât treptele spre criptă, într-un colţ, se zărea o rază de lumină. Catherine de Benedetto a îngenuncheat lângă altar. Rachel s-a năpustit spre ea şi a îmbrăţişat-o cu putere, cufundându-se în iubirea pe care călugăriţa o revărsa prin toată fiinţa ei. În clipele acelea, lumea oamenilor şi lumea spiritelor au început să fuzioneze. Călugăriţa s-a întors spre Marie şi i-a luat mâinile într-ale sale.

— Dumnezeu m-a părăsit, şopti Marie.

— Nu spune asta! El te pune la încercare. Pe toţi ne supune la

încercări, deşi o face într-un mod cu totul diferit. Va găsi însă o cale să ne salveze.

— Credinţa mea s-a risipit.

— Atunci, uită-te la fetiţa ta! În iubirea ta şi în iubirea ei, Paul trăieşte încă, pentru că fără iubire, nu am fi nimic. Trebuie să vă duceţi la catedrală. Părintele duhovnic vă aşteaptă acolo. Plecaţi acum!

— Vino cu noi! o rugă Marie.

— Nu. Apoi, murmură: Adio, Marie.

În timp ce Marie se uita în ochii acestei slujitoare a Domnului, ea şi-a văzut viitorul. Şi-a văzut destinul şi l-a acceptat. Dumnezeu o răsplătise într-adevăr.

— Roagă-te pentru sufletul soţului tău! spuse călugăriţa. El se află înaintea judecăţii acum.

Luând-o pe Rachel de mână, Marie a părăsit mănăstirea.

La ora 7.41 p.m., oraşul San Francisco a fost zguduit de al doilea cutremur devastator, cu magnitudinea de 8,7 grade pe scara Richter. A izbucnit atunci şi o furtună puternică. Dar toate acestea nu erau decât nişte incidente minore dintr-o piesă de teatru cosmică. În momentul cutremurului, când lumea terestră şi cea spirituală s-au unit pentru o clipă, umbra Magului s-a materializat în faţa mănăstirii.

Tunetele şi fulgerele brăzdau cerul cu furie, descătuşând stihiile. Acoperişul capelei mănăstirii a fost cuprins de flăcări. În doar câteva secunde, întreaga structură s-a prăbuşit, îngropându-le pe călugăriţe. Printre flăcări şi ruine, Magul se îndrepta trufaş spre altarul mănăstirii.

În criptă, înconjurată de flăcările ce ameninţau să o mistuie în orice clipă în timp ce stâlpii din piatră începeau să cedeze din cauza căldurii şi a greutăţii prăbuşite deasupra, Catherine de Benedetto şi-a privit în ochi duşmanul ale cărui forţe erau net superioare.

Magul stătea în faţa ei, aşa cum stătuse cândva înaintea lui

Nero un vrăjitor înveşmântat într-o robă lungă, un spirit invincibil, un maestru al magiei negre, ale cărui puteri deveniseră şi mai mari în abisul întunericului. Cândva, fusese înfrânt de un om mai puternic decât el. Dar pescarul acela simplu nu se mai afla pe pământ. Acum el, Simon, avea să fie învingătorul.

Spiritul stihiilor vedea prezenţa sfintei: clopotul de lumină pură care o proteja, învăluind-o într-un nor al necunoaşterii pe care nici măcar Magul nu îl putuse străpunge de departe un nor pe care trebuia să-l risipească dacă voia să descopere locul unde se adăpostiseră Marie şi fetiţa ei.

Sfânta şi îngerul întunericului şi-au încrucişat privirile. Înconjurată parcă de un inel de foc, Catherine de Benedetto a început încercarea finală a credinţei sale concentrându-se asupra imaginii pescarului.

— Catherine, spuse Magul cu o voce mieroasă, voi încerca să nu te distrug. Spune-mi unde sunt Marie şi fetiţa ei şi te voi proteja, îţi promit!

Călugăriţa nu a rostit niciun cuvânt. Magul i-a arătat atunci moneda lui Iuda. El adoptase acum înfăţişarea unui înger al luminii un mesager, un sfetnic.

— Am fost trimis de Dumnezeu. Vei îndeplini voinţa Domnului dacă vei lua această monedă, Catherine. În mâinile tale, va înfăptui numai lucruri bune. Ia-o, copila mea! Vino cu noi, citeşte gândurile Domnului, căci amândoi suntem slujitorii Lui!

Călugăriţa a păstrat tăcerea. Deasupra lor, capela s-a prăbuşit cu zgomot, zidăria ei distrugând tavanul criptei. Flăcările au început să mistuie altarul, apropiindu-se ameninţătoare de Catherine de Benedetto, căldura lor arzându-i trupul. Magul a încercat din nou s-o ispitească.

— Tu eşti doar o fiinţă umană, eu sunt un spirit. Ai făcut tot ce-ai putut, nu poţi face mai mult. Nu uita, eu am pus la cale moartea primului apostol! Nu-mi pune răbdarea la încercare!

Sfânta a păstrat din nou tăcerea.

— Atunci aşa să fie! spuse Magul, neputând găsi un punct de

sprijin în sufletul ei. Aşa să fie, sfântă călugăriţă! Ai să mori dând greş.

Spunând acestea, Magul a ridicat moneda. Atunci, în timp ce acoperişul criptei se prăbuşea, Magul a acoperit-o cu aripile întunericului. În jurul lor, scaunele, stativele crucilor de pe pereţi, altarul însuşi totul s-a sfărâmat în bucăţi.

În capela din basilica Sf. Petru, în timp ce se ruga, Ioan al XXV-lea a scos un geamăt şi şi-a dus mâna la inimă. Căci cea despre care crezuse că era singura fiinţă de pe pământ care va putea birui moneda fusese învinsă.

Cardinalul Benelli a străbătut coridorul împreună cu un muncitor. Acum stătea în faţa zidului pe care fusese desenată crucea mare, roşie. Zidul pe care încercase să-l dărâme cu târnăcopul cu puţin timp în urmă.

— Sparge zidul!

Muncitorul i-a aruncat o privire în care se citea teama.

— Acesta este ordinul papei.

După câteva minute, muncitorul a făcut o spărtură în zid suficient de mare ca să permită accesul unui om. Benelli şi însoţitorul său au intrat în camera plină de praf. Cardinalul a văzut în lumina obscură un sicriu din alabastru aşezat pe un postament din piatră. Un sicriu simplu, fără niciun ornament.

— Deschide sicriul!

Muncitorul a introdus o rangă şi a ridicat puţin capacul. Apoi, l-a dat la o parte.

— Acum poţi să pleci.

Benelli a înlăturat în grabă giulgiul. Ceea ce a văzut l-a lăsat fără cuvinte. Căci în ciuda celor o mie de ani trecuţi, trupul era aproape intact, iar chipul osos al papei Silvestru al II-lea îl „privea” de peste secole. Era îmbrăcat în robele papale, iar pe piept avea mitra sfântă, însemnul funcţiei sale.

— O, Sfinte Părinte, te-am găsit!

Apoi a văzut ce căuta. În mâinile mumificate ale papei se afla

un potir din aur. Benelli îl privea, fiind însă prea înspăimântat ca să-l atingă. În cele din urmă, l-a scos din mâinile fără viaţă, care păreau chiar şi acum să-l strângă cu putere. Ţinându-şi respiraţia, Benelli a deschis capacul potirului.

A văzut atunci protejată de apă sfinţită o monedă din argint, strălucitoare, aşezată în interiorul unui mic crucifix. Unul din arginţii lui Iuda, ce purta semnele pe care le scrijelise trădătorul Luminii Lumii. Benelli o privea, fascinat.

Deodată, Magul aflat la mare distanţă, dar atât de aproape cu spiritul său a pătruns în gândurile cardinalului, ajutat de moneda eliberată de sub influenţa lui Silvestru. O monedă a cărei putere nu fusese distrusă, nefiind aşezată în mormântul Sfântului Petru, o monedă despre a cărei existenţă Magul nu ştiuse nimic. Benelli a fost cuprins brusc de dorinţa de a o scoate din potir.

— Ia moneda! Cuvintele Magului îi răsunau clar şi răspicat în minte. Ia moneda şi vei avea puterea unui înger!

Benelli era tentat să dea ascultare acestor cuvinte. Poate că aceasta era într-adevăr voinţa Domnului. Poate că trebuia să folosească moneda împotriva Magului; să capete o înţelepciune şi o putere uriaşă cu ajutorul cărora îl va învinge pe îngerul întunericului. Nu era oare acesta un sfat divin?

Benelli s-a oprit însă în ultima clipă şi a închis potirul. A început să tremure violent. Apoi, a părăsit mormântul, întorcându-se pe coridor. Deschizând încă o dată potirul, şi-a înmuiat degetele în apa sfinţită şi a scris în praful de pe zidul mormântului literele de pe monedă: SMRM „Salvează-mă, Mântuitor al Lumii!”

Aceste cuvinte nu i se adresau lui Silvestru, ci lui însuşi. Benelli cunoştea acum suferinţa lui Iuda. Acum, şi credinţa lui era pusă la încercare.

Cardinalul a urcat scările, cu trupul încovoiat ca şi când ar fi dus pe umeri o povară cumplită, sfâşiat între dorinţa de a deschide potirul şi de a folosi moneda în propriul interes şi dorinţa de a alunga demonul care îl ispitea. Cu fiecare pas pe

care îl făcea, Magul îi vărsa picături de otravă în suflet, şoptindu-i:

— *Vei trăda. Nu te poţi împotrivi. Este destinul tău.*

Marie alerga împreună cu fetiţa ei. Se îndreptau în fugă spre catedrală, cu respiraţia întretăiată.

Erau înconjurate de scene dezolante. Clădiri dărâmate, drumuri şi şosele crăpate, gropi adânci, case cuprinse de flăcări toate acestea erau consecinţele dramatice ale cutremurului şi ale replicilor lui. În depărtare, se auzeau strigătele soldaţilor care încercau să ofere ajutor victimelor prinse sub dărâmături. În aer pluteau spaima şi incapacitatea de a înţelege şi de a accepta motivele pentru care unul dintre cele mai materialiste oraşe din lume era aproape distrus. Marie auzea şi vedea tunetele şi fulgerele care brăzdau cerul, dar nu a privit înapoi. La un moment dat, însă, Rachel s-a împiedicat şi a căzut.

— Mami! a strigat ea disperată.

Marie a îngenuncheat lângă fetiţa prăbuşită la pământ. Atunci, a privit înapoi pe drumul pe care îl străbătuseră. S-a aflat atunci faţă în faţă cu temerile care îi tulburaseră sufletul în ultimul timp. Moartea era pe urmele lor.

Marie şi-a îmbrăţişat fiica şi s-a uitat pentru ultima oară în ochii ei.

— Fugi spre catedrală! Nu privi înapoi!

Rachel s-a agăţat de ea, plângând. Marie s-a smuls din braţele ei. Apoi, a strâns-o din nou la piept, mângâindu-i părul bălai. În final, a convins-o să fugă.

— *Nu te uita înapoi!*

Apoi, s-a ridicat în picioare ca să-şi înfrunte duşmanul.

Drumul din faţa ei era învăluit în întuneric. Atunci, a auzit zgomotul fatidic al aripilor pe care Magul le-a întins asupra ei un înger atotputernic, mai negru decât noaptea. Vrăjitorul a pătruns în gândurile lui Marie, generând viziuni apocaliptice. Spectrul înspăimântător era încadrat la dreapta şi la stânga de lupi uriaşi,

gata s-o sfâşie. În spatele lor, forme contorsionate de oameni şi animale dansau frenetic într-o ceaţă deasă, ţipând cumplit şi apropiindu-se ameninţători de Marie. Magul a început să înainteze. Cu fiecare pas pe care îl făcea, moartea ei era din ce în ce mai aproape.

— Dă-mi fetiţa!

Marie a strigat numele lui Paul. Nu i-au răspuns decât nişte hohote de râs hidoase, scoase de străjerii celor condamnaţi la întunericul veşnic.

— Paul nu mai există, i-a răspuns îngerul. A murit şi odată cu el vor muri toţi cei pe care i-a iubit cândva. Căci această lume aparţine stăpânului Ţarinii sângelui.

Marie şi-a aruncat privirea spre catedrală. Fiica ei ajunsese aproape de trepte. Atunci, Rachel s-a întors.

S-a uitat înapoi.

Magul a scos un strigăt triumfător; prinsă în capcana voinţei sale, fetiţa a căzut în mrejele lui. Văzând soarta ce o aştepta pe fiica ei, Marie s-a îndreptat spre Mag, blestemându-l şi renegându-l. Dar era prea târziu; eforturile ei erau zadarnice. În mâna Magului a apărut sabia morţii.

Simultan, înaintea ochilor lui Marie, a început să se desfăşoare viziunea pe care călugăriţa i-o arătase în criptă. Percepţia fetiţei era însă cu totul diferită. Privindu-şi mama care murea, spiritul ei similar cu trupul ei fizic s-a înălţat spre cer. Şi-a ridicat braţele ca şi când ar fi încercat chiar şi dincolo de moarte să-şi apere fetiţa.

Dar nu va reuşi. Lupii din suita Magului s-au repezit spre spirit, sfâşiindu-l şi trăgându-l spre pământ. Dar el a dispărut brusc.

Magul şi haita lui şi-au continuat marşul ucigaş prin lume.

Cardinalul Benelli străbătea cu greutate tunelul, îndreptându-se spre basilică. Drumul părea să nu se mai sfârşească şi cu fiecare pas moneda lui Iuda devenea din ce în ce mai grea.

Căci puternicul cardinal, ascuns între zidurile Vaticanului, a reuşit cu uşurinţă să nu cadă în păcatele oamenilor de rând. Dar

de păcatul mândriei, în capcana căruia cad până şi îngerii, este greu să scapi. Magul îl îndemna necontenit să deschidă potirul şi să folosească moneda pentru propriul său interes. Prins în mrejele dorinţei de a-şi ajuta semenii dintr-un post bine situat, cardinalul simţea din plin greutatea propriei ambiţii.

Oare vocea Magului nu era a lui?

Eşti destinat să devii papă. Nu asta este dorinţa ta secretă? Acesta este motivul pentru care Ioan al XXV-lea ţi-a spus să aduci moneda. El va muri în curând.

Cardinalul s-a oprit în tunelul subteran. Tremura din toate mădularele. Zidurile au dispărut dinaintea sa, lăsând locul unor scene de o intensitate aparte. Într-o clipă, împărăţiile lumii s-au perindat prin faţa ochilor săi. Măreţie, putere şi glorie.

— Ia moneda, ia moneda! Cuvintele Magului îi răsunau stăruitor în urechi.

— Nu pot să merg mai departe, se văită Benelli. Dar şi-a continuat drumul.

În timp ce Benelli străbătea propria *via dolorosa,* încovoiat de propria-i mândrie, nu-şi dădea seama că purta pe umeri doar o parte foarte mică din adevărata greutate a monedei. Căci deşi Benelli nu avea de unde să ştie asta cineva mergea alături de el.

Cu aproape două mii de ani în urmă, un pescar simplu urmase aceeaşi cale în drumul său spre locul unde avea să fie crucificat pentru plăcerea mulţimii. Crima sa rămăsese nedescoperită, dar Nero nu uitase că primul apostol îl omorâse pe vrăjitorul lui preferat şi voia să se răzbune.

Deşi trăise într-un alt timp decât puternicul cardinal, pescarul cel simplu purta pe umerii săi greutatea ispitei lui Benelli. Şi în timp ce primul apostol încerca să-l salveze propriile sale păcate erau purtate de cel a cărui dragoste nu va secătui niciodată, chiar dacă universul însuşi avea să dispară.

În faţa catedralei, Magul s-a apropiat de fetiţă, nepăsător faţă de chinurile prin care trecea Benelli. Rachel l-a privit pe înger cu intensitate. Apoi, sub imperiul unei forţe care nu era a ei, s-a

întors spre treptele catedralei.

Acolo stătea părintele duhovnic.

CAPITOLUL 38

„Şi am văzut un alt loc dincolo de acela, un loc sordid, un loc al supliciilor, şi ei erau pedepsiţi, iar îngerii care îi pedepseau erau înveşmântaţi în straie negre, aşa cum era şi locul acela … şi am mai văzut un lac plin de lavă, unde se aflau cei care s-au îndepărtat de calea cea dreaptă, iar îngerii, călăii lor, îi supuneau la cazne.”

Apocalipsa lui Petru, Fragment din Akhim, v. 21

Alergând pe treptele catedralei, Rachel şi-a îngropat faţa în sutana călugărului.

Magul era înconjurat de spiritele iadului, fiinţe cu chipuri contorsionate de ură şi răutate. Pe trupurile oamenilor, sau spectrelor aidoma oamenilor, cu trăsăturile sluţite de propriile lor fărădelegi, erau încolăciţi şerpi. În spate, veghea o armată de suflete rătăcite, pe care Magul le încătuşase în lanţurile sclaviei sale până în Ziua Judecăţii de Apoi.

Rachel privea spectacolul înspăimântată, aţintindu-şi ochii mari, rotunzi şi luminoşi spre întunericul nemărginit.

De data aceasta, nu era vorba de o poveste, ci de o realitate o realitate supranaturală.

Nu mai stătea pe treptele catedralei. Se afla pe treptele unui

templu destinat sacrificiilor din Roma; podeaua şi pereţii erau plini de sânge. În acest timp, călăul ei nemilos îşi croia drum spre ea, promiţându-i o moarte cumplită.

— Nu te uita la ei!

Călugărul a întins mâna, iar treptele catedralei au fost cuprinse imediat de flăcări. Văpăile se ridicau spre cer, obligând spiritele răului să dea înapoi. Magul spumega de furie. Din întuneric, alături de el, au apărut alte două spectre, invocate de puterea monedei, ce purtau pe cap coroane de aur. Împreună, cele trei forţe ale întunericului au străpuns flăcările şi au început să urce treptele catedralei. Focul s-a domolit, apoi s-a stins.

Călugărul şi fetiţa s-au retras în catedrală înainte ca puterile înspăimântătoare ale iadului să-i nimicească. Preotul a rostit atunci câteva cuvinte de exorcizare:

— Te alung pe tine, spirit impur, care eşti fantoma duşmanului. Te alung pe tine, fiinţă a focului, prin puterea celui care a creat toate lucrurile. Fie ca răutatea să dispară de aici şi să primească binecuvântarea şi sfinţirea numelui Său atotputernic!

La ordinul părintelui duhovnic, uşile din stejar ale catedralei s-au închis singure. Dar au fost apoi imediat smulse din balamale şi aruncate într-o parte. Magul a intrat în catedrală. Şi atunci a vorbit. Niciun cuvânt nu a ieşit însă de pe buzele lui, dar părintele duhovnic a receptat gândurile pe care acesta le transmitea:

— Nu ai nicio putere împotriva monedei. Dă-mi fetiţa! Pe ea o vreau.

Catedrala s-a cufundat în întuneric. Tablourile de pe pereţi, statuile, baptisteriul, totul a dispărut, înghiţit în bezna adâncă, în timp ce Magul pătrundea în mintea călugărului şi a fetiţei, suprapunându-şi gândurile cu ale lor. Ei se aflau acum într-un templu, lângă altarul însângerat. Scenele sacrificiilor înfăţişate pe pereţi păreau îngrozitor de vii. În mijlocul acestui carnagiu, a apărut un alt spectru întunecat şi trist. Fantoma lui Marie îşi

privea fetiţa şi îi făcea semn să vină la ea.

— Rachel, a strigat călugărul, este o imagine falsă, o iluzie.

Dar pentru că Magul pusese deja stăpânire pe voinţa ei, fetiţa s-a smuls din strânsoarea călugărului. Părintele duhovnic a oftat din greu. Simţea că puterile îi slăbesc. A închis ochii şi a început să se roage.

Deodată, o lumină puternică l-a învăluit ca într-o mantie pe călugăr sub imperiul iubirii pe care o transmitea o călugăriţă sfântă. Precum valurile unui ocean imens, dragostea lui Catherine de Benedetto se revărsa asupra spiritului părintelui duhovnic nestăvilită şi sublimă, scăldând veşmintele călugărului în lumina cea mai pură.

Magul îi vedea pe amândoi în planurile mistice două forme care fuzionaseră, devenind un întreg prin puterea dragostei, o forţă pe care nici măcar un înger al întunericului, împreună cu acoliţii săi, nu îndrăznea să o atace. Întinzând mâna, părintele duhovnic a invocat spiritul lui Marie, puterea extinzându-se şi mai mult pe tărâmul luminii.

— Copila mea, iat-o pe mama ta!

O coloană de foc a apărut lângă preot. Văzând apariţia strălucitoare a mamei ei, pe care Domnul o primise în braţele Lui, simţind iubirea care se revărsa spre ea dincolo de graniţele morţii, Rachel a reuşit să se desprindă de viziunile apocaliptice pe care le genera Magul. În acest timp, ei se apropiau tot mai mult de altarul catedralei. Izvorul puterii lor aproape secătuise, iar Magul încă nu îşi revelase adevărata forţă.

Acum el a ridicat moneda lui Iuda, invocându-i puterea.

Catedrala a dispărut din faţa ochilor lor. Podeaua s-a lichefiat, pereţii s-au topit cuprinşi de flăcări şi totul în jurul lor s-a cufundat în beznă. Cele două spirite călugărul şi fetiţa traversau un lac incandescent în drumul lor spre abisurile iadului. Drumul îngust şi luminos pe care îl aveau în faţă a început să fie învăluit de întuneric, dispărând ca şi cum ar fi fost înghiţit de o mlaştină.

Formele spirituale ale preotului şi Magului şi-au schimbat

înfăţişarea pe când se confruntau în ultima bătălie. Spiritul lui Catherine de Benedetto l-a provocat pe îngerul întunericului în planurile mistice, dincolo de cel de al nouălea plan astral, în timp ce credinţa preotului începea să se diminueze şi să piară.

Rachel a coborât acum pe ultimele trepte ale lumii revelaţiilor dezvăluite vreodată oamenilor şi îngerilor. Magul îi apărea sub formele cele mai cunoscute, sub înfăţişările primordiale ale răului, aşa cum acesta ne apare în lumea fizică. El s-a transformat, aşadar, într-un şarpe, ce stătea încolăcit, gata de atac. Preotul a luat înfăţişarea unui vultur. Magul s-a metamorfozat într-un lup feroce. Călugărul a devenit un leu. Magul a adoptat imaginea hâdă a unui ţap. Călugărul s-a transformat într-un inorog.

În cele din urmă, părintele duhovnic şi fetiţa s-au prăbuşit într-un întuneric fără de sfârşit. Ei coborau pe cărarea stângă din cele două aflate la răscruce şi cu fiecare pas pe care îl făceau, puterea călugărului şi a sfintei se diminua considerabil. Viziunea răului în care Magul i-a învăluit devenea din ce în ce mai veridică, deoarece moneda revărsa tot mai multă otravă.

Papa Silvestru al II-lea rostise, aşadar, adevărul.

Niciun suflet viu, nici chiar sufletul părintelui duhovnic, înzestrat cu puteri supranaturale, nu putea să se opună puterii acestei monede o monedă pentru care Mântuitorul însuşi fusese trădat.

În spatele capelei s-a deschis o uşă. Papa s-a întors spre Benelli.

Ce schimbări surveniseră în doar câteva clipe în înfăţişarea puternicului cardinal! Pe chipul său se citea o suferinţă nemărginită o suferinţă spirituală. Ochii îi reflectau doar o parte din chinurile care îl măcinau. Cu mâinile tremurânde, el ducea potirul în care se afla moneda papei Silvestru.

— Vedeţi? Nu v-am trădat, spuse el cu vocea stinsă.

Ioan al XXV-lea l-a privit cu ochii plini de lacrimi.

— Fii binecuvântat! răspunse el.

Luând potirul, pontiful s-a întors la altar şi a închis ochii. Apoi, a spus cu glasul răsunător:

— Tată, Biserica Ta este în pericol!

Căci Ioan al XXV-lea ştia că puternicul edificiu care era basilica Sf. Petru, dar şi întreaga Biserică se bazau pe o singură fundaţie umană. Credinţa.

Peste această stâncă, forţele răului nu puteau să treacă. În plus, despre un singur lucru, în textul redactat de Biserică referitor la vrăjitorie *Malleusmaleficarum*se spun foarte puţine lucruri, şi asta în mod deliberat:

> Nu se cuvine să vorbim despre puterea Cheilor încredinţate capului Bisericii, care este locţiitorul lui Hristos; căci se ştie că pentru binele Bisericii Hristos a conferit Bisericii şi locţiitorului Său toată puterea pe care Dumnezeu o poate încredinţa unui om simplu.

Ioan a ridicat potirul în care se afla moneda lui Iuda şi a invocat credinţa.

— Dacă servitorul Tău, Silvestru, a convertit această monedă în bine, în aşa fel încât să anuleze puterile monedei care încearcă să-Ţi distrugă Biserica, voi încerca în numele Tău să mântuiesc sufletul lui Paul, pierdut întru Domnul.

Când papa a rostit numele lui Silvestru al II-lea în faţa altarului, Benelli „a văzut” adevărata natură a acestui pontif atât de controversat. Un suflet măreţ; un om care purtase pe tot parcursul pontificatului său stigmatele celor care încercaseră să-l denigreze pe el şi iubirea sa închinată Domnului. Silvestru nu răspunsese niciodată injuriilor şi acuzaţiilor şocante care îi fuseseră aduse. Păstrase tăcerea până la ultima sa spovedanie.

El purtase la piept, toată viaţa sa, moneda lui Iuda, pe care o fixase în interiorul unei cruci de argint pentru ca izvorul răutăţii ei să sece şi să fie înlocuit de cel al dragostei. Silvestru păstrase taina faptelor sale pentru ca îngerii întunericului să nu descopere

schimbarea survenită şi pentru ca moneda să poată fi folosită la timpul cuvenit, înainte de a muri, Silvestru al II-lea binecuvântase moneda în faţa mormântului Sfântului Petru. Numai în ultimele sale clipe de viaţă, acest papă extraordinar mărturisise adevărul în faţa lumii şi a lui Dumnezeu: „Căci mintea mea nu a încuviinţat niciodată jurământul acela, nu, ticăloşia aceea."

Silvestru al II-lea nu îşi vânduse sufletul nimănui. Îl dăruise din proprie voinţă Mântuitorului său.

Cardinalul Benelli, care simţise doar pentru scurt timp puterea de ispitire a monedei, se întreba cum reuşise papa Silvestru să poarte această cruce atâta amar de vreme. Sufletul îi era copleşit de umilinţă.

Ioan al XXV-lea a coborât potirul. El a închis ochii.

Într-un alt loc, stând în faţa altarului catedralei împreună cu Rachel, părintele duhovnic păşea pe cărarea morţii. În agonia sa, el a invocat imaginea unei cruci, dar aceasta s-a spulberat.

— Ai dat greş, spuse Magul. Nimeni nu se poate opune puterii monedei. Cu ajutorul ei, continuă el, arătând-o pe Rachel, tatăl acestei copile s-a lepădat de Dumnezeu şi şi-a renegat mântuirea. Din propria sa voinţă, şi-a condamnat sufletul pe vecie şi toţi cei pe care i-a iubit, printre care şi fiica lui, vor fi distruşi.

Părintele duhovnic şi-a întors privirea spre Rachel. Dar el nu mai putea să vadă nimic. Totul în jurul său era cuprins de flăcări şi întuneric. Iubirea, prietenia, speranţa, compasiunea, percepţia asupra propriei sale fiinţe totul dispăruse. Îndepărtat de Dumnezeu, el a rămas singur. Dar spiritul său a glăsuit pentru ultima oară.

— Copila mea, spus el, întorcându-se spre fetiţă, tatăl tău va fi mântuit. Apoi, a rostit cu voce tare: *Salva me, Redemptormundi!*

Magul şi-a înălţat sabia. Sub ochii lui Rachel, aceasta l-a doborât pe preot în faţa altarului. Moneda lui Iuda îşi îndeplinise

profeţia cumplită. Nicio putere umană nu i se putea opune. În cele din urmă, Magul s-a întors spre Rachel, ultima redută a iubirii lui Paul. El a îngenuncheat înaintea ei.

— Micuţo, spuse el, deşi oamenii nu ştiu asta, în clipa morţii, eu mă înfăţişez tuturor. Îţi ofer, aşa cum le ofer semenilor tăi, împărăţiile lumii. Îţi cer în schimb să-l slujeşti pe stăpânul meu.

Rachel nu a rostit niciun cuvânt.

Ea a ascultat-o pe mama ei. S-a întors spre altar şi şi-a oferit sufletul Domnului. În inocenţa ei, îşi dorea un singur lucru.

— Mântuieşte-l pe tatăl meu!

În timp ce profeţia papei Silvestru al II-lea se îndeplinea, Ioan al XXV-lea, urmaşul celui pe umerii căruia Hristos îşi clădise Biserica, şi-a dezvăluit la rândul lui puterea. Şi ea se baza pe magie, dar era o magie adevărată. Cea mai puternică magie, necunoscută Magului, care exista încă înainte de întruparea sa fizică, înainte de geneză, înainte de naşterea timpului şi a gândului, sălăşluind în Divinitatea însăşi.

Iubirea necondiţionată.

Pe când sufletul osândit al lui Paul zăcea în lacul pierzaniei, Ioan al XXV-lea, sub imperiul iubirii necondiţionate, şi-a unit spiritul cu cel al acestuia. Această dovadă de altruism a creat o legătură subţire între sfânt şi păcătos o legătură de iubire.

Treptat, sufletul părintelui duhovnic, al lui Catherine de Benedetto şi al lui Marie s-au unit cu cel al lui Paul şi al lui Ioan al XXV-lea. Legătura a devenit un inel un inel al dragostei, extins de sufletul lui Ben şi al lui Florence. Şi alţii s-au alăturat acestui inel, căci înaintea tronului lui Dumnezeu, Melanie şi Laura Dukes, victimele care doreau să se facă dreptate, au iertat ceea ce doar ele puteau să ierte. Inelul s-a transformat într-un nod puternic.

Milioane şi milioane de oameni de pe pământ au conferit o putere şi mai mare acestui nod spiritual prin rugile pe care le înălţau Cerului pentru Sfântul Părinte, predecesorii şi cardinalii săi. Puterea a devenit cu atât mai mare cu cât sufletele papilor

din vremuri demult apuse, printre care şi cel al sfântului Silvestru al II-lea, netulburate de timp sau de diavol, şi-au dovedit încă o dată dragostea şi credinţa. Şi mai mult decât atât!

Aceste noduri umane, mici şi nesemnificative în sine, au creat o plasă o plasă a iubirii atât de strânsă şi de puternică, încât nici cel mai mic peştişor nu s-ar fi putut strecura printre ochiurile ei şi cu siguranţă, nu cel pe care Atotputernicul hotărâse să-l salveze cu mult înainte de a se naşte. Căci răzbunarea era numai a lui.

În timp ce arginţii lui Iuda îşi anulau puterile, Magul care putea să creeze imagini apocaliptice în mintea altora avea acum propria sa viziune. Calea începea să se deschidă şi în faţa lui atotputernicul înger al întunericului.

Simon Magul a văzut că în timp ce distanţa spirituală dintre un om şi un înger este imensă distanţa dintre un înger şi un arhanghel este şi mai mare. Şi distanţa dintre celelalte cete îngereşti şi heruvimi şi serafimi este uriaşă. Şi acelaşi lucru era valabil şi în Templu. În ciuda faptului că această cale este eternă, ea poate fi uşor recunoscută, deoarece toate fiinţele umane şi spirituale păşesc pe acest drum spre lumină deşi unii au trăit în întuneric foarte mult timp.

Pe malul lacului disperării, mergea un pescar umil, pe care forţele răului nu-l puteau atinge. Magul a fost copleşit de spaimă când şi-a văzut fostul adversar şi a scos un ţipăt cumplit. Dar stăpânul său nu l-a auzit; căci nu venise vremea lui. Atunci, Sfântul Petru, cel mai mare pescar dintre oameni, şi-a aruncat plasa peste lac.

Lumina a spulberat întunericul. A fost ultimul lucru pe care l-a văzut Paul. Hieratică, transcendentală, îndurătoare, întrecând orice percepţie umană despre îndurare, această lumină nu-l va părăsi niciodată. Spre deosebire de percepţiile oamenilor sau ale îngerilor, aceasta *era* realitatea. Singura realitate.

Lumina adevăratului Stăpân al Ţarinii.

EPILOG

„Să ascultăm dar încheierea tuturor învăţăturilor: Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte poruncile Lui! Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată şi judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bun, fie rău.”

Ecleziastul 12:13

Cardinalii Benelli şi Hewson stăteau în grădinile Vaticanului.

Pentru că îşi terminase povestea despre arginţii lui Iuda, Benelli a aruncat o privire în jur delectându-se cu frumuseţea culorilor atât de vii ale lalelelor şi narciselor, care se legănau blând în adierea vântului, cu măreţia norilor care pluteau pe cerul senin, dar şi cu splendoarea unică a cupolei basilicii Sf. Petru, care se ridica semeaţă deasupra lor. Apoi, s-a uitat la însoţitorul său şi a oftat adânc.

— Căci numai prin iubirea celorlalţi sufletele noastre pot fi mântuite.

Aceste cuvinte i-au cufundat în gânduri. În cele din urmă, Benelli s-a ridicat în picioare.

— Este timpul să plec, spuse el. Bătrânii trebuie să se retragă. Şi acum este rândul meu.

Ei au străbătut din nou grădinile. Benelli şi-a luat în gând

rămas-bun de la ele. Hewson păşea alături de el.

— Aşadar, fata pe care am văzut-o de dimineaţă la mormânt este Rachel? întrebă el.

— Da, răspunse Benelli, iar mormântul în faţa căruia se ruga este cel al părinţilor ei. Vine aici în fiecare zi de şase ani. Paul şi Marie sunt înmormântaţi împreună într-un loc unde forţele răului nu-i pot atinge. Iar în apropiere se află mormântul părintelui duhovnic. Aceasta a fost voinţa Sfântului Părinte.

— Şi Catherine?

— În mănăstirea de la Benedetto. Benelli şi-a înălţat privirea spre statuile care împodobeau colonadele basilicii Sf. Petru. Mulţi sfinţi din această lume sunt cunoscuţi numai de Dumnezeu.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte două monede?

Cei doi au trecut pragul verandei, ajungând din nou în biroul lui Benelli. De la lumină la întuneric. Cardinalul a ridicat din umeri.

— Cine ştie? Este puţin probabil să auzim de ele mult timp de acum încolo. Dar toţi oamenii sunt supuşi ispitei. Aceasta este singura certitudine, în afară de moarte. Forţele răului pot să atingă chiar şi inima Bisericii. Nu trebuie să uităm niciodată asta şi să fim mereu cu ochii în patru.

Benelli şi-a scos din jurul gâtului o cruce din argint, pe care a pus-o pe birou. Avea o formă ciudată în centru, exista un spaţiu gol. Era locul care găzduise cândva o monedă.

— Este timpul să plec, cardinale. Sunt convins că ceremonia de învestire va fi un succes mâine. Sper că vei purta crucea aceasta ca semn al dragostei mele, dar şi în amintirea secretului pe care ţi l-am împărtăşit. A stat la gâtul papei Silvestru al II-lea. Domnul să te binecuvânteze!

Hewson l-a privit pe Benelli. Nu mai era un prinţ atotputernic al Bisericii. Devenise din nou un simplu preot. O, zădărnicie a zădărniciilor! Cât de efemere sunt gloria şi puterea umană!

— Fii binecuvântat pentru tot ce ai făcut pentru noi! spuse Hewson. Sper să te bucuri din plin de timpul dedicat meditaţiei.

Benelli i-a răspuns cu un zâmbet încărcat de regrete.

— De fapt, am făcut prea puţine lucruri pentru Biserică, spuse el. Cred că în toţi aceşti ani am învăţat doar două lucruri importante.

— Şi anume? întrebă Hewson. Bătrânul devenea cumplit de sentimental.

— Există doar un singur Dumnezeu şi El îşi iubeşte toţi copiii necondiţionat.

— Înţeleg, spuse Hewson.

— Nu cred, răspunse Benelli. El i-a aruncat o privire vicleană. Dacă am înţelege într-adevăr acest lucru, lumea noastră ar fi cu totul alta. Adio, cardinale!

Hewson l-a urmărit pe bătrân îndepărtându-se pe coridor. Apoi s-a aşezat pe scaunul predecesorului său. Nu a pus mâna pe crucifixul din argint, pentru că se gândea la alte lucruri. Curând, însă, cineva a bătut la uşă. Şi-au făcut apariţia doi preoţi, ce ţineau în braţe un vraf de cărţi din biblioteca lui Hewson.

— Unde doriţi să le aşezăm? Ni s-a cerut să vă ajutăm să vă despachetaţi lucrurile.

Cardinalul a pus ochii pe primul raft dintr-o bibliotecă goală.

— Ce ziceţi să le punem acolo? Daţi-mi-le mie!

Hewson s-a urcat pe o scăriţă din lemn. Luând câteva cărţi în braţe, a început să le aşeze pe raft. Unul dintre preoţi a ieşit ca să mai aducă volume în timp ce celălalt îi dădea cardinalului alte câteva cărţi. Hewson s-a aplecat după ele. Atunci s-a auzit un sunet metalic. Ceva căzuse pe podea.

Tânărul călugăr s-a aplecat şi a ridicat obiectul.

— A căzut din buzunarul dumneavoastră, cardinale, spuse el, privind-o cu atenţie. Este o monedă. Foarte veche şi cu totul neobişnuită.

Hewson l-a privit cu o licărire în ochi.

— Da, spuse el. *Este* o monedă cu totul neobişnuită.

NOTA AUTORULUI

Această carte este o operă de ficţiune şi nu-şi propune să reprezinte doctrina vreunei Biserici. Cu toate acestea, anumite aspecte din roman se bazează pe fapte reale sau pe legende ecleziastice. Printre acestea, menţionăm:

- Crucificarea şi mormântul Sfântului Petru
- Obeliscul din faţa basilicii Sf. Petru
- Arhivele secrete (inclusiv Turnul Vânturilor şi Camera meridianului)
- Legendele papei Silvestru al II-lea şi a lui Simon Magul
- Persecuţiile împotriva Bisericii iniţiate de Diocleţian şi Iulian Apostatul
- Viaţa imorală a papei Ioan al XII-lea şi profanarea basilicii Sf. Petru de către sarazini
- Împăratul Nero şi Circul lui Nero
- Arginţii lui Iuda
- Lucrarea ecleziastică M*alleus Maleficarum* codul de Procedură Penală pentru condamnarea vrăjitoarelor.

Vă oferim în cele ce urmează câteva informaţii referitoare la aceste aspecte:

1. Crucificarea şi mormântul Sfântului Petru

Se pare că Sfântul Petru a fost îngropat într-un şanţ săpat într-un cimitir păgân din apropierea Circului lui Nero, într-o zonă situată în afara Romei, cunoscută sub numele etrusc de Colina Vaticanului.

Se pare, conform Bisericii Catolice, că mormântul său se află la zece metri adâncime sub altarul actual al basilicii Sf. Petru, dedesubtul altarelor ridicate de papii Clement al VII-lea (în anul 1594), Calist al II-lea (în anul 1124) şi Grigore cel Mare (în anul 595), al monumentului ridicat de împăratul Constantin în jurul anului 315 şi al chivotului (cunoscut sub numele de Tropaion sau Monumentul Victoriei) ridicat de papa Anicetus în jurul anului 160. Acest chivot a fost construit într-un zid de cărămidă roman ridicat peste mormânt la câţiva ani după îngroparea Sfântului Petru în locul acela. Săpăturile efectuate în 1940 au scos la iveală oasele unui bărbat, care în momentul morţii se apropia de şaptezeci de ani, căruia îi lipseau picioarele şi care fusese acoperit cu o robă ţesută din fir de aur. Pentru mai multe detalii, vezi:

- Guarducci, *The Tomb of St Peter* (Harrap, 1960)
- Toynbee Perkins, *The Shrine of St Peter and the vatican excavations* (Longman, 1956)
- Walsh, *The Bones of St Peter* (Victor Gollanez, 1983)

Surse bisericeşti susţin că Sfântul Petru a fost răstignit cu capul în jos în jurul anului 67 în Circul lui Nero, ale cărui vestigii se află în prezent sub (sau în apropierea) basilicii Sf. Petru. Se pare că trupul apostolului a fost îngropat de Marcellus, un roman convertit la creştinism. Pentru mai multe detalii, vezi:

- Rhodes James, *The Apocryphal New Testament, Acts of Peter* (OUP, 1924)
- *Encyclopedia britannica*

Pentru cuvintele aparţinând Sfântului Petru (p. 80 din carte), vezi Rhodes James, *op. Cât.* Despre capacitatea Sfântului Petru de a birui porţile iadului (p. 160) şi despre puterea sa de a lega şi dezlega (p. 467), vezi Evanghelia după Matei, capitolul 16, versetele 18-19.

Despre refuzul papei Iulius al II-lea de a muta mormântul Sfântului Petru (p. 161-162 din carte), vezi opera istoricului roman Egidio de Viterbo. Despre vechea basilică Sf. Petru şi decorarea mormântului Sfântului Petru (pp. 465-466), vezi Toynbee Perkins, *op. Cât.,* Seldes, *The Vatican* (Kegan Paul, 1934) şi *Enciclopedia Britannica.*

2. Obeliscul din faţa basilicii Sf. Petru

Acest obelisc egiptean din secolele XVIII-XV î.Hr. A fost plasat iniţial în Circul lui Nero (pp. 292 şi 400 din carte). În prezent, se află în piaţa Sf. Petru, fiind amplasat în actuala locaţie în anul 1586.

3. Biblioteca Vaticanului şi arhivele secrete

Despre Biblioteca Vaticanului şi arhivele secrete (inclusiv Turnul Vânturilor şi Camera Meridianului), vezi Ambrosini, *The Secret Archives of the Vatican* (Eyre Spottiswoode, 1970). În Turnul Vânturilor se află acum apartamentele papale.

4. Legenda papei Silvestru al II-lea (999-1003)

Chiar din timpul vieţii acestui papă, au circulat zvonuri în întreaga Europă potrivit cărora ar fi fost înzestrat cu puteri satanice şi ar fi fost tot timpul însoţit de un câine negru. Despre natura acestor legende (şi citatul de la pp. 248-249 din carte referitor la pactul lui cu diavolul), vezi:

- Butler, *The Myth of the magus* (Cambridge, 1948)
- Platina, *Lives of the popes (Liber Pontifkalis,* 1479, în latină)

În lucrarea sa, Platina, bibliotecarul papal, susţine că Silvestru a fost ajutat de diavol (p. 247 din carte) şi redă presupusa confesiune făcută de papă pe patul de moarte (p. 252). În ceea ce priveşte epitaful ambiguu al lui Silvestru din biserica San Giovanni în Laterano, cuvintele lui Ioan Diaconul şi legenda potrivit căreia mormântul său prevesteşte moartea papilor (pp. 339-340), vezi:

- Mann, *The Lives of the popes in the early middle ages* (Kegan Paul, 1932)
- Dollinger, *Fables respecting the popes of the middle ages* (Rivington, 1871)

Pentru o perspectivă mai echilibrată asupra vieţii lui Silvestru al II-lea, vezi Lattin, *The Letters of Gerbertand His Papal Privileges,* publicată în 1961, şi Mann, *op. Cât.* Despre redescoperirea mormântului papei Silvestru în 1648 şi descrierea făcută de istoricul Rasponi (p. 399), vezi Mann, *op. Cât.*

5. Legenda lui Simon Magul

Despre acest mare eretic şi despre prăbuşirea sa, vezi:

- *Faptele apostolilor* 8:9-24
- Rhodes James, *The Apocryphal New Testament* (OUP, 1924)
- Butler, *The Myth of themagus* (Cambridge, 1948)
- Palmer, *The Sources of the Faust Tradition* (Octagonbooks, 1936)
- Mead, *Simon Magus* (Londra, 1892, retipărită de Kessingerpub.).

Despre filosofia Magului, puterile sale magice, felul în care a folosit banii dispreţuiţi de Sfântul Petru (p. 433 din carte şi citatul din *Faptele apostolilor,* 8:20) cu ajutorul cărora a cumpărat o prostituată, Elena, care a devenit amanta lui, cât şi despre legendele referitoare la câinele negru care îl însoţea

pretutindeni, despre palatul său de pe insula Tiberina şi prăbuşirea sa în faţa Sfântului Petru, vezi Mead, *op. Cât.,* dar şi Palmer şi*catholic encyclopedia* (1913). Pe locul unde se spune că Magul s-a prăbuşit, găsindu-şi sfârşitul pe Câmpul lui Marte, s-a ridicat biserica Santa Maria Nuove din Roma. În ceea ce priveşte citatul de la pp. 437-438 din carte preluat din *Faptele Sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel,* vezi Rhodes James, *op. Cât.*

6. Diocleţian şi Iulian Apostatul

Atât Diocleţian, cât şi Iulian Apostatul au devenit cunoscuţi în istorie pentru persecuţiile pe care le-au organizat împotriva religiei creştine. Despre ei, vezi:

- Williams, *Diocletian and the Roman Recovery* (Batsford, 1985)
- Eusebius, *History of the Church from ehristto Constantine* (traducere, Baltimore, 1965)
- Bowersock, *Julian the Apostate* (Duckworth, 1978)
- Browning, *The Emperor Julian* (Weidenfeldandnicolson, 1975)

Despre afirmaţia Sfântului Ieronim potrivit căreia Iulian şi-a trădat propriul suflet (p. 209 din carte), vezi Browning, *op. Cât.* Despre ultimele cuvinte rostite de Iulian (p. 208), vezi *Encyclopedia Britannica.*

7. Ioan al XII-lea şi jefuirea Romei

Despre viaţa şocantă a papei Ioan al XII-lea, vezi Mann, *op. Cât., Catholicencyclopedia* (1913) şi Rosa, *Vicars of Christ* (Bantam Press, 1988). Despre jefuirea Romei de către sarazini şi profanarea basilicii Sf. Petru, vezi Platina şi Toynbee, *op. Cât.*

8. Împăratul Nero şi Circul lui Nero

Despre Nero, vezi:

• Tacitus, *Annals* (Penguin, 1956), inclusiv pentru citatul de la p. 193 din carte
• Suetonius, *Lives of thecaesars* (Penguin, 1937)
• Griffin, *Nero: The End of a Dynasty* (Batsford, 1984)

9. Arginţii lui Iuda

Despre trădarea lui Hristos pentru treizeci de arginţi, despre căinţa lui Iuda şi cumpărarea Ţarinii sângelui (pp. 190-191 din carte), vezi Evanghelia după Matei, capitolele 26 şi 27. Cât priveşte natura acestor monede (şi ceea ce s-a întâmplat cu ele), nu cunosc nicio legendă ecleziastică.

10. *Malleus Maleficarum* etc.

Textul original al lucrării M*alleus Maleficarum*, aprobat de papa Inocenţiu al VIII-lea, a fost publicat în latină în 1484 (pentru traducerea în engleză, vezi Rodker, 1924). Această lucrare a devenit Codul ecleziastic de Procedură Penală pentru pedepsirea vrăjitoriei. Ea nu a fost niciodată repudiată în mod oficial.

Despre ierarhia îngerilor (p. 444 din carte), vezi P*seudod Donysius: The Complete Works* (traducere de Colmluibheid, Paulist Press, 1987). Despre citatul aparţinând papei Paul al VI-lea despre forţele răului (pp. 315), vezi Stanford, *The Devii: A Biography* (Heinemann, 1996). Despre rău şi paranormal în concepţia lui Jung, vezi:

•Jung, *The Undiscovered Seif* (Routledge, 1983)
•Jung, *Memories, Dreams, Reflections* (Fontana Press, 1974, inclusiv pentru citatul de la pp. 383-384)
•Jung, *Answerto Job* (Routledge, 1979)